aşk tam bir çılgınlık haliymiş dostlarım

AŞK

ve diğer

İHTİMALLER

BETÜL GÜÇLÜ

müptela

1. Bölüm

"ÇATIDAKİ KIZ"

Hayat sonsuz kapıları olan uzun bir koridora benzer. Her kapı başka geleceklere açılır. Önümüzde onlarca ihtimal olsa da tek bir seçim şansımız olur. Seçtiğimiz ihtimalin doğuracağı sonuçları yüzde yüz görmek ise imkânsızdır. Ne kadar plan yapsak da ne kadar çok istesek ve savaşsak da hayalimize giden yolda doğru kapıyı seçip seçmediğimizi, kapıdan içeri girip neler olduğunu görene kadar bilemeyiz. Ve genelde doğru kapıyı ilk seferde bulmak mümkün değildir. Onlarca ihtimal varken o kapıyı açmamızın, yanlış olanı seçmemizin sebebini bilmiyorum. Bu kader mi yoksa hayatın düzeni mi böyle cevaplayamıyorum ancak binlerce ihtimalin içinden doğru olanı bulmanın ne kadar nadiren gerçekleştiğini, insanların yanlış kapılarla başa çıkmasının zor olduğunu da biliyorum. Bu yüzden buradayım. Mesaim çoktan bittiği halde çalıştığım sinir hastalıkları hastanesinin koridorlarında yürüyor, kapısı aralık odalardan başımı içeriye uzatıp tanıdığım hastalara selam veriyorum. Onlarla konuşmak hoşuma gidiyor. İnsanların sorunlarıyla ilgilenmeyi, karakterlerini çözmeyi ve onlara yardımcı olabilmeyi, birlikte ihtimalleri sıralamayı, böylece doğru kapıya ulaşmalarına yardımcı olmayı seviyorum.

Ve bunun pek sık olmadığını söylemek zorundayım. En azından bu hastanede değil.

Geçirdiğim uzun günün sonunda eve gidecek gücü kendimde bulamayınca biraz nefes alabilmek adına çatıya çıkmaya karar veriyorum. Beyaz önlüğümü çıkarıp bir hemşireden odama götürmesini rica ettiğimde, genç hemşire kızaran yanaklarıyla önlüğü elimden alıyor. Normalde beni eğlendirecek bu harekete yorgunluktan tepki veremiyorum bile. Asansöre binip çatıya çıktığımda derin bir nefes alıyorum. Siyah gökyüzünde neredeyse hiç yıldız yok, bu yüzden şehrin ışıklarını seyretmek için çatının ucuna doğru yürüyorum. Ellerimi kenarlıklara koyup duvara yaslandığım sırada yalnız olmadığım hissiyle başım sağ tarafa dönüyor. Karanlık çatıya gözlerimi kısarak bakıyorum ama kimseyi göremiyorum. Tedirgin olarak diğer yöne baktığımda bana uzak olan uçtaki bir karaltı gözüme ilişiyor. Dikkatle bakınca karaltı bir siluete dönüşüyor ve dehşet içinde, birinin korkuluğu olmayan geniş kenarlıklara oturmuş, bacaklarını karanlık geceye doğru sallamış, sessizce oturduğunu fark ediyorum.

İhtimaller zihnimde sıralanıyor ve kısa bir tereddüdün ardından onun, odasından kaçmış bir hasta olduğuna karar veriyorum. Çok küçük bir adım atıp onu korkutmamaya çalışarak sakince sesleniyorum.

"Hey, selam."

Hiçbir tepki vermiyor. Fark edilmeyecek kadar ufak adımlarla, yavaşça ona yaklaşıyorum. "Hava almaya mı çıktın? Hastane bazen çok boğucu olabiliyor, değil mi?" Siluet hiç kıpırdamıyor ama ona yaklaştıkça ve gözlerim karanlığa alıştıkça onu seçebilmem kolaylaşıyor.

Uzun, dalgalı saçların şeklini seçebildiğimde onun genç bir kız olduğunu fark ediyorum. "Neden sinsice yaklaşıyorsun?" diyor sakin bir sesle. Konuşmasını bekliyor olsam da irkiliyorum. Aşağı atlayabileceği düşüncesi tüm bedeni-

me adrenalin salarken hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek zor oluyor.

"Sinsice yaklaşmıyorum. Selam verdim, duymadın mı?"

"Hep böyle kaplumbağa adımlarıyla, nefes bile almadan mı yürürsün?"

"Aslına bakarsan, evet. Hep böyle yürürüm." Olduğum yerde durmaktan vazgeçip büyük bir adım atıyorum bu sefer. Fısıltıyla, belli belirsiz bir kelime mırıldanıyor. Ne söylediğini anlamasam da "Yalancı!" demiş olabileceğini düşünüyorum.

"Sence de hava biraz serin değil mi?"

"Hava 30 derece," diyor ama üstündeki ince hırkaya biraz daha sarınıyor.

"Hava 30 derece falan değil. Yaz mevsimi için fazla serin bir gece üstelik. Benimle aşağı gelip kahve içmeye ne dersin?" Cevap vermiyor, bana aldırdığını gösteren hiçbir işaret göremiyorum ve aklını meşgul eden onca düşünceyle orada öylece oturduğu düşünülürse bu beni epey endişelendiriyor.

Tekrar bir şey söylemeye hazırlanırken başını çevirmeden, "Tanımadığım insanlarla kahve içmiyorum," diyor. Gür saçları eğdiği başını tamamen sakladığı için burnunun ucunu bile göremiyorum. Sesinden bir şeyler çıkarmayı umuyordum ama o kadar sessiz konuşuyor ki ses tonundan bir şey yakalamam mümkün değil. Ruh halini anlayabileceğim hiçbir işaret olmadığı için iyice geriliyorum.

Zor bir karakter olduğunu fark edince yardım çağırmam gerekir mi diye düşünüyorum ama onu yalnız bırakmaya cesaret edemiyorum. Birkaç saat önce kapanan telefonumu şarj etmediğim için kendime kızsam da şu anda bunun bir önemi yok. Bu yüzden konuyu değiştirip dikkatini üzerime çekmek için rahat bir sesle konuşmaya çalışıyorum. "Ben

Sinan." Biraz bekleyip cevap gelmeyeceğini anlayınca tekrar deniyorum. "Senin adın ne?"

"Sana ismimi söylemek için bir sebebim yok."

"Yapma ama," sesim biraz yüksek çıkınca yüzüm kaygıyla buruşuyor. "Seninle arkadaş olmak istiyorum."

"Gördüğün herkesle arkadaş mı olursun sen?"

"Hayır. Evet. Bazen." Duraklayarak verdiğim cevaplar karşısında başı hafifçe kımıldıyor. Ama yüzünü görebileceğim kadar değil.

"Aşağıdaki delilerden biri misin yoksa sadece çatılarda dolaşan bir sapık mı?"

"İkisi de değilim," diyorum biraz rahatlayarak. Hâlâ kısık sesle konuşuyor ama en azından konuşmaya karar verdi. "Peki, sen kimsin?"

"Kesinlikle çatılarda dolaşan bir sapığım."

Bir an için güleceğimi sanıyorum ama gerginliğim daha ağır basıyor. "Öyleyse korkmalı mıyım?"

"Hayır. Tipim değilsin." Bu sefer gerçekten gülüyorum. Dudaklarım hafifçe bükülürken, "Nereden biliyorsun?" diye soruyorum. "Bana bakmadın bile."

"Sana bakmama gerek yok. Gece yarısı tanımadığı bir kıza fark etmediğini sanarak yaklaşan ve saçma sapan bir neşeyle muhabbet etmeye çalışan birinin tipim olmadığını biliyorum."

Atacağım adım havada kalıyor. Suçlu gibi yerime çakılıp kalıyorum. "Bak, sadece oradan in ve konuşalım tamam mı?"

"Sen söylediğin için mi?"

"Hayır, tehlikeli olduğu için."

"Tehlike değişkendir."

"Gece yarısı bir binanın yedinci katının ucunda oturmak nereden bakarsan bak tehlikedir," diyorum sakinliğimi korumaya çalışarak.

"Bazen tehlike gece yarısı ortaya çıkan garip bir adamdır."

"Tehlike aşağı atlamak üzere olmandır!" Sözcükler ağzımdan çıktığı an pişman oluyorum. Kendi kendime kızarken kız ilk kez bir tepki veriyor. Başını bana çevirip konuştuğunda sesinde ilk kez bir duygu belirtisi yakalıyorum ama ne olduğunu fark edemeyecek kadar tedirginim. "Atlamak üzere mi?"

"Lütfen oradan in ve konuşalım, olur mu?"

"Sanmıyorum." Az önce sesine yerleşen tını, ben henüz anlamını çözemeden kaybolup yerini tekrar o sakin, tekdüze tona bırakıyor. Böyle konuşmak için çabalıyor mu diye merak ediyorum.

"Peki, öyleyse ben yanına gelirim." Bunun profesyonelce olmadığına eminim ama aklıma pek de bir şey gelmiyor. İntihara meyilli hastalarla çalıştım. İntihar teşebbüsünde bulunanlarla da. Ama eylem sürecindeki biriyle ilk kez karşılaşıyorum ve paniğim çoktan mantığımın önüne geçti.

"Neden, birlikte mi atlayacağız?" diye soruyor. "Aslına bakarsan bu romantik olabilirdi. Belki de gerçekten atlamalıyız. Belki bu sayede anlatılacak bir hikâyem olur."

Temkinli hareketlerle duvarın üstüne tırmanıp oturuyorum. Derin bir nefes aldığımda kız başını bana çeviriyor. "Merhaba," diyorum, beni görebildiğinden emin olmasam da gülümseyerek.

"Ne istiyorsun?"

"Neden buradasın?" diye soruyorum direkt olarak. Kız yüzünü tekrar karanlık geceye çeviriyor. "Bunu benim sormam gerekir. Önce ben geldim."

"Ben sadece hava almaya çıkmıştım." Hiçbir şey söylemeyince sesimin rahat çıkmasına özen göstererek tekrar deniyorum. "Cidden, burada ne yapıyorsun? Hastanede mi kalıyorsun?"

"Hayır."

"Peki... Öylece geçiyordun ve kendini burada mı buldun?"

"Hayır."

"Burada seninle konuşmaya çalışıyorum. Yardımcı olamaz mısın?" Derin bir nefes alıp profesyonelce davranmak için kendimi zorluyorum. "Hayatında anlatmaya değer hiçbir şey yapmadığını düşündüğün için mi buradasın?" Bir şey söylemiyor. Her zaman sakinliğimi ve soğukkanlılığımı koruyabilmemle övünürken böyle bir durum karşısında nasıl bu kadar paniğe kapıldığıma inanamıyorum. "Hayatında eksik olan şey ne? Özlemini çektiğin ya da seni buraya çıkaran şey... Anlat bana. Bir çözümü olduğuna eminim."

Susuyor. O kadar uzun süre susuyor ki konuşmayacağına karar verip yeni bir strateji arıyorum. Neyse ki o anda cevap vermeye tenezzül ediyor. "Biraz romantizm fena olmazdı," diyor. Küçük bir omuz silkiş. "Biraz ilgi görmek isterdim."

"Aşk mı? Hepsi bu mu?" diyorum rahatlayarak. "Bunun çaresine bakabilirim."

"Nasıl yapacaksın bunu?" derken ses tonuyla belli etmese de benimle dalga geçtiğini seziyorum. Ama önemli değil. Söylediklerimde ciddiyim. Onu inandırmak için kararlılıkla konuşuyorum.

"Aşk sandığın kadar karmaşık bir şey değil. İdeal tipini belirler ve bu profile uygun birini buluruz. Sonra uygulaması basit bir planla seni onun ideal tipi haline getiririz... İlişkiye başlamayı dert etme, bu benim uzmanlık alanım."

"Ne yani, aşk bu mu?"

"Aşk insanın kusursuzu bulduğuna inanmasıdır. Seni bir adamın kusursuzu yapabilirim."

"Sen aptalsın," diyor dümdüz bir sesle. O kadar net konuşuyor ki gülesim geliyor.

"Gerçek bu. Sana ispatlayabilirim. Bana bir ay ver. Sana aşkı bulmanın sandığın kadar zor olmadığını, hatta daha fazlasını gösterebilirim. Sana romantizmden çok daha güzel duygular olduğunu, hayatın yaşamaya değer olduğunu gösterebilirim... Her şeye rağmen."

"Her şeye rağmen..." diye mırıldanıyor. "Bunu niye yapasın ki?"

"Çünkü ben bu hastanede çalışıyorum. İşim sana yardım etmek. Bundan da öte... Sana yardım etmeyi istiyorum. Ölüm bir seçenek değildir. Hele böyle bir ölüm..."

Kız birden bacaklarını toplayıp ayağa kalkıyor ve bana doğru dönüyor. Korkudan ödümün koptuğu bir saniye boyunca ağzım açık halde ona bakıyorum. Bacaklarına yapışıp onu kendimle birlikte çatıya yuvarlamayı düşünürken benim aksime, sakin adımlarla aşağı iniyor. Derin bir nefes alarak dikkatle yan dönüp bacaklarımı diğer tarafa atıyorum. Zemine basmanın verdiği rahatlıkla omuzlarım gevşerken kız karşımda dikiliyor. Gözlüğünün altında küçük bir yüzü var ama karanlıkta simasını seçmek zor.

Elini uzatıp, "Tamam," diyor. "Söylediklerinde ciddiysen anlaşalım. Bir ay boyunca beni hayatın güzellikleriyle tanıştıracaksın falan filan. Eğer sözünü tutmazsan bir ay sonra yine burada buluşuruz, tamam mı? Üstelik bu sefer aşağı o kadar kolay inmem." Gülümsememe engel olamıyorum. Kolay olduğunu mu düşünüyordu? Az önce hayatımın en zor dakikalarını geçirdiğime yemin edebilirim. Kızın elini sıkıyorum. "Anlaştık."

Düşündüğünüzün aksine, tehlike geçtikten sonra ne yaptım ben demeyeceğim. Ya da onu doktorların önüne atıp verdiğim sözü unutmayacağım. Ne yaptığımın gayet farkındayım. Aslına bakarsanız, hiç ilgim olmayan insanların hayatlarına burnumu sokmayı severim. Onların dertlerini dinlemeyi, çözümler aramayı ve sorunları çözüldü-

günde yüzlerinde oluşan minnettar gülümsemeyi görmeyi severim. Sonsuzluğa uzanan binlerce kapıdan birini aralayıp kapının ardındaki hayatı gözlemlemek kadar sevdiğim pek az şey var. Bu yüzden kızla tokalaşırken pişmanlık duymuyor, aksine onunla neler yapabileceğimizi planlamaya başlıyorum.

"Şimdi tanışabilir miyiz?" diye soruyorum dostane bir gülücükle. "Ben Sinan."

Kız rahatsız olmuşçasına etrafına bakınıyor. Ellerini ceplerine sokup ayakkabılarını incelerken birden başını kaldırıp, "Mor," diyor.

"Ne?"

"Adım. Mor."

"Yalan söylüyorsun?" diyorum yüzümü buruşturarak.

"Bunu bilemezsin," diyor umursamaz bir tavırla. Sonunda rahatladığını görmek benim de rahat bir nefes almamı sağlıyor. "Öyle olsun," diyorum. "Memnun oldum, Mor." İsmini söylediğimde yüzüm bir kez daha buruşuyor. "Bu çok saçma. Telefonun var mı?" Cebinden bir telefon çıkarınca elinden alıp numaramı yazıyorum. Kendimi çaldırıp telefonu ona geri verdiğimde numaramı kaydetmekle uğraşmadan tekrar cebine atıyor.

"Pekala Mor, buraya sık sık geliyor musun?"

"Evet."

"Birini görmeye mi?"

"Evet."

İç çekiyorum. Umarım onunla konuşmak her zaman bu kadar zor olmaz. "Bir doktorla mı görüşüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bazen."

"Gerçekten sohbet insanı değilsin, değil mi?" Tepki vermeden yüzüme bakınca gülüyorum. "Tamam, seni çözümlemekten zevk alacağım," diyorum oyunbaz bir tavırla ama bundan biraz olsun etkilenmiyor. "Artık içeri girelim mi?"

Binaya girdiğimizde merakla onu süzüyorum. Işığın

altında incelemek için göz ucuyla yanımda yürüyen kıza baktığımda ilk dikkatimi çeken mor spor ayakkabıları oluyor. Ayaklarına baktıktan sonra adını söylediğini anımsayınca başımı iki yana sallıyorum. Başka yöne bakıp bir köprü görse adının bu olduğunu söyler miydi diye merak ediyorum. Başımı hafifçe eğip yüzüne bakmaya çalışınca durup bana bakıyor. Zayıflığı karşısında şaşkına dönüyorum. Benden bir kafa boyu kadar kısa ama o kadar zayıf ki bedeni çok daha ufakmış gibi geliyor gözüme. Beyaz tenli, yüzünü çevreleyen gür kahverengi saçları var. Yüzünün iki yanına dökülen saçları dalgalar halinde, neredeyse beline kadar uzanıyor. İlk iş olarak o saçları kestirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Yüzüne büyük gelen yuvarlak, demir çerçeveli bir gözlüğü var. Burnunun ucuna düşen gözlükle sevimli görünüyor. Yüzü biraz ufak ama bunun zayıflıktan kaynaklı olduğunu sanıyorum, dudakları kalemle çizilmiş kadar düzgün, küçük bir burnu var ve gözleri de neredeyse sarı diyebileceğim kadar açık bir kahverengi.

Yüzüne bakarken onun güzel olduğunu fark ediyorum. Öyle görüp vurulacağınız bir kız değil ama ona çirkin diyemem. Sadece... sıradan. Çirkin ya da göz alıcı değil. Sade, basit bir güzelliği olan sıradan bir kız.

"Daha ne kadar bana bakacaksın?" diye soruyor herhangi bir tonlamadan uzak olan sesiyle. Başımı eğiyorum. "Affedersin, seninle ne yapacağımı düşünüyordum."

"Karar verdin mi?"

"Evet," diyorum kendimden emin bir tavırla. "Beraber çok eğleneceğimizi düşünüyorum."

"Eğlence," diyor asansörün çağırma tuşuna uzanırken, "tehlikedir."

Dudaklarıma kendinden emin bir gülücük yerleşiyor. "Eğlence gökkuşağıdır. Ve senin altı renge daha ihtiyacın var. Onları senin için bulacağım."

2. Bölüm

"SAKLI RENKLER"

Süper güçleriniz olmadan kahraman olmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Bunu bilmeniz için yorgunluktan geberdiğiniz halde tüm gece bir plan oluşturmaya çalışıp araştırmalar yapmanız gerekir.

Eğer birisi için bunu hiç yapmadıysanız benim ne kadar harika bir insan olduğumu anlamanıza imkân yok. Üzgünüm dostlarım. Kahraman olmak için biraz fedakârlık gerekir.

Dün gece oldukça ilginçti. Adının Mor olduğunu söyleyen ve bu konuda yalan söylediğine emin olduğum bir kızla tanışmıştım. Bir hastanenin çatısında. Kız aşağı atlamak üzereyken. Delice, değil mi? Size daha delice bir şey söyleyeyim, kıza onunla ilgilenip mutlu bir insan olmasına yardım edeceğime dair bir söz verdim. *Eh, zoru severim.*

Peki, zifiri karanlıkta bir hastanenin çatısından atlamaya hazır birine yaşama sevinci aşılamanın yollarını tartışmak ister misiniz? Benim birkaç fikrim var.

Madem Mor bir renk olmak istiyor, o zaman önce onun renklerini bulmasını sağlayacağım. Eğlencenin bir gökkuşağı olduğunu ve bunu ona öğreteceğimi söyledim. Görmek ve hissetmenin aynı şey olmadığını bildiğini sanmıyorum. Yani, teknik olarak elbette biliyordur ama anlamak farklı

bir durum. Renklerin sadece ışığın kırılmasıyla oluşan bir algılama olmadığını anlamasını istiyorum. Renkler hayattır. Ruh halinizi etkiler, kişiliğinizi yansıtır, duyguları destekler ve diğerlerinin üzerinizdeki izlenimini değiştirebilir.

Tam da bu yüzden Mor'u koyu, kasvetli renklerden kurtarıp Bayan Renk yapmam gerekiyor. Planımı da buna göre oluşturdum.

Birkaç saatlik uykunun ardından arama kaydımdaki son numarayı Bayan Renk adıyla kaydedip arıyorum. Kendime kahve hazırlarken telefon karşıdan uzun uzun çalıyor. Açılmadığında tekrar deniyorum. Üçüncü denemeden sonra tam endişelenmeye başlayacakken –sonuçta intihar psikolojisinde olan bir kız söz konusu – telefon açılıyor.

"Neden bu kadar geç açtın?"

"Saat sabahın körü." Homurtuya benzer konuşmasından ne dediğini anlayabilmek için kısa bir an duraksıyorum.

"Saat 10. Hâlâ uyuyor musun?"

"Kimsin?" Bu sefer sesi daha net geliyor.

"Birkaç saat içinde beni unuttun mu yani? Genelde insanların üzerindeki etkim bundan daha fazladır."

"Ah," diyor ama sesinde şaşkınlığı duyamıyorum. O kadar tekdüze bir tonlaması var ki hislerini anlayamıyorum ve bunun sadece dün geceki ruh haliyle ilgili olmama ihtimali beni korkutuyor. "Tuhaf adam."

"Çatıda yakaladığım ve adının Mor olduğunu iddia eden sensin ama tuhaf olan ben miyim?"

"Atladığın şey, senin de o çatıda olduğun." İkimizin orada bulunuş amaçlarını tartışmaya açmıyorum. Dün geceki eylemini ona hatırlatacak bir şey yapmak istemem. "Yani gerçekten aradın ha?" diye soruyor.

"Elbette, sana bir söz verdim. Sözlerimi tutarım."

"İlginç. Ciddi olduğunu düşünmemiştim."

"Eh, oldukça ciddiyim. Seni almaya geleceğimi söylemek isterdim ama arabam yok. Yapacağımız şeyler için arabaya ihtiyacımız olduğunda bunu halledebilirim ama şimdilik toplu taşıma araçlarını kullanmak zorundayız. Bununla bir sorunun var mı?"

"Havalı biri olduğunu düşünmüştüm," diyor ve sesinden hiçbir şey anlamıyorum. Ne alay ne de kibir var bu seste. Ve bu sinirlerimi zorluyor. Çözümleyemediğim problemlerden hoşlanmam.

"Havalı olmak için arabaya ihtiyacım yok. Bana hiç bakmadın mı? Ben mükemmelim."

"Sen aptalsın," deyişi bana dünü hatırlatıyor. Elimde olmadan gülüyorum. "Ve deli olduğuna inanmak için güçlü sebeplerim var."

"Her insan biraz delidir. O zaman bir saat sonra buluşalım mı? Evin nerede?"

"Nereye geleceğimi mesaj at yeter." Anlaşılan Bayan Renk bana kendisi hakkında hiçbir şey söylememeye kararlı. İsmini bile.

"Tamam. Görüşürüz."

Telefonu kapadıktan sonra mesaj atıp acele etmeden kahvemi bitiriyorum. Hazırlanıp çıktıktan sonra hâlâ yeterince vaktim olduğunu görünce Bayan Renk'le buluşma yerimize geçmeden önce yakınlardaki pazara iniyorum. Küçükken annemle bu tarz yerlere gelmeyi çok severdim. Uslu durmam karşılığında bana dondurma alırdı. Annemin yanında sessizce gezinirken kalabalıktaki insanları gözlemlerdim. Bir sebze tezgâhının yanında alışveriş yaparken laflayan insanlarla kıyafet, takı ya da kozmetik ürünleri satan tezgâhların yanında laflayan insanların muhabbetlerinin nasıl bu kadar farklı olabildiği beni şaşırtırdı. Birkaç metre arayla duran benzer insanlardı bunlar ama bazıları geçim sıkıntılarından, hastalıklardan dem vururken bazıları nasıl

daha güzel görüneceğiyle ilgili muhabbetler etmeyi sever, aldıklarıyla övünüp dururlardı. Evlerin içinde yaşananların dışarıdan gördüklerimizden farklı olabildiğini ve her ailenin aynı olmadığını öğrenmiştim. Herkes mutlu değildi. Ya da herkes mutsuz değildi. Herkes iyi ya da kötü değildi. Her insan tüm bu duyguları bir arada yaşıyor ve kendince bir denge oluşturuyordu. Bazen kötülük ağır bastığında bu bir daha asla iyi bir insan olmayacağı anlamına gelmiyordu çünkü içlerinde her zaman iyilik vardı. Sadece bunu hatırlamaları gerekiyordu. Yıllar içinde ne zaman bir topluluğa girsem insanların pişmanlıklarını, umutlarını, kinlerini ve bazen suçlulukla boğuşmalarını dinlemiştim. Orada kimsenin fark etmediği, sessizce dondurmasını yiyen bir çocuktum sadece. Beni görmezlerdi bile. Konuşmalarını duymamdan endişelenmezlerdi. Kulak misafiri olmaya o zamanlar başlamıştım. Bunun pek etik olmadığının farkındayım ama bazen engel olamadığınız şeyler vardır. Neyi dinleyip dinlememem gerektiğini öğrenene kadar pek çok kez utançla annemin eteklerine yapıştığımı hatırlıyorum. Yine de dinlemekten ve merak etmekten vazgeçememiştim. Annem kalabalıkları çok sevdiği için kendimi şanslı hissediyorum çünkü bu sayede bugün olduğum kişiyim.

Pazarın içinde yürürken kendi kendime gülüyorum. Hâlâ o çocuğum ben. Hâlâ anneme pazar alışverişlerinde yardım etmeyi severim. Kalabalık bir otobüste insanların duruşlarını, yüz ifadelerini inceleyip onları analiz etmeye çalışmayı da severim. Bir kafede tek başıma oturup diğer yalnız insanlara bakar ve ihtiyacı olduğunu düşündüğüm biriyle konuşmaya çalışırım. Genelde benden nefret ederler, orası ayrı. Yine de iyi bir terapist olduğuma inanıyorum. Kendi ofisimi açma kararını da bu inanca güvenerek aldım.

Büyük pazarda ilgimi çekmeyecek bir sürü tezgâhın

önünden geçtikten sonra sağa dönüp uzun bir koridora benzeyen sokağa sapıyorum. Burada daha çok genç kızların dolaştığı tezgâhlar var. Sokağın iki tarafına dizilmiş tezgâhların üzeri envaiçeşit bileklikler, yüzükler, kolyeler ve tokalarla dolu. Tezgâhların arkalarına oturmuş olan kadınlar takı yapmaya devam ediyorlar. Çoğu el emeği olan takıları incelerken gözüme limon sarısı bir bileklik çarpıyor. Küçük, beyaz bir kelebeğin yanına dizilmiş sarı taşlara gülümseyerek bunu elime alıp daha sonra işime yarayacağını düşündüğüm birkaç şey daha seçiyorum tezgâhtan.

Paketletme zahmetine girmeden bilekliği satın alıp cebime attıktan sonra buluşacağımız yere gidiyorum. Kafeye girip on dakika boyunca bekledikten sonra Bayan Renk hâlâ ortalıkta görünmeyince endişe zillerim hareketleniyor.

Kızın numarasından başka hiçbir şey bilmiyorum ve o numaradan kurtulmasının hiç de zor olmayacağına eminim. Yani benimle görüşmek istemezse onu kolayca bulamam ve kim bilir ben onu bulana kadar kendine ne yapar.

Allah'ım! Ya yine bir yerin çatısına çıktıysa?

Numarayı art arda arayıp dururken kafenin kapısından hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünen, pejmürde bir kız içeriye giriyor. Rahatlama ve kızgınlık karışımı bir hisle gözlerimi ona dikiyorum. Telefon hâlâ kulağımda ve o hâlâ telefonu açmıyor. Tasasız adımlarla yavaşça yürüyüp sonunda karşıma geçtiğinde telefonunu masanın üstüne atıyor. Ekranda yanıp sönen numarama bakarken biraz bozuluyorum. *Numaramı kaydetmemiş bile.*

Bayan Renk'in üstünde, hiçbir özelliği olmayan gri bir tişört ve incecik bacaklarını saran bir kot pantolon var. Demir çerçeveli gözlüğü burnunun üstüne düşmüş, saçları gür ama bakımsız olduğu için bunu belli edemiyor. Ensesinde öylesine topladığı saçlarına bakıp iç çekiyorum.

"Yataktan kalktığın gibi mi geldin?" Karşıma otururken omuz silkiyor.

"Yüzümü yıkadım."

"Ne hoş..." Yüzümü onun gibi mimiksiz tutmak için çabalarken, "Lütfen ben aradığımda ilk seferde aç, tamam mı?" diyorum. "Bu arada kaç yaşındasın sen?"

"Ne önemi var?" diye soruyor yüzüme bakarak. Bir süre bakışlarına karşılık verdikten sonra rahatsız olarak sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Öyle gözlerini bile kırpmadan yüzüme bakıp durmaz mısın lütfen? İnsanı ürkütüyorsun." Söylediklerim hiçbir işe yaramıyor. "Duyguların yok gibi görünmek için özellikle uğraşıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Duygularım yok gibi görünmek istemiyorum."

"Öyleyse biraz hislerini dışa vurmaya ne dersin?" Bana dik dik baktığında dirseklerimi masaya dayayarak öne eğiliyorum.

"Sana tüm iç dünyanı ortaya ser demiyorum. Ama biraz gülümseyebilirsin. Alay edebilirsin. Öfkelenebilir ya da memnuniyetsizliğini belli edebilirsin. Ama sende hiçbiri yok. Nedenini merak ediyorum." Bayan Renk beni ilk kez fark ediyormuş gibi dikkatle yüzüme bakıyor. Bakışları uzayıp gidince başımı hafifçe eğip dikkatini dağıtmayı deniyorum. "Niye öyle bakıyorsun?"

"Yine de fark ettin," diye mırıldanıyor, bakışları masanın üzerindeki tuzluklara inerken.

"Neyi?"

"Beni." Sesindeki tını ona daha dikkatli bakmamı sağlıyor. Kimsenin onu fark etmediğini düşündüğü için mi böyle davranıyor, merak ediyorum. Etrafınızdakiler tarafından uzun süre görmezden gelinirseniz, bazen gerçekten görünmez olduğunuza inanırsınız. Ve buna her insan farklı tepkiler verir. Kimi öfkesini kusar ortaya, kimiyse yok olmayı tercih eder. Bazen bu tercihi öyle benimser ki herkes için, hatta kendisi için bile silik birisi olur.

Bayan Renk boğazını temizleyip daha dik oturuyor. Az önce bocalayıp görmeme izin verdiği kırılgan kızı tekrar saklamaya çalıştığını seziyorum ve buna izin vermemek için konuyu değiştiriyorum.

"İlk iş olarak sana biraz kilo aldırmak zorundayız." Garsona kahvaltı için aklıma gelen ne varsa sipariş ettikten sonra Bayan Renk'e istediği özel bir şey var mı diye soruyorum ama bana karşısında bir canavar varmış gibi bakıyor. Onu önemsemeden masamızın yavaş yavaş doluşunu keyifle izliyorum. Dünyada yemek yemekten daha çok sevdiğim bir şey varsa o da bir şeyler yemek üzere olduğumu bilmek olabilir.

"Her zaman kendine karşı bu kadar acımasız mısındır?" diye soruyorum elimi üstündeki kıyafetlere doğru sallayarak. "Beni yanlış anlama, kimseyi kıyafetlerine göre yargılamam ama hayatında hareket isteyen biri için fazla özensiz görünüyorsun."

"Seninle görüşmeye gelirken özenli olmam gerektiğini düşünmedim," deyince işaret parmağımı uzatıp alnına vuruyorum.

"Kural bir: Kimse için değil, kendin için güzel olacaksın. Bundan sonra her sabah uyandığında saçlarını yıkayıp güzelce tarayacaksın, tamam mı? Ayrıca sana yeni bir şampuan ve birkaç bakım kremi almamız lazım. Saçların yardım için yalvarıyor."

Çatılan kaşlarla elini saçına atıp hafifçe kaşıyan kızı süzmeye devam ediyorum. "Ayrıca saçlarını biraz kestirmeliyiz de. En son ne zaman kuaföre gittin?" Cevap vermedikçe konuşmaya devam ediyorum. Sinir bozucu, hatta acımasız yorumlar yaparak sabır sınırını ölçüyorum. Doğrusu umduğumdan çok daha fazla dayanıyor ama *herkesin bir sınırı vardır.*

"Zor bir dönem geçiriyorum, tamam mı!" diye patlıyor

sonunda. "Kendini mutsuz hissettiğinde güzelleşmeye çalışan kadınlardan değilim, kusura bakma!" Sesinin yükselişinden haz almam manyakça görünebilir ama derdimi biliyorsunuz. O görünmez olmaya alışmış olabilir ama onu gördüğümü ve başkalarının da görmesini sağlayacağımı fark etmeli. Bunu ona direkt söyleyerek değil, yapmaya alışık olmadığı şeyleri yaptırarak sağlamayı umuyorum.

"Kahvaltını yap," diyerek tabakları önüne itiyorum. Niyetim onu sinirlendirdikten sonra daha yumuşak başlı davranıp iyiliği için çabaladığıma inanmasını sağlamak. "Bunu söylemek yanlış değil, biliyorsun değil mi? Yani kendini mutsuz hissedebilirsin. Üstesinden gelemeyeceğini düşünebilirsin ama hiçbir sorun sonsuza dek sürmez. Çoğu zaman sorunları olduğundan daha büyük, daha meşakkatli hale döndüren insanın kendisidir. Şimdiye dek seni dinleyecek biri oldu mu bilmiyorum ama artık bana sahipsin. Seni, hayatın depresyon siyahından ibaret olmadığına inandırmaya kararlıyım. Ne söylersen söyle, yargılamadan dinleyeceğime söz veriyorum."

"Neden?" diyor sessizce. Genelde boş vakitlerimi insanların hayatlarına salça olmakla geçirdiğim için bu soruyu duymaya alışkınım. Bencil olmaya o kadar alışkınız ki birilerinin, özellikle pek de iyi tanımadığımız birilerinin, çıkarı olmadan bize yardım edeceğine inanamıyoruz. Ama iyi haber dostlarım. Dünyada hâlâ iyi adamlar var. Şekil A: Sinan Ertekin.

"Çünkü ben mükemmelim," diyorum göz kırparak. Yüzüme boş boş bakıp ağzına bir zeytin atıyor. O kadar uzun süre çiğniyor ki onu izlerken sinirlerimin bozulmasına engel olamıyorum.

"Hayattaki en güzel şeylerden biri nedir biliyor musun?" Başını ilgisizce iki yana salladığında çayımdan bir yudum alıp bana odaklanmasını bekliyorum. Sonunda bakışları

bana dönünce önümdeki harika menemenden bir çatal alıp simitten bir parça koparark üstüne koyduktan sonra Bayan Renk'e uzatıyorum. "Bir yemeğin tadına varmak."

Kaşlarını kaldırıp elimdeki simidi alıyor ve tek lokmada yemesi gerekirken kuş lokmalarıyla küçük küçük ısırarak yiyor.

Pekâlâ. Biri bu kıza nasıl yemek yeneceğini öğretmeli.

"Böyle davranamazsın!" diyorum sahte bir öfkeyle.

"Bir şey yapmadım?"

"Yemek yemeyi zevkli hale getirmelisin, o kuş lokmalarınla menemene hakaret edemezsin. Menemen dünyanın en güzel şeylerinden biridir."

"Bu sadece domates ve yumurtadan oluşan basit bir yemek." Aşağılaması karşısında incinmiş bir halde ona bakıyorum. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Kızgın bakışlarımla çatalına uzanarak az önceki gibi simit parçasını güzelce menemene batırıp çatalı ona uzatıyorum. Boş bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyor. "Ağzını aç yoksa çatalı burnuna doğru kaldırırım ve burnunun içi domatesle dolarken bunu keyifle izlerim."

"Manyak," diye mırıldanıp ağzını açtığında çataldaki simidi ağzına tıkıyorum. Su içmek için bardağa uzanınca onu da elinden kapıyorum. "Sadece çiğne ve bana ne tadı aldığını söyle."

Kocaman ağzıyla bana öfkeli bakışlar atınca sırıtıyorum. Öfkesini belli ediyor. Bu güzel bir haber! Tabii genelde kötü duyguları ortaya çıkarmak zor değildir ama olsun, başlamak bitirmenin yarısıdır değil mi?

"Hadi, söyle gitsin."

"Domates tadı alıyorum."

"Hepsi bu mu?"

"Ve yumurta." Beklentiyle yüzüne bakmaya devam edi-

yorum ama başka bir şey söylemiyor.

"İlk olarak, bu harika bir domates. Domates lezzetli olmadığında menemeni kurtarmanın yolu yoktur. Ve içinde bir sürü baharat var. Onların tadını almalısın."

"Biraz abartmıyor musun?" Umutsuz. Vaka.

"Pekâlâ, daha yeni başladık. Seni fazla zorlamayacağım ama dediklerimi düşün, tamam mı?" deyip cebimden sarı bilekliği çıkarıyorum.

Bileğine uzanıp kendime doğru çektiğimde merakını gizleyemiyor. "Bu ne?"

"Bir hediye." Bilekliği koluna takıyorum. Kelebeği kolunun üstüne getirip düzgün durduğuna emin olduktan sonra geri çekiliyorum.

"Sarı huzurun rengidir, biliyor musun? Fazla olduğunda seni rahatsız edebilir ama gözünün önünde küçük sarı bir obje görmek insanın hoşuna gider. Güneş ışığı gibi. Hissetmekten hoşlanırsın ama altında saatlerce durmak istemezsin. Tatlı bir sarı sıcaklığı, neşeyi ve güzel hisleri hatırlatır. Bir de yemekleri daha keyifli hale getirdiği söyleniyor," deyip göz kırpıyorum. Bayan Renk kolundaki bilekliğe uzun uzun bakıyor. Hislerini göstermesi için yalvaracak raddedeyim. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini, o bilekliğe o kadar uzun süre bakarken aklından neler geçtiğini merak ediyorum ama hiçbir sinyal vermiyor. Yanlış yorumlayabileceğim bir şeye bile razıyım ama hayır, hiçbir şey yok.

Yine de umutsuzluğa kapılmıyorum. Önümüzde uzun günler var ve bu günlerde adım adım duygularını dışa vurmasını sağlayacağıma inanıyorum.

Ve bana gerçek bir gülücük bahşedeceği günü merakla bekliyorum.

3. Bölüm

"MİNİK HUYSUZ"

Bayan Renk'e yemek yemenin kurallarını öğretmeye çalışırken hayli zaman harcadık. Ağzına mümkün olduğunca çok şey tıktığımdan emin oldum. Tabii mümkün olan ancak bir bebek öğünü oldu, o ayrı bir konu. Yine de kuş kadar yemiş olsa da muhtemelen uzun zamandır yediği tek doğru düzgün öğün olduğu için sesimi çıkarmadan tabağını bitirmemesine göz yumdum. Küçücük midesine birden yüklenip onu hasta etmek istemiyorum ama o midenin yakın zamanda büyümesi gerekiyor.

Kafeden çıkıp yürümeye başladığımızda Bayan Renk elleri ceplerinde ağır ağır ilerliyor. Ben zorlamadıkça konuşmuyor oluşuna üzülüyorum. Kendimi konuşmuyorken, yemek yemiyorken, gülümsemiyorken düşünmek öyle zor ki hayatı yaşamak yerine olduğu yerde durup öylece geçip gitmesini izliyor oluşu beni dehşete düşürüyor. Kimse bu kadar yalnız ve mutsuz olmamalı.

İç çekerek telefonumu cebimden çıkarıp kız arkadaşımı arıyorum. Telefonu sitemkâr bir sesle cevapladığında sıkıntılı bir nefes daha çıkıyor dudaklarımdan. Aramızdaki ipler zaten gerginken onu her aradığımda sesimi duymaktan memnun olmak yerine sitem etmeye başlaması beni iyice bunaltıyor.

"Oo Sinan Bey, bir sevgiliniz olduğunu hatırladınız demek?"

"Sana da merhaba, sevgilim." Sesimin sıkılmış gibi çıkmasına engel olamıyorum. Ela'nın surat astığını bilmek için yüzünü görmeme gerek yok. İlişkilerin sağlıklı yürümesi için bireylerin kendi hayatları olduğunun bilincinde olup onları olduğu gibi kabul etmeniz gerekir. Ben bunu her zaman yapmaya çalıştım oysa çıktığım kızlar bundan asla memnun olmadılar. Hiçbir zaman onlara âşık olduğumu söylemedim ya da sonsuz bir sevgi vaadinde bulunmadım. Buna rağmen bir süre sonra hayatımı onlara göre şekillendirmem ve erkek arkadaşları olduğum için istedikleri her şeyi yapmam gerekti. Bunu kabul etmediğimde de onları sevmeyen bencil biri oldum. Bu düşünce şeklini anlayamıyorum. Bence bazı insanlar bir sevgiliye değil, etraflarında onları daha güzel gösterecek bir objeye ihtiyaç duyuyorlar. Söz hakkı ya da özgürlüğü olmayan, tek vasfı sevgilisiyle onun istediği şekilde ilgilenmek olan süslü objeler.

"Aman, merhaba," diyor Ela. Tavrımdan hoşlanmadığını sesine yansıtsa da az sonra hemen sevimli bir ses tonu takınıyor. "Ben de seni arayacaktım. Birkaç saat sonra buluşalım mı? Pelin'in doğum günü partisi var. Ben hediyemizi aldım bile." Kaşlarım çatılırken bu planı daha önce duyup duymadığımdan emin olmaya çalışıyorum. Sonuç hiç de beklenmedik değil.

"Niye şimdi söylüyorsun bunu, Ela? Başka bir program yapabileceğim aklına gelmiyor mu?" Bunu kızgın bir sesle söylemiyorum. Yalnızca bir gerçeği dile getiriyorum. Ela kısa bir duraklamanın ardından mesafeli bir sesle cevap veriyor.

"Bugün boş günün ve Pelin bizim arkadaşımız. Başka işin olacağını düşünemedim, özür dilerim." Aslında Pelin senin arkadaşın demek istesem de sessiz kalıyorum. Niye-

tim onu incitmek ve aramızda giderek büyüyen mesafeyi onarılamayacak biçimde açmak değil. Ela iyi bir kız. Ama son zamanlarda ikimiz sadece arkadaşken onu daha çok sevdiğimi düşünmeye başladım. "Tamam," diyorum iç çekerek. "Ama ben size akşam katılabilirim. Bana güvenebileceğim bir kuaför ismi verir misin?" Bayan Renk'e bir bakış attığımda yolun kenarındaki çizgilerin üstüne basarak yürüdüğünü görünce kolunu tutup onu kaldırıma çekiyorum. Ela cevap vermeden önce, "Kadın kuaförü," diye de ekliyorum. Arayabileceğim başkaları da var elbette ama bir kızla bu kadar vakit geçireceksem sevgilimin bunu bilmesi gerektiğini düşünüyorum. Bence sorun olmayan pek çok şeyin başkaları tarafından arkadaşlarıma anlatıldığında nasıl da şaşırtıcı sorunlar doğurduğunu yıllar içinde pek çok kez gördüm.

"Kadın kuaföründe ne yapacaksın ki?" diye soruyor. Yanımda kendi halinde yürüyen kızın saçlarının ilgisizlikle nasıl yıprandığını anlamak için dikkatli bir bakışın yeterli olduğu saçlarına bakıyorum. "Bir arkadaşımın ihtiyacı var."

"Kimmiş o arkadaş?"

"Tanıdığın biri değil Ela. Yeni arkadaşlarımdan biri." Bunun ne demek olduğunu beni tanıyan herkesin bilmesi gerekir. "Yardımcı olacak mısın yoksa Mısra'yı mı arayayım?"

"Tamam ama bu hiç hoşuma gitmedi Sinan," diyor. "Senin aldatan bir tip olmadığına inanıyorum ama bana aksini düşünmem için her gün yeni bir neden veriyorsun. Ben senin sevgilinim. Lütfen biraz öyle davran, olur mu?" Hemen ardından bir kuaför ismi söyleyip hırsla telefonu kapatıyor. Telefonu kulağımdan indirip ekrana bakakalıyorum ve bir kez daha onunla çıkmanın bir hata olduğunu düşünüyorum. Ela güzel bir kadın. Zeki, çoğu zaman eğlenceli ve

bana kendimi iyi hissettiren bir gülüşü var. Ondan hoşlanıyorum. Birkaç aylık arkadaşlığımızın sonucunda ona çıkma teklif ettim ve o da bunu büyük bir heyecanla kabul etti. Başlarda her şey yolundaydı. Birlikte olmaktan keyif aldığım, sohbet etmeyi sevdiğim ve arzuladığım biriyle birlikteydim. Güzel bir ilişki için bunların yeterli olduğuna inanıyorum. Sevgi değişken ve çeşitli bir duygudur, aşk da sevginin abartılmış bir çeşididir. Ama Ela'nın bir sevgiliden beklentileri farklı olmalı ki artık eskisi gibi uzun ve keyifli sohbetler edemiyoruz. Her şeyi özgürce konuşamıyoruz. Onunla konuşurken söylediklerimi önceden düşünmek zorunda kalıyorum. Samimiyet kelimesinin anlamında böyle bir şeye yer olmadığına eminim. Bir film seyrettiğimizde kadın oyuncuya hayran olmam onu sinirlendiriyor. Tatlı, oyunbaz bir kıskançlıktan bahsetmiyorum. Bunaltan, histerik bir kıskançlık onunkisi. Kıskançlığın ilişkilerde kaçınılmaz olduğunu biliyorum ama abartıldığında ilişkiye ne kadar zarar verdiğini de biliyorum. Ve bizim ilişkimizin miadını doldurmaya başladığını hissediyorum. Tüm bunlara rağmen artık durmak için adım atmıyor oluşum beni rahatsız ediyor ama bu ilişkiden öyle ümitliydim ki şimdi bağları koparmak ilişkiler konusunda dayandığım her şeyi çürütecekmiş gibi geliyor bana.

Ela'nın söylediği kuaförün adresini internetten bulduktan sonra Bayan Renk'le birlikte metroya biniyoruz. Aslında taksiye de binebilirdik ama benim kalabalık içinde olmakla ilgili bir sıkıntım yok. Bayan Renk'in de böyle bir sıkıntısı olmamasını amaçladığımsa bir sır değil.

Metroda yan yana otururken gözlerim trendeki insanları tarıyor ve kendime bir hedef seçiyorum. Bunu hep yaparım. *Peki, bir parça tuhaf olduğumu kabul ediyorum.*

Bayan Renk'i dirseğimle dürtüp başımı hedefime doğru sallıyorum. En fazla on yedi yaşında olduğunu düşündü-

ğüm bir ergeni burnumun ucuyla gösterdiğimde bakışlarımı takip ediyor.

"Şu çocuğu görüyor musun?"

"Az önce köpeğini kaybetmiş gibi görüneni mi?" Cevabını neşeli bir gülüşle onaylıyorum. Göstermeye çalıştığı kadar boş bir karakteri olmadığına eminim.

"Evet. Şimdi de yanında oturan çocuğa bak ve onlar hakkında tahminde bulun. Bana şu an ne hissediyor olabileceklerini söyle."

Artık alışmaya başladığım ama sinir olmaktan vazgeçmediğim boş bakışlarını yüzüme çeviriyor. "Doğru söyle, sapık falan mısın? Hastanede tedavi mi görüyordun?"

"Hayır. Bir psikoloğum. Hadi, yap gitsin."

"Fark ederlerse senin bir eşcinsel olduğunu ve onlardan hoşlandığını söylerim."

"Kabul," diyorum keyifle. Sesi ve yüzü ifadesiz olabilir ama bu bir şakaydı dostlarım. Alaycı bir yaklaşım! Bundan rahatsız olmam imkânsız.

"Bu saçmalığı yapmayacağım." Homurdandığında ısrar etmeye başlıyorum. İnatla beni umursamıyor. Eh, kendi bilir.

"Eğer on saniye içinde konuşmaya başlamazsan bağırarak metrodaki herkes hakkında yorumda bulunur, bunu yaparken de elini tutarım. Bir sonraki durağa kadar bizi döver, sonra da trenden atarlar. Seçim senin."

Bayan Renk bana zehir gibi bir bakış atıyor. Kararlılıkla omuz silkiyorum. İnanın bana, laf olsun diye konuşan biri değilim ve o da bunun farkında. Ağzımı açtığımı görünce yumruğunu sertçe karnıma geçiriyor. Bir anlığına nefessiz kalıyorum. *Kendime not: Yakın mesafedeyken Bayan Renk'i sinirlendirme.*

"Şu çocuk," diyor ilk gösterdiğim ergeni bakışlarıyla işaret ederek. Şu anda benden nefret ettiğine eminim. Yine

de zaferle gülümsüyorum. Bakışlarım söz konusu oğlana dönüyor. Düşük omuzlarına ve aşağı doğru kıvrılan dudaklarına bakıyorum. Hafif kambur oturmuş, gözleri ayakkabılarında ve kederli bakışlara sahip. Bunlar öylece göz gezdirirken fark edebileceğiniz ayrıntılar değil. Sadece etrafınızda neler olup bittiğini sürekli merak eden bir deliyseniz gözünüze ilişecek detaylar. "Kötü görünüyor," diyor basitçe. Daha açıklayıcı olması için zorladığımda tekrar deniyor. "Sanki onun için çok değerli bir şeyi kaybetmiş gibi. Üzgün." Başımı sallıyorum. Çocuğun yanına gidip onunla konuşmak istesem de gördüğüm herkesle ilgilenemeyeceğimin bilincindeyim. Ne yazık.

"Peki diğer çocuk?" Renkli gömleği, özenle taranmış saçları, dik duruşu ya da yaydığı özgüven değil ilgimi çeken. Yüzündeki ifade. Bakışları belli bir yere odaklanmamış, dalıp gitmiş ve yüzünün aldığı şekil rahat bir sıcaklık yayıyor. Gülümsemiyor ama gözlerindeki parıltı size gülümsediğini düşündürüyor. İnsanların yaydığı enerjiler en çok dalıp gittiklerinde kendini belli eder. Birinin ifadesiz yüzü mutlu, üzgün, öfkeli ya da kaybolmuş görünebilir. Dikkatli bakarsanız, dalıp gitmiş birinin yüzünde iç dünyasından izler bulursunuz.

"O... tatlı birine benziyor," diyor Bayan Renk. "Yüzüne bakınca onu gülümserken hayal edebiliyorum."

"Değil mi?" Varmak istediğim noktaya kendiliğinden geldiğinde heyecanımı belli etmeden daha dik oturuyorum. "Birinin yüzüne baktığında onun mutlu ya da öfkeliyken nasıl görüneceğini hayal edebilirsin. Bana bakınca ne görüyorsun?"

"Aptal bir sapık."

Kıkırtıya benzer bir ses çıkarıyorum. "Eh, bu bile bir şeydir. Ama ben sana bakınca hiçbir şey göremiyorum Bayan Renk. Gerçekten gülümsediğinde ya da gözünü öfke bürü-

düğünde nasıl olacağını hayal edemiyorum. Sana bakınca gördüğüm tek şey boşluk. Ve en kötü duygu bile boşluktan iyidir." Parmaklarını evirip çevirirken bakışları onları takip ediyor. Başımı eğip yüzüne bakmaya çalışıyorum. "Benim için gülümser misin?"

Tepki alamayınca berbat sesimle bir şarkı mırıldanmaya başlıyorum. Bunu sen istedin huysuz kız. "Gülümse, hadi gülümse bulutlar gitsin..."

Saf bir tahammülsüzlükle konuşunca bilmiş bir gülüşle çenemi kapatıyorum. Bu taktik her zaman işe yarar. *Kötü seslerin gücü adına!* "Lütfen sus," diyor beni tersleyerek. "Tabii ki gülümseyebiliyorum. Ama son zamanlarda gülmek için bir nedenim yok."

"Ben varım," diyorum göz kırparak. Yüzündeki tek bir kas bile oynamıyor. *Oysa ne kadar da sevimliydim.*

"Şu anda gülümseyemem. Gülümsemek içten gelen bir şey değil mi?"

"Sadece dudaklarını yukarı kıvıracaksın," diye söylendiğimde bana bakıp söylediğimi yapıyor. Dünyanın en boş, en gülümsemeye benzemeyen ifadesi bu.

Elimi sallayarak başka yöne bakıyorum. "Unut gitsin." Omuz silkip normal ifadesine dönüyor. Sinirlerim bozulmuşçasına kendi kendime gülüyorum. Bu kızla ne yapacağım böyle?

~

Kuaförden içeriye girdiğimiz andan itibaren intihara meyilli huysuz kızımız bana saf bir nefret besliyor. Şaşırdık mı? Adının Buket olduğunu öğrendiğimiz kuaför, Bayan Renk'in saçlarına attığı ilk bakıştan sonra elini kalbine koyup tansiyonunun düştüğüyle ilgili bir şeyler mırıldanırken yanımdaki ufacık kızın bana attığı kötücül bakışları görmezden geliyorum. Önce saçları yıkanıyor, birkaç

bakım ürünüyle masaj yapıldıktan sonra kafası sıcak hava üfleyen bir aletin içinde bekletiliyor. O kazık yutmuş gibi otururken ben bacak bacak üstüne atmış telefonumdan kaçırdığım basketbol maçının sonuçlarını ve yorumlarını okuyorum. Bayan Renk'e ne yaptıklarını teknik olarak açıklayamam ya da buradaki şeylerin isimlerini bilmiyor olabilirim ama kesinlikle zevk sahibi bir adamım dostlarım. Bu yüzden Buket bana aklındakileri söylerken onunla tartışıp küçük somurtkana en çok ne yakışacağını bulmaya çalışıyorum. Bakımdan sonra saç kesimi yapılıyor. Aslında ben saçını boyamayı öneriyorum ama Bayan Renk şiddetle karşı çıkıyor ve Buket de bana ihanet ederek ona destek oluyor. Beline uzanan saçları şimdi kürek kemiklerine kadar kısaldı. Hafif dalgalı saçları sabahki halinden çok daha güzel görünüyor. Sağlıklı ve parlak. Geçirdiğimiz günler süresince geri kalan her şeyde böyle görünmesini istiyorum. Buket bazı şampuan ve bakım uygulamaları hakkında tavsiyeler verirken Bayan Renk onu hiç dinlemiyor ama ben duyduğum her şeyi aklıma kazıyıp alışveriş listemize ekliyorum. Evet, bir alışveriş listemiz var!

Birçok erkeğin aksine alışverişten nefret etmiyorum. Çünkü benimle alışverişe çıktıysanız bir mağazada yok yere saatler öldürmezsiniz. Ben sizin için uygun bir parça olup olmadığını maksimum beş dakikada saptayıp sizi giydirebilirim. Biliyorum, biliyorum. *Her kızın hayalindeki erkek benim. Ama kıymetim bilinmiyor dostlarım.*

Kuaförün aynasında kendine bakan kızın yüzünü izliyorum. Saniyeler, belki dakikalar geçiyor ama yüzünden hiçbir şey okuyamıyorum. Bunun beni ne kadar gerdiği hakkında bir fikriniz var mı? Bu gerginlik beni Bayan Renk'i dizime yatırıp kafasını açmak ve içinde neler olduğunu görmek gibi hastalıklı isteklere itiyor.

"Ee? Beğendin mi?" Yine sessizliğe dayanamayıp konu-

şan ben oluyorum. Evet, konuşmayı severim ama geveze biri değilim. Nerede konuşup nerede susulması gerektiğini, sessizliğin gücünü de bilirim. Ancak burası konuşulması gereken yer. Çünkü Bayan Renk'in sessizliği uzun zamandır fazla benimsediği için bu hale geldiğini düşünüyorum.

Hafifçe omuz silkiyor. "Hoşuma gitti."

"Gerçekten mi?" sesimdeki alaycı tonu duyunca bana yandan bir bakış atıyor. "Şurada başka bir kadın olsa çığlıklar atarak bana teşekkür ederdi..."

"Bu kadar saat bir cadının zorbalığına katlandığım için sana teşekkür edecek değilim." *Gülme Sinan. Şimdi değil.* Buket kendisinden bahsedildiğini duymuş gibi tepemizde bitince Bayan Renk neredeyse arkama saklanıyor. Ondan uzak durma çabasını eğlenerek izliyorum.

"Benden mi bahsediyordunuz?"

"Hayır," diyorum Buket'e göz kırparak. Bana tatlı bir bakış atıp tekrar Bayan Renk'e dönüyor.

"Adın neydi tatlım? Saçların yüzünden öyle bir dehşet yaşadım ki adını sormak aklıma gelmedi."

"Mor." Yanımda duran çelimsiz kıza hafifçe dirsek atıyorum.

"Yalancı."

"Bunu bilemezsin," dediğinde gizli bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi hissediyorum ve bu çok hoşuma gidiyor. Kuaförden çıktığımızda saat epey geç olduğu için diğer işlerimizi yarına bırakmamız gerektiğini söylüyorum. Tabii ki tepki vermiyor.

"Pekâlâ. Akşam yemeğinin fotoğrafını bana göndermek zorundasın, tamam mı?"

"Hayır, değilim." Tüm gün ağzına gofretler, krakerler, kalorisi bol olan ne bulduysam sokuşturduğum için beni öldürmek istediğinden yemek konusunu açmak iyi bir fikir değil ama bunu yapmak zorundayız.

"Sağlıklı ve parlak olacaktık hani? Bir beş kilo alsan bu görüntüye kavuşabilirsin Bayan Renk. Bunu sen de biliyorsun."

"Her neyse," deyip arkasını dönerek otobüs duraklarına yürüyor.

"Fotoğrafı bekliyorum. Unutma!" diye bağırıyorum arkasından. Ne cevap veriyor ne de son bir kez arkasına dönüyor. *Ben bu kadar kızgın olsam hareket çekerdim,* diye düşünüyorum gülerek. Gözden kaybolana dek arkasından bakıp ilgi görmediğini iddia eden sevgilimin yanına gitmek için yolun karşısına geçiyorum.

***

Sıkıcı.

Kasvetli.

İç daraltıcı.

Bunaltıcı...

Burada ne kadar sıkıldığımı anlatmak için çeşitli kelimeler arıyorum. Yardımcı olmak ister misiniz? Güzel olduğu kadar alıngan sevgilim birkaç adım ötede diğerleriyle birlikte katılmak istemediğim aptalca bir oyun oynuyor. Burada oturmuş onun ve arkadaş grubunun hiç ilgimi çekmeyen sohbetlerine katlandığım halde hâlâ bana soğuk bakışlar atıyor olmasından hoşlanmıyorum. Buraya sadece onun için geldiğimin ve şu an çok sıkıldığımın gayet farkındayken benimle değil de arkadaşlarıyla vakit geçiriyor oluşundan rahatsızım ama zihnim bu yüzden tartışamayacak kadar dolu.

İç çekerek telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ediyorum. Beklediğim mesajın hâlâ gelmediğini görünce bir hatırlatmada bulunmanın faydalı olacağını düşünerek tekrar yazıyorum. Tekrar ve tekrar. Cevap verene kadar pes etmiyorum.

Bir şeyi unutmuş olabilir misin?

İletişim konusunda anlaştığımızı sanıyordum.

Beni kızdırmak istemezsin. Eşkâlini tüm polis merkezlerine verip beni dolandıran bir manyak olduğunu söylerim. Üstelik bu kadarıyla yetinmem, Müge Anlı'ya çıkıp senin için endişelendiğimi, yardıma ihtiyacın olduğunu, kim bilir belki de bir yerlerde yaralı ve aç bir halde beni beklediğini söylerim.

Yapacağımı biliyorsun.

Bunu sabaha kadar yapabilirim. Ona sürekli mesaj atabilir, onu arayabilir ve cidden, günün sonunda ülkeyi ayağa kaldırabilirim. Biraz obsesif olduğumu kabul ediyorum. Ama kabul edin, huysuz kızım da obsesifliğime maruz kalmayı hak ediyor. Gelen cevaba karşı sırıtıp ona kalp atıyorum. *Umarım telefonu duvara atmaz.*

Sen gerçekten manyaksın.

Teşekkürler tatlım. Şimdi bana akşam yemeğini atar mısın?

Yemeğimi yedim.

Yalancı.

Bunu bilemezsin.

Pekâlâ. Sözüne güveneceğim. Umarım yalan söylüyorsan vicdan azabından kıvranırsın. Eğer yemek yemediysen umarım ishal olursun ve yemeğini yiyene kadar geçmez.

Man-yak.

Gülerek cevap yazacağım sırada Ela yanıma oturuyor. Kiminle mesajlaştığımı sorduğunda cevaplıyorum. Hatta ona biraz Bayan Renk'ten bahsediyorum. Bundan hoşlandığını sanmıyorum ama sesini çıkarmıyor. Hayatımdaki insanlar yaptıklarımın garip olduğunu düşünmez çünkü *bana* alışkındırlar. Ancak Ela neler yaptığımla hiç ilgilenmiyor olmalı ki lafımı kesip kendi günlük telaşlarından bahsetmeye başlıyor.

O gece biraz daha Bayan Renk'e sataşıyorum. Tek tük cevap verse de pes etmeden, kelimenin tam anlamıyla kızı canından bezdirerek benimle konuşmasını sağlamaya çalı-

şıyorum. Konuşmanın içeriği hakaretlerle dolu olsa da bu önemsiz bir ayrıntı.

Başlangıç başlangıçtır dostlarım. Ve bir adım attıktan sonra yolun kalanını şekillendirmek büyük ölçüde elimizdedir.

4. Bölüm

"SÖZLER"

Hastaneden öylece ayrılmış olmamak için istifamı verip çıktıktan sonra ilgilendiğim hastalara hoşça kal demek üzere sabah çalıştığım hastaneye gittim. Vedalaşırken duygusal anlar yaşadık. Mine Teyze'nin bir daha asla gelmeyeceğimi haykırarak ağlaması üzerine ona sık sık ziyarete geleceğimin sözünü vermek zorunda kaldım. Fazla gelen gideni olmadığı için benden söz almak onun için önemliydi. Aslında sadece rica etse de onu kırmazdım. Onca şova gerek yoktu ama burada kalan hastaların dramı sevdiğini öğreneli uzun zaman oluyor. Öğleden sonra hastaneden çıkıp telefonumla Bayan Renk'i arıyorum. Bir taksi çevirmek için etrafa bakınırken anlık bir kararla vazgeçip az ilerideki otobüs durağına yürümeye karar veriyorum.

Telefon defalarca çaldığı halde hattın diğer ucundan ses gelmeyip aramanın sonlandığı üçüncü seferde, tam sinirlerimin ve endişelerimin yükseldiği anda telefonum nihayet çalıyor.

"Bayan Renk, beni bu şekilde kızdırmaya devam edersen senin için hiç iyi bir arkadaş olmayacağım."

"Yine kimin arkadaşı oldun?"

Beklediğim tekdüze sesin yerine cıvıl cıvıl bir ses duyunca kaşlarım çatılıyor. "Mısra? Şu anda beni meşgul etmemelisin."

"Az önce Bayan Renk mi dedin sen? Çok merak ediyorum, bu sefer kimin başına bela oldun Sinan?"

"Senin başına bela olmamı ister misin?"

Keyifle kıkırdıyor. Mısra en iyi arkadaşım olabilir ama şu an havamda değilim. "Tamam, tamam. Babaannem seni özlemiş, bir ara bize uğra demek için aradım."

"Hayır, bunun için aramadın."

"Şey, evet." Gördünüz mü? Deneklerimi iyi tanırım. Mısra da üstünde epey çalıştığım bir denek. "Cumartesi günü Ecrin'le biraz ilgilenebilir misin diyecektim. Sanırım platonik hislerin pençesine düştüğü bir buhran döneminde. Benimle konuşmuyor. Açıkçası düğün işleri yüzünden onunla yeteri kadar ilgilenemiyorum ve bu beni aşırı rahatsız ediyor. Tabii senin artı olarak özel yeteneklerin de var. Biraz destek harika olurdu."

Tanımadığım birinden bahsetseydi bile yardım edeceğimi biliyorsunuz. Yine de işi yokuşa sürerek biraz nazlanıyorum. *Sinan Ertekin'e ulaşmak kolay mı sandınız?* "Emre neden ilgilenmiyor?"

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Neden? Emre artık bir yetişkin. Kardeşinin sorumluluğunu seninle paylaşabilecek yaşa geleli çok oldu."

"Emre iyi bir abi. Tek sorunu hödüğün önde gideni olması. Ecrin onunla hisleri hakkında konuşamaz çünkü ikinci cümlenin sonuna gelemeden Emre kardeşini üzdü diye zavallı çocuğu dövmeye gider."

"Sanırım haklısın," diyorum iç çekerek. "Emre başarısız olduğum nadir deneklerden biri. Çocuğu mantıklı olmaya asla ikna edemiyorum."

"Denek diye sana denir. Züppe," diye söyleniyor Mısra. Onları denek olarak gördüğüm yok tabii ki. Sadece böyle söylediğimde sinirlenmeleri beni eğlendiriyor. Durağa gelen araca yetişip otobüs kartımı çıkarıyorum.

"Sen de deneklerimden biri olduğun için gücüne gidiyor değil mi? Gitmesin. Deneklerime kıymet veririm."

"Seninle uğraşamayacağım Sinan. Gitmem gereken bir gelinlik provası var. Ecrin'le ilgilenecek misin?"

"Tabii ki. Merak etme."

"Teşekkürler. Görüşürüz."

Telefonu kapatır kapatmaz Bayan Renk'i tekrar arıyorum ve yine aramam cevapsız kalıyor. Endişeli bir halde mesaj atmaya başlamışken şu anda nerede olabileceği hakkında hiçbir şey bilememek inanılmaz bir sıkıntıya sokuyor beni. Bilgisiz olmaya alışık olmayan karakterimin öfkelenmesini engellemek için tüm irademi kullanıyorum. Sinirli biri olmamama rağmen konu Bayan Renk olduğunda işler değişiyor. Beni kızdırmak için elinden geleni yaptığını düşünüyorum. Ya da daha fenası, beni kızdıran aslında hiçbir şey *yapmaması*.

Sonunda mesajıma cevap verdiğinde derin bir nefes alıyorum.

Efendim?

Seni... Durup başımı iki yana sallıyorum. Hayır Sinan, onu öldüremezsin. Zaten kendisi bunu yapmaya yeterince hevesli. Mesajı silip tekrar yazıyorum.

Aradığımda açman konusunda anlaşmadık mı?

Hayır. Sen kendi kendine anlaştın.

Bayan Renk. Neden beni hiç dinlemiyorsun?

Neden dinlemek zorundayım?

Çünkü bir anlaşmamız var! Bir aylığına hayatını ellerime verdin. Biraz bu sözün arkasında durman gerekmez mi? Kahvaltı yaparken yediklerinin fotoğrafını atmanı istemiştim. Ve öğle yemeğinin. Şimdi hiç fotoğraf olmadığı için kendini yine aç bıraktığını düşünüyorum.

Patates yedim.

Yaslandığım direğe kafamı da yaslayıp gözlerimi kapatarak biraz nefes egzersizi yapıyorum. Bir insanın kafasını kırmak istediniz mi hiç? Gerçek anlamda kafa kırmaktan bahsediyorum.

Bir saat sonra dün ayrıldığımız yerde buluşalım.

Gelemem.

Geleceksin.

Gelmiyorum.

Eğer gelmezsen hastaneye gidip kamera kayıtlarından tüm gizemini çözerim Bayan Renk. Ne kadar vaktimi alacağı umurumda değil.

Pislik.

Attığı cevaba karşılık zaferle gülümserken bir cümle daha yazıyor ve aldığım cevapla omuzlarımı dikleştirip telefonu cebime atıyorum. Kulaklığımı kulağıma takarken yolun kalanında küçük zaferimin tadını çıkarıyorum.

Geliyorum.

~

Otobüsten ineli on dakika oldu ve ortada Bayan Renk'ten eser yok. İşin kötüsü, ne zaman geleceğini de bilmiyorum. Sorsam bana söylemeyeceğine eminim. Buna takılıp kendimi sıkıntıdan öldürmek yerine dikkatimi etrafıma veriyorum. Karşı durakta oturan teyzeye takılıyor gözüm yine. Geldiğimden beri orada oturuyor. Başını kaldırıp otobüslere bakmıyor bile. Dalıp gitmiş gibi görünüyor. Belki bir derdi var, belki de sadece çok yorulduğu için böyle. Yine de hem kendi günümü hem de teyzeninkini güzelleştirmek için küçük bir jest yapmak geliyor içimden. Yolun kenarındaki çiçekçiden bir saksı mor menekşe alıp karşıya geçiyorum. Boş durakta yanına oturup önümüzden birkaç aracın gelip geçmesini izlerken rastgele konuşuyorum. "Menekşeler güneş ışığıyla iyi anlaşamazmış biliyor musunuz?" Ka-

dın etrafına bir bakındıktan sonra bana dönüyor. "Bana mı dedin oğlum?"

"Evet. Benim annem çiçekleri çok sever. Balkonu küçük bir bahçe gibidir. Oradan biliyorum." Kadıncağız söyleyecek bir şey bulamamış gibi görünüyor. "Menekşeler nemli ve aydınlık ortamları sever. O yüzden annemin mutfağı menekşe doludur. Siz çiçekleri sever misiniz?"

"Severim sevmesine de hiç bakamam," diyor teyze hafifçe gülerek. "Ne yaparsam yapayım ellerimde solup giderler." Teyze dertli dertli iç çekince elimdeki saksıyı ona uzatıyorum.

"Biliyor musunuz, solup giden çiçekler de hayata dönebilir. Tek yapmanız gereken onlara sevgi ve ilgi göstermek. Bu çiçeğe benim için bakar mısınız?" Çiçeği teyzenin kucağına bırakıyorum. "Sizi anneme benzettim. O menekşeleriyle arkadaş gibidir. Umarım bu çiçekler de size arkadaş olur."

Teyze duygulanmış gibi gülümsüyor. "Teşekkür ederim, ne kadar kibarsın." Omzuma pat pat vururken ona menekşelerle ilgili birkaç şey daha söyleyip veda ediyorum. Tekrar karşıya geçtiğimde kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bir insanın kalbine dokunmak çok kolay aslında. Toplum bunu yapmayı çok zorlaştırsa da birbirimizle konuşmak, birbirimize iltifat etmek ya da küçük hediyeler vermek bu kadar basit işte.

Etrafa bakındığımda gözüme ufak bir siluet çarpıyor. Bana doğru gelirken dünkü ışıltısını tamamen kaybetmese de o özenli görünümünden eser kalmamış saçlarına bakıyorum. Elini ikide bir saçına atıp parmaklarıyla taramaya çalıştığını görmek beni gülümsetiyor. Bugün koyu bir kot pantolon ve üzerinde anlamsız kelimeler olan salaş bir tişört giymiş. Yaklaştıkça bileğindeki sarı detay gözüme ta-

kılıp göğsümde bir memnuniyet dalgasının kabarmasını sağlıyor.

Birkaç adım atıp görüş alanıma girdiğinde göz göze geliyoruz ama yüzünde beni tanıdığına dair hiçbir kıpırtı yok. Aramızda birkaç adım kalmışken yanımdan öylece geçip gitse hiç şaşırmayacağımı düşünüyorum. Neyse ki bunu yapmıyor. Tam önümde durup kafasını hafifçe kaldırarak yüzüme bakınca saçlarını karıştırma isteğimi engelleyemiyorum.

"Hoş geldin minik!" Elime sertçe vurup saçlarını düzeltmeye çalışınca bileğine geçirdiği lastik tokayı çekip ellerimi bu kez karıştırmak için değil, toplamak için saçlarına daldırıyorum. "Hem minik hem huysuz," diye mırıldanıyorum ayıplar gibi davranırken. Saçlarının bıraktığı yumuşacık his beni şaşırtırken Bayan Renk burnunun ucuna düşmüş gözlüğünün üstünden, bakışlarını yüzüme kaldırmış dik dik suratıma bakıyor. Ona aldırmadan işime odaklanıyorum. Saçlarını canını acıtmamaya özen göstererek atkuyruğu yapıp özenle topladıktan sonra başımı eğip yüzüne bakıyorum. Benimkinden çok daha açık bir kahverengi olan saçları güneşin altında tatlı bir tona bürünmüş. Alnına ve kulaklarının etrafına dökülen birkaç tutam kısa saç ona olduğundan çok daha sevimli bir hava katıyor. Kaldırımda karşımda sessizce durup onu izlememe izin verirken burnunun etrafına yayılmış belli belirsiz kahverengi noktacıkları fark ediyorum. Yüzüne vuran güneşi engellemek için elimi şapka gibi başının üstüne siper ederken diğer elimle burnuna dokunuyorum. "İşe bak, çillerin de varmış."

İfadesizliğine rağmen iyi bir modda olduğunu hissettiğim ruh hali dalgalanıp en iyi arkadaşı kasvetle kol kola giriyor. Kaşları çatılırken bir adım geriye çekilip gergin bir halde etrafa bakınıyor. "Çirkin olduklarını biliyorum. Söylemene gerek yok."

Mırıldanışı karşısında şaşkına dönüyorum. Onun bir saniye bile çirkin olduğunu düşünmedim ama bunu şu an söylememin hiçbir inandırıcılığı olmayacak. "Öyle bir şey söylemeyecektim! Sana kendini sevmeyi nasıl öğreteceğim ben?" diyorum düşünceli bir tavırla.

"Sen kendini seviyorsun da ne oluyor? Hıyarın tekisin!" Arkasını dönüp yürümeye başlıyor ve ben arkasından bakakalıyorum. Az önce bana hakaret edip bağırdı mı o?

"Hey!" Koşup ona yetişip yanında yürümeye başlıyorum. "Neden hıyarın teki oldum şimdi?" Elimi kalbime koyuyorum. Gülmemek için o kadar çabalıyorum ki sesim çok tuhaf çıkıyor. "Daha önce kimse bana hıyar dememişti."

"Yalancı."

"Şey, evet. Yalan söyledim." Bunu söylediğimde tuhaf bir şey oluyor. Bayan Renk'in dudakları yana kıvrılıyor ve ben sevincimden kolumu omzuna dolayıp onu kendime çekiyorum. Niyetim onunla biraz uğraşıp dostane bir tavırla ilgilenmek olsa da bu karnıma onun levye kıvamındaki dirseğini yememe engel olmuyor.

"Of! Acıdı be!"

"Mesafeyi koru," deyip aramıza bir kol boyu mesafe koyunca iç çekiyorum.

"Burada patron kim?" Söylenmelerimi ustalıkla kulak ardı ediyor. Ama sorun değil. Bugün istediğini yapmasına izin vereceğim, tabii bir noktaya kadar. Bana hakaret ettiğini, bağırdığını ve hatta neredeyse gülümsediğini düşünürsek bugün harika bir gün ve ona biraz iyi davranabilirim. İyi bir arkadaş olmadığımı söylemeyin sakın.

Bugün istediği kadar söylenmesine izin vereceğim ama yemek konusunda taviz vermem söz konusu bile değil dostlarım. Ona önce koca bir hamburger ısmarlıyorum. Bol içecek ve patates kızartmasıyla destekleyip yüzünün rengi değişinceye kadar yemesi için zorluyorum. Tüm çaba-

larıma rağmen ekmeği bitiremediği gibi, yarısından sonra sandalyesine yığılıp kalıyor. Toparlanmasını beklerken ben ikimizin de yemeklerini mideye indiriyorum.

Ne? Bir yemeğin çöpe gitmesine asla izin vermem!

"Sana etek mi alsak? Ya da elbise?" Düşüncelerimi dile getirince Bayan Renk ona çıplak gezmesini teklif etmişim gibi irkiliyor.

"Elbise mi?" Sevimli bir gülüşle başımı sallıyorum. Onu ikna etmek için biraz abartmakta sakınca görmeden konuşmaya devam ediyorum.

"Bacakların çok ince. Giydiğin daracık pantolonlarla iki tane çöp şişin üstünde yürüyormuş gibi görünüyorsun."

"Elbise giyince birden prensese mi dönüşeceğim?"

"Yok, şu an için bunu ben bile başaramam Bayan Renk."

"Neden bana Bayan Renk diyorsun?" Bana bir şey sormuş olmasını olumlu gelişmeler hanesine ekleyip konuyu değiştirmesini görmezden gelmeye karar veriyorum. Cevap vermeden önce dirseklerimi masaya yaslıyorum. *Havalı adamım bence ya.*

"Hatırla, seninle gökkuşağını bulacağız. Renkler içinde bir yerlerde gizleniyor. Onları tek tek ortaya çıkarıp seni gökkuşağına dönüştüreceğiz."

"Bana pembe tişörtle fosforlu sarı renginde pantolon giydirmeyi düşünmüyorsun değil mi?" Pekâlâ, bu komik değildi. Yine de şaka yaptığı gerçeği beni güldürmeye yetiyor.

"Saçlarını da fıstık yeşiline boyayacağım."

"Turuncu ayakkabılarım da olacak mı?"

"Bence harika olur."

"Güzel, böylece hayatımın kalanını akıl hastanesinde huzur içinde geçirebilirim."

"Seni temin ederim Bayan Renk, hayatının kalanını dı-

şarıda bir yerlerde mutlu ve sevilerek geçirdiğine emin olacağım."

Kısa bir sessizliğin ardından ağzını açıp o tekdüze tonlamasıyla konuşuyor. Böyle konuşmasından nefret ediyorum. Duygular ve ruhtan hiçbir iz taşımayan bir konuşma tarzı bu. "Tutamayacağın sözler verip duruyorsun," diyor masadaki bir noktaya bakarak. "Beni yalnızlığımdan çıkarıp birkaç günlük sahte mutluluk verirsen, sen gittiğinde her şey daha da kötü olur. Bunu bana yapmaya hakkın yok." Yine de burada benimle oturuyorsan içinde debelenip durduğun kasvetten kurtulmak istiyorsun demektir, minik huysuz. Belki de sandığım kadar kaybolmuş değilsindir.

"Böyle bir şeyi asla yapmam."

"Yaparsın. Neden benimle ilgilenesin ki? Birbirimizi hiç tanımıyoruz ve iki gündür beni oradan oraya sürüklüyorsun. Bunu niye yaptığını bilmiyorum. Neden sana izin verdiğimi bile bilmiyorum. Beni sevileceğime, güzelleşeceğime inandırmaya çalışamazsın. Çünkü bu oyunun sonunda eğer kimse beni sevmezse..." derin bir nefes alıyor. "Kendime olan son inanç kırıntılarım da kaybolur."

Konuşmasının ilk kısmına cevap vermiyorum çünkü söyleyeceğim hiçbir şey anlamasını sağlamayacak. Beni tanıdıkça neden onunla ilgilendiğimi anlayacağını umuyorum. Diğer meseleye gelince... "Başka kimse seni sevmese bile önemli değil. Çünkü ben seni seveceğim. Söz veriyorum."

Yüzüne yerleşen kırılgan bakışı görmek içimi sızlatıyor. Hikâyesini merak etsem de üstüne gidemeyeceğimin farkında olduğumdan konuyu değiştiriyorum. Kafasının dağılması için onu sinirlendirmeye çalışıyorum. Biraz sonra birlikte dışarı çıkıp yürüyoruz.

Kabuğuna çekilmeye çalışıyor ama izin vermiyorum. Onu oradan oraya sürükleyerek ve sürekli konuşmasını

sağlayarak öğlen araladığı kapıyı sonuna kadar açmak için çabalıyorum. Kapının ardında bir yerlerde tatlı ve heyecanlı bir kız olduğunu ve ortaya çıktığında birlikte çok eğleneceğimizi hissediyorum ve buna Bayan Renk'i de inandırmak için elimden geleni yapmaya çalışıyorum.

~

"Hemen bırak o elindekini."

Bayan Renk elindeki askıyı üzerine tutup bana bakıyor. "Neden? Bence güzel."

"Bu seferlik seni dinleyemeyiz," diyorum. Elindeki mor tişörtü aldığı yere iğrenerek bıraktıktan sonra onu omuzlarından tutup kabinlere doğru sürüklüyorum. "Adın Mor diye mor bir şeyler giymenin komik olduğunu falan mı sanıyorsun? Sana mor giymek yasak Bayan Renk. Şimdi şunları dene." Seçtiklerimi kucağına atıp onu deneme kabinine iterken, "Bu turuncu!" diye sızlanıyor.

"Turuncu harika bir renktir!" Kabinin kapısını kapatıp sırtımı duvara yasladıktan sonra sinirli homurtularımı kesmeyi deniyorum. Mor renginin hüzün doğuran bir renk olduğunu biliyor muydunuz? Peki, nevrotik duyguları açığa çıkardığını, intihar eden insanların mor renge olan takıntılarının tespit edildiği araştırmalar olduğunu?

Eh, ben biliyorum. Ve bu biraz çıldırmama neden oluyor.

Belki renklere bu kadar anlam yüklemek doğru değil. Mor aynı zamanda lüks ve kibri ya da bereket gibi olumlu şeyleri de temsil eder mesela ama psikoloji tuhaf şey dostlarım. Sadece bir renk diyebilirsiniz ama renklerin psikolojisi bozuk insanlarca ne denli tuhaf geri dönüşleri olduğunu bilmiyorsunuz. Bu yüzden bu aralar mor renginden nefret ediyorum.

Bayan Renk kabinin kapısını açıp deri bir şort ve salaş,

kırık beyaz tişörtüyle çıktığı anda şoka girerek onu tekrar içeri itiyorum. Bunları ona ben vermedim!

"Diğerini dene!"

"İyi de bakmadın bile!" diye cevap verdiğinde elimi kalbime koyup kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Tatlım, bir saniye daha baksaydım kör olacaktım. Seni biraz güneşe çıkarmam gerekecek. Tenin bir vampirinki kadar beyaz!"

"Bir daha bana tatlım dersen bu vampir kanını emecek!"

"Sesine biraz ürkütücü bir hava katarsan belki senden korkabilirim. Ama robot gibi konuştuğunda tehditlerin işe yaramıyor." Bir gün sevimli olmak isterse ses tonuna nasıl bir tını katması gerektiğini biliyor mu acaba? Kafamın içinde onun diğer kızlar gibi sevgilisine şirinlik yaptığı bir görüntü oynatmayı deniyorum ama o kadar imkânsız geliyor ki hayal bile edemeyeceğim bir şey bu.

Tekrar kabinden çıktığında üzerinde yazlık, canlı lacivert incecik bir pantolon ve pantolonun kemerinin hemen üstünde biten bol beyaz bir tişörtle karşıma dikiliyor. İfadesiz yüzüne karşı kaşlarımı kaldırıp görünüşünü inceliyorum. İki adım atıp tam karşısında durduğumda dik dik yüzüme bakıyor. Bakışlarına karşılık veriyorum. Yüzünü ifadesiz tutsa da bedeninin gerginliğini sezebiliyorum.

"Ne?" diye sorunca her an bana kafa atma ihtimali olduğunu düşünerek aramıza mesafe koyuyorum.

"Fena değil. Bunu alabiliriz. Diğerlerini de dene."

"Umarım bunlar çok pahalı değildir," diyor kabine girerken. "Çulsuz değilim ama lüks içinde de yaşamıyorum."

"Giydiğin korkunç şeylerden sonra bunları almak için her şeyini ortaya koyabilecek durumda olmalıydın."

"O korkunç şeylerin ne kadar rahat olduğunu biliyor musun?"

"Peki sen rahat şeyler giyerek de şık olunabileceğini biliyor musun?" Cevap vermiyor ama içeride söylendiğine

eminim. Tekrar kabinden çıktığında daracık alanda giyinmeye çalışmaktan kıpkırmızı kesilmiş yüzüne bakıyorum. İnsafa gelip ona bir şişe soğuk su uzattığımda suyu elimden kaparcasına alıp kafasına dikiyor.

"Rica ederim," diye söylenip giydiklerine bakıyorum. Beraber seçtiğimiz bol pantolonlardan biri üstünde. Şu an için salaş kombinlerin onu daha sağlıklı göstereceğini düşünüyorum. Vücuduna yapışan tişörtler giydiğinde o kadar zayıf ve korunmaya muhtaç görünüyor ki o giysilerle karşımda durduğunda birilerinin onu incitebileceğinin sıkıntısıyla uğraşmak zorunda kalıyorum. Bu da beni rahatsız ediyor. Birkaç kombini daha onayladıktan sonra Bayan Renk artık gitmek istiyor.

"Turuncu elbiseyi denemeden olmaz."

Alnında biriken terleri koluyla silip kabinin kapısını çarparak kapatıyor. Benimle uğraşmaya gücü olmadığı için şanslıyım. Sonunda turuncu elbiseyle kabinden çıktığındaysa keyifleniyorum.

Bayan Renk'in iddia ettiği gibi parlak turuncu renginde bir elbise değil, gün batımını hatırlatan enfes bir turuncu bu. Ayak bileklerinin biraz üstünde biten uçuş uçuş bir günlük elbise. Eteğinin ve kısa kollarının ucundaki ufak detaylar haricinde sade bir modeli var ama Bayan Renk'e o kadar çok yakışıyor ki onu üstünde bu elbiseyle tüm gün sokaklarda gezdirmek, beğeni dolu bakışların odağı olduğunu fark etmesini sağlamak istiyorum.

"Gel bakalım,." Onu büyük aynanın karşısına geçirip mağazanın elbiseyle kombinlediği, üzerinde renkli iri boncuklar olan sandaletleri ayağına geçiriyorum. Saçlarını da ensesinde basitçe topladıktan sonra bir adım geri çekiliyorum. "Çok güzel görünüyorsun."

Bayan Renk başını çevirip yüzüme bakıyor. Samimiyetimi ölçermiş gibi uzun uzun baktıktan sonra güvensiz bir

tavırla, "Gerçekten mi?" diye soruyor.

"Tabii ki." Yüzünde bir saniyeliğine utangaç bir ifade belirse de hemen toparlanıyor. O kadar kısa bir andı ki bunu hayal ettiğimi düşünebilirdim ama Bayan Renk'i utangaç ya da başka bir hale bürünmüşken hayal edemediğimi düşününce bunun aklımın bir oyunu olmadığından emin oluyorum ve bu yüzüme gururlu bir gülücük yerleşmesini sağlıyor.

Kıyafetlerin parasını ödemeye yeltendiğimde beni sertçe geri çeviriyor. Kucağında bir yığın kıyafetle kasanın yolunu tutunca onu durdurmaya çalışıyorum. "Tüm bunları benim yüzümden aldın. Sana ödetemem."

"Tüm bunları kullanacak olan benim. Elbette ödeyeceğim."

"Elbette demek. İlkokul öğretmenim gibi konuşuyorsun," deyip turuncu elbiseyi elinden alıyorum. "En azından bunu ödememe izin ver." Elbiseye uzanınca bir adım geriye kaçarak arkama saklıyorum. "Lütfen! Bu benim hediyem olsun."

"Bana hediye alıp duramazsın."

"Yapabilirim. Seninle dertleşebilir, sana hediyeler alabilir, zaman zaman seni kızdırabilirim. Arkadaşlık budur Bayan Renk."

Samimi tavrım karşısında pes ediyor. Kıyafetleri ödeyip çıktığımızda bir süre konuşmuyor. Ben de onu rahat bırakıyorum. Bir arkadaşlık kuruyor olmasından dolayı şaşkına dönmüş olduğunu düşünüyorum ama konu o olduğunda hiçbir şeyden emin değilim.

Elimizde poşetlerle yan yana yürürken sessizlikten sıkılıp aklımı sürekli kurcalayan soruyu soruyorum. "Neden gerçek adını söylemiyorsun?"

"Neden ısrarla adımın Mor olmadığını söylüyorsun?"

"Sana adını sorduğumda aklına gelen ilk şeyi söyledin.

Ayakkabıların mor değil de yeşil olsaydı ne olacaktı?"

"O zaman adımın Yeşil olduğunu söylerdim." Bir anlığına durup yüzüne bakıyorum. Kabul etmiş olması karşısında hafifleyişim komik olsa da göğsümü kabartıp tekrar yürümeye başlıyorum. "Haklı olduğumu biliyordum. Peki, adın ne?"

"Mor."

"Yapma ama."

"Bu konuda daha fazla konuşmayacağım."

"Çok mu kötü bir ismin var? Bu yüzden mi söylemiyorsun? İsmin Satılmış falan olmadıkça sorun değil bence."

"Satılmış erkek ismi değil mi?"

"Aslında anlamını düşününce *unisex* bir isim olabilir, ne dersin?"

"İnsan niye bir çocuğa Satılmış ismini koyar ki?" diye söylendiğinde omuz silkiyorum.

"Kim bilir?" Bayan Renk'teki gelişmeyi fark ediyor musunuz? Ufak ufak konuşmaya başladı, hem de bu kadar kısa sürede! Yakında konuşmalarına ve ses tonuna duyguların da ekleneceğini umuyorum. Her ne kadar benimle şakalaştığını ya da sohbet etmeye başladığını fark ettiğinde aniden kendini geri çekse de sadece birkaç gündür birlikte olduğumuzu düşününce, bu hiç sorun değil. Sessizliğinin yalnızlığından kaynaklı olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden bir arkadaşın varlığı onu olumlu yönde etkilemeli.

"Baksana Bayan Renk,"

"Benim adım Mor."

"Hayır, değil."

"Evet, öyle."

"Peki, şimdilik seninle tartışmayacağım. Yarın arkadaşımın kız kardeşini sinemaya götüreceğime söz verdim. Sen de bizimle gelir misin?" Adımları duraklıyor. Başını hafifçe bana çevirip yolun ortasında öylece yüzüme bakıyor. Başı-

mı yana eğip güven verircesine gülümsüyorum.

"Geleceksin değil mi?" Cevap gelmeyince gerilimin yükselmesini engellemek için ona sataşıyorum. "Biraz mimik çalışmaya ne dersin? Kaşlarını kaldırabiliyor musun mesela? Bir dene bakalım." Tüm mimiklerimi kullanarak karşısında konuşurken gözlerini devirip yürümeye devam ediyor.

Bir saniye. Çok hızlı geçtim.

Gözlerini deviriyor! Çocuğumun ilk adımına şahit olmuşçasına gururlanıyorum. Göz devirmek birçok insanda en sinir olduğu mimiktir muhtemelen ama umurumda değil. Bugün göz deviriyorsa, yarın kahkaha atabilir!

"Biliyor musun, Bayan Renk?" diyorum arkasından giderken. "Seni sahiden sevmeye başlıyorum." Arkasında olduğum için yüzünü göremesem de bir arkadaşın sevgisiyle tanışmanın verdiği tatlı huzurla gülümsediğini umuyorum.

5. Bölüm

"FLÖRTÖZ BAKIŞLAR"

Bayan Renk'le birlikte sahile karşı bir banka oturmuş huzurlu bir sessizliği paylaştığımız güzel bir andan merhaba dostlarım. Hava bugün harika, biz de tadını çıkarmaya kararlıyız. Yani, en azından ben kararlıyım. Dirseklerimi bankın sırtına yaslamış, yüzümü güneşe çevirmişken etraftaki insanların çıkardığı gürültülerden oluşan anlamsız sesleri dinliyorum.

Sadece dört gündür Bayan Renk'le birlikteyiz ama bu dört günde hayatımı öyle bir kapladı ki uzun zamandır onu tanıyormuş gibi hissediyorum kendimi. Sonra hakkında hiçbir şey bilmediğimi hatırlayınca bu his geçiyor tabii. Yine de bu gizem beni epey cezbediyor. Kafasının içine girip bütün cevaplarımı almak istiyorum. Kötü anıları iyilerle değiştirmek, gülümsemediği günlerin acısını çıkarırcasına kahkahalar attığını duymak istiyorum. Birini sevmesini, biri tarafından çok sevilmesini ve ne kadar değerli olduğunun farkına varmasını istiyorum.

Bu sessiz kızın hayatının yoluna girdiğini görmeden kendi hayatımla ilgilenemeyeceğimden endişeliyim.

"İdeal erkek tipin ne?" Bayan Renk kemirip durduğu simitten başını kaldırıp bana bakıyor. Tek bir bakışla kendinizi dünyanın en gereksiz insanı gibi hissetmenizi sağla-

yabilen tek kişi olabilir. Neyse ki gereksiz olmadığımı biliyorum.

Başını yana eğdiğinde güneş yüzüne düşüyor ve beni aniden vuran şefkat seli karşısında afallıyorum. "Bu düşündüğünü belli etmek için bir işaret ama hafifçe kaşlarını çatıp birazcık da dudaklarını büzersen ne yaptığını daha rahat ifade edebilirsin tatlım."

"Dudaklarımı büzmeyeceğim," diyor bakışlarıyla bana hakaret ederken. "Ve senin tatlın falan değilim. İğrençsin."

"Hoş görünebilirdin," diyorum ilk cümlesini kast ederek. *Gerisini pek dinlemedim de.* "Ee? Sana bir erkek bulacağız, ideal tipini bilmem gerek."

"Bunu hiç düşünmedim." İç çekerek oturduğumuz bankta ona doğru dönüp bir ayağımı dizime yaslıyorum.

"Herkes bunu düşünür Bayan Renk. Hiç izlerken iç çektiğin bir oyuncu falan olmadı mı?"

O düşünürken ben de dikkatle yüzünü izliyorum. Birkaç gündür beraber takılıyor olsak da ona sürekli yemek yedirmeye çalışmam ve biraz güneş görmesini sağlama çabalarım şimdiden sonuç vermeye başladı. Teni tanıştığımız günkü o korkunç soğukluğundan biraz da olsa sıyrılmış. Çilleri yüzü güneş gördüğü için daha belirgin ve teni de daha sağlıklı görünüyor. Üstelik yanaklarının biraz dolduğuna yemin edebilirim. Gün geçtikçe güzelleşiyor sanki. Ya da ben ona alıştıkça onu daha güzel görüyorum.

"Luke Evans. Ama sadece *Bard* rolündeyken."

"Efendim?"

"Yüzüme o kadar dikkatli bakarken ne söylediğimi nasıl anlayamıyorsun? Luke Evans dedim. Beğendiğim bir oyuncu. Ama sadece *Bard*'ken. Rolün dışına çıktığında cazibesini kaybediyor." Kim olduğunu anlamaya çalıştığımı fark edince başını iki yana sallayarak açıklamaya girişiyor. "*Bard. Hobbit*'te *Smaug*'u vuran adam. *Smaug* da ejderha."

"*Smaug*'un ne olduğunu biliyorum," diyorum şaşırarak. Böyle bir örnek beklemiyordum. Ne beklediğimi bilmiyorum gerçi. Zayn Malik dese daha beklenmedik olurdu sanırım. Sonuçta Bayan Renk'ten bahsediyoruz...

"Bak sen, birileri *Tolkien* hayranı mı?"

"Sen kesin *Harry Potter* hayranısındır." Simitten küçük bir parça koparıp ağzına atarken gözlerimi kısıyorum. "Olamaz mıyım?"

"Olursun tabii. *Tolkien* için yeterince zeki değilsin." Hakaretine karşı kıkırdıyorum. Elimde değil!

"Sende de *Rowling*'i anlayacak hayal gücü yok. Peki, bir soru. İkisinden birini seçmen gerekse, seçtiğin var olmaya devam edecek ve diğeri sonsuza dek yok olacak... Hangisini seçerdin? *Yüzüklerin Efendisi* mi? *Harry Potter* mı?"

"*Yüzüklerin Efendisi*," diyor hiç düşünmeden.

"Var olmaya devam etmesini istediğini söylemelisin. Yok olanı değil."

"Tamam. *Yüzüklerin Efendisi*."

"*Hogwarts* yok mu olsun istiyorsun?" diyorum sesime abartılı bir dehşet katarak.

"Sen *Orta D*ünya'yı yok etmeye hazırsın ama!"

"Çocukluğuna inip bu sorunu çözmeliyiz. Senin yaşlarında biri, özellikle sorunlu biri *Harry Potter*'ı bu kadar kolay harcayamaz. Sorunun nerede olduğunu bulmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Sorunlu diye sana derler!" deyip yan dönerek aynı benim gibi oturuyor. Konuşmaya devam etmeye istekli oluşuna şaşırsam da bunu belli etmiyorum.

"Peki, *Yüzüklerin Efendisi*'nden bir karakter olsan, kim olmak isterdin?" Kısa bir duraksamanın ardından cevaplıyor.

"Frodo."

"Kahraman olmak için mi?"

"Hayır," diyor bakışlarını elindeki simide indirerek. "Sam gibi bir dosta sahip olmak için. Sam olmasa Frodo yolculuğu tamamlayamazdı bile. Bence kim olduğunun, nasıl bir hayat sürdüğünün önemi yok. Etrafında senin için karşılık beklemeden fedakârlık edecek birileri varsa, dünyanın olmasa bile birilerinin kendi basit hayatlarının kahramanı olabilirsin. Kimse tek başına kahraman olamaz."

Tanıştığımızdan beri yaptığı en uzun konuşma buydu sanırım. Üstelik ben zorlamadan düşüncelerini bana açtı ve bu kalbimde ince bir sızıya sebep oldu. Genelde bu kadar kapılmam, bir parça da olsa profesyonel davranmaya çalışırım ama bu kızın yalnızlığı beni yaralıyor.

"Sana kahraman olabileceğini hissettirecek kimse olmadı mı?"

"Bilmem. Belki de buna ben izin vermemişimdir." İtirafı karşısında daha fazla soru sormaya hazırlanıyorum ama konuyu değiştirdiğinde elim kolum bağlanıyor. Sonunda bir konuda rahatça konuşurken tekrar içine kapanmasına sebep olacak bir şey yapmak istemiyorum. Bu yüzden sohbetimizin yönünü değiştiriyorum.

"Ee, erkeklerden bahsediyorduk?" Derin bir nefes alıp az önce girdiği duygulardan sıyrılıyor. Surat asıyorum çünkü bu hissiz bakışlarından nefret ediyorum. Bunu yaptığının farkında bile olmamasıysa daha da sinirlendiriyor beni. Tekrar donuk bakışlarını takınıyor ve dönüp dolaşıp aynı yere geliyor olduğum gerçeğine içerliyorum.

"Eh, evet. *Bard* senin için biraz yaşlı değil mi?" diye sorduğumda kayıtsızca omuz silkiyor. "Aman, iyi. Şimdi karşında onun oturduğunu düşün." Kaşlarını kaldırınca ona tehditkâr bakışlarımı yolluyorum. "Benim yakışıklılığımı hafife alma Bayan Renk. Bırak *Bard*'ı, *Aragorn*'la bile kapışabilirim. Şimdi bana flörtöz bakışlar atmanı istiyorum."

"Kendini kandırmaya devam et," diyor beni teselli eder

gibi. Kızmak aklıma bile gelmiyor. Onun yerine gevrek gevrek sırıtıp isteğimi tekrarlıyorum. "Üff, tamam," deyip biraz dikleşiyor. *Yeterince kazık yutmuş gibi durmuyor sanki de.* Gözlerini yüzüme dikip dimdik bakıyor. Bakıyor, bakıyor...

"Hadisene!"

"Yapıyorum ya!"

"Öylece yüzüme bakıyorsun!"

"Bu benim flörtöz bakışım."

"Sen... Ne..." kahkaha atmaya başladığımda başını diğer yana çevirip sırtını banka yaslıyor. Bana bakmayı reddetmesinden küsmüş olabileceğini çıkarmam gerek ama gülmekten düşünemiyorum!

"Bir adama böyle bakarsan arkasına bakmadan uzaklaşır."

"İyi de ben her koşulda böyle bakarım."

"Ben de onu diyorum ya," deyip kafasını avuçlarımın arasına alıyorum. "Öncelikle biraz gülümse. Şuh bir gülümseme olsun."

"Şuh mu?"

"Cilveli yani."

"Sana kafa atmamı ister misin?" Kahkahamın etkisiyle başım geriye düşerken bile yüzünü bırakmıyorum. Toparlanıp tekrar bakışlarımı ona odakladığımda neredeyse nefes bile almadan öylece durduğunu fark edince, burnunu sıkma isteğimle savaşıyorum. Sevimlilikle uzaktan yakından ilgisi yok ama tuhaf bir şekilde tüm korumacı ve sevecen duygularımı harekete geçirmeyi başarıyor.

Sonunda ağzı gülümsemeye benzer bir ifadeyle yamulunca sıra bakışlarına geliyor. Kaşlarımı kaldırarak birkaç işaret veriyorum ama anlamıyor tabii ki. "Gözlerin, Bayan Renk. Gözlerini süzmelisin. Benimle ilgilendiğini anlamamı sağla."

"Seninle ilgilenmiyorum ki."

"İlgilenirmiş gibi yap o zaman."

"Yüzümü bırakacak mısın?"

"Hayır."

"Sinirlerimi zıplatıyorsun."

"Ne hoş. Gözler." Gözlerini yumup birkaç saniye öyle kalıyor. Bunun içsel bir sakinleşme ayini olduğunu düşünerek sessiz kalıyorum. Sonunda gözlerini açıp bir aşağı, bir yukarı döndürerek bana bakmaya başlıyor. Cilveden ya da şuh olmaktan çok annesini kaybetmiş şaşkın bir ördeğin bakışlarına benziyor bu. Görüntüsü karşısında daha fazla dayanamıyorum. Kahkahalarım serbest kalırken Bayan Renk sinirlenip beni itiyor. Banktan düşünce bağırarak başımı dizlerine atıp daha çok gülüyorum. Bir ara kahkahalarımın arasında yüzüne baktığımda burnundan soluduğunu görmek de yardımcı olmuyor tabii. Öyle ki nefes alamayacak halde iki büklüm kalıyorum.

"Umarım boğulursun."

Derin bir nefesle doğrulup, "Bayan Renk!" diye bağırıyorum. "Bana doğru söyle. Başka bir gezegenden falan mı geldin? Uzaydaki bir gezegende hayat mı var? Orada tek tip kıyafetler giyen robotik bir ırkın casusu musun?"

"Ben aslında *sayborg*um," diyor. Şüpheyle yüzüne bakıyorum. Gözlerini tam karşıya dikmiş, benimle konuştuğuna dair hiçbir işaret vermiyor ama az önce söylediği şeyi duyduğuma eminim.

"Espri mi yaptın sen?" Tek gözünü hafifçe aşağı çekip, "Olmadı mı?" diye sorunca inanamayarak yüzüne bakıyorum. "Sen gerçekten çok tuhafsın!" Gülerek ayağa kalkıp pantolonumu silkelerken banktan kalkması için elimi ona uzatıyorum. Görmezden gelerek ayağa kalkıp yürümeye başlıyor.

"Belki de sana bir hormon testi falan yapmalıyız."

"Aramızda hormonal bozukluğu olan birisi varsa o da sensin bence," diye söyleniyor. "Bazen memelerin olduğundan şüpheleniyorum."

"Orada dur bakalım!" diye bağırıp önüne geçiyorum. Tam karşısına geçip sırf muzırlık olsun diye birden tişörtümü kaldırdığımda gözleri kocaman oluyor. "Bak bakalım var mıymış?" Ağzı bir şey söylemek için aralanıyor ama sesi çıkmıyor. Açık kalmış ağzına karşı sırıtıp, "Dokunmak ister misin?" diye fısıldıyorum. Kendini sürekli kapattığı için onu kutusundan çıkarmanın yolu sinirlendirmekten geçiyor. Bu da benim için epeyce eğlenceli oluyor. Yani oluyordu. Şimdiye kadar.

Bayan Renk şaşkınlığından sıyrılırken derin bir nefes alıp bana intikam vadeden bir bakış attıktan sonra, ondan asla beklemeyeceğim bir şey yapıp bağırmaya başlıyor. Etraftaki herkesi başımıza toplayacak kadar kuvvetle hem de.

"Yardım edin!"

6. Bölüm

"KİŞİSEL ÇIKARIMLAR"

Sessiz sakin, karamsar iç dünyasında takılan otuz beş kilo bir kızdan masum olmasını beklersiniz, değil mi? Üzgündür, mutsuzdur, kimseyi incitemeyecek kadar zararsız görünür... Dikkatli olun dostlarım. Dış görünüşün yanıltıcılığına asla aldanmayın. Ve asla ama asla, intihara meyilli garip bir kızın karşısında gardınızı indirmeyin. Neden biliyor musunuz? Çünkü hiç beklemediğiniz bir anda sizi sırtınızdan bıçaklar!

Bayan Renk çığlıklarıyla etraftaki esnafı başımıza topladığında o kadar şaşkındım ki itilip kakılmadan önce savunmaya geçemedim. Beni dövmeye hazır amcalara birbirimizi tanıdığımızı anlatırken benim minik hainim her zamanki bakışlarıyla beni tanımadığını söyledi. Tabii ki herkes ona inandı! O bakışlar karşısında ben bile şüpheye düşebilirim. Dakikalar süren anlamsız tartışmanın sonunda neyse ki devreye polis giremeden olayı kapattık. Yüzümdeki ebleh ifadeden olsa gerek amcalar gitmeme izin verdi ve az önce önümden artist bir tavırla yürüyüp giden kızın peşine düştüm.

Bir süre sonra ona yetiştiğimde amcaların görüş alanından çıktığımıza emin olup yanında sessizce yürümeye başlıyorum. Kendimi sakinleştirdiğime emin olmalıyım yoksa

tatsızlık çıkarabilirim. Kolay kolay kontrolden çıkmadığım için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun Bayan Renk...

"Bu yaptığın hiç hoş değildi," diyorum sıradan bir sesle. Beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermiyor. "Yine de seni affedeceğim çünkü yaramazlık yapmak içindeki genci uyandırabilir. Eğlendin mi bari? Rastgele evlerin zillerine basıp kaçmak da ister misin?"

Bir an bana bakıyor, gözlerinin parladığına yemin edebilirim! Hemen sonra toparlanıp, "Eğlenmekten çok haz aldım diyebilirim," diyor ilgisizce. Alaycı bir homurtu fırlıyor burnumdan. "Haz almak hakkında ne bilirsin ki sen?"

"Her neyse. Bugün sana dünyanın en güzel şeylerinden birini gösterecektim ama beni kızdırdın Bayan Renk. Cezalısın. Bu yüzden benimle gelip bir ergenin gönlünü yapacaksın. Ama seni çok zorlayacağını sanmam. Sende de ciddi ergenlik belirtileri seziyorum. Sahi, kaç yaşındasın sen?"

"Otuz beş," diyor hiç bozuntuya vermeden. *Bu kız varlığından haberdar olmadığım cinnet eğilimimi tetikliyor dostlarım.*

"Adın yok. Yaşın yok. Yaşadığın bir yer yok. Memleketin var mı bari?"

"Yozgat." Sinirlerim bozulmuş bir halde gülmeye başlıyorum. Kendisiyle ilgili sorduğum her şeye aklına o an esen şeyi söylediği için ciddiye alamıyorum ama söz konusu Bayan Renk olunca emin de olamıyorum ki!

"Peki, Yozgatlı Mor Teyze, bana dünyanın en saçma cümlelerini kurdurmaya yeminli olduğunu kabullendim artık. Hadi, bu taraftan," deyip yola çıkarak bir taksi çeviriyorum.

"Nereye?"

İlgisiz sesine karşı onu taklit etmemek için kendimi öyle zor tutuyorum ki yüz felci geçirebilirim. "Nereye gidiyoruz diye soracaksın. Tam cümle kurmayı öğren." *Bugün sana aşırı kılım Bayan Renk.*

"Sorsana!" Tabii ki sormuyor. Sanırım duygularımız karşılıklı. Boş verip telefonumu cebimden çıkarıyorum. Ela'dan iki cevapsız çağrı var. Ben sapık damgası yerken aramış olmalı. İç çekerek gönülsüzce aramasına geri dönüyorum. Dördüncü çalışta, tam ben kapatacakken açıyor.

"Sana ulaşmak bugünlerde çok zor," diyor bin bir imayla. Son günlerde hiçbir konuşmaya keyifli başlayamıyoruz, dolayısıyla bu da sağlıklı konuşmalar yapmamızı engelliyor. Aslında sürekli sitem ederek bana bir şeyleri kanıtlamaya çalışmasa hoşlandığım kıza tekrar dönüşecek ve onunla konuşmaktan keyif alacağım. Belki de aramızda büyüyen mesafe kapanacak ama bunu başaramıyoruz. Bu tavra yol açanın benim uzaklığım olduğunu biliyorum ama beni uzaklaştıran şeyler de Ela'nın bana karşı memnuniyetsizliğinin giderek artması zaten. Kısır bir döngünün içindeyiz sanki.

"Bu aralar meşgulüm, biliyorsun." Yalan söylemiyorum. Bayan Renk'le ilgilenirken bir de kendi ofisim için yer bakmaya çalışıyorum. Ve tüm bunların arasında Ela'yla görüşemiyoruz çünkü boş zamanlarımız uyuşmuyor. Muhtemelen aramız soğuk olmasaydı görüşmek için daha çok çaba sarf ederdik.

"Bugün bile mi?" diyor mızmız bir sesle. Bu sefer haklı olduğu için bir parça vicdan azabı çekiyorum.

"Ecrin'i sinemaya götüreceğim. Mısra'ya söz verdim."

"Ben de geleyim?" diye sorunca Bayan Renk'e bir bakış atıyorum. Ecrin olmasa gelebilirdi ama Ecrin ve Ela'nın anlaşamayacağına o kadar eminim ki onu götüremem. Sonuçta bu plan Ecrin'in daha iyi hissetmesi için yapıldı.

"Bayan Renk de yanımda zaten. Ecrin yanımızda üçüncü bir kişiyi bile istemeyecektir muhtemelen, bir de sen gelirsen bütün gün somurtacak."

"Bayan Renk mi?"

"Evet, geçen gün bahsettiğim yeni arkadaşım."

"Ne yani, en yakın arkadaşlarınla daha ben bile tanışmamışken sen yanında iki gündür tanıdığın birini mi götürüyorsun? Sonu gelmeyen yeni arkadaşlarından bıkmaya başlıyorum Sinan!" Haklı bir sitem gibi görünüyor değil mi? Alakası yok. Onu defalarca Mısra'yla tanıştırmaya çalıştım ama sürekli bahaneler üreterek buluşmaları erteledi. Ben de bir daha onları tanıştırmak için bir şey yapmadım çünkü tüm tekliflerimden sonra bunu onun isteyip teklif etmesi gerekirdi. Hayatınızdaki insanlara değer vermek onlar için bir şeylere katlanmak anlamına da gelebilir. Birbirinizin hayatına alışmalı, birbirinizin sevdiği şeyleri – kendiniz sevmeseniz bile – kabullenip sevdiklerinizin hatırına değer vermelisiniz. Aileniz, yakın arkadaşınız ya da sevgiliniz için küçük tavizler verebilirsiniz, bu yanlış değil. Yanlış, siz taviz vermeye devam ettikçe karşınızdakinin daha da bencilleşip sizin için kılını kıpırdatmadığı zaman başlar.

"Sadece Ecrin, Ela, küçük bir kızla tanışsan ne olacak?"

"Bu hiç hoşuma gitmiyor. Aslına bakarsan bir süre görüşmesek iyi olacak!" deyip telefonu yüzüme kapatınca oflayarak başımı geriye atıyorum. Sorunun nerede olduğunu anlayamıyorum! Kadınlarla flört dönemlerinde çok eğleniyoruz. Beni heyecanlandırmayan, vakit geçirmekten hoşlanmadığım kimseyle çıkmıyorum ama sevgili olduktan sonra her şey ters yüz oluyor. O eğlenceli kişiliklerini kıskançlıkları ve baskıcılıkları örtüyor ve benim karakterim bu tavırları kaldıramıyor. Belki de sorun benim beklentilerimdir.

Bir an o kadar bunalmış hissediyorum ki bunun tesiri cümleler ağzımdan çıkıveriyor. "Sana bir tavsiye, Bayan Renk. Bir gün sevgilin olduğunda ona ve düşüncelerine saygı duymayıp adamı kendinden uzaklaştırır, sonra da seninle ilgilenmediğini düşünürsen bu yüzden ona tavır

almaya kalkma. Hatta tüm bunlarla uğraşmamak için en baştan ona biraz özel alan bırak ki sonrasında bu sıkıntılarla uğraşmayasınız." Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. Daha çok kendi kendime konuşur gibiyim. "İnsan sevgilisinin hiçbir ricasını önemsemeden sürekli kendisini düşünüp sonra da onunla ilgilenmediğinden nasıl şikâyet edebilir? Böyle sağlıksız ilişkiler yaşayıp sonrasında sonsuz aşktan falan nasıl dem vurabiliyorlar?"

"Bence senin aşk hakkında en ufak bir fikrin yok." Sesini duyunca şaşırıyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ama onun yüzü dışarıya dönük. Akıp giden yolu izlerken beni dinliyormuş gibi görünmese de cevap vermeden yapamadığına göre dikkatle dinlemiş olmalı.

"Senin aşk hakkındaki fikrin neymiş bakalım?"

"Eğer kız arkadaşına âşık olsaydın kusurları seni bu kadar rahatsız etmezdi. Eğer *birbirinize* âşık olsaydınız bu kadar bencil olmazdınız ve yine eğer âşık olsaydınız kıskançlıklar ve diğer can sıkıcı tavırlar seni boğmazdı. Aksine onu sevimli bulurdun."

Bir süre söylediklerini düşünüyorum ama bunları aşkla bağdaştıramıyorum. Aşk denen şeyin anlamını tam olarak kavrayabilmiş değilim. Bir anlamı olduğundan emin de değilim aslında. Bayan Renk'in tüm bu söylediklerini sevdiğim her insanla yaşayabilirim. Bu yüzden aşkın hangi noktada devreye girdiğini anlamıyorum. Tutku ya da şehvet için aşka ihtiyaç olmadığı aşikâr. Geriye sadece hormonal duygu bozuklukları kalıyor elimde ve aşk eğer buysa bu noktada başa tekrar dönüyorum. İnsan niye âşık olmak ister ki?

Bir şeyleri kaçırdığımın farkındayım ve kendimi rahatsız hissediyorum. "Az önce sevimli mi dedin sen?" diyerek konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Ağzına hiç yakışmadı, biliyor musun? Ayrıca bugün çok konuşkansın ve bu beni şaşırtıyor."

"Senin sorunun bu. Düşündüğün gibi olmayacağımı aklına getirmiyorsun bile. Hakkımda vardığın kanılar yazılı belgeymişçesine inanıp ona göre davranıyorsun. Ben sessiz biri değilim. Sadece son zamanlarda konuşacak bir şeyim yok."

Söyledikleri karşısında irkiliyorum. İnsanların yeteneklerini ya da kusurlarını tespit edip onlara söylemeye bayılırım ama daha önce birinin bana söylediğini hatırlamıyorum. Bu yenilik ilgimi çekiyor. Hatta beni heyecanlandırıyor bile. "Konuşmuyorsun ve sürekli ifadesiz bir yüzle geziyorsun. Başka ne düşünebilirim ki?"

"Mesele bu işte. Sadece düşünebilirsin. Haklı olmaya o kadar alışmışsın ki hata payını görmezden geliyorsun ve bu çok sinir bozucu. Duygusal olarak zor bir dönem geçirdiğim günlerde bir anda karşıma çıkıyorsun ve benimle ilgili bir sürü çıkarım yapıyorsun. Sonra ağzımı her açtığımda bir şeyler hakkında fikir sahibi olmam seni şaşırtıyor, bu da beni bir daha konuşmamaya itiyor. Anladın mı? Duygularımı göstermekte sorun yaşadığımı kabul ediyorum ama sen de bana yardımcı olmuyorsun. Neden seninle tüm bu saçmalıkları yapıyorsam..."

Başını bir kez bile bana çevirmedi. Sesi o kadar yalın ki onu dikkatle dinlemeseydim sözleri bana hiçbir şey ifade etmezdi. Yine de her cümlesi beynimde yankılanıyor. Sürekli onun hareketlerini takip ederken onun da beni gözlemlediğini nasıl fark etmedim, anlamıyorum. Yüzde yüz haklı değil aslında. Çünkü iki gün boyunca onu konuşturmak için gerçekten çok uğraştım ve bana kök söktürdü. Yine de yeni tanıştığınız birine karşı gard almak sık rastlanan bir davranıştır ve bu yüzden sonunda benimle konuşmaya karar vermiş olabilir. Bu da bana alışmaya başladığı anlamına gelebilir.

"Yani konuşkan biri olduğunu mu söylüyorsun?" diye

soruyorum başımı ona doğru uzatarak. Başını çevirince göz göze geliyoruz. Yanaklarındaki çilleri görünce gülümsemek istiyorum ama o dik dik yüzüme bakarken gülmek akıllıca gelmiyor.

"Sandığın kadar zeki olmadığını söylüyorum. Yanından bile geçmiyorsun ve gördüğüm en egoist, en ukala insansın."

"Vay canına! Günlerdir bunları içinde tutuyordun değil mi?" Birkaç saniye daha yüzüme baktıktan sonra başını iki yana sallayarak tekrar yolu izlemeye dönüyor. Ben de kendi tarafıma çekilip söylediklerini düşünüyorum. Bayan Renk hakkında pek çok çıkarımım var. Elbette yanlış çıkarımlar yapmış olabilirim ama bunu anlamam için bana kendini açması gerekiyor. Ve o kendini açmadıkça düşüncelerimi doğru kabul ettiğimi fark ediyorum. Bunun bir hata olduğunu biliyorum ve fazla hata yapmam. Ya da genelde insanlar benimle konuşmakta, sıkıntılarını açmakta sorun yaşamadığı için ilk kez karşılaştığım bir durumda çuvallamış olabilirim. Bu hiç hoşuma gitmiyor dostlarım. Yine de egoist olduğumu söyleyemezsiniz çünkü Bayan Renk ağzımın payını verince afallasam da bununla bir derdim yok. Hatta onun hakkında daha doğru fikirler edinebileceğim konuşmalar yapmaya başlamış olmamız karşısında oldukça iyi hissediyorum.

Ecrin'i almaya geldiğimizde Bayan Renk taksiden inmek istemese de onu zorla yukarıya çıkarıyorum çünkü kapıdan geçip gidersem Ganimet Sultan'ın beni öldüreceğine adım gibi eminim.

Kapıyı açan yaşlı kadına karşı en tatlı gülümsememi takınıp eline uzanıyorum. Yaşlılık lekeleriyle dolu zayıf ellerini yanaklarıma bastırdıktan sonra kolumu omzuna atarak tüm samimiyetimle ona iltifat ediyorum. "Bugün çok güzelsin Ganimet Sultan." Arkadaşımın babaannesi olarak

hayatıma giren bu kadın nasıl benim için böyle kıymetli oldu bilmiyorum ama hayatta en sevdiğim insanlardan biri olduğunu söyleyebilirim.

"Palavracı seni," deyince sırıtarak içeriye geçiyorum. Ganimet Sultan Bayan Renk'i görünce gözleri kısılıyor. Alıcı gözle onu süzerken minik huysuz kıpırdamadan dikilmekte kararlı. "Bu ne?" diye soruyor bana yaklaşıp sessizce. "Mumdan heykeller varmış, aynı insan gibi görünüyorlarmış. Emre dediydi geçen gün, öyle bir şey mi?"

"Ne?" Dudağımı ısırıp ciddiyetimi korumaya çalışırken Ganimet Sultan irkiliyor. Şaka yapıyorsa bile bunu hiç çaktırmıyor. "Göz kırpan heykeller de mi yapıyorlar artık? Dünya nereye gidiyor ya Rabbim!" Bayan Renk'le göz göze geldiğimizde daha fazla dayanamıyorum. Kahkahalarım merdiven boşluğunda çınlarken Ecrin de yanımıza geliyor. Bayan Renk onlara doğru elini robotik bir tavırla kaldırıp, "Merhaba," dediğinde Ganimet Sultan'ın dudaklarından bir, "Hih," nidası çıkıyor ve ben kendimi kaybediyorum. Bir insan espri yaparken nasıl bu kadar soğukkanlı olabilir!

"Heykel değil bu babaanne! Benim arkadaşım."

"Hoş geldin," diyor Ecrin onu dikkatle süzerek. Muhtemelen yanımda başka birini getirdiğim için bana sinir oldu ama belli etmemeye çalışıyor. Bayan Renk bir an yüzüme baktıktan sonra tereddütlü bir merhaba daha çıkarıyor ağzından.

"Başka bir şey diyemiyor mu?" diye burun kıvıran Ganimet Sultan'a sıkıca sarılıyorum. Benimle Mısra'yı onun deyimiyle "baş göz" edemediğinden beri kendisini beni evlendirmeye adadı ama bunca zamandır bir kere bile bir kızı yanıma yakıştırdığını görmedim.

"Biraz çekingen bir tiptir, ona aldırmayın." İçeriye girerken Bayan Renk'i de çekiştiriyorum.

"Kızım bu halin ne senin? Hiç mi yemek yemiyorsun da

böyle küçücüksün?" Bir anda hepimiz ona dönünce Bayan Renk tedirgin oluyor. Pantolonunun cepleriyle uğraşırken hafifçe omuz silkip, "Yiyorum efendim," demesiyle, kaşlarımın saç diplerime kadar havalanması aynı anda gerçekleşiyor. Minik huysuzun saygıdan da haberi varmış! Bu konuda bilmişlik taslamıyorum bakın! Bana gelince her zaman kaba davrandığını biliyorsunuz...

"Adın ne senin?"

"Ben... Mor."

"Bor mu?"

"Hayır, Mor."

"Kor mu?" diye soruyor bu kez. Ecrin'le biz gülmeye başladığımızda Bayan Renk sabrı tükenmiş bir halde mırıldanmaya son veriyor. "Mor!" Babaannenin bunu kasıtlı yaptığına dair ciddi şüphelerim var. Evde iki ergenle yaşamak ona tuhaf bir espri anlayışı kazandırdı.

"Mor diye isim mi olur? Patlıcan mor olur, menekşeler mor olur. Böyle çıtı pıtı kızlar Mor olmaz. Sana yeni bir isim bulalım biz. Azize olsun adın. Bak isim dediğin böyle olur," deyip gözünü kapatarak inanılmaz bir keyifle mırıldanıyor. "Azize!"

"Kızı rahat bırak babaanne." Ecrin araya girince Bayan Renk nasıl oluyorsa daha da rahatsız görünüyor. "Aç mısınız?"

"Börek var mı?" diye soruyorum hevesle. Bu kadının börekleri kadar enfes bir şey daha yok dostlarım!

"Hem de kıymalı," diyor Ecrin ve dünya bir dakikalığına güzelleşiyor. Burnunu sıkıp bana bir tabak hazırlamasını rica ediyorum. Ben tek çocuğum ve hiçbir zaman kardeş isteği duymadım. Yine de Ecrin'e duyduğum tatlı sevgi, bir kardeşim olsaydı onunla iyi anlaşabileceğimi düşündürüyor bazen. Tabii bunun için biraz geciktik, bu yüzden canım azarlayacak bir küçük kardeş çektiğinde Emre ya da

Ecrin'e sataşıyorum. Mısra da öyle yapıyor. Ondan öğrendiğim kadarıyla büyük kardeş olmanın kuralı küçükleri delirtmekmiş. Bunu ilk duyduğumda kendimi Mısra'nın kardeşlerinin abisi ilan ettim. Ecrin arkadaşımın kim olduğunu sorunca gizli bir şey söyler gibi kulağına eğiliyorum. "O benim yeni deneğim."

"Ablam gibi mi?"

"Aynen." Karşımdaki iki kıza göz kırptığımda Ecrin başını sallayarak Bayan Renk'in koluna giriyor. Minik huysuz bana tuhaf bir bakış atınca onun bu rahatsız ama sesini çıkaramayan halleri karşısında eğlenerek peşlerine düşüyorum.

"Ona fazla aldırma. Çoğu zaman çekilmez delinin tekidir ama yardıma ihtiyacın olduğunda faydası dokunur," diyor Ecrin. Mutfağa geçmek için köşeyi döndüklerinde Bayan Renk'in dudağının kenarındaki kıvrımı görüyorum ve bu inanılmaz hoşuma gidiyor. Hakkımda çoğunlukla iyi şeyler düşünmese de hayatında olmamdan memnun olduğunu böyle ufak detaylarda bulunca aramızdaki kırılgan iletişimin güçlendiğini hissediyorum.

Birkaç saniye gecikmeli olarak mutfağa girdiğimde Bayan Renk, Ganimet Sultan tarafından masaya oturtulmuş, dehşet dolu bakışlarını önüne dikmiş bir halde beni karşılıyor. Tam ne olduğunu soracakken önündeki tabağı fark ediyorum. İçinde en az beş dilim börek olan tabak minik huysuzun önüne konmuş ve Ganimet Sultan bir eli belinde, diğer elinde tahta spatulasıyla dikiliyor.

Yardım çağrısı veren bakışlarını keyifle görmezden gelip büyük tepsinin başına oturarak Bayan Renk'i Ganimet Sultan'ın insafına bırakıyorum.

7. Bölüm

"KIRILGAN YANLARIMIZ"

Hayatın karşınıza ne çıkaracağını asla bilemezsiniz dostlarım. Birkaç gün önce evinde umutsuzca yalnızlığında boğulan bir kız, bir gün içinde hayatını değiştirecek bir adamla tanışabilir *ki bu ben oluyorum.* Ya da günlerini kraker kemirerek geçirirken birden ona kusana kadar kıymalı börek yediren çılgın bir nineyle bir mutfakta kapana kısılabilir ki bu da Ganimet Sultan oluyor.

Neler olduğunu merak ediyor musunuz? Hemen anlatayım.

Öncelikle bir iyi bir de kötü haberim var. Bayan Renk'in renksiz yüzü bir duyguyla daha tanıştı. Bu iyi haber dostlarım. Kötü haberse mimiklerinin doğurduğu ifadenin tam olarak "çaresizlik" oluşu. Ganimet Sultan normal bir insanın en az dört dilim börek yiyebileceği konusunda ısrar edip minik huysuza baskı uygularken müdahale etmedim. Ben bırakın dört dilimi, tepsiyi gömerken Bayan Renk kuş lokmalarıyla Ganimet Sultan'ı çileden çıkardı. İki dilimden sonra kızcağız ciddi anlamda Bayan "Renk" olunca araya girmeye çalıştım ama Ganimet Sultan böreklerinin reddedilişine acayip kinlenmiş, hırs yapmıştı. Minik huysuzun yüzü önce kırmızı, sonra mor, en son da yeşile (kusmuk yeşiline) doğru döndüğünde kahraman olmak için kendimi feda ettim.

Ne yaptım biliyor musunuz? Ganimet Sultan'a evleneceğim kızı bulduğumu söyledim.

Allah beni kahretsin.

En büyük gayesi evlatlarını evlendirmek olan tatlı baba-annemiz, beni de torunu olarak gördüğünden bu haberin heyecanıyla, Bayan Renk'i ve börekleri unuttu. Ama bu kez tehlikede olan bendim. Kız kimdi, nereliydi, nerede tanışmıştık, ailesi kimlerdendi, fotoğrafı yok muydu? Sonu gelmeyen sorulara makul cevaplar vermek için kıvranıp dururken Ecrin beni kurtardı.

Böylece ben Bayan Renk'in, Ecrin de hepimizin kahramanı olarak bizi evden çıkardı. Sinema yolunda hepimizin üstünde Ganimet Sultan hezimetinin oluşturduğu şoktan arta kalan sessizlik vardı.

En yakındaki sinemaya gidip Ecrin'in seçtiği filme girdik. Çoğu erkeğin aksine romantik filmlerle sorunum yoktur. Gerilimi ya da bilim kurguyu tercih ederim ama romantik filmler izlerken de keyif almasını bilirim. Aşk üzerindeki çözümlemelerime destek olan, çoğunlukla aşk duygusunun insan vücudu için zararlı olduğu yönündeki düşüncelerimi destekleyen çıkarımlarda bulunurum.

Ama müzikallerle pek aram yok, bu yüzden filmi seyretmeye çalışmayı bırakıp Bayan Renk'e dönüyorum. Onun da sıkılmış olabileceğini düşünmüştüm ama dikkatle filmi izliyor. Hatta neredeyse gözünü bile kırpmıyor. Bir süre onu izliyorum ve hiç farkında olmadığını görünce içimi kemiren sataşma dürtüsü engellenemez bir hal alıyor. Kulağına eğilerek, "İlk kez film seyrediyor gibi görünüyorsun," diyorum alaycı bir sesle. Bayan Renk irkilerek geri çekiliyor. Bir an bana baktıktan sonra gözlerini kaçırınca şaşkınlıktan koluna yapışıyorum. Sanki bir yere kaçabilirmiş gibi!

"Sakın bana ilk kez film seyrettiğini söyleme!"

"Hayır! Sadece uzun zamandır sinemaya gelmemiştim."

"Ne kadar uzun zaman?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Kapa çeneni."

"Ama daha önce geldin, değil mi?" Sesimin yükseldiğini, arkamdaki gençlerin uyaran homurtularıyla fark ediyorum. Bayan Renk de kaşlarını çatıp son bir kez fısıldıyor.

"Evet. Bırak da tadını çıkarayım."

Bu kadar basit bir cümlenin bende bıraktığı etki öyle ağır oluyor ki sırtımı koltuğuma yaslayıp derin bir nefes alıyorum. Minik huysuz için bir şeylerin tadını çıkarmayalı çok uzun zaman olduğu anlaşılıyor. Ve son günlere kadar tadını çıkarmak deyiminin ne kadar uzağında olduğunu hepimiz biliyoruz. Onu o çatıdan indirmek, ellerini tutup hayatın güzelliklerini hatırlamasını sağlamak her zaman önemliydi. Ama bir anda dünyamda daha önemli bir şey kalmıyor... Bayan Renk'in hayatın tadını çıkarmasından daha fazla istediğim bir şey yok. Yaşamasından daha fazla istediğim hiçbir şey yok. Bu yüzden çenemi kapatıp yüzümü ona dönüyorum ve filmden ziyade onun tepkilerini izliyorum.

Başka biri yüzünün her zamanki gibi ifadesiz olduğunu söyleyebilir ama ben artık onu tanıyor sayılırım. Tüm dikkatini filme vermiş, dimdik oturuyor oluşu heyecanlı olduğuna işaret ediyor, filmi takip ederken gözlerindeki parıltıyı izlemekten inanılmaz keyif alıyorum. Bazen bomboş gözlerle yüzüme baktığında nasıl çileden çıktığımı düşünürseniz, sadece dikkat kesilmekle bile bir insanın ne kadar farklı göründüğünü anlayabilirsiniz. Onun filme olan ilgisi keskin ve dikkatli bakışlarının odağında olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettiriyor bana. Dikkatle yüzüme bakmasını, söylediklerimle ilgileniyor gibi görünmesini, bana gülmesini, hatta bazen küsmesini istiyorum. Gönlünü alırken ona değer verdiğimi bilmesini, benim için önemli olduğunun farkında olmasını istiyorum. Herkes birileri-

nin hayatında değerli olmayı, önemsendiğini, sevildiğini bilmek ister. Herkesi seven birileri olur mutlaka ama bunu hissetmek bambaşka bir olay. Ben dahi buna ihtiyaç duyuyorsam, onun bu kadar çaresiz olması anlaşılır bir durum.

Filmin sonunda, ışıklar yanıp insanlar ayağa kalkmaya başlayınca Ecrin varlığını hatırlatarak koluma giriyor. "Film ne güzeldi değil mi?"

"Bilmem. İzlemedim."

"Neden?" Öfkeyle koluma vuruyor. Bu kızda şiddet eğilimi var. Evleneceği adamla birkaç ön seans yapmamız gerekebilir ki Ecrin'le başa çıkmanın yollarını öğrensin, en azından neye bulaştığını bilsin.

"Daha ilgi çekici şeyler vardı etrafta." Ecrin karşıma geçip gözlerini kısıyor. Öfkeli bakışlarını yüzüme diktiğinde kıpırdanarak Bayan Renk'e yanaşıyorum. Ergenleri hafife almayın dostlarım. Fırsatını bulduklarında sizi bir kaşık suda boğabilirler.

"Yine insanların konuşmalarını mı dinledin Sinan Abi? Bir çeşit sapık olduğunun farkındasın değil mi?"

"Sinemada konuşulmaz Ecrin. Ama konuşulsaydı dinlerdim." İnanamıyormuş gibi başını salladıktan sonra, "O zaman filmden başka ne ilgini çekmiş olabilir ki?" diye soruyor. O sırada arkamızdan gelen kıkırtıyla birlikte üst sıradaki genç çifti fark edince gözleri birkaç kez çiftle benim aramda gidip geliyor. Ardından gözlerini öyle kocaman açıyor ki kendimi savunmaya geçmek zorunda hissediyorum.

"Hayır! Saçmalama!" Ecrin yüzünde dünyanın en sinsi bakışıyla omuzlarını silkip çantasını koluna takıyor. "Ben bir şey demedim."

"Velet seni öldürürüm!"

"Bu ağızlar size hiç yakışıyor mu Sinan Bey? Siz elit bir bilim insanı değil miydiniz?"

"Ben de büyürken anne terliği yedim ufaklık, seninle baş edemeyeceğimi sanma."

"O zaman içinde barınan elitlikle harmanlanmış mahalle ruhuna sığınarak bana yemek ısmarlamanı rica ediyorum. Çok acıktım."

"Sana ne zaman elimi versem kolumu kaptırıyorum, farkında mısın?"

"Çok seviyorum seni," diyor sevimsiz bir gülücükle. Yürümesi için sırtından kabaca ittirdikten sonra Bayan Renk'i kontrol ediyorum. Hâlâ yanımızda ama asla çaktırmıyor. Ecrin benim minik huysuzu unutmuş olacak ki dışarıya çıktığımızda yanımda onu görünce bir saniyeliğine duraklıyor. Yüzünden bir hayret ifadesi geçse de bunu saklayıp sesini çıkarmayacak kadar akıllı bir kız.

"Ne yemek istersiniz?"

"Ben hamburger istiyorum. Babaannemle ablamın düğün zırvalığı altında haftalardır çektiğim sağlıklı yaşam ve diyet haltlarından bıktım. Ölene kadar patates kızartmasıyla soğan halkası yiyeceğim bugün."

"O kadar kötü mü?" diye soruyorum onları yemek katına çıkarırken. Ecrin öyle bıkmış görünüyor ki gülmemek zor. Alay ettiğimi düşünmesin diye bir adım arkasından yürüyorum.

"Berbat! Bak, Kerem Abi'yi çok seviyorum. Ablam adına da çok mutluyum. Klasik düğün saçmalıklarını da idare edebilirim ama bunun yanı sıra bir de ablamın duygusallığı var. Bunca gerginliğe ve strese ne gerek var ya? Tavırları bana kendimi kötü hissettirmekten başka bir şeye yaramıyor."

"Neden?" Bu soru Bayan Renk'ten geliyor. Onun sohbete dâhil olması, Ecrin'i hiç tanımadığı halde meraklanıp soru sormasına karşı kaşlarımı kaldırıyorum. Arkalarında kaldığımı fark edince hızlanıp minik huysuzun yanına geçiyorum.

Ecrin, anne babasını küçük yaşta kaybettiği ve Mısra'nın annelik rolünü üstlendiğini kısaca özetlemiş olmalı. Onun söylediklerinden çok Bayan Renk'e odaklandığım için Ecrin'in söylediklerinin bir kısmını kaçırdım. "Bu yüzden ablam hep bizimle ilgilenip kendi yaşamını geri plana attı. Kerem Abi'yle yıllardır birlikte olmalarına rağmen evlilik kısa süre öncesine kadar seçenekler dâhilinde değildi ablam için. Yaptıkları için minnettarım ama sürekli bizi düşünüp kendine dert etmesini istemiyorum. Yeterince büyüdüm. Benim için yaptığı onca şeyden sonra biraz kendisini düşündüğünü görmek istiyorum. Birkaç hafta sonra düğünü var ama o hâlâ taşındığında bizim ne yapacağımızla ilgili endişeleniyor," deyip başını iki yana sallıyor. "Aynı mahallede yaşayacağız yahu! Çığlık atsam duyacak zaten, bu kadar dram niye?" Ecrin elini kolunu sallayarak konuşup dururken minik huysuz tekrar kabuğuna çekiliyor. Ecrin'in söylediği bir şeyin onu üzdüğünü düşünüyorum ama bunu uydurmuş da olabilirim.

Bayan Renk'in beklenmedik ilgisi yüzünden dağılan dikkatimi tekrar Ecrin'e yöneltmeye çalışarak araya giriyorum. "Bence sen ablanın evden gidecek olmasına o kadar içerliyorsun ki bunun fark edilmemesi için huysuzluk edip duruyorsun."

"Alakası yok. Onun mutlu olmasını her şeyden çok istiyorum ben."

"Tabii ki istiyorsun. Ama evlendiğinde artık beraber yaşamayacaksınız ve bu senin için korkutucu olmalı. Kendini kötü hissettiğin gecelerde ablan hemen yan yatakta oluyordu. Uzansan dokunacağın mesafedeki bir kız kardeşi – ki senin durumunda çok değerli bir kız kardeş bu – başka biriyle paylaşmak istememen normal Ecrin. İçten içe eskisi kadar yakın olmayacağınızı düşünüyor olman da öyle."

"Teşekkür ederim ya!" Öfkesinin ardındaki kırılgan kü-

çük kızı ise saklayamıyor. Ecrin ebeveynsizliğin ezici ağırlığıyla büyümüş bir çocuk. Bu yüzden kendince geliştirdiği bir savunma sistemi var. *Hırçınlık*. Ama ne kadar öfkeye sığınsa da duygusal hissettiği zamanlarda hemen kızaran burnu onu ele veriyor.

Kolumu omzuna dolayıp ona sarılıyorum. "Bazı şeylerin aynı olmayacağını kabul ediyorum. Hiçbir şey değişmeyecekmiş gibi davranarak seni kandırmaya çalışmak anlamsız."

"Evet," diyor somurtarak. "Herkes sürekli hayatımızda hiçbir şeyin değişmeyeceğini söyleyip duruyor."

Zaman zaman abilik duygularımın kabardığından bahsetmiştim. O anlardan birindeyiz. Ecrin'in saçlarını şefkatle karıştırıp çıktığımız yemek katında boş bir masaya yönlendiriyorum kızları.

"Değişen şeyler olacak tabii ki ama hayatını etkileyen bir şey olmayacak Ecrin. Başlarda Mısra'yla arana mesafe girmiş gibi hissedebilirsin ama o yine her zaman yanınızda olacak. Hatta Mısra'yı biraz tanıyorsam, her gün evine gitmeden önce yanınıza gelip sizi kontrol edecektir."

"Biliyorum. Bunu yapmasını istemiyorum ben. Ama yapmamasından da ödüm kopuyor. Ablam o kadar uzun zamandır bizimle ilgileniyor ki ben..." Gözlerini oturduğumuz masanın üstündeki bir noktaya dikip sessizce tamamlıyor cümlesini. "Kendi ailesini kurduğunda, çocukları olduğunda artık biz onun için ikinci planda olacağız diye korkuyorum. Sonra da böyle düşündüğüm için utanıyorum."

"Ecrin," diyorum ona sıkıca sarılırken. Ağlamamak için kendini tuttuğu o kadar belli ki. Nasıl hissettiğini kavrayabilmem mümkün değil elbette. Ablasıyla aralarında çok farklı, çok duygusal bir bağ var, bu yüzden de böyle hissetmesini yadırgayamam. Onun da yadırgamasını ve kötü

hissetmesini hiç istemiyorum. "Böyle hissetmen yanlış değil ki. Çok sevmek bazen küçük kıskançlıklara ve korkulara sebep olur. Ama bir gün ablanın çocukları olduğunda onları senden daha fazla sevecek çok az kişi olacak, biliyorsun değil mi?"

Usulca başını salladığında şefkatle gülümsüyorum. Ayarlarım oynadı yine. İyi ki kardeşim yok benim. Hayatımın her döneminde karnımı ağrıtan gözyaşlarıyla sınandığımı düşünsenize. Korkunç!

"Emre de böyle mi hissediyor?"

"Abim gevşeğin teki. Tek derdi düğünde halay başını başkasına kaptırmamak." Ecrin'in kendini savunma sisteminden bahsettik ya, onunki nasıl hırçınlıksa Emre'ninki de gevşeklik. Daha kibarıyla komiklik de diyebiliriz. Mısra'nın evden ayrılışının onu da duygusallaştırdığına eminim ama Ecrin kadar içlendiğini de sanmıyorum. Çünkü onun karakteri evde oturup içerlemektense özlediğinde ablasının kapısına dayanmayı seçer. "Bu konuştuklarımız aramızda kalacak değil mi?"

"Tabii ki," diyorum şüpheye yer bırakmayan bir tavırla. Başımı kaldırıp karşıya baktığımda Bayan Renk'i dikkatle bana bakarken yakalıyorum. Gözlerinde çok tuhaf bir ifadeyle öylece yüzüme bakıyor.

"Ne oldu?" Konuşmadan önce zorlanır gibi yutkunuşunu görüyorum. Konuşup konuşmamaktaki belli belirsiz kararsızlığını sezince neredeyse nefes bile almadan, onu dinlediğimi göstermek için hazırda bekliyorum. Sonunda incecik bir nefes bırakıyor.

"Yani... Bazen ailemiz hakkında iyi düşünceler beslememek affedilebilir bir şey mi sence?" Göz temasını kaybetmemek için Ecrin'i bırakarak Bayan Renk'e doğru eğiliyorum.

"Sen de mi Ecrin gibi hissediyorsun?" Kelimelerimi özenle seçmeye gayret ediyorum. Bayan Renk bakışlarını

çeviriyor. Kısık bir sesle mırıldandığında onu duyamayacağımdan endişeleniyorum bir an için.

"Sanırım ben Ecrin kadar masum değilim."

"Senin masum olmadığına asla inanmam Bayan Renk."

Gözlerimiz tekrar birleşiyor. Bal rengine çalan kahverengi gözlerinin akmayan yaşlarla parıldadığını görünce kalbime bir ağrı düşüyor. Bir an nefes alamayacağımı sanıyorum ve bu yabancı duygu karşısında afallıyorum. *Kısa sürede aşırı dozda şefkat aldım, yardım et merkez!*

"Umarım haklısındır," diyor ve daha fazla konuşmayacağını belli edercesine arkasına yaslanıp gözlerini yumuyor. Gözlerini tekrar açtığında ilk günkü hissiz bakışlarla karşılaşacağımdan eminim. Herkesin bir savunma sistemi olduğunu söyleyip duruyorum ya, Bayan Renk'inkini çoktan anlamışsınızdır herhalde. Ve bir duyguya sığınmaktansa duygusuzluğa sığınmanın insana vereceği zarardan bahsetmek istemiyorum. Şu an bunun için fazla duygusalım.

"Hiçbir şey anlamadım," diye fısıldıyor Ecrin kulağıma.

"İnanmayacaksın ama ben de anlamıyorum," diye karşılık veriyorum. "Umarım bu durum uzun sürmez, yoksa kafayı yiyeceğim."

"Üstesinden geleceğine eminim." Ecrin'in haklı olmasını ummaktan başka çarem yok. En kısa zamanda Bayan Renk'in eteğindeki taşları dökemezsem ya meraktan ya da endişeden sıyıracağım.

8. Bölüm

"AVA GİDERKEN AVLANMAK"

Tepeden tırnağa siyaha bürünmüş bir halde, simsiyah güneş gözlüklerimin ardından yoldan gelip geçenleri izlerken kendimi aşırı derecede havalı hissediyorum. Hatta sadece hissetmiyorum, öyle olduğumu biliyorum. Hadi beni ukala olmakla suçlayın. Gururum okşanır.

Şu an nerede olduğumu asla tahmin edemezsiniz dostlarım. Bir korku evinin önündeyim! Partnerim Bayan Renk'i bekliyorum. Sabah ona simsiyah giyinip vereceğim adrese gelmesini söylediğimden beri çok heyecanlıyım. Bayan Renk'e korkudan çığlık attırmak, onu delirtmek için sabırsızlanıyorum. İçimde sadist bir yan olduğunu düşünebilirsiniz. Belki birazcık olabilir de. Azıcık.

Ama çoğunlukla derdim minik huysuza ruhsuzluk maskesinin ardına sığınmadan yaşamanın ne kadar keyifli olacağını hatırlatmak. Korktuğunda buna sebep olanlara kızmanın, geri çekilip tek başına ağlamaktan daha rahatlatıcı olduğunu ona söylemiştim. Ama etkili olduğunu sanmıyorum. Ben de bu tavsiyemi uygulamaya dökmek istedim. Duygusal açıdan üstünde baskı kurmak istemediğim için de böyle bir çözüm buldum. Hem eğlenceli, hem de aksiyon dolu. Çılgın bir gün olmasını umuyorum. Görünüşümü de bununla tamamladım. *Kimse James Bond'luğumu sorgulamasın.*

Bayan Renk yolun karşısında göründüğünde yaslandığım yerden doğrulup ellerimi ceplerime atıyorum. Minik huysuz şaşırtıcı bir şekilde isteğimi dikkate almış ve siyah giyinmiş. Ancak daracık eski kot pantolonu ve vücudunu saran yarım kollu siyah badisinin içinde havalı göründüğünü söyleyemeyeceğim. Vücuduna yapışan şeyler giymesi zayıflığını ortaya çıkarmış. Ona bakarken içime çöken sıkıntıları def edemiyorum. En azından uzun saçları sağlıklı görünüyor. Güzelce taranmışlar. Gözleri demir çerçeveli gözlüğünün arkasından beni ararken bakışlarını yakalamak için ileriye atılıyorum. Yolda tanıdık bir yüz görünce ondan bir gülümseme, tokalaşmak için bir hareket ya da en azından sizi tanıdığına dair bir tepki görmek istersiniz. Ama anlaşılan bunlar Bayan Renk'in pek de umurunda değil.

"Nezaket derslerini artırmamız gerektiğini düşünüyorum. Beni selamlamadığın her karşılaşmamız için ağzına iki dilim peynirli börek tıkacağım."

"Ben peynir yemem." Bu yeni bilgi karşısında önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkip "İyi ya işte, bunun bir ceza olması gerekiyor," derken ellerim saçlarına gidiyor. Bir kızın peynir yiyip yememesi dünyanın geri kalanı için hiçbir şey ifade etmiyor olabilir. Ama ben Bayan Renk hakkında herhangi bir bilgiye o kadar açım ki ufacık şeyler karşısında bile heyecana kapılıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sorusunu cevaplamadan önce her zaman bileğinde olduğunu bildiğim siyah ince tokayı almak için uzandığımda ona aldığım sarı bilekliği görüyorum. Tokayı bileğinden çekerken dudaklarımın kıvrılmasını engelleyemesem de gizlemeyi deniyorum. "Saçını toplayacağım." Saçlarını atkuyruğu yapmak için yüzünden çektiğimde kolumu tutuyor. Ondan uzun olduğum ve şu an çok yakın durduğumuz için yüzüne bakabilmek için başımı epeyce eğiyorum.

"Saçlarımı öyle sevmiyorum. İlla toplayacaksan ensemde toplayabilirsin."

"Neden sevmiyorsun?"

"Hoşlanmıyorum işte!" diyor huysuz bir tavırla. Omuz silkip kolunu iterek işime devam ediyorum.

"Sebebini söylemezsen seni dikkate almayacağım."

"Söylesem de almayacaksın," dediğinde tokayı sımsıkı topladığım saçlarına geçirip bir adım geriye giderek eserime bakıyorum.

"Yani bir sebebi var öyle mi?"

"Saçlarım yüzüme dökülmediği zaman rahatsız oluyorum."

"Çünkü saçını bu şekilde topladığında yüzünü saklayamıyor musun?" Bakışlarına anlık bir şaşkınlık yerleşiyor. Ona gülümseyerek karşılık veriyorum. "Sen güzel bir kızsın Bayan Renk."

"Ben yalan söylemen gereken biri değilim Bay Her Şeyi Bildiğini Sanan."

Neşeli bir gülücükle kolumu omzuna atıp önümüzdeki binaya giriyorum. "Sana asla yalan söylemem. Bal rengi gözlerinle, huysuzluğunu ortaya çıkaran çillerinle ve o tatlı gözlüğünle güzel bir kızsın." Bana ürkek denebilecek bir bakış atınca kendime engel olamayarak burnunu sıkıyorum. "Başkalarının ne düşündüğünü önemsemeyi bırak. Sen güzelsin. *Benim için güzelsin.* Ve kendin için de güzel olmalısın. Kendine inandığında, başkalarının seni üzmesi o kadar kolay olmaz."

Söylediklerimi anladığını belli eden birkaç saniyelik anlamlı bakışların ardından bir nefes alıp beni itiyor. "Sürekli ders vermeye çalışıyorsun. Sıkıcı adamın tekisin."

"Sen bana sıkıcı mı dedin?"

"Bir de ağır işitiyorsun!" deyip önümden geçtiğinde gözlerimi kısarak arkasından bakıyorum. "Bu kadar sıkılı-

yorsanız gününüze biraz heyecan getireyim Bayan Renk!"

~

On dakikadır korku evindeyiz. Karanlık, ürkütücü bir ev oluşturulmuş. Boş odalar, gizli geçitler, fare tıkırtıları, baykuş sesleri, tavanlardan sarkan yapay örümcekler ve burada bir cinayet işlendiğini düşündüren kan izleri var her yerde. Ev dışarının sıcağına karşı buz gibi. Önünüze ne çıkacağını bilememek de pek iyimser duygular uyandırmıyor insanda. Girdiğimiz odalardan çıkabilmek için anahtarı ve gizli kapıları bulmamız gerekiyor. Saçma sapan gerilim müzikleri çalıyor içeride, anahtarı ararken arkadan katil belirecekmiş gibi dürtükleyip duruyor o müzikler. Bunun çok çılgın, çok eğlenceli bir macera olacağını sanıyordum.

Hayatımda hiç bu kadar yanılmamıştım dostlarım.

Aslında Bayan Renk'in asla beklediğim tepkileri vermiyor oluşuna alışmış olmalıydım ama yine de hayal kırıklığına uğruyorum. Bir insanın hevesi bu kadar kursağında bırakılmaz! Bunun yasal bir suç olması gerekiyor. Normalde insanların bana kendimi kötü hissettirmesine izin vermem ama konu Bayan Renk olunca hiçbir şey beklenildiği gibi olmuyor.

Onun sakince etrafta dolanışı, anahtarları eliyle koymuş gibi bulması, kapıları açarken bana alaycı bakışlar atması karşısında dilim tutulmuş halde. Arka odalardan gelen çığlık seslerinden biraz olsun korkamaz mı cidden? İnsan hiç olmazsa şu ana biraz eğlence katayım diye korkmuş gibi yapar! Hiç olmazsa gururumu kurtarmak için korkuyor gibi yapmalı!

"Ne biçim bir kızsın sen?" diye söyleniyorum yapay örümcek ağıyla kaplı bir yerden geçerken. Ellerimi kollarımı sallayarak yapışkan maddeden kurtulmaya çalışırken Bayan Renk bozduğum ağın içinden rahatça geçiyor. "Ufa-

cık bir şeysin, sesin soluğun çıkmıyor. Böyle bir yerde kafayı yemen gerekir. Sanki seni dönme dolaba bindirmişim gibi saçma bir tavır içindesin."

"Atladığın bir konu var."

Durup ona bakıyorum. "Neymiş?"

"Ben kafayı yiyeli çok oluyor."

"İşte bunda çok haklısın," diyorum sırıtarak. "Çıkış ne tarafta sence? Bu işkenceyi daha fazla çekmek istemiyorum."

"İşler beklediğin gibi gitmeyince de sen kafayı yiyorsun değil mi?"

"Ben kafayı yemem Bayan Renk. Ben her zaman makul, mantıklı, sakin ve çözüm odaklı bir insanımdır. Bir sorun çıktığında..." diyorum ama devamını getiremiyorum. Çünkü o an hayatımın en büyük refleksini yaşıyorum dostlarım. Asla aklıma gelmeyecek, asla tahmin edemeyeceğim bir halde buluyorum kendimi. Konuşmaya ve ellerimi az önce üzerime bulaşan yapışkan maddeden kurtarmaya odaklanmışken, bir anlığına nerede olduğumu unutmuşum. Ve elinde baltayla birden önüme çıkan hayatımda gördüğüm en çirkin yaratıkla yüz yüze geldiğimde tamamen hazırlıksız yakalanıyorum. Bu durumda elimden tek bir şey geliyor.

Çığlık atıyorum.

Tüm evi inletecek bir çığlık.

35 kiloluk bir kızın önünde.

Bir daha asla gururdan bahsetmeyeceğim.

Yaratık önüme çıkınca çığlık atmam yetmiyormuş gibi üstüne bir de yerde dolanan tüylü bir şeyler ayaklarıma sürtününce dengemi kaybedip yere düşüyorum. Popomun üstüne. Hayatım boyunca pek çok kez rezil oldum ancak hiçbiri benim için utanç verici anılar değildi. Şimdiye dek. *Eh, her şeyin bir ilki varmış.*

Az önce salak bir oyuncak yüzünden çocuk gibi çığlık çığlığa bağırmamış, aptal gibi popomun üstüne düşmemiş, kısaca hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdiğim beş saniyelik sessizlikten sonra oturduğum yerde başımı kaldırıp Bayan Renk'e bakıyorum. Cılız bir ışık veren lambanın altında durmuş kocaman açtığı gözleri ve açık kalmış ağzıyla öylece bakıyor. Tam bunu aşırı bir tepki verdiğini görebilmek için yaptığımı ve başardığımı söyleyecekken asla tahmin edemeyeceğim bir şey daha oluyor.

Bayan Renk kahkaha atıyor!

Diğer tüm sesleri bastıran genç, neşeli, yazın tüm güzelliklerini hatırlatan bir kahkaha bu. Başı geriye düşerken ve krize girmiş gibi gülerken gözlerimi bile kırpmıyorum. Yüzünü örtecek saçları yokken, düzgün dişlerini sıkıca kapattığı dudaklarının ardına saklamamışken, yüzünde içindeki sıkıntıların kötü izlerini taşımıyorken bu kadar güzel görüneceği kimin aklına gelirdi?

Az önce başıma gelen en utanç verici anı yaşadığımı sanmıştım. Bu söylediğimi unutun. Hiçbir duygu minik huysuzun özgürce attığı kahkahayı duymanın verdiği güzel hislerin önüne geçemez. Uzun zamandır bana kendimi bu kadar iyi hissettiren başka bir şey olmadı.

Kalbimin içinde gümbürdeyen hisler yüzünden elimi kalbimin üstüne götürüp bir nefes alıyorum. Yardımcı olduğum insanlara bazen denek derim ama bunda ciddi değilimdir. Sadece birilerinin peşine takılma huyumla dalga geçen insanlara karşı geliştirdiğim alaycı bir savunma şeklidir bu.

Ancak söylemeden edemeyeceğim dostlarım. Karşımda kahkahalarla gülen bu kız, şimdiye kadarki en başarılı deneyim.

Kalbimin gümbürtüsüne bakılırsa, başarılı olmasını hiç beklemediğim bir deney üstelik.

~

Karşımda alt dudağını acımasızca ısıran, buna rağmen yüzüme baktıkça sarsılan omuzlarına hâkim olamayan kızı seyrederken şaşkın ama memnun hissetsem de kızgın bir tavır sergiliyorum. Çünkü bu onu daha da eğlendiriyormuş gibi görünüyor. Ve en iyi sizin bildiğiniz gibi, onu eğlenirken görmek için çok çabaladım. Aptal gururumla bunu mahvedecek değilim.

"Bütün gün buna devam mı edeceksin?" diyorum aksi bir sesle. Ellerini yanaklarına bastırıp kendini durdurmayı deniyor ama genizden gelen kahkaha sesi tekrar sessiz bir krize girmesine sebep oluyor. Dudaklarını sımsıkı kapayıp başını eğiyor. Sarsılan omuzlarına burun kıvırırken kahkahasını duymama ve gülerken onu seyretmemin keyfini çıkarmama izin vermeyişine sinirleniyorum. "Cidden Bayan Renk!" *Sana bakmama izin vermeyecek misin?*

"Engel olamıyorum!" Bir an için öyle şaşkın görünüyor ki göz göze geldiğimizde daha fazla kızıyormuş gibi davranamıyorum.

"Olma o zaman. Gülmekten korkman için bir sebep yok." Söylediğimi düşünür gibi durakladığında gülüşü solup yerini buruk bir tebessüme bırakıyor. Doğrulup gözlerinin içine bakıyorum. "Sahiden... Yok değil mi?" diye soruyor gözü masanın üstündeki pembe çiçeklere kayarken. Derin bir iç çekiyorum. *Sorun ne? Anlat bana.*

Elbette bunu ona soramıyorum. Geri çekilmesinden o kadar çekiniyorum ki kahkahasını duyduktan sonra bir süre konuşamadım bile... Kafenin girişinden gürültülü bir kalabalık girince gözüm o tarafa takılıyor. Aralarında yakın arkadaşlarımı görünce şaşırsam da bu bana asıl derdimizi hatırlatıyor. Onlara seslenmek yerine aklıma gelen fikirle minik huysuza doğru eğiliyorum.

"Bayan Renk!" Bakışları bana dönünce sırıtıyorum. Kaşlarını kaldırarak cevap veriyor. Maskesinin düştüğünün farkında mı, farkına varınca kendini geri çekecek mi kafa yormuyorum. Buna izin vermemeye kararlıyım çünkü.

"Şu adamları görüyor musun?"

"Evet," diyor bakışları kalabalık grubu takip ederken.

"İçlerinde beğendiğin biri var mı?"

"Ne?" Afallayışından çocukça bir zevk alıyorum. "Çoğunu tanıyorum. Anlaşmamızın romantik kısmı için işe koyulmamız gerektiğini düşünüyordum ve..." Duraksayışımın nedeni ona söyleyeceğim şeyi şu an idrak etmem. "Beğendiğin biri varsa onu etkilemeye çalışabiliriz."

"Biz mi?"

"Sen etkileyeceksin tabii ki. Ben sana taktik vereceğim." Bana tuhaf tuhaf baktığı bir dakikanın ardından arkasına yaslanıyor.

Karşıdakine kendini aptal gibi hissettiren, o sinir olduğum sesiyle soruyor sorusunu. "Beni adamın *mükemmel eş profiline* sokup ona mı yanaştıracaksın?"

"Yalnızca senin mükemmel eş profiline uyuyorsa. Ayrıca yanaşmak ne biçim bir kelime öyle?"

"Bu çok aptalca, biliyorsun değil mi?"

"Olabilir." İç çekiyorum. "Aslında ne var biliyor musun? Aşkı meşki unut gitsin. Senin şu an ihtiyacın olan şey birileri için değerli hissetmek, midende kelebeklerin dolaşması, bulutların üstünde gezinmek falan. Sıradan kız tripleri yani. Âşık olmaya ihtiyaç duyman çok saçma. Sadece flört edebilir ve bunun tadını çıkarabilirsin. Birini etkilediğini görmek özgüvenine ve gururuna iyi gelecektir."

"Kendin gibi egoist biri olmamı istiyorsun, değil mi?"

"Evet, böylece hiç yalnız kalmam."

"Böylece dünyanın geri kalanı bizden nefret ederken biz de onlardan nefret ederiz. Harika."

"Cidden harika," diyorum gözlerimi büyüterek. Bastıramadığı tebessümünü görünce uzanıp burnunu sıkıyorum. *Kız iki gülücük attı diye Şeker Kız Candy olmadı Sinan, ne yapıyorsun, diye soracaksınız haliyle. Elime yediğim tokattan sonra ben de sordum.*

"Abartma," diyor Bayan Renk. *Affedersin reis,* diye geri çekilmemek için kendimi tutuyorum. Uzun saniyeler boyunca sessiz kalıyor. Konuşmasını sabırla bekliyorum. Bu sırada sessizliği bana da düşünme şansı veriyor.

Şimdiye dek pek çok insanla tuhaf ilişkilere girdim. Hiç tanımadığım insanlar için birçok şey yaptım. Bu sayede çok değerli dostlar da kazandım ama günün sonunda eve döndüğümde, bir daha görmediğim insanların sayısını bile bilmiyorum. Pek çok kez tanımadığım insanların hayatına dâhil oldum, dertlerini paylaştım. Bundan keyif de aldım. Hayatına dokunduğum her insan için bir parça endişe duydum. Ama Bayan Renk'i ve bana hissettirdiklerini şimdiye dek yaşadığım hiçbir deneyime benzetemiyorum. Belki daha önce kimseyi ölümün kıyısından çekme şansım olmadığı için, belki de daha önce onun gibi biriyle karşılaşmadığım için ya da belki uzun yıllardır ilk kez günlerce vakit geçirdiğim bir insanı çözümleyemediğim için... İçimde ona karşı uyanan merakın her geçen gün daha da farkında oluyorum. Onu mutlu etme ihtiyacı daha önce kimse için hissetmediğim kadar baskıcı ve şiddetli. Bunu tutkuya ya da iki insan arasında oluşan o malum çekime de bağlayamıyorum. O hissi tanıyorum dostlarım. Emin olabilirsiniz.

Bayan Renk'in kıpırdanışı beni düşüncelerimden koparıyor. Derin bir nefes alıp, "Hadi yapalım şunu!" derken sahne korkusunu yenip perdenin önüne adım atan bir oyuncuya benziyor. Gururlu bir gülücükle sandalyemden kalkıp yanındaki sandalyeye oturuyorum. Kararlılığı karşısında söyleyecek bir şeyim yok. İşe koyuluyoruz! İkimiz de

dirseklerimizi masaya yaslayıp uzak kalan masadaki adamları alenen kesiyoruz.

Kesiyoruz?

Aynen.

"Şu sarışın nasıl?" diyorum, burnumun ucuyla Levent'i gösterip. Bayan Renk beni şaşırtarak tereddüt etmeden burun kıvırıyor. "Tipim değil." *Bir de tipi varmış!* "Belki yanındaki?"

"Asla olmaz. Saçları sümüğe benziyor."

"Böyle sümük mü olur? Lokum gibi adam işte." Gülmemi beklercesine bana tatlı bir bakış atıyor. Espri yapmaya karar vermesi hoş bir şey tabii ama mizah anlayışını gözden geçirmemiz gerektiğini düşünüyorum. "Acıktıysan ben seni doyururum. Adamları yemene gerek yok."

"Saçmalama," deyip gözlerini birine kilitliyor. Bakışlarını takip edince Yavuz'u görüyorum. Esmer, yakışıklı denebilecek, boylu boslu bir arkadaşımız kendisi. Çirkin desem, göz var izan var adamın nesine çirkin diyeyim? Sümük desem yüzüme tükürürler. Aklıma gelen kötü bir özelliği de yok ama nedense onu Bayan Renk'in yanına yakıştıramıyorum. Aslında düşününce... Bu kötü bir fikirdi dostlarım. Buradaki kimse onun için doğru kişi değil.

Bunu minik huysuza da söylediğimde omuz silkiyor. "Flört etmem gerektiğini sen söyledin. Denemek istiyorum." *Haydaa.*

"Diğer tüm konularda ölümüne çekimser ve korkakken flört gibi bir konuda bu kadar cesur olman beni dehşete düşürüyor Bayan Renk."

"Bu konuyla ilgili bazı hırslarım var. Gün yüzüne çıkarmaya izin vermediğim hırslar."

"Neden şimdi çıkarmaya karar verdin?"

Kararlı bakışları sekteye uğruyor. Onu olumsuz etkileyebileceğimin farkına varınca suçluluk hissinin sancısı çar-

pıyor mideme. Kafasını bana çevirip yuvarlak gözlüklerinin üstünden bana baktığında boğazımı temizleme ihtiyacı duyuyorum.

"Her şeye bunun için başlamadık mı?" Aslında ben her şeye sen ölme diye başladım ama senin için durum böyle de denebilir.

"Pekâlâ. Sonunda bir şey yapmaya karar vermene sevindim."

"Çok uzun zamandır hiçbir şey yapmıyorum," diyor ciddiyetle. Ağzını açıyor, ben bir şey söylemesi için beklerken başını çeviriyor. Çocuk gibi sızlanmamak için dilimi ısırıyorum.

"Bir şey söyleyecektin. *Söyle hadi.*"

"Ağzımdan çıkan her şeyi dikkate alıyor gibisin," diyor yüzüme bakmadan. Ona biraz daha yaklaşıyorum. Yüzlerimiz yan yana gelince onun gibi sessizce konuşuyorum. "Sadece ağzından çıkanları değil. Seninle ilgili her şeyi dikkate alıyorum Bayan Renk."

"Nedenini anlamıyorum." Yine mi buraya döndük?

"Çünkü ben *Batman*'im"

"*Batman* ne zamandan beri kafayı yiyenlerle uğraşıyor?"

"Kostümünü çaldığımdan beri." Gözlüklerinin üstünden bana adeta *rezil bir adamsın* diye bağıran bakışlarını yolladığında sırıtıyorum. "Bu gözlüğün sana ne kadar yakıştığını söylemiş miydim?"

"Lens takmam gerektiğini söyledin." Dümdüz yüzüme bakıp konuşuyor ama o eski donuk halinden eser yok. Ufacık bir değişim. Bakışlarında, sesinde, dudaklarının kenarındaki çizgilerde saklı minik farklar onu daha içten birine çevirdi sanki. Başkalarına karşı hâlâ çekingen olabilir ama sonunda benim yanımda rahatladığını biliyorum ve bu beni çok mutlu ediyor.

"Öyle bir şeyi asla söylemem."

"Ama söyleyeceksin. Kocaman bir gözlükle kimseyi etkileyemem."

"Beni etkiliyorsun." Göz kırparak alaycı bir tavırla söylediğim cümle dudaklarımdan çıktığı anda tuhaf bir his yüzümü ekşitmeme sebep oluyor. Söylediğim şey doğru hissettirdiği için neden rahatsız olduğumu bilmiyorum. Açıkçası şu an buna kafa yormayı da canım hiç istemiyor.

"Benimle dalga geçme."

"Nasıl istersen," deyip ayaklanıyorum. "Hadi buradan çıkalım. Biraz daha gözümüzü dikip karşı masaya bakarsak fark edileceğiz."

"Onlarla nasıl tanışacağım?"

"Bir şeyler ayarlarım." Elimi sırtına koyup onu çıkışa yönlendirirken sesini çıkarmıyor. Sessizleşmesine bakılırsa göstermeye çalıştığı kadar rahat değil bu konuda. Aksi halde endişelenirdim zaten.

"Bak, bana güven, tamam mı? Yeni insanlarla tanışmak seni zorlarsa ya da canını sıkarsa bana göz kırpman yeterli. Seni hemen oradan çıkarırım ve daha sonra tekrar deneriz. Sen rahat hissedene kadar."

"İşaretimiz göz kırpmak mı olacak?"

"Seni serseri gösterir diye düşündüm," dediğimde küçücük de olsa gülüyor ve gülüşünde açan çiçeklerin kokusu burnuma kadar ulaşıyor.

Ya da belki de sadece kafenin önündeki çiçekler kokuyordur. Artistliğin lüzumu yok dostlarım. Edebiyata yeteneğim pek yoktur. Benim bile kusurlarımın olduğu bir dünyada kusursuz eş aramak neyimize, hiç bilmiyorum.

Bayan Renk önden yürürken cebimdeki hediyeyi hatırlayınca ona yetişip kolunu tutuyorum. Kaşlarını çatarak bana bakışını umursamadan diğer elimle ona aldığım turuncu bilekliği çıkarıyorum.

İnce bilekliği sarı olanın yanına takarken uyumları karşı-

sında memnun bir halde bırakıyorum elini. Evet. Her rengini aldım. Gökkuşağı meselesini unuttum mu sandınız?

"Bu ne için?" Sesinin bir gülümsemenin yansımasını barındırıyor oluşundan inanılmaz bir keyif alıyorum.

"Turuncu insana enerji verir, parlak ve mutlu görünmeni sağlarmış. Sosyalleşmeyi ve arkadaş edinmeyi de kolaylaştırdığını söylüyorlar. İhtiyacın olacağını düşündüm."

Bileğini kaldırıp minik turuncu boncukların arasından sallanan ufak figürlere bakıyor. "Çok güzel."

"Biliyorsun, böyle durumlarda teşekkür edilir."

"Eminim sen kendi kendine teşekkür etmişsindir. Bu arada yarın yapmam gereken işler var. Seninle görüşemem."

"Ne işi?"

"İnanır mısın, benim de bir hayatım var."

Gözlerimi şüpheyle kısıyorum. "İnanmadım." Ağzının içinde hakaret olduğunu düşündüğüm bir şeyler mırıldanıp yürümeye devam ettiğinde peşinden gidiyorum.

"Bayan Renk! Bana ne işin olduğunu söylemek zorundasın!"

"Hayır değilim!" diyor ve kararlılıkla beni ardında bırakıp taksiye biniyor. Arkasından bakakalıyorum. Genelde bu havalı gidişleri yapan ben olurum. Ve yeni keşfettiğim bir bilgiyi paylaşmam gerekirse, böyle durumlarda arkada kalan olmak hiç de iyi hissettirmiyormuş dostlarım.

9. Bölüm

"MEDİTASYON MANTISI"

Bir hafta. Bayan Renk'le tanışalı bir hafta oldu. Ve ilk kez bugün onu görmeyeceğim. Bir hafta gibi kısacık bir sürenin bir insanı bu kadar benimsemek, bu kadar alışmak için komik bir süre olduğunu mu düşünüyorsunuz? Üzgünüm dostlarım. İnsan denen varlığın mantıksızlıkta sınır tanımadığını size kimse öğretmemiş.

İşten ayrıldığım günden beri ilk kez yapacak hiçbir şeyim yok. Evimdeyim. Telefonum avucumun içinde. Sanırım Bayan Renk'in beni araması için psişik güçlerimi ortaya çıkarmaya çalışıyorum. Çünkü yatağa uzanmış tavana boş boş bakarken içimden *beni ara* deyip durmamın başka bir açıklaması yok.

Niçin böyle delirdiğimi sorguluyor olabilirsiniz. Bir düşünün, ya şu an kendini dandik bir avizeye bağladığı iple asmaya çalışıyorsa? Ya ne olduğunu bile bilmediği ilaçları içmiş ve ölmeyi bekliyorsa? Ya bileklerini kesmiş, bir küvetin içinde... Gözümün önüne gelen görüntüyle kalbim sıkışıyor. İrkilerek doğruluyorum. Telefonumdan Bayan Renk'in ismini bulup ararken ne yaptığımın pek farkında değilim. Eh, minik huysuzu darlamama kararı buraya kadarmış. Telefon çalıyor, çalıyor, çalıyor... Ama her zamanki gibi bir cevap gelmiyor. Tekrar arıyorum. Tekrar. Tekrar.

Bunu bütün gün yapabilirim. Parmaklarımı artık hissetmeyene kadar bu telefonu tutabilir, hatta o zaman bile burnumla kullanarak onu aramaya devam edebilirim.

İstediğimi alamayınca ne illet bir insan olduğumu bilmiyorsunuz!

On dakikanın sonunda sinirli bir ses duyduğumda hissettiğim rahatlamayla karışık tatmin duygusuyla yumuşacık koltuğuma bırakıyorum kendimi. On dakikadır volta attığımın ancak oturduğumda farkına varabildim. Hiçbir şeye aşırı tepki vermeyen ben nasıl oldu da böyle kafayı yedim bilmiyorum. Daha önce kimseye karşı bu kadar büyük bir sorumluluk ve endişe duygusu beslememiştim. Bundan sonra da beslememeye karar verdim. Beni mantıksız davranışlara sürükleyen şeylerden hayatım boyunca kaçındım, bir kerelik bir kaza sonucu Bayan Renk'i bulmuş olabilirim ama bundan sonra kazalardan da kaçınmaya çalışacağım.

"Sana diyorum! Ne yapıyorsun Allah aşkına?" Bayan Renk sorusunu tekrarladığında telefonu suratına kapatıp intikam almak gibi çocukça bir heves tarafından dürtülsem de bununla bir sonuç alamayacağımı bilecek kadar gözlem yaptığım için mecburen cevap veriyorum.

"Telefonu açıp iki kelime etmek çok mu zor senin için?"

"Müsait olamayacağım aklına gelmiyor mu?" Saldırgan tavrı yüzünden siniri bana da bulaşıyor ve aynı tavırla cevap veriyorum. "Geliyor! Mesela yine çatılarda dolaştığın için telefonu açmıyor olabilirsin!"

"Of! Saçmalama!"

"Saçmalayan sensin. Ne yapıyorsun şu an?"

"İşlerim var tamam mı? Telefonu kapatamıyorum o yüzden arayıp durma. Beni sinir ediyorsun."

"Hislerimizin karşılıklı olduğunu hatırlatmana bayılıyorum. Sorularımı cevaplarsan aramam."

"Allah'ım beni neyle sınıyorsun?" diye söyleniyor si-

nirle. Böyle söyleyince gülesim geliyor. Kızın tepkisizliği çözülünce bende yan etki oluştu sanırım. Tepki karmaşasından nasıl davranacağımı kestiremiyorum resmen. "Biliyor musun ben de sabahtan beri bunu soruyorum. Yemek yedin mi sen?"

"Sana ne be adam?"

"Hımm, sesinin bu kadar sinirli çıkması bana ne düşündürmeli? Normalde yavan bir sesle evet demeliydin. Cidden, ne yapıyorsun şu an?"

İç çektiğini duyuyorum. Birkaç saniye konuşmayınca ses tonunu toparlamaya çalıştığını tahmin ediyorum ve konuştuğunda haklı çıktığımı görüp kendi kendime kaşlarımı kaldırıyorum. *Herhalde yani, her zaman haklıyımdır.*

"Bak, acelem var tamam mı? Evet yedim. Biraz simitle birlikte çay içtim. Artık kapatıyorum."

"Dur! Biraz simit diyorsan eminim ki bir lokma yemişsindir. Ne yaptığın umurumda değil. Gidip bir yerlerden yemek alacaksın, sonra da görüntülü aramayla beni arayacaksın."

"Neden seni arıyorum?"

"Çünkü yediğini görmem lazım."

"Sen gerçekten sıyırmışsın. Kapatıyorum."

"Dur!" Telefonun ucundan çığlığa benzer bir ses gelince onu görebilecekmiş gibi telefonu yüzüme doğru kaldırırken şaşkınlığımı gizleyemiyorum. "Çığlık mı attın sen?" Derin bir nefes alıyor ve tekrar konuştuğunda sesi alışık olduğum o yavan tonda çıkıyor. Tuhaf olansa beni eskisi gibi sinir etmiyor bu tekdüzeliği. Aksine, bir sırrı paylaşıyormuşuz hissi veriyor ve keyifleniyorum.

"Ben çığlık atmam."

"O ses neydi o zaman?"

"O sansürlenmiş bir küfürdü."

"Çünkü sen küfür de etmezsin değil mi?"

"Aynen."

"Dünyanın en saçma konuşması olabilir bu, farkında mısın?"

"Beni şaşırtan asıl senin farkında olman oldu." Dudağımı ısırıp gülüşümü bastırmaya çalışıyorum. Bu yeni, lafını esirgemeyen kızdan ne kadar hoşlandığımı düşünürken yeni kelimesi beni rahatsız ediyor. Bayan Renk değişmiyor. Yeni birine dönüştüğü falan yok. *Sadece onu tanımama izin veriyor.*

"Bayan Renk."

Karşı taraftan bir iç çekiş duyuluyor. Benimle uğraşamayacağını anlamış olmalı. Dünyanın en mantıklı pes edişi bu bence. "Bana öyle dememeni söylemiştim."

"Genelde başkalarının söylediklerine kulak asmam."

"Çünkü sen delisin."

"Yine de benimle bir macera yaşamayı kabul ettin."

"Çünkü ben de deliyim."

"Bayan Renk?" diyorum tekrar. Sesimden gülümsediğimi anladığına eminim.

"Bay Ömür Yiyen?"

"Görüntülü konuşalım mı?"

"Kapatıyorum!"

Bu sefer telefon gerçekten kapanıyor. Dudaklarımdan dökülen küçük kahkahayla yerimden kalkıyorum. Çıplak ayakla evin içinde gezinirken yönümü değiştirip mutfağa giriyorum. İçimi rahatlattığıma göre huzur içinde kahvemi içip biraz kendime vakit ayırabilirim.

~

İçim beni kandırmış dostlarım. Aslında hiç de rahat falan değilmiş çünkü bir saat sonra Bayan Renk'e attığım aptal bir mesaja cevap alamayınca kafamın içinde cirit atan intihar senaryoları tekrar döndü. Ben de yeni bir krize tu-

tulmamak için kendimi evden attım ve Ganimet Sultan'ın kollarında teselli bulmaya gittim.

Ama Ganimet Sultan'ın planları başkaydı. Mutfak masasından bildiriyorum. Burada beş kişiyiz, Ganimet Sultan bizi esaret altında tutuyor. Bu mantılar bitmeden buradan kalkmamız yasakmış. Eve geri dönemezsem anneme onu çok sevdiğimi söyleyin. Bir de küçükken hormon bozukluğum olduğunu düşünüp memelerimi yoklayan büyük halamı asla affetmeyeceğimi lütfen ona bildirin. Hayatının kalanını suçluluk duyarak geçirsin.

"Oğlum, istersen bütün kıymayı tek bir mantının içine koyalım?"

"Efendim?"

Emre ve Ecrin kıkırdarken Ganimet Sultan hamurların üstüne koyduğum kıymaları işaret ediyor. "Gittikçe artırıyorsun da bir kendine geliver diyorum patlayacaklar, sonra boşa gidecek bu kadar uğraş."

"Hem sen kıymanın kilosu kaç para biliyor musun foşik?" Karşımda kıyma koyduğum hamurları büken Emre isimli gerzek oturuyor. Kafasına rengârenk bir bandana takmış dili ağzının kenarından çıkmış halde mantı büküyor. Babaanne ne diyordu? Heh, *dingil*.

"Foşik nedir ya?"

"Hıyar demek," diyor Ecrin istifini bozmadan. Mısra'nın açtığı hamurları kare kare kesmek onun görevi. Ben kıymaları koyuyorum, Emre ve babaanne de büküyorlar. Ecrin geri kalan ayak işlerini de yapıyor.

"Bir amip dile geldiğinde söyleyebileceği en mantıklı şey bu olur, haklısın. Çok bir şey beklememek lazım."

"Sinan, çocukla çocuk olma," diyor Mısra şevkle hamur açmaya devam ederken.

"Çocuk mu? Kim çocuk? Bu develer mi?"

"Ben de mi deveyim?"

Emre un bulaşmış eliyle Ecrin'in burnunu sıkıyor. "Sen bir filsin."

"Bana bak, iki kilo aldım diye üstüme geldiğin yeter, yemin ederim *Twitter*'ını *hackler* rezil ederim seni!"

Ortamın yaş seviyesi giderek düşerken daha fazla dayanamıyorum. "Allah'ım ben nereye düştüm?" diye inleyince Mısra'yla babaanne kıs kıs gülüyorlar. "Biraz havam değişsin diye geldim şuraya, bir ergen, bir amiple birlikte mantı büküyorum. Daraldım ben yeter!" Başarılı olacağını umduğum bir yükselişle ayağa kalkıyorum ama hiç öyle olmuyor. Emre ve babaanne tarafından kollarımdan çekilmek suretiyle tekrar sandalyeme oturtuluyorum. Buraya gelmeden önce Ela'yla görüşmeye çalıştım ama telefonlarıma cevap vermediği gibi mesaj atarak ikinci kez biraz uzak kalmayı önerdi. Bunun yerine artık durmamız gerektiğini söylemek istedim ama onun kabalığına rağmen bunu yüz yüze konuşmayı tercih ederim.

Babaanne iç çekişlerimi ve huysuzluğumu birleştirip geçen gün bahsettiğim kızın beni üzdüğüne karar veriyor. Öyle bir kızın olmadığını söyleyecek cesaretim yok. "Yügo mu Yogi mi neyse, o haltı edeceğine mantı bükeceksin medikasyon için oğlum. Senin iyiliğin için diyorum ben."

"Yügoyla medikasyon, evet. Harikasın babaanne," diye kıkırdıyor Ecrin. Ganimet Sultan asaletinden hiçbir şey kaybetmeyerek torununu asla kale almıyor. Onun yerine, "Hem Azize'yi niye getirmedin?" diye soruyor aklına yeni gelmiş gibi.

"Azize kim?" Mısra'nın sorusuna kafa sallıyorum. "Hakikaten, Azize kim sultanım?"

"Heykel kız işte."

"Bayan Renk mi?" diyorum küçük bir kahkahayla. Bir de kızın adı cidden Azize çıkarmış. Ganimet Sultan'ın mutluluğunu düşünsenize.

"Bayan Renk ne be?" diye soruyor Mısra son hamuru da bitirip arkasına yaslanırken.

"Bahsettim ya sana. Sinan Abi'nin yeni deneğiymiş. Sessiz, tuhaf bir kız."

"Kime göre tuhaf? Mesela bana göre tuhaf olan sensin," diye söyleniyorum Ecrin'e.

"İlginç ama Sinan Abi'ye katılıyorum. Ortamda bir tuhaf varsa o Ecrin'dir."

"Bir geri zekâlı varsa da Emre'dir mesela," diyor Ecrin. Valla ben de buna katılıyorum Emre'ciğim, kusura bakma.

"Biraz susun ne olur! Sabahtan beri ne enerjiymiş bu! Yediniz beynimi. Sinan gel biraz içeri geçelim biz." Mısra'nın bu teklifine hiç itiraz etmeden yerimden kalkıyorum. Peşinden giderken Emre'yle Ecrin arkamızdan söylenmeye yeltense de babaanneleri tarafından savuşturuluyorlar. Salona girmeden önce ellerimi birkaç kez sabunluyorum. İçeri geçip koltuğa yayıldığımda elim farkında olmadan telefonuma gidip Bayan Renk'i arıyor. Açılmayınca hiç bozuntuya vermeden bir mesaj atıyorum. Bağışıklık kazandım artık. Bu reddedilmeler Sinan Ertekin'e koyar mı sandınız?

Bana bir fotoğraf gönder.

"Demek Bayan Renk," diyor Mısra karşıma oturup. Kafamı telefondan kaldırmadan başımı sallıyorum. Gözlerimi ekrana dikmiş olsam da bir cevap beklemiyorum aslında. Ama her zamanki gibi minik huysuz beni şaşırtıyor. Ekrana Bayan Renk'ten bir fotoğraf geldiğini söyleyen bildirim düşünce şüpheyle açıyorum fotoğrafı. Bir tuvalet tabelası görünce gülmekle kızmak arası bir ses çıkıyor ağzımdan. Aynı anda Mısra'nın kafasını kolumun üstünden ekrana eğilmiş vaziyette buluyorum.

"Ne yapıyorsun Mısra?"

"Sen ne yapıyorsun? Niye bana hiçbir şey anlatmıyorsun sen? Bayan Renk kim?"

"Seni nerede bulayım da anlatayım gelin hanım? Düğününü göremeden can vereceksin, az kaldı."

"Off! Sorma ya. Nesi bu kadar zor bir düğünün anlamıyorum. Nurdan Anne'ye bırakacağım her şeyi ama bensiz hiçbir şeye karar vermiyor. Düğün davetiyelerinin üstündeki kurdeleye bile!"

"Bu kayınvalideler de gelinlere asla yaranamıyor," diyorum sırıtarak. Anında savunmaya geçişi daha konuşmadan tavrına yansıyor.

"Öyle deme, kayınvalidemi seviyorum ben. Ayrıca dikkatimi dağıtma. Beni konuşturmak için sinsi sinsi lafı döndürüyorsun, sonra da ben sadece kendini düşünen kötü bir arkadaş oluyorum. Seni konuşacağız bugün. Anlat. Kim bu kız?"

"Yeni deneğim."

"Nasıl bir denek ki babaannemle bile tanışmış?"

"Daha önce karşılaşmadığım türden bir denek. Gökkuşağı deneği." Yüzüme yine yersiz bir gülücük konuyor. Bence sorun değil ama Mısra'nın bakışları imayla dolunca ifademi toplamak zorunda hissediyorum.

"Peki, biraz açarsak? Nasıl biri? Sorunu ne?"

Sorunu ne? Ben biriyle tanıştığımda çevremdeki insanlar direkt bunu soruyor işte. Dürüstçe cevap veriyorum.

"Bilmiyorum." Mısra'nın hayretle kalkan kaşlarına omuz silkişim eşlik ediyor. Arkadaşımın iyice meraklandığını anlamam için konuşmasına gerek yok. Ben de meraklıyım ama hayatımda beni aydınlatacak bir Sinan Ertekin yok işte. Ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun Mısra Sezgin?

"Bilmiyorsun. Tahminin de mi yok?"

"Elbette var," diyorum hakarete uğramış gibi. Kafamın içinde ihtimaller dolanıp duruyor. Her zaman böyledir. "Ama tahmin etmekten öteye geçmem için Bayan Renk

hakkında bir şeyler bilmem gerekir. Bir haftadır her günü onunla geçiriyorum ama daha adını bile öğrenemedim. Daha önce birisi hakkında bu kadar uzun süre bir şey bilmediğim olmamıştı."

"Ah zavallıcık!" diyor Mısra açıkça eğlenerek. "Bunu itiraf etmek kalbini kırıyor mu?"

"Dalga geçme!" Mısra'yı ilk gördüğümde bir otobüsteydik. Otobüsün dışındaki adama mutsuz bakışlar atıyordu. Omuzları çökmüş ve yorgun görünen bir kızdı. Biriyle konuşmaya ihtiyacı var gibiydi ve ben de onunla konuştum. Konuştuğum herkesle arkadaş olmuyorum elbette, bu mümkün değil ama nasıl olduysa Mısra'yla güzel bir dostluğumuz oldu. Ve dostlar çoğunlukla sinir bozucu olurlar.

"Tamam, nasıl tanıştınız?"

"Hastanenin çatısındaydı. Atlayacaktı."

"Aşağı mı?"

Hayır canım, yukarı. *Bu soruya cevap vermeyeceğim.* "Ben de ona benimle bir ay geçirirse ona hayatın ne kadar güzel olduğunu gösterebileceğimi söyledim."

"Konu sen olunca böyle şeylere şaşıramıyorum. Devam et."

"O zamandan beri de planımı gerçekleştirmek için bir şeyler yapıyorum işte. Hepsi bu." Bu arada telefonumu kontrol edip Bayan Renk'ten bir mesaj var mı diye bakmayı ihmal etmiyorum. Bu da Mısra'nın dikkatinden kaçmıyor.

"Geldiğinden beri telefonuna baktığın her seferde senden bir lira alsaydım şu an elimde ne kadar olurdu tahmin bile edemezsin," dediğinde ilgimi çekiyor. Telefonu bırakıp kendimi açıklama zahmetine giriyorum. *Ne gerek var bunlara Sayın Ertekin?*

"Onun için endişeliyim. Bana hakkında hiçbir şey söylemiyor. Adını bile. Yanımda olmadığı zamanlarda ne ya-

pıyor olabileceği hakkında tek bir fikrim yok ve bu da beni endişelendiriyor."

"Neden?" Mısra'nın bile bana neden diye soruyor olması karşısında sinirleniyorum. Çünkü ben insanları önemserim. Bunu en iyi senin bilmen gerekir. Huzursuzluğum bakışlarıma yansımış olmalı ki Mısra telaşla konuşuyor. "Hayır, kızma. Neden diye soruyorum çünkü her zaman böyle yapmazsın Sinan. Hastalarının hayatına fiziksel olarak girmezsin mesela. Onlara konuşarak yardımcı olursun. Dışarıda gördüğün insanların hayatlarına anlık dokunuşlar bırakmayı seversin. Ya da bir gününü hiç tanımadığın bir insana ayırabilirsin. Bunlar senin için normal. Ama bu kadar çok zaman, çaba ve endişe senin için bile alışılageldik bir durum değil. Farkında mısın? Benim için bile yapmadın bunu. Bayan Renk neden bu kadar önemli biri?"

Söyledikleri bir süre düşündürüyor beni. Mısra'nın bu soruyu sormasına içerlesem de bunu dile getirmiyorum çünkü kulağa biraz haklı geliyor. "Kendini öldürecekti Mısra. Biraz hava almak için dışarıya çıkmasaydım aşağı atlayacaktı. İlk kez intihardan önce birini durdurabildim. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyor musun? Üstünden yıllar geçmiş olsa bile insanlar bana gelirler, intiharın izlerini silemediklerini söyleyip yardım isterler. Ne yaparsam yapayım, onları ne kadar rahatlatsam da kendilerine duydukları öfkeyi ve suçluluğu silemem. Benim gücüm bu kadarına yetmez. Ama şimdi işleri yoluna koymak için bir şans olabilir. Bu yüzden kırgın bir kıza yardım etmek benim için her şeyden önemli."

"Ben bunu biliyorum. Seni tanıyan herkes bilir. Sormaya çalıştığım bu değildi." Kolunu omzuma atıp bana yaslandıktan sonra konuşmaya devam ediyor. "Sadece ondan bahsederken farklı görünüyorsun. Bunun sebebini merak etmiştim."

"Farklı falan görünmüyorum. Bu tamamen senin kızlara özgü duygularını tatmin etmek için yaptığın bir yakıştırma."

"Haklı olabilirsin," deyip konuyu kapattığında rahat bir nefes alıyorum. Aynı anda telefonuma bir mesaj sesi düşüyor ve Mısra'yı itip telefonumu kaldırıyorum. Ben mesajı açarken Mısra ayağa kalkıyor. Odadan çıkmadan önce, "Ya da belki de değilsindir," diye mırıldandığını duyuyorum.

10. Bölüm

"FLÖRT ETME SANATI"

"Günaydın!"

Coşkulu selamlamam karşısında tek yaptığı dümdüz bakmak olan genç kıza karşı iç çekerek omuzlarımı düşürüyorum. "Sadece bir gün yanında değildim ve eskiye mi döndük? Tekrar deneyelim. "Günaydın!" diyorum son kelimeyle birlikte az önceki coşkumu kazanırken.

Bayan Renk sıkılmış bir sesle, "Evet, yaşasın," deyip ellerini eğreti bir tavırla havaya kaldırıyor. Tadı bozulmuş bir şey yemişçesine yüzümü buruşturuyorum. Bir insanın hevesi bu kadar acımasızca kırılmaz ki!

"Seni güldürmek için ne yapmak gerekir? Çığlıklar ve yuvarlanmalar dışında tabii."

"O bir yuvarlanma değildi. Gerçek bir aptallık gösterisiydi." Dudaklarının kenarları kıvrılınca kaşlarım çatılıyor. "Eğlenmene sevindim. Bugün ne yapacağız biliyor musun?" Yüzüme baktığında kolumu omzuna dolayıp onu kendime çekiyorum. Boyu ancak omuzlarıma geldiği için bunu yapmak çok keyifli. Ya da 3 saniyeden fazla onu tutmama izin verseydi keyifli olabilirdi. "Flört edeceğiz," diyorum kaşlarımı muzipçe oynatarak.

Küçümseyen bakışlarıyla beni itip, "Biz mi?" diye soruyor. Ellerimi ceplerime sokup yürümeye devam ediyorum.

"Eğer istersen," deyip göz kırptığımda elinin tersini karnıma geçiriyor ve bu hareket saçma bir şekilde samimi geliyor.

Daha önce gelmediğimiz bir kafeye girip üst kata çıkıyoruz. Onunla birlikte şehirdeki her kafeye, restorana, hatta müzelere bile gitmek gibi bir hedefim var. Kafenin açık bölümüne gidip manzarası güzel bir masa seçtikten sona kahvaltı siparişi veriyorum. Bu konuda Bayan Renk'in fikrini almıyorum. Çünkü ona sorduğumda brokoli falan istemeye kalkabilir. Brokoli sevmediğimden değil, yemek ayırt etmem ama... Kim onca harika seçeneğin içinden brokoliyi tercih eder ki?

"Seni Yavuz'la tanıştırmadan önce birkaç karşılaşma planlamalıyız diye düşündüm. Bilirsin, göz göze gelmeler, uzaktan uzağa çaktırmadan yapılan cilvelerle akılda kalmalar falan."

"Aslında bilmem," diyor Bayan Renk.

"Üzülme. Bazen bilmemek daha iyidir. Bak, yan masada iki adam oturuyor. Muhtemelen aynı yaşlardasınız, sahi kaç yaşındaydın sen?" Gözleri onlara dönmüşken bana yandan bir bakış atıyor.

"Yemedim."

"Gereksiz zamanlarda uyanık biri oluvermen sinirlerimi bozuyor," diyorum gülerek. "Tamam, çocuklardan birine kendini fark ettirmeni istiyorum." Başını ağır ağır bana çevirip yüzüme baktığında dudağımı ısırıyorum. "Senden birini vurmanı istemedim, sakin ol."

"Şu an birini vurmaya çok daha yakınım."

"Seni tatlı şey," deyip göz kırptığımda kafasını sertçe aşağı bırakıyor. Masaya vuran başının sesiyle ellerimi ona doğru uzatıyorum. "Ne yapıyorsun!"

"İşe yaradı mı?" diyor başını kaldırmadan.

"Ne?"

"Yan masaya bak. İşe yaradı mı?" Bakışlarımı yan masaya çevirince adamların çıkan sesle bize baktıklarını görüyorum.

"Sen kafayı mı yedin?" diyorum fısıldayarak. "Onlarla flört etmeni söyledim. Bir deli olduğunu kanıtlamanı değil."

"Hâlâ bakıyor mu? Gülümseyeceğim."

"Orada gülümsemenin herhangi biri üstünde bir etkisi olmaz güzelim," diyorum bıkkınca. Cümlem bittiği anda başını kaldırıyor. O kadar ani hareket ediyor ki irkiliyorum.

"Ne dedin?"

"Ne dedim?" Sesim tedirgin çıkınca boğazımı temizliyorum. "Yani... Dolaylı yoldan başını kaldırmanı söylemiş olabilirim."

Kıpırdamadan yüzüme bakıyor. Bakışları karşısında ilk kez ezilip büzülmek istiyorum. Kaşlarım çatılırken başka bir şey yapma ihtiyacıyla masanın ortasındaki şekerlikten küp şeker alıp kafasına atıyorum.

"Ne garip bir adamsın," diyor şeker alnına çarpıp masaya düştüğünde.

"Değil mi? Çok garibim gerçekten..."

"Tamam. Şimdi gülümseyeceğim. Hazır mısın?"

"Her zaman," diyorum arkama yaslanarak.

"İlgi çekmek için ne yapmalıyım?"

"Ona bak," diyorum sadece. "Bakışlarını gizleme. Seni fark etsin."

"Kulağa biraz uygunsuz geliyor."

"Bir parçacık uygunsuz olmanın sakıncası yok."

"Dedi çatı sapığı."

"Tatlım, çatı sapığı sensin."

"Hani gökkuşağıydım?" diye sorarken sesinden bir alay tınısı yakalıyorum.

"Sana bunları kim öğretiyor?"

"Tamam, dikkatimi dağıtma. Şimdi ona bakacağım..." Ve söylediğini yapıyor. Ancak bu bakışlar pek de odağı olmak isteyeceğiniz türden değil.

"Ee, sanırım biraz daha yumuşak bakman gerekiyor."

"Peki bunu nasıl yapacağım?" Elimi alnıma vurduğumda ters bir bakışla uyarılıyorum. Kahvaltımız gelip masaya yerleştirilirken Bayan Renk'le bakışlar üzerinde çalışıyoruz.

"Küçük bebekleri falan düşün, belki işe yarar."

"Bebeklerden hoşlandığımı sanmıyorum."

"Ne büyük sürpriz. Peki yavru kediler?"

"Çok uzun zamandır yavru kedi görmedim."

"Seni mutlu eden herhangi bir şeyi düşün o zaman!" diye patlıyorum. Hayatım boyunca herkese karşı sonsuz bir sabır gösteren ben, bu minicik kıza karşı neden bu kadar sabırsızım anlayamıyorum. Ve bu beni, onu daha çok düşünmeye itiyor. Yavaş yavaş tüm zihnimi kaplamaya başlıyor oluşunu da buna bağlıyorum.

"Tamam. Düşüneceğim."

"Önce bir şeyler ye," diyorum huysuz bir sesle. Sorgulayan bir bakış atsa da sesini çıkarmıyor. Simidinden bir parça alıp ağzına attıktan sonra çayına üç tane şeker atıyor.

"Simit seviyorsun." Kolumu sandalyenin kenarına yaslayıp dikkatle onu izlediğimi fark ettiyse de bunu yadırgamıyor. Ona her zaman dikkat ettiğimin farkında olduğuna eminim. Farkında olması için her zaman çabalıyorum.

"Sadece seviyormuş gibi yapıyorum," diyor küçük bir gülümseme eşliğinde.

"Neden?"

Bakışlarını yüzüme kaldırıyor. Tatlı bir gülücükle birlikte, "Bu bir sır," dediğinde itiraz edemiyorum. Arkadaşıyla bir şakayı paylaşıyormuş hissi veren o tasasız gülücük beni durduruyor. Yemeğini yemeye devam ettiği halde o görüntü bir fotoğraf karesi gibi gözlerimin önünde asılı kalıyor.

O bir saniyelik anıyı kaybetmemek için gözlerimi kırpmaktan kaçınıyorum. Zihnimin derinlerine saklamak, ufacık bir detayını bile unutmamak için çabalarken buluyorum kendimi.

Bir süre sessizce kahvaltımızı ediyoruz. Artık Bayan Renk beni yormadan kabul edilebilecek öğünler yediği için yemeklerimizi daha az kavgayla sonlandırabiliyoruz. "Hâlâ buradalar." İkimizin de bakışları yan masaya dönüyor.

"Hazır mısın?"

"Yani, en kötü ne olabilir ki?" diyor omuz silkerek. "Özgüvenimi toparlamak için burada olacak mısın?"

"Ne o, bana güvenmeye mi karar verdin?" Cevap vermiyor. Birkaç kez yutkunup oturduğu yerde dikleştikten sonra kafasını sağa sola yatırıyor. Kendini rahat gösterme çabasına karşı kahkahalarla gülmemek öyle zor ki nasıl dayandığımı bilmiyorum. Dudaklarını gerip yüzüme baktıktan sonra, "Nasıl görünüyorum?" diye soruyor.

"Serseri ol biraz," diyorum. "Yüzüne arsız bir bakış yerleştir."

"Oldu mu?"

"İfadeni değiştirmedin bile!"

"Sahi mi?" deyip gerçek bir hayretle başını eğiyor. "Değiştirdiğime emindim."

"Bir kez daha dene." Elimi ağzıma bastırıp gülüşümü gizlemeye çalışıyorum. Birkaç kötü denemeden sonra birden kendisi de gülmeye başlıyor.

"Asla yapamayacağım."

"Hey." Ona doğru eğiliyorum. "Gülüyorsun."

Kısa duraklayışı kıkırtılarını götürse de gülüşü hâlâ dudaklarında asılı. "Evet," diyor şaşırmış gibi.

Çay tabağını yere bilerek düşürüp sessizce konuşuyorum. "Sadece başını çevir, Bayan Renk." Daha çok refleksle başını çeviriyor. Yan masadaki adamla göz göze geldiğini

şaşkınlığından anlayabiliyorum. Gülüşü hâlâ oradayken, adamlardan biri tekrar önüne dönse de diğeri bakmayı sürdürüyor. Dikkatimi minik huysuzun yüzünden ayırmazken daha önce görmediğim bir şey oluyor. Çillerinin üstüne yayılan tatlı bir pembelik yerleşiyor yanaklarına. Bakışlarını kaçırıp utangaç bir halde önüne döndüğünde hem tatlılığı karşısında gülümser, hem de rahatsız edici bir hisle kıpırdanırken yakalıyorum kendimi.

"Bir şey söyleme," diyor. "Bu çok tuhaftı."

"İnsanlar birbirine gülümser Bayan Renk. Biliyor musun, adını hiç bu kadar hak etmemiştin." Son söylediğime aldırmadan ağzına bir domates atıyor.

"Son zamanlarda birileriyle bakıştığım söylenemez, yani benim için tuhaftı." Fısıldayarak, "Hâlâ bakıyor mu?" diye sorduğunda başımı hafifçe çeviriyorum. Aynı anda adam da Bayan Renk'e doğru bir bakış atıyor. Biraz huzursuz hissediyorum. "Evet."

"Ne var?"

"Bakıyor işte."

"Neden kızıyorsun?"

"Ben kızmıyorum," diyorum şaşırdığımı belli ederek. Bayan Renk kaşlarını kaldırıyor. "Kızdığını sandım."

"Belki de artık buradan gitmeliyiz. Seni fazla zorladığımı düşünüyorum."

"Katılıyorum," deyip çabucak kalkıyor ve yan masaya attığı kaçamak bakışlarla önümden hızla yürüyerek uzaklaşıyor. Arkasından bakan adama ters ters bakmaktan kendimi alamıyorum. Delirmiş olmalıyım.

Her gün yaptığımız gibi biraz güneşin tadını çıkarmak adına sahile iniyoruz. Normalde yürüyüşlerimi akşam yapmayı tercih ediyor olmam, Bayan Renk'in soluk tenine güneşin iyi geldiği gerçeğinin önüne geçemiyor. Bu yüzden asla söylenmiyorum.

"Yüzebiliyor musun?"

"Hayır."

"Suyla ilgili bir problemin var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"O zaman neden yüzmeyi öğrenmedin?" Buna cevap vermek yerine sadece omuz silkiyor. Bir ağacın gölgesinin altına doğru yürüyorum. Sırtımı ağacın gövdesine yaslayıp çimlerin üstüne oturduğumda Bayan Renk de yanıma yerleşiyor. "Bisiklet sürmeyi biliyor musun peki?"

"Hatırladığımdan şüpheliyim," dediğinde rahat bir nefes veriyorum. Hiç bisiklet sürmemiş olmasını kaldıramazdım sanırım.

"Bir kere öğrendiysen bir daha unutmazsın. Hatırlamak için pedalı çevirmen yeterli."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Peki," diyorum, başımı ona doğru çevirerek. Bağdaş kurmuş, ellerinin altındaki otları yoluyor. "Hiç biri seni omzunda taşıdı mı?"

"Bu ne şimdi?" diyor dikkatini otlardan ayırmadan. Başını eğdiği için burnunun ucuna düşen gözlüğünü itip çenesine dokunuyorum.

"Hadi gel."

"Nereye?"

"Ayağa kalk. Hadi." Kıpırdamayınca kolunu çekiyorum. "Seni rahat bırakmam, biliyorsun." Oflayarak ayağa kalktığında öne gelip arkama geçmesini işaret ediyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni omuzlarıma alacağım."

"Yok artık!" diyor alaycı bir sesle. "Kendine başka eğlence bul."

"Asla olmaz. Hadi!"

"Saçmalıyorsun," dediğinde ayağını tutup omzuma doğru çekiyorum. Düşmemek için iki elini sımsıkı alnıma

bastırınca birden ayağa kalkıyorum, bu sırada Bayan Renk kendini bir şekilde omuzlarımda buluyor. Dengemi sağlamaya çalışırken attığım birkaç sarsak adımın ardından yüksek sesle kahkaha atıyorum.

"Lütfen beni indir!" Bayan Renk'in telaşlı sesini duymamış gibi koşmaya başlıyorum. "Hayır!" diye bağırıyor bana daha sıkı tutunurken. "Herkes bize bakıyor!"

"Sadece tadını çıkar!" Kendi etrafımda bir kez döndüğümde omuzlarımdaki kızın dudaklarından bir çığlık dökülüyor. Saçlarımı tutan ellerini yakalayıp avuçlarımın içine alıyorum. Ellerimizi iki yana açıp koşmaya başladığımda utangaç kıkırtıları ulaşıyor kulağıma. Bundan güç alarak kötü sesimle bağırarak şarkı söylemeye başladığımda daha çok gülüyor.

Etraftakileri unutup eğlenmeye başladığında dışarıdan nasıl göründüğümüzü umursamadan devam ediyorum. Çığlıklarının ve kahkahalarının yankılandığı o güzel ikindi vaktinde, duygulara dair savunduğum bazı şeylerin değiştiğini hissediyorum.

11. Bölüm

"RENKLERİN SIRRI"

Bir gülücük insanı ne kadar değiştirebilir? Bir kız, tek bir hareketle, parmağını ufacık kıpırdatmasıyla mesela. Gözlerini kırpması, dudaklarını belli belirsiz kıvırmasıyla... Nasıl olur da sadece yanında yürümekle bile bir insanı mutlu eder?

Bir adam, yalnız ve umutsuz görünen bir kızın günbegün iyileşmesine, bir bebeğin yürümeyi öğrenmesi gibi adım adım, temkinli bir şekilde gülümsemeyi, konuşmayı, eğlenmeyi öğrenmesine nasıl tepkisiz kalır? Nasıl o kızı her şeyden korumak istemez? Nasıl onu güldürebilmek için her şeyi yapmaz? Onun mutlu olması için nasıl çabalamaz? Ben anlamıyorum... Öylece ortaya çıkan bir insan kısa sürede nasıl bir başkasının hayatında bu kadar önemli olur?

Yatağımda sırt üstü uzanmış tavanı izlerken Bayan Renk'in attığı kahkahaların yankısını duyabiliyorum. Omuzlarımdaki basit ağırlığını hâlâ hissediyorum. Günler geçmesine rağmen o an aklımdan çıkmıyor. Kurtulmaya çalıştıkça daha çok üstüme geliyor sanki. Avuçlarımdaki sıcak ellerinin hissini unutamıyorum. Bazen, sabaha karşı uykumdan uyanıyorum ve aklıma geliyor. *Şu anda iyi mi? Gerçekten iyileşiyor mu? Ben yanında değilken neler yapıyor? Hâlâ ölümü düşünüyor mu? İsmi ne? Kaç yaşında?*

Hem hakkında çok şey biliyormuş gibi hissetmek, hem de hiçbir şey bilmediğimin farkında olmak beni yoruyor. Profesyonelliğimden eser kalmadı. Bayan Renk eğer resmi olarak görüştüğüm biri olsaydı bu noktada onu başka bir meslektaşımla tanıştırmam gerekirdi. Ama Bayan Renk resmi biri olsaydı, gerçek adını bilirdim. Depresyonunun nedenini bilebilir, en azından fikir sahibi olabilirdim. Ailesiyle konuşup hakkında daha çok şey öğrenebilirdim. Bir şekilde gerçek birisi olurdu ve sürekli aklımı meşgul etmezdi. Diğer danışanlarımdan bir farkı olmazdı. Önemli olurdu elbette. Hayatımda hiç umursamadığım birileri var mı bilmiyorum. Ama zihnimin tüm odacıklarını ele geçiremeyeceğinden eminim.

"Günaydın oğlum." Eski yatak odamın kapısından uzanan kırmızı yanaklı kadını görünce bir iç çekişle kalkıyorum yerimden. Dün Bayan Renk'le ayrıldıktan sonra eve gitmek istemedim. Kendimi anne şefkatiyle şımartmak çok cazip göründü. Annem hâlâ her gün burada yatıyormuşum gibi odama gelip perdelerimi açıyor. Dağılmış saçlarımı yüzümden geriye itip alnımı öperken ses çıkarmıyorum. Çalışmaya başladıktan sonra kendi evime çıktığımdan beri ne zaman burada kalsam annem öyle mutlu oluyor ki beni çocuk gibi sarıp sarmalamasına izin vermekten başka çarem kalmıyor. Küçükken annemin özel güçleri olduğunu düşünürdüm. Düştüğümde kanayan dizlerime kondurduğu öpücüklerin yaralarımı daha hızlı iyileştirdiğine sahiden inanıyordum. Gülümsediğindeyse beni üzen şeyleri hafızamdan silebiliyordu. Belki de bu yüzden hâlâ ne zaman canım sıkılsa, ne zaman bir şeyler beni bunaltsa kendimi annemin yanında buluyorum.

"Sende bir haller var," diyor annem merakla. Cevap vermek yerine tombul yanaklarını sıkıp "Günaydın," diyorum neşeli olmaya çalışarak. Sebebini bilmediğim bir durgunluk

var üstümde... Sebebini bilmediğim şeyler hissetmeye alışık değilim. Bu canımı sıkıyor ve canım sıkıldıkça içim daha fazla kararıyor.

"Sinan," diyor annem son heceyi uzatarak. Tatlı tatlı yanıma yaklaşınca bu sefer daha içten gülüyorum.

"Hâlâ Ela'yla birlikteyim anne." Her ne kadar son günlerde hiç konuşmamış olsak ve telefonlarıma cevap vermiyor olsa da henüz resmi olarak ayrılmadık. *Bunu daha fazla görmezden gelirsem başıma bir şeyler gelecek.* Bağıra bağıra bir hatanın içinde sürükleniyorum ve bunu bitirmek için hiçbir şey yapmıyorum. Ben de mi depresyondayım acaba?

Annem burun kıvırıp dolabıma yaslanıyor. "Bir türlü sevemedim o kızı." Odadan çıkıp karşıdaki banyoya girerken peşimden geliyor. Elimi yüzümü yıkayıp cebimden telefonumu çıkarıyorum.

"Hiç görmedin ki, nereden biliyorsun sevmediğini?"

"Baktım ben Instagram'ına. Paylaşımları çok havadar. Hoşuma gitmiyor."

"Anne, biraz geleneksel anneler gibi olsan ne güzel olurdu," diyorum gülerek. Aramızdaki bu asılı kalmışlığı bir sonuca vardırmak zorunda olduğumuz için Ela'yı arıyorum. Çağrımı meşgule attığında konuşmamız gerektiğini söyleyen bir mesaj atıp merakla yüzüme bakan anneme dönüyorum.

"Boş ver şimdi onu bunu, kahvaltıda ne var güzellik?" Annem elini belime sardığında beraber odadan çıkıp mutfağa gidiyoruz. Babam eline gazetesini almış, kahvaltı sofrasının başına kurulmuş bizi bekliyor. Annem çayları koyarken çabucak masaya oturuyorum. Babam günaydınıma karşılık gazetesini katlayıp tabağının kenarına koyuyor. Bu görüntü öyle tanıdık ki elimde olmadan gülümsüyorum.

"İyi uyudun mu serseri?"

"Serseri deme oğluma."

"Oğluma istediğimi derim Hatice." Annem babama kızgın gözlerle baktığını sanıyor ama gözlerindeki sevecenlik öyle belirgin ki gülesim geliyor.

"O zaman söyle oğluna, neyi varmış anlatsın." Babam çatalını tabağın kenarına bırakıp tüm ilgisini bana çevirince iç çekiyorum.

"Bir şeyim yok baba."

"Annen yalan mı söylüyor?"

"Sadece kuruntu yapıyor." Babam anneme bakıp omuz silkiyor. "Kuruntu yapıyor dedi."

"Aşk olsun Sinan! Bir şeyler kurcalıyor aklını belli ki, ben ne zaman boş yere sıkboğaz ettim seni oğlum?" Babam, "Her zaman," diye mırıldandığında annem ona öyle bir bakıyor ki babam hemen beni satıyor. "Annen haklı. Dökül bakalım."

"Ben yokken ne yapıyorsunuz siz, çok merak ediyorum. Evde sataşacak biri olmayınca kime sarıyorsunuz?"

"Birbirimize," diyorlar aynı anda. Sonra da bilmiş bilmiş gülüşüyorlar.

"Sen neler yaptın bakalım?" diyerek konuyu dağıtmaya çalışıyor babam. *Teşekkürler baba.* "Ofis bakıyor musun?"

"Önce biraz dinlenmek istedim. Ufak ufak aranıyorum ama bir iki hafta sonra başlayacağım üstüne düşmeye." Babam kafasını sallarken masanın üstündeki telefonumun ışığı yanınca söylediğini anlayamıyorum. Ekranda Bayan Renk'in ismi yanıyor. Mesajın üstüne basınca bugün kaçta buluşacağımızı sorduğunu okuyorum ve bunu yaparken çay neredeyse boğazımda kalıyor.

"Helal, helal!" Annemin endişeli bakışları altında ağzıma son bir lokma atıp ayağa kalkıyorum. "Benim gitmem gerek kumrular. Sonra telafi ederim, söz." Eğilerek annemin yanağını öpüyorum. Kalkmasına fırsat vermeden annemin sorularından kaçmak için hızla arkamı dönüp evden çıkıyorum.

~

Sahilde her zaman oturduğumuz bankta beni bekleyen minik huysuz görüş alanıma girdiğinde dudaklarım kıvrılıyor. Başlardaki gibi her şeyi zorla yapmıyor artık, yine de buluşmak için hevesli davrandığı pek olmaz. Bu yüzden beni bekleyen görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Yürürken cebimden çıkardığım mavi bilekliği parmaklarımın arasında sıkıca tutarken *Bayan Renk beni fark ediyor.*

Bunun ne harika bir cümle olduğunun farkında mısınız?

Gülümsemiyor ama beni gördüğünü dudaklarını hafifçe birbirine bastırmasından ve duruşunu değiştirmesinden anlayabiliyorum. Karşısına geçtiğimde eline uzanıyorum. Tek dizimin üstüne eğilip bileğini tuttuğumda bir şey söylemiyor. Turuncu ve sarı bileklikleriyle uyumlu mavi bilekliği bileğine geçirip klipsini dikkatle kapattığımda doğrulmaya yelteniyorum ama Bayan Renk izin vermiyor. Az önce ona yaptığım gibi bileğime uzanıp kucağına koyuyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum merakla. Yumruk yaptığı elini açıp yüzümün önüne getiriyor. Avucunda siyah, deri bir bileklik var. Üstünde koyu yeşil, basit bir taşın olduğu gösterişsiz bir bileklik. Ama bir şekilde öyle güzel ki... *Tıpkı onun gibi.*

"Bileklikleri mi seviyorum," diyor daha çok kendi kendine konuşur gibi. Elindeki bilekliği bana takarken acele etmeden, sakince konuşuyor. "Anlamlarını ve onları bana verirken zamanlamaya dikkat etmeni de seviyorum. Bu yüzden karşılığını vermem gerektiğini düşündüm. Geçen gün renkler hakkında bir yazı okuyordum ve bir şey gördüm." Bilekliği çoktan taktığı halde hâlâ düğümün üzerinde duran ellerini tutup indiriyorum.

"Ne gördün?"

"Yeşil rengi tercih eden kişilerin kişilik analizlerinde

kendine değer verme oranının çok yüksek olduğu görülebilirmiş." Gözlüklerinin üzerinden bana muzır bir bakış atıyor. "Doğru bildiğinde ısrarcı olurlarmış. Otoritesi ve inandırıcılığıyla çevresindekileri etkilemekte zorlanmazlarmış ve en önemlisi... Zaman zaman megaloman ve küstah bir kişilik sergileyebilirlermiş." Omuz silkerek cümlesini tamamladığında dudaklarım önce hafifçe kıvrılıyor. Ardından neşeli bir kahkaha atıyorum. "Birkaç kez yeşil üstler giydiğini görmüştüm ve bu tanım bana seni hatırlatınca... Sana bir bileklik aldım."

"Bayan Renk." Yüzünü görebilmek için saçlarını kulağının arkasına ittiğimde rahatsız olarak kıpırdanıyor. "Bu tam da benim yapacağım bir şey," diyorum gözlerinin içine bakarak. Eskiden bakışlarıma saatlerce karşılık verebileceğini hissederdim ama kendini serbest bıraktıkça utangaçlığı gün yüzüne çıktığı için artık bakışlarını ilk kaçıran o oluyor.

"Biliyorum. Megaloman ve küstah olduğunu kabul ediyor musun?"

Onu duymazdan geliyorum. "Yeşil rengin bir özelliği de nedir biliyor musun?" Dizlerim uyuşmaya başlıyor ama kıpırdanmamaya çalışıyorum. "Yeşil güvenin rengidir."

"Aslında bunu bilmiyordum. Ama hoşuma gitti."

"Evet," diyorum içtenlikle. "Benim de hoşuma gitti."

"Şey, belki de artık ayağa kalkmalısın. İnsanlar bakıyor."

"Yapamam."

"Ne?"

"Yapamam. Ayaklarım fena uyuştu." Uğraşması gereken bir çocukmuşum gibi homurdanarak kollarımı tutuyor.

"Üç deyince, tamam mı?" Ciddiyetle sayması ve beni kaldırmaya odaklanması beni o kadar eğlendiriyor ki üç dediğinde kendimi ısrarla yerde tutuyorum. "Olmuyor mu?"

"Olmuyor," diyorum iç çekerek. "Beni kucağına alman gerekebilir."

"Belki de itfaiyeyi çağırmalıyız. Sorunun ne olduğunu sorarsa köpeğimin yardıma ihtiyacı olduğunu söylerim." Bir kez daha, bu sefer kabaca kolumu çekiyor. "Kalk şuradan!" Ayaklarımın ağrısı baskın geldiği için daha fazla zorlamadan kalkıp yanına oturuyorum. Bilekliğimi güneşli havaya doğru kaldırıp elimi sağa sola çevirerek hediyemin tadını çıkarıyorum. Az önceki hakareti hiç umurumda olmadı. Çünkü biliyorsunuz, yakın arkadaşlar böyle yapar. "Söyle bakalım. Bugün ne yapmak istersin?"

"Benim için fark etmez."

"Her zaman böyle diyorsun." *Gıcık oluyorum buna.* Dün akşam arayan arkadaşımın kahvaltı davetini hatırlayınca bir anlığına kararsız kalıyorum. Düşünürsem bir bahane bulabilirim, bu yüzden kendime düşünme izni vermeden ayaklanıyorum. Bayan Renk'le birlikte taksiye binip üniversite arkadaşlarımla hep gittiğimiz, yöresel kahvaltısıyla ünlü bir yere geliyoruz.

Yemyeşil manzarası ve geleneksel dekoruyla insanı gülümseten, hoş bir mekân burası. Bayan Renk ilgiyle etrafı izlerken bahçeye çıkıp arkadaşlarımın olduğu kalabalık masaya doğru yönlendiriyorum onu. Masaya yaklaştıkça gördüğüm tanıdık yüzler arasında Ela'yı fark edince adımlarım duraksıyor. "Hadi be," diye mırıldanıyorum keyifsizce. *Tabii ki burada olacaktı.* Bunu nasıl düşünemedim bilmiyorum. Son günlerde kafam öyle dağınık ki hiç yapmayacağım hatalar yapıp duruyorum.

"Ne oldu?"

"Bana soru sormana bayılıyorum," diyorum gözlerimi masadan ayırmadan. Şu an geri dönsem çok dikkat çeker miyim?

"Bir şey oldu. İlk kez bocaladığını görüyorum. Söyle

bana," diyor bu durumdan keyif aldığını açıkça belli ederek.

"Kız arkadaşım burada." *Aslında sanırım artık kız arkadaşım değil.* "Aramız son zamanlarda iyi değil ve muhtemelen masaya oturduğumuz anda soğuk rüzgârlar esecek."

"Ela mı? Hangisi?"

"Gerçekten mi Bayan Renk? Meraklı bir kedi olmak için böyle bir zamanı mı seçiyorsun?" Elini dudaklarına götürüp fermuarı çekermiş gibi yapınca kendimi kötü hissediyorum.

"Sinan! Buradayız." *Hadi canım.* Ela'nın arkadaşı Nihal bana coşkuyla seslenip herkesin beni fark etmesini sağladığında homurdanarak ilerliyorum. Bayan Renk için bir sandalye çekip diğerine de kendim oturmadan önce Ela'ya selam verip yanağını öpüyorum. Gözleri Bayan Renk'te olduğu için buna bir tepki vermiyor. Minik huysuzun yanına otururken masadakilerle kısa bir selamlaşma faslı yaşıyoruz. Ela'nın yanının dolu olduğuna ve birilerinin işgüzarlık edip bizi yan yana oturtma çabasına girmediğine seviniyorum.

"Millet, bu..." Bir an duraksadığımda Bayan Renk yardımıma yetişiyor. "Ben, Mor." *Bu. İsimden. Nefret. Ediyorum.*

"Mor mu?" diyor Nihal ilgiyle. "Ne hoş bir isim."

"Teşekkürler," Bayan Renk'in utangaç teşekkürü gerginliğimi biraz azaltıyor. Aptal davranışlarıma bir son verip ağzımı açacağım sırada Ela konuşuyor. Kibirli sesinden hiç hoşlanmıyorum.

"Sen Bayan Renk misin?"

Bayan Renk'in rahatsız olduğunu anlamak için yüzün bakmam gerekmiyor. Gerildiğini hissedebiliyorum. Özgüvenli olma çabaları anında siliniyor. "Evet, o."

"Sinan'ın Bayan Renk'i mi?" diyor Nihal şaşkın bir ses Nihal ilişkimizin üçüncü üyesi. Ela ona bir şey anlatmad

yaşayamadığı için Ela'yla aramızda özel kalması gereken her şeye hâkim. Ve bunu belli etmekten de çekinmiyor. İkisi de. Ne yazık ki Ela'yla çıkmaya başlamadan önce bunun farkında değildim.

"Bayan Renk'in olayı nedir?" diye soruyor Murat ve Ela yüzünde daha önce görmediğim kadar samimiyetsiz bir ifadeyle gülümsüyor. "Bayan Renk... Sinan'ın bir hastası."

"Sinan'ın bir arkadaşı," diye düzeltiyorum onu hemen.

"Ah. Elbette."

"Sinan'ın her zaman eğlenceli arkadaşları olur," diyor Yavuz. Ela'yla aramızdaki gerilimi hissettiğine eminim. Her zaman arabulucu ve yumuşak başlı bir tiptir. Ve evet, onun hakkında bazı planlarımız var. "Peki, biz de sana Bayan Renk diyebilir miyiz?"

"Hayır." Minik huysuzun net cevabıyla gözlerimi Ela'dan ayırıp Yavuz'a çeviriyorum. "Çünkü o benim Bayan Renk'im." Çok gizli bir şey söylemişim gibi fısıldıyorum. Yanımda oturan Murat kulağıma eğilip, "Seninki pek şaka modunda değil, dikkat et," deyince yüzüm asılıyor.

"Çünkü normal insanlar ilk söylediğimde bu ismin hoşuma gitmediğini anlıyor." Bayan Renk'in homurtusu Yavuz'u güldürünce omuz silkiyorum. "Asla normal biri olduğumu iddia etmedim."

"Sinan, seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Ela cevabımı beklemeden ayağa kalkınca Murat'la bakışıyoruz. Minik huysuzu yabancıların arasında bırakmak konusunda pek de rahat değilim. "Hemen dönerim. Bir sorun olursa seslen tamam mı?

"Ben bebek değilim," diye sessizce bana cevap verince ayağa kalkıyorum. Bahçenin masadan uzak köşesine, Ela'nın yanına gittiğimde kollarını göğsünde birleştirip karşıma dikiliyor.

"Buraya geleceğini bilmiyordum."

"Ben de senin geleceğini bilmiyordum."

"Beni arasaydın bilirdin."

"Arayıp beni davet edebilirdin Ela. Ayrıca bu sabah seninle konuşmaya çalıştım, son günlerde hep yaptığım gibi. Bana dönmeyen sendin." Ela bir süre çatık kaşlarıyla yüzüme bakıyor. Ardından nefesini üfleyip omuz silkiyor. "Tamam. Kavga etmek istemiyorum. Son zamanlarda benden uzaklaşmanın sebebinin şu kız olduğunu düşünüp endişeleniyordum ama onu görünce rahatladım," deyip kollarını boynuma doluyor. Bu ani yakınlaşma bana kendimi yorgun hissettiriyor. Ela'nın sorun çıkarıp canı istediği kadar benden uzaklaşıp sonra hiçbir şey yokmuş gibi devam etmeye çalışmasından ne kadar bunaldığımı fark ediyorum. Yüzüne ondan hoşlanmama sebep olan o güzel gülümsemesi yerleşirken tatlı bir sesle konuşuyor. "Sadece her zaman peşinden koştuğun insanlardan biri işte. Bu seferki biraz uzun sürdü, hepsi bu. Bununla baş edebilirim."

"Bu ne demek?"

"Akşam yemeğe çıkalım mı?" Elleri saçlarıma karışınca bir adım geriye çekiliyorum. O afallıyor, bense kızgınım. Aslında hakkımda böyle düşündüğü için biraz da kırgın hissediyorum.

"Bu ne demek dedim?"

"Yani... Ona bir baksana. Asla senin ilgini çekecek biri değil. Sen ve şu insanları kurtarma triplerinden başka bir şey olamaz ortada. Sen öyle bir kızla takılmazsın bile." İnandığım her şeyi bir kenara atıp durumu böyle basite indirgemesi karşısında şaşkına dönüyorum.

"Biliyor musun Ela," diyorum aramızdaki mesafeyi kapatırken. "Takılmaya bile tenezzül etmeyeceğim tek bir kız tipi var. O da insanlara önyargıyla yaklaşan, onları küçümseyen, hakkı olmadığı halde alay eden ve kendini diğerlerinden üstün sanan tipler. Bu sana tanıdık geliyor mu?

Gelmiyorsa aynaya bakmanı öneririm." Bu kadar kızgın hissetmeseydim böyle bir konuşma yapmazdım ama şu an hem beni hiç tanımamış olmasına içerliyorum hem de Bayan Renk'e söylediklerini düşündükçe öfkeleniyorum.

"İleri gidiyorsun Sinan!" diyor dişlerinin arasından. "Hayatından gelip geçecek bir kız için mi bana hakaret ediyorsun?"

"Hayatımdan geçen biri varsa o da sensin Ela. Sanırım burası ilişkimizin bittiğini söylemen gereken yer."

Gözlerindeki öfke giderek büyürken bir tokat bekliyorum. İçini rahatlatacaksa bunu yapabilir. Ama beklediğim tokat gelmiyor. Bunun yerine çenesini kaldırıp bana meydan okuyor. "Söylemeyeceğim."

"Öyleyse ben söylerim," diyorum duygusuz bir sesle. Pislik yaptığımı mı düşünüyorsunuz? Çizgiyi aşan ben değilim dostlarım. Ona söylediğim her şeyi hak ettiğine tüm kalbimle inanıyorum. Yine de keşke bu duruma gelmeden önce müdahale etseydim... "İlişkimiz bitti."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz üstümden bir yük kalkıyor. Kendimi hafiflemiş hissediyorum. Ela'yla iyi bir arkadaşlık kurmuştuk ama sevgililiği beceremediğimizi en başından beri biliyordum. Bu kadar uzamasına izin verdiğim için ben de hatalıyım. Ama ne olursa olsun, hayatımda kimsenin haksız yere birini aşağılamasına izin vermedim.

Birinin bunu Bayan Renk'e yapmasına göz yumacak değilim.

12. Bölüm

"GÜLÜMSETEN ANLAR"

"İsmin Duru olabilir mi?"

"Sanmıyorum."

"Yazık." Bayan Renk'le birlikte bir tepede, ince bir örtünün üzerinde oturuyoruz. Buraya gelmek için minik huysuzu sabahın köründe buluşmaya ikna etmek zorunda kaldım. İki saatlik araba yolculuğunda yanımda uyuklayıp durarak harika bir yol arkadaşı oldu bana. Geldiğimiz yer bir piknik alanı aslında. Şehrin gürültüsünün dışında, yemyeşil bir gölü çevreleyen ağaçlık bir alandayız. Buraya bu kadar erken gelen başka deliler olmadığı için en güzel yere kurulduk. Annemin hazırlamama yardımcı olduğu sepetten örtümüzü çıkardık, yiyeceklerimizi hazırladık ve güzel bir kahvaltının ardından manzaraya karşı sessiz ve huzurlu bir ânı paylaştık.

Ama bu aralar düşünmek bende karın ağrısı yaptığı için daha fazla susamayacağımı fark ettim. "Merve falan mı? Beyza? Büşra?"

"Hayır," diyor gülerek. *Gülüşüne asla alışamayacağım.*

"Eski bir isim mi? Cevriye? Firuze? Behiye?"

"Ne, hayır!" alaycılığı arttıkça benim gülümsemem de büyüyor. Ellerimi geriye doğru yaslayıp başımı masmavi gökyüzüne doğru kaldırıyorum. "Nisan, Gülce, Ceren, Gamze, Binnur, Lale, Çiçek, Serçe, Kayısı..."

"Kayısı diye bir isim yok."

"Kedimin adı Kayısı'ydı."

"Senin kedin mi var?"

"Geçmiş zaman eki kullandım farkındaysan. Damla? Bahar? Cilvenaz?"

"Cilvenaz mı?" Ellerini yüzüne kapatıp inlediğinde kendimi yana devirip başımı bacaklarına yaslıyorum. Uzanıp yerime yerleşerek kollarımı göğsümde birleştirdikten sonra ağaçların gölgesinin serinliğinin tadını çıkarmak için gözlerimi yumuyorum.

"Düşünsene, adın Döndü falanmış. İsmini söylememekte o kadar haklı olurdun ki." Cevap vermeyince tek gözümü açıyorum. Ellerini – sanırım – bana değmemek için havaya kaldırmış. Şaşkın bir yüzle bana bakıyor.

"Ne var?"

"Şu anda ne yapıyorsun?"

"Uzanıyorum."

"Nerede?" Başımı kaldırıp bacaklarına vurarak omuz silkiyorum. "Pek rahat bir yer değil. Sert ve kuru bir şey sanırım... Emin değilim." Alnıma inen ani darbe karşısında kahkaha atıyorum. "Harika bir yer. Yumuşacık, konforlu ve lüks. Yemin ederim!"

"Bu lüks senin için değil, o yüzden kalkıyorsun."

"Kimin için?"

"Henüz emin değilim," diyor kayıtsız bir sesle. Kollarımın duruşunu bozmadan kalkıp bağdaş kuruyorum.

"Aklında ne var?"

"Belki de Yavuz'la görüşmemi sağlarsın diye umuyordum."

"Umuyor muydun?" Yavaşça başını sallıyor. Yüzüne bakıyorum. Gözlüğü her zamanki gibi burnunun ucuna düşmüş, benimle tanıştığından beri yüzündeki çiller daha belirgin halde. Sanırım bu, güneşte daha çok vakit geçir-

mesinden kaynaklanıyor. Sebebi her neyse, çillerini ortaya çıkardığı için memnunum. Saçını alelade bir topuz yapmış. Işığın etkisiyle saç rengi daha açık görünüyor. Tatlı topuzu ve gözlüğüyle bir kız çocuğunu anımsatıyor ilk bakışta. Sonra gözlerini çevirip size baktığında, öyle olmadığını anlıyorsunuz. Genç olmayı hak ettiğini, normal genç kızlar her ne yapıyorsa onu yapması gerektiğini düşünüyorsunuz. *Düşünüyorum*. Ona hak ettiği her şeyi vermek istiyorum. Ne isterse yapmak istiyorum. Yeter ki istesin, isteklerini dile getirsin, konuşsun. Bir daha hiç susmasın istiyorum.

"Evet," diyorum düşünceli bir halde. "Bunu yapabilirim."

"Öyle mi? Güzel... Bil diye söylüyorum. Muhtemelen işleri batırırım."

"O zaman biz de başka bir hedef buluruz."

"Buna hedef demen kendimi adi hissettirdi."

"Affedersin." Arkamı dönüp üzüm tabağına uzanıyorum. Yeşil üzümlerden biraz alıp tabağı Bayan Renk'e itiyorum. Bu konuyu konuşmaktan kaçındığımı fark ediyorum ve bu beni tedirgin ediyor. Konuşmanın yönünü değiştirmek için aklıma gelen ilk soruyu soruyorum.

"Kardeşin var mı?" Tabağını daha önce hiç üzüm görmemiş gibi incelemeye başladığında cevap vermeyeceğini anlıyorum. Bana kendisiyle ilgili gerçek bir şey söylemiyor oluşu canımı çok sıkıyor. Hâlâ güvenlik duvarlarını aşamamış olmam yaptığımı sandığım her şeyin önüne geçip aramızdaki iletişimi sorgulatıyor ve sanırım bu tavrı kalbimi kırmaya başlıyor. İnanılır gibi değil! "Benim yok."

"Kardeşler baş belalarıdır." Mırıltısı karşısında dikkatle başımı sallıyorum. "Herkes öyle söyler. Ama seni kardeşin kadar sevecek çok az insan vardır, değil mi?"

"Bilmem. Belki öyledir. Belki de seni kardeşin kadar *kırabilecek* çok az insan vardır."

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bazen akıllı olabiliyorsun. Nadiren."

"Konuşmadığın zamanlarda bile bana hakaret etmenin yolunu buluyordun. Şimdi seninle ne yapacağım kim bilir!"

"Benimle uğraşmak isteyen sendin."

"Birileriyle uğraşmayı severim, biliyorsun." Ayağa kalkıp elimi ona uzatıyorum. "Gel bakalım, sana bir şey göstereceğim."

Elimi tutmadan oturduğu yerden kalkıp yürümeye başlıyor. Bunu sürekli yaptığını fark ettiniz mi? Ben ettim. Eh, bir şeyleri fark etmek benim işim, biliyorsunuz. Bu davranışın sebebinin fiziksel temasla ilgili olduğunu düşünmüyorum. Bence düştüğü yerden kalkabileceğini kendine hatırlatmak için küçük yardımları kabul etmiyor. Yardım istememesi gerektiğini düşünüyor olabilir, ona yardım edecek biri olmadığını, ya da başının çaresine bakmak zorunda olduğunu da düşünüyor olabilir. İnsanın böyle davranışlara itilmesinin altında her zaman büyük trajediler yatmaz. Hayatında hiçbir sorun olmadığını düşünen birinin bile farkında olmadan yaptığı şeyler olur bazen. Bunun sebebi çocukken yaşadığı bir korku olabilir, zayıf bir anında yapılan acımasız bir eleştirinin doğurduğu sonuç olabilir ya da ne bileyim, bir gün işler umduğu gibi gitmemiştir ve bunu atlatmak sandığı kadar kolay değildir. Bilinçaltında bir korku bırakmıştır ve bu dışa önemsiz görünen bir alışkanlık olarak yansır.

Bunları yüksek sesle söylemek istesem de henüz zamanı olmadığını biliyorum. Birlikte geçirdiğimiz haftalarda duygusal anlamda öyle gelişme gösterdi ki konuşmak istemediği konuları dile getirip onu kötü etkilemeyi göze alamıyorum. Elbette konuşacağız ama henüz değil.

Birlikte ağaçlık yoldan gölün kenarına iniyoruz. Gelirken gördüğüm küçük ufaklıkların hâlâ orada olmasını umarak etrafı tararken gözüme bir hareketlilik takılıyor. Birkaç adım ötede güneşlenen annelerinin etrafında oyun oynayan miniklere doğru dönüp onları korkutmamayı umarak sessizce yaklaşıyorum. Ufaklıklar beni gördüğünde sandığımın aksine kaçışmıyorlar. Bacaklarıma dolanıp miyavlamaya başladıklarında yere eğilip elimi onlara uzatıyorum. Oyunlarına karşılık vermek için elimi sallarken Bayan Renk yanıma geliyor.

"Gülümseten anlarda bugün: Yavru kediler!" diyorum bir tanesini elime alıp ona uzatırken. Bayan Renk şimdiye dek gördüğüm en içten gülümsemesiyle uzanıp kedinin tüylerini okşuyor. "Ne kadar küçük!"

"Ona bir isim vermelisin."

"Benim kedim değil ki."

"Kimin umurunda? Ona bir isim ver."

Dizlerinin üstüne çöküp kediyi severken birden başını kaldırıp yüzüme bakıyor. Bir çocuğun heyecanıyla, "Verebilir miyim?" diye sorduğunda başımı sallıyorum. Diğer kediler sevilmek için bacaklarımıza dolanırken Bayan Renk büyülenmiş gibi hepsiyle tek tek ilgileniyor.

"Tüyleri çok yumuşak, o yüzden..."

" 'Tüylü' demeyeceksin değil mi?"

"Aslında ben 'Yumuşak' diyecektim." Ona dehşetle baktığımda omuz silkiyor. "Bence güzel bir isim."

"Zavallı kedinin bunu hak ettiğini sanmıyorum."

"O zaman sen isim ver!"

"Pekâlâ, bu tatlı sarı ufaklığın adı... 'Thor' olsun!"

"Gerçekten çok yaratıcı bir fikir, tebrik ediyorum seni." İğneleyişine zerre alınmadan gülerek kedinin minik burnuna dokunuyorum. "Sana bir çekiç alalım mı ufaklık?"

"Bir de espri anlayışınla övünüp durursun..."

"Daha iyisini sen bul öyleyse. İki yavru daha var."

"Tamam..." Yavrulardan biri elini ısırmaya çalışınca küçük bir kahkaha atıyor. Gözlerim gülüşüne takılıp kalırken onunla birlikte gülümsediğimi fark ediyorum. "Bu," diyor beyaz kediyi eline alıp. " 'Excalibur'."

"Diğeri de 'Arthur' mu olacak?"

"Hayır," diyor gülerek. "Bu 'Sting'. Hobbitlerin kılıcı." Diğer eline de gri kediyi almış, bana doğru kaldırıyor. Kedilerin arasında kalan yüzü bilmiş bir ifadeye bürünmüşken başını hafifçe kaldırıp gözlerini kapatıyor. Onu övmemi beklediğini anlayınca gülüyorum. Cebimdeki telefonuma uzanıp hemen kamerayı açıyorum ve bir fotoğrafını çekiyorum. Sesi duyunca gözleri açılıyor ve bir tane de böyle çekiyorum.

Yüz ifadesi boşalıp öylece kalakalıyor. Kediler ellerinden kurtulup birbirleriyle güreşmeye başladıklarında bunu fark etmiyor bile. "Sorun ne?" diyorum dikkatle. "Fotoğrafını çekmeme mi kızdın?"

"Kızmadım," diyor ellerini pantolonuna silerek. Az önceki neşeli halinin uzaklaştığını görünce paniğe kapılıyorum.

"Özür dilerim. Çok güzel görünüyordun. Bunu fotoğraflamak istedim."

"Ben güzel değilim," diyor gergin bir gülüşle. Parmaklarını kedilere uzatıp onların hareketlerini izliyor.

"Evet, güzel değilsin." Duru bir sesle konuştuğumda başını çeviriyor. Göz göze geldiğimizde yüzünde bir ifade bulamayacağımı sanıyorum ama artık maskesi o kadar sağlam değil. Çatlaklardan sızan incinmişliği görebiliyorum. "Güzel değilsin," diyorum tekrar. Gözlerinin içine bakarak tüm samimiyetimle devam ediyorum.

"Sen güzel olan her şeysin."

13. Bölüm

"AŞK VE DİĞER İHTİMALLER"

Bir sorunum var. Sanırım büyük bir sorun. Ne olduğundan ya da nasıl olduğundan pek emin değilim. Bayan Renk'i arkadaşım Yavuz'la bir araya getirmenin yollarını düşünürken –sadece sorabilirdim ama minik huysuz buluşmanın tesadüf gibi görünmesinde ısrar etti – dün akşam telefonum çaldı. Murat kendi danışmanlık ofisim için bir yer aradığımı biliyordu ve kahvaltıda konusu geçince Yavuz'un babasının elinde uygun bir daire olduğunu öğrendiğini söylemek için aramıştı. Ben de Yavuz'u aradım ve öğleden sonrası için sözleştik. Tabii ki Bayan Renk'le birlikte gittim. Ofisi inceledik ama kafam o kadar doluydu ki şu an nasıl bir yer olduğunu bile hatırlayamıyorum. Sonrasında kahve içmeye gittik. Başlarda konuşması için Bayan Renk'i teşvik etmem gerekti ama sonrasında Yavuz'la aralarında zahmetsiz bir sohbet gelişti. Çok fazla konuştuğunu ya da Yavuz'a heyecanlı, neşeli tepkiler verdiğini söyleyemem. Böylesi tuhaf olurdu zaten. Ancak Bayan Renk ona ilk tanıştığımızda – ve çoğunlukla hâlâ – bana asla vermediği bir şeyi verdi. *Dikkatini.* Söylediklerini dikkatle dinleyip gülümsedi. Kendinden hiç bahsetmese de anlattığı şeylerle ilgili Yavuz'a sorular sorup bir şekilde sohbet etmeyi başarmıştı ve bu benim...

Kalbimi kırdı.

Onun için mutlu olmam gerekirken neden böyle hissettiğime anlam veremedim. Bu yüzden şu an karanlık salonumda oturmuş kafayı yiyorum. Kafeden sonra eve döndük ve erken ayrılmamıza rağmen Bayan Renk'i aramadım. Ona kızgın olduğumu bilsin istiyorum ve bu da yeni bir soruyu doğuruyor.

Neden?

Yani... Allah aşkına, ona kızmam için bir sebep bile yok! Bir şeyleri fena halde yanlış yorumladığım ortada ama bunu irdelemekten kaçıyorum. Bu da kendimi berbat hissetmeme yol açıyor. Biriyle konuşmaya ihtiyaç duyarak el yordamıyla telefonumu buluyorum. Aradığım numara birkaç çalıştan sonra açılıyor. "Beni kurtar."

"Aynı şeyi ben de sana söyleyecektim," diyorum sıkılmış bir halde. Hemen cevap gelmiyor. Ses tonumdan keyfimin olmadığı anlaşıldı muhtemelen. Çünkü genelde sesim keyifli olur. Öyle değilken bile neşeli görünmeyi başarabilirim.

"Sinan Abi?"

"Ecrin?" Evet, biliyorum. Bir ergene akıl sormak insanın aklına gelebilecek en iyi fikir değil. Ama şu an ablasının romantizm pençelerine düşmektense, küçük kardeşin umursamazlığını tercih ederim. Üstelik onca arkadaşımın içinde hiçbiri Ecrin'e karşı hissettiğim abilik duygusunun getirdiği güveni veremiyor.

"Nasılsın?"

"Işıkları kapadım ve halının ortasında oturuyorum." Bir sessizlik daha.

"Sanırım iyi değilsin. Bu ilginç çünkü sen hep iyi olursun." Ya da öyle olduğuma inanırım. İkisi farklı şeyler ama tartışmamızın konusu bu değil. "Bir sıkıntım var ve romantik olmayan bir insanla konuşmalıyım."

"Peki, yanına gelmemi ister misin?"

"Bu saatte buraya gelemezsin ve ben de seni almaya gelemem."

"Abimden beni getirmesini isteyebilirim. Tabii bu onun da geleceği anlamına gelir ama koca kafalının teki olsa da ilginç bir şekilde dertleşmek için doğru biri."

"Mısra'ya ne diyeceksiniz?"

"O Nisa Abla'nın baldızının düğününe gitti ve babaannemi de Kerem Abi'nin ninesiyle takılması için götürdüler."

Nisa Abla'nın baldızı mı? Dudaklarım kıvrılıyor. Bu ailenin herhangi bir üyesiyle konuşmak bana her zaman iyi geliyor. "O görümcedir, salak."

"Neyse ne, ana fikir değişmiyor. Geliyor muyuz?"

"Evet, görüşürüz." Telefonu kapadıktan sonra kendimi yerimden kalkmaya zorluyorum. Mutfağa gidip çaydanlığa su koyup atıştıracak bir şeyler var mı diye etrafa bakınıyorum. Birkaç paket bisküvi ve cips bulunca onları tabaklara çıkarmakla oyalıyorum kendimi. Düşüncelerimi Bayan Renk'ten uzaklaştırmaya çalışırken arkadaşlarımı gözden geçiriyorum. Onların hayatlarını, ilişkilerini...

Hayatımda birçok insan var. Güvenebileceğim ve yakın arkadaşım olarak tanıtabileceğim birçok kişi sayabilirim. Yine de dertleşmek istediğimde aklıma gelen isimler o kadar az ki... İyi bir hayatım var. Her zaman vardı. Çok büyük acılar yaşamadım, umarım yaşamam da. Ya da sorunlu bir ergenlik geçirmedim. Çok zengin ya da çok fakir olup bunların şımarıklıkları ya da çaresizlikleriyle uğraşmak zorunda kalmadım. Aşk acısı çekmedim, aldatılmadım. Görünürde atlatamayacağım hiçbir şey yaşamadım. Yine de bu hiçbir sıkıntım olmadığı anlamına gelmiyor. Bazen ben... İçimde koca bir boşluk hissediyorum. Bir eksiklik hissi. Hayatımda beni gerçekten tanıyan kimse olmadığını, hayata dair endişelerimi, korkularımı kimsenin bilmediği-

ni, kimseye anlatamayacağımı düşünüyorum. Ve bu yalnız hissettiriyor. Mantıklı değil belki. Ama insan psikolojisinin mantıkla pek ilişkili olmadığını öğrendim, inanın. Bir şeyin yanlış olduğunu bilmek, sizi doğru olanı yapmaya ikna edemiyor.

Belki de bu yüzden tanımadığım insanlarla konuşmayı seviyorum. Bir yabancıya sorunlarınızı anlatmak kolaydır. Çünkü sizi umursamaz. Hata yaptıysanız eğer, bunu yargılamaz. Bunu size karşı kullanmaz. Sizinle alay etmez ya da sizi rezil etmez. Ondan çekinmek için hiçbir sebebiniz yoktur. Bunun verdiği cesaretle konuşursunuz... İnsanlar bazen sadece içindekileri yüksek sesle söylemeye ve bunu birilerinin duyduğunu bilmeye ihtiyaç duyarlar.

Tüm bunları biliyorum. Yine de uygulayamıyorum. Orada, sesleri duyan kişi olmayı seviyorum. Yalnızlığımı birilerine yardım ederek, onların beni hiç unutmayacağını bilerek doldurmayı seviyorum. Birinin hayatında iz bırakmaya, hatırlanacağımı bilmeye *ihtiyaç* duyuyorum. Ve bunu kimseye söylemiyorum çünkü... Kimsenin bunu anlayacağına inanmıyorum. Kalabalıklar arasındaysanız, düzgün bir hayatınız varsa, gülümseyen ve eğlenebilen bir insansanız, içinizdeki o sizin bile anlamlandıramadığınız boşluktan bahsettiğinizde yargılayıcı bir tavırla karşılaşabilirsiniz. Ve insana asıl zarar veren başkalarından yanlış yaptığını duymak değildir, buna kendisinin de inanmasıdır.

Mısra'yla ilk kez tanıştığımda benim için özel biri değildi. Ama hayat mücadelesi o kadar saygıya değerdi ki kendimi bunu nasıl yaptığını anlamaya çalışırken buldum ve bir şekilde arkadaş olduk. İyi arkadaşlar. Ama bu düşüncelerimi ona hiçbir zaman söylemedim çünkü muhtemelen deli olduğumu söyleyip işine devam ederdi. Yine de onu seviyorum. Ve ailesini. Bastıramadığım meraklı yanım bazen bana iyi arkadaşlar kazandırıyor. Bir gün konuşmaya

ihtiyacım olduğunda arayabileceğim arkadaşlar. Ya da kardeşler. Ergen olsalar bile.

Zil sesiyle mutfak masasından kalkıp kapıyı açıyorum. Düşüncelerim arasında kaybolup gittiğim için geri dönüp kaynadığını fark etmediğim suyla hızlıca çayı demliyor, sonra da kavga ederek yukarı çıkan misafirlerimi karşılamaya gidiyorum.

Emre beni görünce kollarını iki yana açıyor. "Beni özledin mi prenses?" Karşılık olarak Bayan Renk'ten öğrendiğim poker surat ifademle kapıyı suratına çarpınca kahkahası apartmanı çınlatıyor. Borazan gibi sesiyle konuşmaya devam edince mecburen onu içeri alıyorum.

"Bu çok yanlış bir karardı. Evinize dönün. Hemen."

"Hayır, gitmeyeceğiz. Romantik olmayan birine ihtiyacın varmış ve ben kesinlikle romantik değilim."

"Senin herhangi bir vasfın olduğundan emin değilim Emre."

"Aptallık bir vasıf değil mi?" diye soruyor Ecrin. Sonra da yüzünü buruşturup ekliyor. "Sanmıyorum."

Emre, "Beni çok seviyorsunuz değil mi?" diyerek içeri geçerken ardından onaylamayan bakışlar atıyoruz. Kapıyı kapadıktan sonra Ecrin'in yanaklarını öpüp onu mutfağa geçiriyorum. Elindeki poşeti aldığımda burnuma kıymalı börek kokusu geliyor ve bir saniyeliğine her şeyi unutuyorum. "İşte bu," diyorum derin bir nefesle. *Enfes*. "İhtiyacım olan şey."

"Tanrı Ganimet Sultan'ı kutsasın," diyor Ecrin.

"Ganimet Sultan bu dileğini duyduğunda seni Kuran'ı yırtan kıza dönüştürecek," diyor Emre. Üçümüze birer bardak çay koyup börekleri de bir tabağa aktardıktan sonra karşılarına oturuyorum. Beklentiyle yüzüme bakmaları biraz sinir bozucu. "Nasılsınız bakalım?"

"Geçelim," diyorlar aynı anda. Çocuklar...

"Tamam. Şöyle ki alışık olmadığım, dolayısıyla anlayamadığım bazı hisler yaşıyorum." Bölmeden devam etmemi beklediklerinde kaçışımın olmadığını düşünerek her şeyi ortaya döküyorum. "Aklımı sürekli meşgul eden biri var. Yardım etmeye çalıştığım biri. Şimdiye kadar tanıştığım herkesten farklı, bu yüzden sürekli aklımda olmasının normal olduğunu düşündüm. Yani, kızla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden onu merak etmem normal, değil mi?" İkisi de tepki vermiyor. "Kesinlikle normal. Ama bu kadarla kalmıyor! Onu merak etmekten kafayı yemek üzereyim. Çok yalnız biri ve bu yüzden başkalarıyla olan iletişimi beni mutlu etmeli ama etmiyor. Daha çok kendimi metrelerce yükseklikte ince bir ipin üstünde yürüyormuşum gibi hissediyorum...

"Bu çok rahatsız edici. Beni korkutuyor. Aşağıda neler olduğunu bilmiyorum, kulağıma ulaşan sesler boğuk uğultulardan ibaret. Atlamak mı daha iyi yoksa devam etmek mi karar veremiyorum ve bu beni strese sokuyor." Cümlemi bitirip derin bir nefes veriyorum. Karşımdaki yüzlerde hâlâ bir ifade yok. Suratıma öylece baktıkları birkaç saniyenin ardından Emre konuşuyor. "Tamam... Hiçbir şey anlamadım."

"Doğru düzgün anlatmazsan seni anlayamayız ki. Atladığında ne olacak, devam ettiğinde ne?" diye soruyor Ecrin. Aklın yaşta değil başta olduğunu biliyoruz...

"Birkaç ihtimal var. Ya aşağı atlar ve neler olacağını görürüm. Ya da yürüdüğüm yola zor da olsa devam ederim ve olayları sadece uzaktan izlerim."

"Peki, aşağı atlayınca görmekten kast ettiğin ne Sinan Abi?" Bu soru beni durduruyor. Aşağı atlamak demek... Düşünmek istemediğim hislerin ortasına atlamak demek. O hisleri karıştırdığımda ne bulacağımı bilmiyorum ve bu... *Konu kendim olunca bilmemek beni her şeyden daha fazla geriyor.*

"Aslında var ya, boş verin. Tüm bunlar çok saçma." Şu an her zaman yanlış olduğunu söylediğim davranışları sergileyerek savunduğum pek çok şeye ihanet ediyorum ama umurumda değil. Kimse bana duygusallığın bu kadar stres barındırdığını söylemedi! Çatalımı alıp böreğe uzandığımda Emre'nin çıkardığı ses beni durduruyor. "Ne var?"

"Anladım."

"Neyi?"

"Boku yemişsin." Çatalımı böreğe batırmak yerine Emre'ye doğru savuruyorum. "Ne! Doğru söylüyorum! Bir kızdan bahsediyorsun, aptalca bahaneler üretiyorsun ve konuşmaktan kaçıyorsun. Bunun romantik olmakla ya da böyle şeylere meraklı olmakla ilgisi yok. Bu bir olgu. Âşık oluyorsun." Ağzına bir fıstık atıyor. "Ya da belki de çoktan oldun."

"Aşk bir olgu değildir," diye mırıldanıyorum. Sadece omuz silkiyor. İtiraz etmesini bekleyerek bakışlarım Ecrin'e kayıyor ama umduğumu bulamıyorum.

"Üzgünüm Sinan Abi ama o haklı olabilir."

"Yanılıyorsunuz. Sadece hayatımda çok fazla yer kaplamaya başlayan, onun için çok çabaladığım birinin benden önce başkalarıyla yakınlaşmasına bozuldum. Hepsi bu. Bu biraz çocukça, tamam, kabul ediyorum." Yüzlerinde inanmadıklarını haykıran ifadelerle başlarını salladıklarında iç çekerek savunmamda ısrar ediyorum.

Emre neyse de Ecrin'in tüm bu kafa karışıklığının aşk olduğuna inanması karşısında hayal kırıklığına uğruyorum. Bunu söylediğimde Emre gülmeye başlıyor. "Şu an o kadar eğleniyorum ki. Bana defalarca aşk denen şeyin bir seçim olduğunu söyledin ve şimdi birine âşık olabileceğini kabullenemiyorsun çünkü bu duygu senin kontrolünde gelişmedi. Seni delirten bu, değil mi?"

"Beni ne sanıyorsun? Kontrol manyağı falan mı?"

"Hayır, başka konularda öyle biri değilsin ama âşık olmak hakkında o kadar atıp tuttun ki şimdi yanıldığını kabullenmek egona zarar veriyor."

"Bunun egoyla alakası yok." Emre gevşek tavırlarla sinirlerimi bozmaya devam ettiğinde onları evden göndermeye çalışıyorum. Tabii ki gitmiyorlar! Konuyu değiştirerek bana bir iyilik yaptıklarında bir süre Bayan Renk'i ve bünyesinde barındırdığı delilikleri hatırlatmayacak, güvenli konular seçerek konuşuyoruz. Ancak gece olup da tekrar yalnız kaldığımda itmeye çalıştığım her şey sinsice zihnime sızıyor. Hakkında hiçbir şey bilmediğim birine nasıl âşık olabilirim bilmiyorum. Yıllarca aşk duygusunun ortak ilgi alanları, sevgi ve tutkudan ibaret olduğuna inanmışken bunların hepsine aykırı birine karşı hissettiğim yabancı duyguların aşk olduğunu kabul edemiyorum. Bu sadece yeni ve bilinmeyene karşı verdiğim bir tepki olmalı. Onunla ilgili her şeyi çözdüğümde rahatlayacağıma kendimi ikna etmeye çalışıyorum ama bu da bana kendimi berbat biri gibi hissettiriyor. Hislerini kabul etmeyen aptal bir adama dönüşmek istemiyorum. Ama bir türlü bu hislerin adını koyamazken başka nasıl davranacağımı da bilmiyorum. Onun adını öğrendiğimde *Bayan Renk'e* ne olacak, her şey bittiğinde aynı kalacak mıyız ya da o tamamen iyileştiğinde nasıl biri olacak? Bunları bilemezken bir adım atarsam ve ona zarar verirsem kendimi affedebileceğimi sanmıyorum. Bayan Renk daha önceki ilişkilerim gibi sadece deneyip ne olacağına bakalım diyebileceğim biri değil. Bu yüzden bu akşamki kafa karışıklığımı bir kutuya kilitleyip işler yoluna girene kadar bir daha açmamak üzere rafa kaldırmaya karar veriyorum.

Kafamda bir sonuca varmanın rahatlığıyla biraz gevşiyorum. Tam uykuya dalacakken telefonum titriyor. Bakmayı düşünmüyorum ama sonra minik huysuzdan olabileceği düşüncesi beni kaldırıyor. Ekranda gerçekten onun adını

görünce şaşırıyorum. Mesajın içeriğiyse daha da şaşırtıyor beni.

Sence biri benden gerçekten hoşlanabilir mi? Söylediklerimden ya da görünüşümden değil... Benden.

Mesaja bir süre bakıp neler düşündüğünü öğrenebilmeyi diliyorum. Sonra tüm samimiyetimle cevaplıyorum sorusunu.

Tabii ki hoşlanabilir. Ben senden hoşlanıyorum.

Çünkü sen iyi birisin.

Mesajına bakarken içim burkuluyor. Sebebini bilmiyorum. Sanırım bu saatte yatağında oturmuş bunları düşünüyor olması beni üzüyor. Şu an karşıma biri çıkıp bana tek bir dilek hakkı verseydi, Bayan Renk'in tüm kırgınlıklarını yok etmeyi dilerdim...

14. Bölüm

"KORKULAR VE UMUTLAR"

Ellerim cebimde, yol kenarındaki bir ağaca yaslanmış Bayan Renk'i bekliyorum. İlk kez bu kadar erken buluşuyoruz. Dün geceki mesajlaşmamızdan sonra uyuyamayıp sabah güneş doğarken ona bir mesaj daha attım. Beni şaşırtarak hemen cevap verdi ve sabahın köründe buluşmaya karar verdik. Yüzüme vuran ılık esintiye karşı gözlerimi kapatarak sessiz sokakta bekliyorum. Normalde bu saatlerde işe giden insanların kalabalığıyla dolu olur buralar ancak hafta sonundayız. Her zaman burada buluşuyoruz. Her yere kolayca geçebileceğimiz kadar merkezi bir otobüs durağı burası. Bayan Renk'i hiçbir zaman otobüsten inerken yakalayamıyorum, yani nereden geldiği hakkında bir fikrim olmuyor. Saati kontrol ettikten sonra elimi saçıma geçirip parmaklarımla tarayarak geriye itiyorum. Alnıma tekrar dökülmeleri birkaç saniye sürüyor. Sıkıntıyla saçlarımı iterken bir kuaföre gitmem gerektiğini düşünüyorum. Aslında biraz şekillendirmekle uğraştığımda havalı görünen koyu renk, gür saçlarım var ama bugünlerde kendimle ilgilenecek ruh halinde değilim. Sakallarım da çıktı. En son ne zaman sakallı gezdiğimi hatırlamıyorum bile.

Yavuz'un sakallı oluşu aklıma geliyor. Her zaman hafif kirli sakalları ve ensesine kadar uzayan saçlarıyla dolaşır.

Onu tanıdığımdan beri hiç değişmedi. Bense onun aksine yüzümün temiz olmasını severim. Saçlarım genelde kısadır ve onunki gibi kadınların direkt ilgisini çeken yeşil gözlerim yok. Olmasını da istemezdim. Kahverengiyi seviyorum. Her neyse, varmak istediğim nokta şu, Bayan Renk'in hoşlandığı tip Yavuz'sa eğer benimle hiç ilgilenmiyor olmalı. Bundan pek emin değilim. Ama emin olduğum bir şey var dostlarım. Yavuz'dan daha yakışıklıyım. Bu tartışmaya açık değil. Zaten bunları konuşmak anlamsız. Minik huysuzun benimle ilgilenmesi gerekmiyor. Bunu aşmıştık.

Yaslandığım ağaçtan doğrulup başımı sertçe ağacın gövdesine vuruyorum. Belki aklım başıma gelir diye. Yakın zamanda kafama bir darbe aldığımı da hatırlamıyorum ama bir şekilde beyin hücrelerim ölmüş işte. Taze bir darbe belki beni kendime getirir.

"Ne yapıyorsun?"

Bayan Renk'in her zamanki düz sesini duyduğumda irkilerek geriye doğru bir adım atıyorum ve çarpışıyoruz. "Yavaş ol!" diye söylenerek alnını ovuşturuyor. Gözlüğünü yamulttuğumu görünce gülmeden edemiyorum.

"Özür dilerim." Gözlüğü düzeltip parmağımı çilli burnuna değdiriyorum. Farkında olmadığım küçük bir dokunuş bu ama öyle samimi geliyor ki elimi geri çeksem de bakışlarımı yüzünden ayıramıyorum.

Sıkılgan ifadesiyle yüzüme bakıyor. Sıkılmış olması ifadesiz bakışlarından daha iyi, bu yüzden bunu dert etmiyorum. Birden tamamen değişip gülücükler saçsaydı asıl o zaman endişelenirdim.

"Günaydın."

"Bugün tartıldım." Direkt konuya girmesine alışkınım bu yüzden yadırgamıyorum.

"Peki, sonuç?"

"İki kilo almışım," diyor hayretle. "Kırk dört kiloyum."

"Bu harika!" Elimi omzuna atıp yürümeye başlıyorum. "Artık daha önce nasıl yaşıyorduysan, iki haftalık düzenli beslenme seni kendine getirmeye başladı bile, görüyorsun değil mi?"

"Dokunmayı sahiden seviyorsun," diyor homurdanır gibi. Başımı eğip yüzüne bakıyorum. Aslında kısa boylu değil ama benim ancak omuzlarıma geliyor. Omzundaki kolumu işaret edince şaşırarak geri çekiliyorum.

"Aslında pek sevmem... Fark etmemişim."

"Fark et." Parmağını bana doğru sallıyor. "Temaslardan hazzetmem." Dudaklarımın ucuna kadar gelen şakayı yakalayıp geri yutuyorum. *Ona böyle şakalar yapamazsın Sinan...*

"Kahvaltıya gidelim." Birlikte yola döndüğümüzde derin bir nefes alıyorum. Daralıyorum dostlarım. Bugünlerde kendimi hiç sevmiyorum ve bu ilk kez oluyor. "Yavuz'la sana bir randevu ayarlamamı ister misin?"

Karşıya geçerken birden durup bana bakıyor. Yaya ışığının kırmızıya dönmek üzere olduğunu görünce kolundan tutarak arabaların önünden geçiriyorum onu. "Randevu mu?"

"Evet. Bugün mıhlama yiyelim mi? Buralarda iyi yapan bir yer vardı."

"Evet. Daha önce gitmiştik. Randevu derken neyi kast ediyorsun?"

"Öyle mi? Hiç hatırlamıyorum. Randevu... Yemek falan yersiniz işte, ne bileyim."

"Neden yüzüme bakmıyorsun?" Nefesimi üfleyerek gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum. Bu tavrım o kadar yanlış geliyor ki içimde giderek büyüyen sıkıntıyı görmezden gelemiyorum artık. Keşke Bayan Renk'le aramızda bir doktor-hasta ilişkisi olsaydı. O zaman bu kadar zor olmazdı. Onu başka bir danışmana devrederdim ve bunun için

sağlam bir açıklamam olurdu. Şimdi bu durumda ne yapacağımı bilemiyorum.

Kendimle ilgili hiçbir şeyi Bayan Renk'ten önde tutmayacağımı tekrarlıyorum içimden. Kendime bunun için söz veriyorum. "Affedersin. Kafam dağınık biraz. Gel, şuraya gireceğiz."

"Ela yüzünden mi?"

Sorusu karşısında şaşırıyorum. "Hayır."

"Ayrılmadınız mı?"

"Evet ve bu ikimizi de rahatlattı. Biraz gergin bir son yaşadığımızı düşünüyordum ama sonra onu aradım ve nispeten düzgün bir konuşma yaptık. Birbirimize âşık falan değildik, aksine birbirimizden artık hoşlanmıyorduk, bu yüzden birbirimize mutluluklar diledik. Dramatik bir durum yok yani."

"Amma ruhsuzsun."

Üst kata çıkan merdivenleri tırmanırken kaşlarımı çatıyorum. "Ruhsuz olan ben değilim. İlişkimizdi."

Omuz silkip önüme geçiyor. Saat daha erken olduğu için kafede bizden başka pek kimse yok. Masamız hızla doldurluyor. Sıcak çaylarımız önümüze geldiğinde Bayan Renk her zamanki gibi küçücük bardağa üç şeker atıyor. Çayımdan bir yudum aldıktan sonra aramızda klasikleşmeye başlayan cümleyi söylüyorum.

"Şerbet içiyorsun resmen."

"Şerbet severim. Az önce neden bahsediyordun?"

"Randevu. Yavuz'dan hoşlanıp hoşlanmadığını anlamak için onunla vakit geçirmelisin."

"İyi de bunu senin ayarlaman biraz tuhaf değil mi?"

"Neden?"

"Ne bileyim." Omuz silkip bir süre çayını karıştırıyor. Şekerlerin çoktan eridiğini ona hatırlatma gereği duymuyorum. İstediği sessizliği ona verebilirim. *Benim de sessizliğe*

ihtiyacım var. "Kendisi bana çıkma teklif etmeli, değil mi?"

"Ya da sen ona çıkma teklif etmelisin."

"Olmaz!" Dehşet dolu cevabına karşı gülüyorum. "Seni korku evine götürürken böyle bir tepki bekliyordum ama tek yapmam gereken biriyle yakınlaşmanı önermekmiş."

"Ben birine çıkma teklif edemem. O kadar tecrübeli değilim."

"Bunun tecrübeyle alakası yok. Ama madem öyle, Yavuz'la konuşurum ve seni arar. Bir şeyler yaparsınız. İnsanlar bunu her gün yapıyor."

Dudaklarını büküp sandalyesinde aşağı doğru kayıyor. Çayını tekrar karıştırmaya başlayınca ona doğru eğiliyorum. "Ne? İstemiyor musun?"

"O yakışıklı bir adam."

"Ve sen de güzel bir kızsın." Yüzüme bana inanmadığını belirten bir bakış atıyor. Aslında birkaç hafta önce olsa onu Yavuz'un karşısına çıkarmak için ön hazırlık yapardım. Başta ona anlattığım gibi. Ama geçen sürede günden güne bu tezimin çürüdüğünün şu anda farkına varıyorum. Görünüş olarak kendini yenilemek çoğu zaman insanın hem kendi ruh hali hem de sosyal hayatında olumlu sonuçlar verebilir ama o zamanlardan birinde değiliz. Bayan Renk'in şu an ihtiyacı olan şey onu *o* olduğu için sevecek birisi. Yavuz eğer onunla kıyafetleri ya da güzelliği için görüşecekse, görüşmelerine müsaade etmeyeceğimi şaşkınlıkla fark ediyorum. Bunda hiçbir yanlış olmamasına rağmen hem de. Yavuz ya Bayan Renk'le bu haliyle ilgilenir, ya da bir daha ona yaklaşamaz.

"Bak, birçok insandan hoşlanabilirsin. Bunun çok derin bir duygu olması gerekmez, tamam mı? Beğendiğin bir adamla yemek yersin ve bir daha görüşmek isteyip istemediğine bakarsın. O seninle görüşmek istemezse de sorun olmaz. Dışarıda bir sürü adam var."

Dirseklerini masaya koyup başını eğerek dikkatle yüzüme bakıyor. "Tanıştığımızda bana birini tavlamak istiyorsam onu gözlemleyip nelerden hoşlandığını bulmamı ve benden hoşlanması için bunları kullanmamı söylemiştin. Yanılıyor muyum?"

"Uzun cümleler kurmanı seviyorum ama beni ters köşeye düşürdüğünde değil." Cevap vermem için ısrarla yüzüme bakınca bakışlarımı kaçırıyorum. Dümdüz bakmakta ne kadar iyi olduğunu biliyoruz değil mi? Bıraksam o bakışları saatlerce yüzüme diker ve beni diken üstünde oturtmayı başarır. Bu yüzden pes etmem uzun sürmüyor. "Tamam. Birini kendine âşık etmenin o kadar da zor olmayacağını düşünüyor olabilirim. Ama senin ihtiyacın olan şey birini kendine âşık etmek değil. *Birinin sana âşık olması.* Yanılıyor muyum?"

"İkisi aynı şey değil mi?"

"Bence sen fark edilmek istiyorsun Bayan Renk. Birilerinin orada sevilecek bir kız olduğunu görmesini istiyorsun. Sevilmeye ve fark edilmeye değer olmak istiyorsun. Bu yüzden onu tavlamanı önermiyorum. Senin istediğin bu duyguların kendiliğinden gelişmesi."

Başını yana yatırıp gözlerini gözlerime dikiyor. Anlamaya çalışırcasına bana bakarken dakikalar uzadıkça üstüme bir ağırlık çöküyor sanki. Altında ezileceğimi sanıyorum ama o ağırlığı kaldırmak için hiçbir şey yapamıyorum. Beni yaralayacak olsa bile onu üstümde taşımak iyi hissettiriyor. *Mazoşistçe.* Kendimi kaybediyor olmalıyım. Bunlar hiç benim düşüneceğim şeyler değil.

"Sen beni fark ettin," diyor sonunda. "O karanlıkta biri olduğunu gördün." Çatıdaki geceyi hatırlıyorum. Karanlığın içinde birisi olduğunu hissedip attığım ilk adımı düşünüyorum. "Çünkü orada sevilmeye değecek biri vardı."

"Senin gibi biri nasıl aşka inanmaz anlayamıyorum," di-

yor hafifçe gülerek. Çayından bir yudum alırken bakışlarını benden ayırmıyor.

"Bana kendinle ilgili bir şey söyle." Konuyu değiştirmek niyetinde değilim. Sadece onun hakkında gerçek bilgiler elde etme arzum bazen o kadar baskın oluyor ki başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

"En sevdiğim yemek biber dolması. Ama en son ne zaman yediğimi hatırlamıyorum bile."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"O bir izin miydi? Kulaklarım neler duyuyor?" Alaycılığına tepki vermiyorum. O da umursamazca omuz silkiyor. "Ablam biber dolmasından nefret eder." İç çekip bakışlarını çay bardağını saran ellerine indiriyor. "Aslında ablam benimle ilgili her şeyden nefret eder." Devam etmesini istesem de söylediklerini sindirmek için sessiz kalıyorum. Aklıma onlarca ihtimal geliyor ama hiçbiri karşımdaki bu kırılgan kızdan nefret etmek için yeterli gelmiyor bana. *Ondan nasıl nefret edilir ki?*

"Annen sadece ablanın sevdiği yemekleri mi pişirir?" Dalgın duruşu yerini tedirginliğe bırakıyor. Parmakları masaya gergince vurmaya başladığında durmam gerektiğini anlıyorum. Bir kez konuştuğuna göre artık devamının geleceğini biliyorum ama bugün değil. "Aslında biliyor musun, annem harika bir aşçıdır. Biber dolmasını daha iyi yapan birini bulamazsın." Bana bakmıyor ama kıpırdanan kirpiklerinden bunun için direndiğini anlıyorum. Başımı iyice eğip bakışlarını yakalamaya çalışıyorum. "Bugün akşam yemeğinde anneme gitmeye ne dersin?"

"Annenin evine gidemem."

"Neden?"

"Çünkü bunun bir anlamı yok. Anneler bir sürü soru sorarlar. Cevap vermek istemediğim sorular." Keşke buna itiraz edebilsem ama annem meraklı bir kadındır. Üstelik

artık kendi evim olduğundan ona pek arkadaş götürmüyorum ve şimdi karşısında bir kız görürse çok farklı hayallere kapılabilir.

"O zaman Ganimet Sultan'a gidelim? Onunla zaten tanışmıştın." Cevap vermeyince saçının ucunu tutup çekiştiriyorum. "Sana özel sorular sormayacaklarını garanti edeceğim, söz."

"Söz mü?"

"Söz!" Burnunun ucuna düşmüş gözlüğünü geriye itip belli belirsiz başını salladığında coşkuyla kollarımı kaldırasım geliyor. *Bu kadar sevinecek ne vardı,* demeyin. Kısa süre önce sesini nadiren duyduğum kızın geldiği nokta, beni bu kadar mutlu eden. İçinde sakladığı, bastırmak zorunda bırakıldığı bir kişiliği var. Bu huysuz ve sessiz kızdan apayrı bir kişilik. Kısıldığı yerden kurtulmaya çalışırken her geçen gün bir parça daha gösteriyor kendini. Onun ortaya çıkışına tanıklık etmek içimde hiçbir şeyin uyandıramayacağı bir mutluluk hissi uyandırıyor.

"O zaman akşama ziyafet var. Bu arada o böreği bitirsen iyi edersin çünkü kıymalı böreklere karşı zaafım var ve tabağımı senden önce bitireceğime eminim." Cümlem biter bitmez ağzımı börekle doldurunca Bayan Renk şaşkınca bana bakıyor, ardından çatalını kapıp böreğine yumuluyor. Dolu ağzıma rağmen kocaman, çirkin bir kahkaha atıyorum.

~

Kahvaltıdan sonra Yavuz'u arayıp ona minik huysuzdan bahsediyorum. Söylediklerim ilgisini çekiyor. Benden numarasını istediğinde yanımda heyecandan kıvranıp duran kızı görmezden geliyorum. Telefon kapandığında ellerini yüzüne kapatıyor ve bu halini öyle tatlı buluyorum ki gülümsemeden edemiyorum. *O mutlu olduğunda kendimi kötü*

hissetmem imkânsız.

Biraz alışveriş yapıyoruz. Birkaç parça pantolon, tişört ve elbise alıp birlikte kuaföre gidiyoruz. Onun saçlarına bakım yapılıyor, benimkilerse kesiliyor. Bu arada tıraş da oluyorum. Açıkçası şu an düne ve bu sabaha göre çok daha iyi hissediyorum. Kafa karışıklığımdan sıyrıldım. Kendimi can sıkan hislerden sıyırma işleminde oldukça başarılı bir şekilde ilerliyorum.

Öğleden sonra Bayan Renk evine uğraması gerektiğini söylüyor. Akşam kendi başına gelebileceğini söylediğinde ona detaylı bir yol tarifi verip mecburen veda ediyorum.

"Yeşil elbiseyi giy!" diye bağırıyorum arkasından. Dönüp bana bakmıyor ama beni duyduğuna eminim. "Sana çok yakışıyor!" diye de ekliyorum ellerimi ağzımın iki yanına koyup bağırırken. Arkasına dönmeden elini kaldırıp alelade sallıyor. Ellerimi cebime koyup geri geri yürürken gülüşerek yanımdan geçen kızlara göz kırpıp yaklaşan taksiyi durduruyorum.

~

"Ona ailesiyle ilgili sorular sormak yok. Kişisel hiçbir soru yok. Tamam mı?" Emre dirseğini mutfak masasına dayamış sırıtarak bakarken masanın altından ayağını tekmeliyorum. "Tamam mı?"

"Oğlum salak mı belledin sen bizi? Anladık, yüz kere söyledin!"

"Bu Emre'ye hiç güvenmiyorum, ne yapayım babaanne?"

Babaanne elindeki bıçağı Emre'ye doğru sallayıp, "Bir yanlışını görmeyeyim," dediğinde kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Emre'nin tüm sululuğuna rağmen art niyetli hiçbir davranışı olmayacağını bilsem de uyarma ihtiyacıma engel olamıyorum işte. Birkaç saattir Ganimet Sultan ye-

mekleri hazırlarken Ecrin'le ona yardım ettik. Sonra Emre eve geldi ve sakin ruh halim anında savunmacı yanını ortaya çıkarıp Emre'yi kıstırdı. Aptalca bir şey söylememesi için onu o kadar çok ikaz ettim ki bu sefer de eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürmüş gibi hissediyorum kendimi.

"Oo, bu koku ne böyle!" Mısra anahtarlarıyla mutfağa girince Emre, Ecrin ve babaanne aynı anda konuşuyor. "Yemeğe misafir var. Kıza hiçbir soru sormayacaksın." Mısra'nın gözleri benimle onlar arasında birkaç kez gidip geliyor. Ağzından alaycı bir ses çıkınca somurtuyorum. "Tamam, bu ne şimdi?"

"Sinan Abi Bayan Renk'i bize davet etmiş."

"Bayan Renk?"

"Azize," diye açıklıyor Ganimet Sultan. Mısra anladığını belirten bir şekilde başını sallayınca gülsem mi kızsam mı bilemiyorum.

"Kıza ev yemeği sözü vermiş ve bu konuda bir dünya markası olan 'Ganimet is the Best'te rezervasyon yaptırmışlar." Ganimet Sultan hariç herkes Emre'ye boş bir bakış atarken babaanne genç kız gibi kıkırdayıp "He," diyor. "*Dı bestim* ben."

"O ne demek sen nereden biliyorsun," diye yanaklarını sıkan Ecrin'e gücenmiş bir bakış atıp ellerine vuruyor babaanne. "Emre'm İngiligce öğretiyor bana, senin gibi hayırsız mı o?"

"Aynen. İngiligce çalışıyoruz her gün," diyor Emre ve hepimiz gülüşüyoruz. Mısra tekrar misafir konusuna dönmüşken kapı çalıyor. Yerimden hızla kalkıp Mısra'nın şaşkın bakışlarına karşı parmağımı sallayarak konuşuyorum. "Ona soru sormak yok!" Mutfaktan çıkmadan önce diğerlerine dönüp, "Anlatın şuna!" dediğimde hepsi arkamdan ofluyorlar.

Bayan Renk yeşil elbisesini giymemiş ama daha önce

aldığımız turuncu elbise üstünde. O merdivenleri çıkarken kapıya yaslanıp kollarımı göğsümde bağlıyorum. "Yeşil güzel duyguları besler, biliyorsun değil mi?"

"Turuncu hayattır diyen sen değil miydin?" Ayakkabılarını çıkarırken geçmesi için yana çekilip mırıldanarak konuşuyorum. "Ne giydiğinin önemi yok aslında. Sen gökkuşağısın, unuttun mu? Tüm renkleri içinde barındırıyorsun." Duraksıyor. Dudakları gülmemeye çalışır gibi kıpırdanınca kaşlarımı kaldırıyorum.

"Biliyor musun, belki de ben sahiden gökkuşağının renkleriyimdir."

"Bu ne demek?"

"Az önce sana ne söylediğimi bilsen..." Gözlerini kısarak kendine gizemli bir hava vermeye çalışıyor. Tatlılığı karşısında öyle şaşırıyorum ki söyleyecek bir şey bulamıyorum. *Ki bu sık sık olmaz.*

"Hoş geldin Bayan Renk! Sonunda tanıştık," diyor Mısra beni itip ona sarılarak. Sıkı kucaklaması karşısında minik huysuz kocaman açtığı gözleriyle Mısra'nın omzunun üstünden bana bakıyor. *Keşke Mısra'yı kucaklamalarla ilgili de uyarsaydım.* Arkadaşım geri çekilip ellerini Renk'in kollarının iki yanına koyuyor. "Ne kadar güzelsin!" Samimiyeti karşısında tuttuğu kızın irkilişi gözünden kaçmamıştır muhtemelen ama bunu belli etmeyecek kadar anlayışlı biridir Mısra. Emre de yanımıza gelip samimi bir gülücükle misafirimizi selamlıyor. Ecrin daha önce tanıştıkları için hal hatır bile soruyor ve Bayan Renk bu samimiyetin ortasında yüzüne ışık tutulmuş tavşan gibi donakalıyor.

"Hoş geldin Azize! Sana mis gibi biber dolması yaptım!" Ganimet Sultan yaşlılığın izlerini taşıyan kırışmış elleriyle Azize'sinin yüzünü avuçları arasına alıyor. "Sen bir güzelleşmişsin görmeyeli! Yüzüne can gelmiş. Benim böreklerimden yedikten sonra oldu değil mi?" Babaanne Mısra'ya

dönüp önceki ziyaretimiz hakkında bir şeyler söylerken Bayan Renk babaannenin avuçları arasında kıpırdamadan duruyor hâlâ. Bu hali bana pek de samimi bir ortamda yaşamadığını düşündürüyor. Ancak daha fazla olasılık üretmiyorum. Yeterince soru işaretim var zaten. Ganimet Sultan sofrasında yeni bir misafir ağırlayacak olmaktan çok mutlu. Yaşlılığı yüzünden sık sık hastalansa bile elini mutfaktan çekemeyen, sonrasında yorgunluğun getirdiği ağrılarla uğraşsa da misafir ağırlamayı her şeyden daha çok seven bir kadın. İnsanları çok seviyor. Belki de bu yüzden onu kendime bu kadar yakın görüp kendi babaannem gibi seviyorum.

Saat geç olduğu için çoktan hazırladığımız sofraya oturuyoruz hemen. Bayan Renk ben yanındaki sandalyeye oturana kadar gözlerini üstümden ayırmıyor. Geldiğinde ne kadar rahat olduğunu anımsıyorum. Sanırım uzaktan bir hoş geldin ile karşılansa böyle gerilmeyecekti. Samimiyet ve içtenlik, rahatlık ve güven duygularını besler ama insan bu duygulara alışık değilse ya da hayatının bir noktasında bu iyimser duygular kırılmasına neden olmuşsa, farklı tepkiler verebilir. Bazen sadece birilerine güvenmeyi reddettiği için yapar bunu. Bazen de nasıl güvenileceğini, nasıl iletişim kurulacağını bilmediği için.

Arkadaşlarım güvenli konular seçerek konuşurken ben de sohbete katılıyorum ama bir gözüm hep Bayan Renk'te. Ecrin tabağını biber dolmasıyla doldurduğundan beri masadan kopuk halde iştahla yemeğini yiyor. İştahla! Bu günü hiç göremeyeceğimi düşünmeye başlamıştım...

"Kerem'in yakın akrabaları da gelecek tabii." Mısra yemeğini didiklerken sıkıntıyla konuşuyor. "Bu çok utanç verici." Sonra Bayan Renk'e dönüp umurunda olmadığı açıkça belli olmasına rağmen açıklamaya başlıyor. "Akrabaları utanç verici değil. Düğünümüze ikinci kez geliyor olmaları

utanç verici. Nişanlımı üç sene önce nikâh masasında terk etmiştim de."

Emre yüzünü buruşturuyor, Ganimet Sultan'sa bu çok komikmiş gibi gülüyor. Ecrin'in pek umurunda değil sanırım. Minik huysuz bana dönüp "Neden?" diye sorduğunda çenesini hafifçe tutup Mısra'ya çeviriyorum. Emre'nin homurtularına laf yetiştirdikleri için bunu fark etmiyor hiçbiri. "Her şeyi bana sorman çok hoşuma gitse de başkalarıyla da iletişim kurmaktan zarar gelmez."

"Ne dedin?" Mısra'ya omuz silktiğimde sorusunu tekrarlıyor. Bu kez Bayan Renk'le konuşuyor tabii. O da kendini cevap vermek zorunda hissetmiş olacak ki nedenini tekrar soruyor.

"Ha, aslında bu başka bir günün hikâyesi ama özetleyecek olursak iki koca çocuk aptalca bir oyuna giriştik ve sonucunda birbirimize âşık olduk. Böyle söyleyince o kadar da aptalca görünmüyor, ne dersin?"

"Yüzyılın aptallığı." Emre onca yıl sonra bile hâlâ bu konuda huysuzluk ediyor. "Bunu nasıl kabul ettin hâlâ anlamıyorum."

"Senin yüzünden," diye araya giriyor Ecrin duru bir sesle. Emre ona çıkışacakmış gibi doğruluyor ama sadece kaşığını kafasına vurmakla yetiniyor. Kardeş olmak böyle bir şey sanırım. En çok ona kızmak ama yine de en çok onu sevmek gibi.

Yemeğin devamında Bayan Renk çok konuşmuyor ama yine de arada sohbete dâhil oluyor. Anlatılanlarla ilgili sorular soruyor hatta Ecrin'le bir kitap hakkında konuşuyor bile. Bunları yaparken yanından ayrılmama izin vermiyor olsa da şu an için bunun büyük bir gelişme olduğunu göz ardı edemeyiz.

Çaylar ve tatlılardan sonra aileye veda edip dışarı çıkıyoruz. Ilık bir esinti Bayan Renk'in kestane rengi saçları-

nı uçuruyor. Ayak bileklerinin biraz üstünde biten kolsuz elbisesi ve sandaletleriyle sokaklarda gezinirken onun için bir hasır şapka almak geliyor içimden. Sessizce yan yana yürümek öyle iyi hissettiriyor ki ona bakmaktan vazgeçemiyorum.

"Buraya gelirken Yavuz beni aradı. Yarın öğlen yemeği yemek ister miyim diye sordu."

"Öyle mi? Harika," diyorum tüm içtenliğimle. "Bu nasıl hissettirdi?"

"Bilmem." Ellerini sallayarak yürürken hafifçe omuz silkiyor. "Sen de gelir misin?"

"Ne? Randevuya mı?" Umursamaz görünmeye çalışması beni güldürüyor. "Bence yalnız olsanız daha iyi."

"Onunla ne konuşacağımı bilmiyorum ki!"

"Geçen sefer oldukça iyi idare etmiştin, hatırlasana." Yürümeyi bırakıp bana dönüyor. Gözlüğünün üstünden mahcup bir bakış attığında şaşırıyorum.

"Çünkü *sen* oradaydın." Bunun bana iyi hissettirmesinden suçluluk duyuyorum. Onu sosyalleştirmeye çalışırken istemeden kendime bağımlı hale getirmekten kaçınmalıyım. Sadece benimle değil de herkesle iletişim kurabilmesini sağlamalıyım bu yüzden oraya gitmeyeceğimi söylüyorum kendime. *Orada bana ihtiyaç yok.*

"Ben her zaman yanında olamam Bayan Renk." *Olmayı isterdim.* "Bir noktada yeni insanlarla tanışmaya, iteklenmeden iletişim kurmaya başlaman gerekiyor. Sence de o noktaya gelmedik mi? Yaptıklarına bir bak. Birkaç hafta önce mecbur olmadıkça konuşmayan o ketum kız bugün sohbet ediyor, şakalaşıyor hatta dertleşiyor. Bilgece laflar ediyorsun. Zekice esprilerin var. Kendine biraz güven. Sandığından çok daha fazlasısın."

Bayan Renk başını eğmiş dururken beni dinlediğine dair bir belirti göstermiyor. O bir tepki verene kadar tekrar

konuşmayı reddediyorum. Sabırla ve ısrarla başını kaldırmasını beklerken yüzünü kaldırmıyor ama elini uzatıyor. Uzanan eline karşı temkinli bir şekilde kendi elimi uzatıyorum. Eli başparmağımı kavrayıp sıkıca tutuyor. Bunun bana olan güvenini açığa vuruşu olduğunu fark ediyorum şaşkınca. Tüm masumluğuyla uzanan eli beni paramparça ediyor. Yutkunamıyorum. Nefes almak zor geliyor. O kadar değerli bir hareket ki bu, ne yaparsam yapayım karşılığını verebileceğimi sanmıyorum.

"Eğer işler yolunda gitmezse beni almaya gelecek misin?" diye soruyor sonunda başını kaldırdığında. Parmağımı saran elini kavrayıp hafifçe sıkıyorum.

"Söz veriyorum."

İç çekerek elimi bırakıp başını bir kez eğiyor ve yürümeye devam ediyor. Orada, sokağın ortasında parmağımı kavrayan elin baskısını hâlâ hissederken dalgınca gülümsüyorum. Bazen tüm sıkıntılarımızın ve güvensizliğimizin tek nedeni sırtımızı yaslayacağımız biri olmadığını düşünmemizdir. Ve öyle birini bulduğumuzda daha cesur oluruz.

Görünen o ki Bayan Renk artık bana güvenebileceğini biliyor. Ve ben de bu güveni boşa çıkarmamak için, her tökezlediğinde onu tutmak için bir adım arkasında duracağımı biliyorum.

Bunu bilmek ikimizin arasında örülen güçlü bir bağın başlangıcını fısıldıyor kulaklarıma.

15. Bölüm

"GÖKKUŞAĞININ RENKLERİ"

Sevginin mucizevi bir gücü olduğuna inanıyorum. Pek çok insanın psikolojik durumlarının altında sevgisizlik yatar. İnsan sevgiye öyle muhtaçtır ki onsuz kaldığında sevgi boşluğunu doldurmak için hatalar yapmaya başlar ve bu hatalarla en çok kendisine zarar verir. Sonra bir gün sevildiğinde ve sevdiğinde, değer gördüğünde iyileşme süreci öyle hızlı gelişir ki bu bir mucizeden farksızdır.

Bayan Renk'in neler yaşadığını bilmiyorum. Kimse onu sevmemiş diyemem, bunu bilmeme imkân yok. Ama ilgisiz kaldığını, değersiz hissettiğini söyleyebilirim. Belki kasıtlı yapılmış bir şey bile değil ama o günden güne sessizleşir, içine kapanırken durumunu kimsenin fark etmediği kadar ilgisiz kalmış olduğu ortada. Onu bu noktaya getiren şeylerin ne olduğundan çok, benim yanımda olmadığı zamanlar her ne yapıyorsa, etrafındaki insanların, değişimini fark edip etmediğini merak ediyorum. Onların yanında da gülümsemeye başladı mı? Onlarla da iletişimi güçlendi mi? Ben etrafta olmadığımda nasıl biri olduğunu görmek isterdim.

Önümdeki ince belli bardağı kavrayıp dudaklarıma götürerek sıcak çayı yudumlarken bana doğru yaklaşan kızı fark ediyorum. Birlikte aldığımız elbiselerden birini giymiş. Saçlarını tek omzundan aşağı salmış ve gözlüğü yok. Gelip kar-

şıma oturduğunda saatime bakıyorum. Neredeyse iki saat önce Yavuz'la buluştular ve ben de söz verdiğim gibi yakın bir yerde onu bekledim. Burada oturduğum süre boyunca gözüm hep telefonumdaydı. Hem aramamasını umarak hem de aramasına ihtiyaç duyarak iki saat boyunca burada oturdum. Benim için tuhaf bir tecrübeydi ama önemli olan bunun Bayan Renk için nasıl olduğu.

"Başta korkunçtu. Adamın yüzüne bakıp durdum. Her an koşmaya başlayacak gibi tetikteydim. Ama Yavuz konuşkan biriymiş. Ben çok normal biriymişim gibi konuşmaya devam etti ve bir süre sonra rahatlayıp ben de konuşmaya başladım." Düşüncelerimi duymuş gibi birden konuştuğunda aptalca bir saniye için kendimi başka şeyler düşünmeye zorluyorum. Sonra bu halime gülerek burnumun ucuyla yüzünü işaret ediyorum. "Sen de herkes kadar normalsin zaten. Gözlüğün nerede?"

"Lens taktım. Uzun zamandır takmamıştım. Biraz yakıyor."

"Gözlüğünü seviyordum." Çapraz askılı küçük çantasından bir gözlük, el temizleme losyonu ve lens kabı çıkarıp önce ellerini temizliyor. Omuzları sürekli kıpırdanıyor. Elleri ne yapacağını bilemiyormuş gibi kutuların arasında gidip geldikten sonra sonunda lenslerini çıkarmayı başarıyor. Gözlüğünü taktığında rahatladığımı şaşkınlıkla fark ediyorum.

"Heyecanlı mısın sen?" Çantasını masaya koyarken duraksayıp bir anlığına şaşkınlığını belli ediyor. Hemen ardından toparlanıp başını iki yana sallayınca gülümsüyorum. "Korkma, başkaları fark etmez."

"Çünkü kimse senin gibi gözlerini dikip karşısındakinin her hareketini dikizlemiyor. Ya da dur, bunu yapanlara bir şey deniyordu," duraksayıp oyunbaz bir tavırla gözlerini kısıyor. "Neydi o kelime? Buldum! Sapık!"

İncinmiş gibi bakıyorum. "Ben sapık değilim."

"Belki. Ama taciz etmeyi sevdiğin kesin."

"Kalbimi kırıyorsun Bayan Renk!" Dudağını ısırarak kıkırtısını bastırmaya çalıştığında kendimi onunla birlikte gülerken buluyorum. Dağılan saçlarını bileğindeki tokayla toplarken gözlerim bilekliklerine kayıyor. Cebimden onun için aldığım tatlı bir kırmızı tonundaki ince bilekliği çıkarıyorum. Bileğini tutup kendime çekerken itiraz etmiyor. Buna o kadar alıştık ki bir şey söylemeye bile gerek duymuyoruz. "Ee, nasıl geçti?"

"Dediğim gibi başlarda çok gerildim çünkü fark etmişsindir, pek de yakışıklı adamlarla yemeklere çıkan tiplere benzemiyorum." Bilekliği bağlarken durup kafamı kaldırdığımda omuz silkip konuşmaya devam ediyor. "Üstüne alınma. Neyse, Yavuz tatlı biri. Hayatımı irdelemeye falan kalkmadı. Okulla ilgili sorular sordu ama baş edemeyeceğim bir şey olmadı. Aslında beni heyecanlandıran şey bir adamla yemek yemekten çok, birileriyle tanışmak oldu. Biliyor musun, üniversiteye başladığımdan beri arkadaş edinemedim ve lisede de çok kuvvetli arkadaşlıklarım yoktu. Bunun sebebini açıklayamıyorum bile ama sanırım arkadaşın ne güzel bir şey olduğunu unutmuşum."

"Dur, dur. Çok hızlı geçiyorsun. Üniversiteye mi gidiyorsun? Ve Yavuz bunu şimdiden biliyor mu?"

"Şey, biraz karışık. Geçen yıl dondurmak zorunda kaldım ama devam edeceğim sanırım. Yavuz'a da böyle söyledim." Yüzüne öylece bakakalıyorum. Sessizlikle gerilip parmaklarıyla oynamaya başlıyor. Bir süre başka şeylerle ilgilenmeye çalışsa da ben baktıkça tedirginliği artıyor. Bakışlarıma dümdüz, ruhsuz bakışlarıyla karşılık veren kız mazide kaldı. Buna memnunum ama şu an biraz kalbim kırık, o yüzden onu tebrik edemeyeceğim. "Ne!" diye patlıyor sonunda.

İç çekerek "Bir şey yok," diyorum. "Senin adına seviniyorum." Cevap vermeyince ben de başka bir yorumda bulunmuyorum. Soru sormak bile gelmiyor içimden. İkimizin arasındaki ilişkinin tuhaflığı ve başlangıç noktasını düşününce benimle kendisi hakkında konuşmamasını anlayabiliyorum, yine de bunun beni üzmesini engelleyemem. Ben de insanım yahu! Yapabileceğim tek şey bunu ona yansıtmamak ve heyecanını yaşamasına izin vermek.

Bilekliğine bakıp parmağını bileğindeki, ona taktığım diğer bilekliklerin üstünde gezdiriyor. Birbirlerine uyumlu rengârenk zarif bileklikler birlikte çok güzel görünüyorlar. "Peki, bunun anlamı ne?" diyor kırmızı bilekliği göstererek.

"Kırmızının birçok anlamı var. Ama ben bugün cesareti seçeceğim."

"Bundan hoşlandım," diyor tatlı bir gülüşle. Gülücüklerinin içimi burkuyor oluşuna içerliyorum. Böyle bir insan olmak istemiyorum. Böyle hissettiğim için artık ihtiyacı olan arkadaşlığı ona verememekten korkuyorum. Duygularımı kontrol edebileceğime sahiden inanıyordum. *Aptalın teki olduğum kimin aklına gelirdi!*

"Peki, sessiz olmana alışık değilim."

"Ben de sessizlikten rahatsız olmana alışık değilim."

"Değil mi?" diyor hayretle. Dudaklarında asılı kalan şaşkın gülücüğü hafızama kazıyorum. Bayan Renk kendini bana açmamakta o kadar kararlı ki sanki hayatıma girdiği kadar hızla, öylece çıkıp gidecek ve elimde onun var olduğuna dair hiçbir kanıt olmayacakmış gibi hissediyorum bazen.

"Neden öyle bakıyorsun?" Düşüncelerimi yüksek sesle dile getirince kaşlarını kaldırıyor. "Beni hastanenin güvenlik kameralarından bulmakla tehdit eden adam mı söylüyor bunları?"

"Bunu yapabilirim ama ben senin bana anlatmanı isti-

yorum. Neden kendinle ilgili en ufak şeyleri bile benden gizliyorsun?"

"Öyle değil. Artık gizlemeye çalışmıyorum. Başta öyleydi evet, çünkü..." İç çekip garsona bakınıyor ama ortalıkta onu bu konuşmadan kurtaracak kimse yok.

"Çünkü ne?"

"Söylemek istemiyorum. Bu aptalca."

"Aptallık uzmanlık alanımdır." Gözlerini büyüterek yüzüme baktığında omuz silkiyorum. "Az önce ne dedin? Bay Kibir aptal olduğunu kabul mü etti?"

"Aslında kast ettiğim bu değildi ama seni mutlu edecekse... Ya da boş ver. Mutlu olman umurumda değil."

"Yalancı," diye fısıldayıp sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Tanıştığımızda sana hiçbir şey söylemedim çünkü o gece tek derdinin beni aşağı indirmek olduğunu düşündüm. Ertesi gün görüşeceğimizi söyleyip yanımdan ayrıldığında birkaç dakika sonra yanında görevlilerle geri dönmeni beklemiştim ama sen söylediklerinde ciddi çıktın! O günlerde duygusal bir çöküntünün eşiğindeydim ve biri benimle ilgilenmek isteyince..." Derin bir nefes alıyor. "Hakkımda hiçbir şey söylemedim çünkü olduğum kişinin sevilemeyecek biri olduğuna inanmıştım. Bir süreliğine başka biriymişim gibi davranabileceğimi düşündüm ama başka biri olmaya çalışırken farkında olmadan hiç kimse oldum sanırım. Sonra sen bana nasıl tekrar *birisi* olunacağını gösterdin." Kirpiklerini kaldırıp bana bakınca gözlerimiz buluşuyor. "Sinan," diyor sessizce. "Bir şey söylemedim çünkü senin yanında Bayan Renk olmak hoşuma gitti."

Aşk safsatalarına inanmam. Zihinde patlayan havai fişekleri, midelerde dans eden kelebekleri, kalplerde çalan orkestraları komik bulurum. Bunlar, insanların çaresizce aşkı yüceltme çabalarından doğan klişeler gibi görünür bana. Ama onun sesinden ilk kez kendi ismimi duyduğum-

da kalbim savunduğum düşüncelerle alay edercesine sıkışıyor. Kulaklarım uğuldamaya başlıyor. Sesini zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum. Boğuk sesin kaybolup silikleşmesinden öyle korkuyorum ki bir kez daha söylemesi için yalvarmak üzereyim. İnsan kendi adını duyduğunda nasıl bu kadar yoğun duygular hissedebilir akıl erdiremiyorum.

Uzun süre birbirimize bakıyoruz. Adının ne olduğunu bilmiyorum, kaç yaşında olduğunu, nasıl bir ailesi olduğunu, küçükken yaramaz mı yoksa uslu bir çocuk muydu, koşmayı mı yoksa uyuklamayı mı severdi, okuduğu bölüm ne, gelecek hayalleri ne, hiçbirini bilmiyorum.

Aynı zamanda hakkında öyle çok şey biliyorum ki. Nasıl bir kalbi olduğunu biliyorum. Kırgınlıklarının altına gömdüğü o tatlı kızın ne kadar hazır cevap, ne kadar eğlenceli biri olduğunu biliyorum. Ailesine kızgın olduğunu, böyle hissettiği için de kendini suçlu hissettiğini biliyorum. Onun adını bilmiyorum ama adı ne olursa olsun hayatımın sonuna kadar benim Bayan Renk'im olacağını biliyorum.

Onunla bir şeyler yapma ihtiyacı birdenbire öyle baskın geliyor ki aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Bayan Renk. Bir yerlere gitmek ister misin?" Bu kadar karmaşık hissederken sesimin nasıl böyle sakin çıktığını bilmiyorum. Uyuşmuş gibiyim. Bütün gün onun yüzüne bakmak, az önce hissettiğim tüm şeyleri sindirmek istiyorum. Duyguların anlamını kavrayabilmek kolay değildir. Bazen apaçık ortada olan gerçekleri görmemek için o kadar çabalarız ki bilsek bile farkına varmamız ve kabullenmemiz zaman alır.

"Buraya gelirken bir lunapark gördüm," diyor birden heyecanlanarak. "Dönen salıncakları vardı." Hemen ardından bunu söylediğine pişman olmuş gibi gözlerini kaçırıyor. Yanaklarının kızardığını görünce gözlerimi kapatıp kendime birkaç saniye veriyorum ve derin bir nefesle ayağa kalkıyorum.

"Lunaparka kadar yarışalım. Kaybeden jetonları alır."

"Ne? Yol boyunca koşmayacaksın herhalde." Cebimden para çıkarıp çay bardağının altına sıkıştırıyorum. Bayan Renk'e bakıp kaşlarımı kaldırdığımda yüzünden tuhaf bir ifade geçiyor ve birden aynı anda öne atılıp koşmaya başlıyoruz. Birbirimizi iterek çocuk gibi koşturururken kahkahaları kalbimdeki ağırlığı hafifletiyor. Ona güç vermek için yanında durduğumu sanırken, yanımda olmasından güç almaya başladığımı fark ediyorum.

Lunaparka gittiğimizde Bayan Renk bilmediğim bir yanıyla tanıştırıyor beni. Çocuk yanıyla. Gördüğü her şey karşısında öyle heyecanlanıyor ve mutlu oluyor ki her gülüşü, gözlerinden geçen her hayranlık ifadesi kendimi kahraman gibi hissetmeme neden oluyor.

Karanlık çökene kadar lunaparkta binilmedik hiçbir makine bırakmıyoruz. Bazılarına defalarca binip sesimiz kısılana kadar çığlık atarken bazılarında da kahkahalarımız birbirine karışıyor. Bayan Renk'in kendini böyle serbest bırakmasının sebebi burası mı yoksa son günlerde yaşadığımız tüm olumlu şeyler mi bilmiyorum ama onu mutlu görmek öyle iyi hissettiriyor ki elimde olsa hayatımızın kalanını bu lunaparkta geçirmemizi sağlardım.

En son dönme dolaba biniyoruz. Ben kâğıt helva yiyorum, Bayan Renk de pamuk şeker. Dönme dolap en tepede durduğunda başımı karanlık geceye doğru kaldırıyorum. "Yıldızlar ne kadar güzel."

O da benim gibi başını kaldırıp manzara karşısında alaycı bir ses çıkarıyor. "Hiç yıldız yok ki."

"Şşş, varmış gibi davran. Sirius'ı görüyor musun?"

"Sirius buradan görülebilir mi? Bize en yakın yıldızlardan falan değil sonuçta." Bıkkın bir ses çıkarıp bakışlarımı hayali yıldızlardan ayırmadan konuşuyorum.

"Biraz bile hayal gücüne sahip değilsin, değil mi?"

"Gerçekçi olduğum için beni suçlayamazsın ama tamam, göreceğim. Devam et."

"Etmiyorum. Hevesim kaçtı," diyorum surat asarak. Kâğıt helvamdan bir ısırık alıp ona bakmamakta ısrar ederken ayakkabısının ucuyla ayağıma vuruyor.

"Çocuk gibisin."

"Peki, Bayan *Olgun ve Gerçekçiyim*, bana gerçek bir şey söyle." Çok önemli bir şey yapıyormuş gibi pamuk şekerinden dikkatlice bir parça alıp ağzına atıyor. Parmaklarını birbirine sürterek temizledikten sonra altımızda uzanan şehrin ışıklarında göz gezdirip dikkatini bana veriyor.

"Elvin."

"Ne?"

"Elvin," diyor tekrar. Dudaklarına utangaç bir gülücük yerleşirken "Adım," diye açıklıyor. Isırmak üzere olduğum kâğıt helva dudaklarımın üstünde, ona bakakalıyorum. "Anlamını biliyor musun?" diyor neredeyse heyecanlı bir sesle.

Elvin.

Pek aşina olmadığım beş harflik isim zihnimin içinde yankılanıp dururken başımı iki yana sallamayı başarıyorum. Bana doğru eğilip sadece benim anlayabileceğim bir espriyi paylaşırcasına fısıldıyor.

"Elvin, gökkuşağının renkleri demek."

Önce tepki veremiyorum. Zihnim söylediği şeyin anlamını kavramaya çalışırken o karşımda rahatça konuşmaya devam ediyor. "Üstümden bir yük kalktı sanki," diyor ufacık bir gülüşle. "Tüm o gökkuşağı muhabbetlerinden sonra bana Bayan Renk demeye başladığında adımı öğrendiğini düşünmüştüm. Hakkımda araştırma yapıp her şeyi öğrendiğine ikna olmuştum."

"Yapmadığıma nasıl karar verdin?"

"Sinan Ertekin, dünyada gözlem yeteneği gelişmiş olan

tek insan falan değilsin. Birçok kötü özelliğin olabilir ama yalan söylemek onlardan biri değil."

Normalde bana sataşması karşısında keyiflenir ve karşılığını verirdim ama asla normal bir anda değiliz. "Elvin," diyorum isminin dudaklarımda bıraktığı etkiyi görmek için. "Elvin... Demek sen sahiden gökkuşağının renklerisin." Mısra'nın evinde bana söylediği cümleyi hatırlatınca ikimiz de gülüyoruz. İsmini tekrarlayıp dururken Bayan Renk'in yüzü dönme dolabın renkli ışıklarının altında bile kızardığını belli ediyor. O an çoktan bildiğim gerçeği kabulleniyorum.

Onu seviyorum.

16. Bölüm

"BAYAN RENK'İN HİKÂYESİ"

Elvin.

Gökkuşağının renkleri, Elvin.

Kafamın içinde sürekli dönüp duran bu cümlenin üzerimde şaşırtıcı bir etkisi var. *Boşluğa bakarak gülümsemek gibi.* Dışarıdayken sürekli insanları gözlemleyen, yüz ifadelerinden hikâyeler çıkaran biri olarak şu an yüzüme bakanların ne düşüneceğini tahmin edebiliyorum. Bundan hiç memnun değilim ama bir türlü kesemiyorum gülümsemeyi. Kalbim giderek büyüyormuş gibi hissediyorum. Tüm bunlar o kadar mantıksız ki!

Ele avuca sığamadığımdan Bayan Renk'le ayrıldıktan sonra bir taksi çevirip Mısra'nın evinin yolunu tuttum. Tek başımayken taksiye biniyorsam, yolunda gitmeyen bir şeyler var demektir. Bugün yolunda gitmeyen şey kalbim. Kalbim hiç mantıklı davranmıyor dostlarım.

Taksiden inip koşar adımlarla merdivenleri çıkıyorum. Kapıya art arda vurup dururken Mısra işten yeni geldiği belli olan haliyle karşımda beliriyor. Bir eli saçlarında, tokasını çıkarmaya uğraşırken bir yandan da bana söyleniyor ama yüzüme baktığı an o da bir şeylerin yolunda gitmediğini kavrıyor.

"Sinan? Bir şey mi oldu?"

"Evet."

"Ne?" diye soruyor tedirgin haliyle. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri geçiyorum. Mısra arkamdan kapıyı kapatınca Emre odasından, Ecrin de elinde ekmek poşetiyle mutfaktan çıkıyor.

"Hoş geldin Sinan Abi, biz de yemeğe oturuyorduk," dedikten sonra şaşkın bakışlarıma karşı kaşlarını çatıyor. "Bir şey mi var?"

"Evet."

"Ne oldu söylesene!" diye patlıyor Mısra. Durumu nasıl anlatacağımı düşünürken dudaklarım aralanıyor ve planlamadığım, bir gün söyleyeceğime ihtimal vermediğim o cümle dökülüyor dudaklarımdan.

"Âşık oldum."

Koridorda bir sessizlik oluyor. Ecrin'le Mısra yüzüme bakakalıyorlar. Ben de onlardan farksız değilim aslında. Derken arkamızdan bir kahkaha yükseliyor. Arkama döndüğümde Emre'yi gülerken buluyorum. Hayır, durun. Bu gülmek değil. Feryat figan haykırıyor. Onun kahkahası diğerlerini de etkiliyor. Ecrin gülmemek için dudaklarını ısırırken Mısra elini ağzına kapatıp yüzünü saklamaya çalışıyor.

"Komik mi bu?" diye sorduğumda bu kez üçü aynı anda kahkaha atıyor ve ben sinirleri bozulmuş bir halde ortalarında kalıyorum.

"Allah'ım, biliyordum! Bir gün bunun olacağını biliyordum!" Mısra gülmekten yaşaran gözlerini silip yanıma geliyor. Ellerini yanaklarıma koyup iyice bastırdığında dudaklarım öne çıkıyor. *Aptal gibi göründüğüme eminim.* "Sen âşık mı oldun?" diye soruyor sesini incelterek. "Âşık mı oldun sen?"

Emre de yanıma gelip burnumu sıktıktan sonra aynı iğrenç ses tonuyla, "Dopamin götamin girdiler mi sana?" diyor.

"Sen biyokimyasal bir süreçten mi geçiyorsun bakalım? Aman da aman..." Bir zamanlar Mısra'ya söylediğim şeyleri bana karşı kullanmaktan oldukça keyif alıyor gibiler. Mısra'nın ellerini itip Emre'ye vurmak için atıldığımda ikisi de kıkır kıkır gülerek kaçıyorlar. Hayatımda hiç şiddet yanlısı biri olmadım ama şu an Mısra'yla Emre'yi bir güzel dövmek için her şeyimi verirdim.

"Ne yapıyorsunuz siz? Arkadaş desteğine ihtiyacım var diye geldim, gördüğüm muameleye bakın."

"Niye desteğe ihtiyacın var Sinan Abi? Biri mi öldü?"

"Evet Ecrin. Kalbim!"

"Abartıyorsun," diyor gülerek ve koluma girip beni içeriye götürüyor. Hazır sofraya içli bir bakış atıp koltuğa geçiyorum. Ganimet Sultan diğer koltukta, televizyonun karşısında uyuyakalmış. Üç meraklı bakış karşıma geçip yere bağdaş kurarak oturduklarında sıkıntıyla ofluyorum. Buraya gelmenin hata olduğunu ancak kavradım ama öylece çıkıp gitmeme izin vermeyeceklerinin de farkındayım.

"Bayan Renk değil mi? Adı neymiş, öğrendin mi?"

Mısra'nın sorusuyla ruh halim bir anda tersine dönüyor. "Elvin," diyorum neredeyse gülerek. Adını bilmek, bunu dile getirmek öyle hoşuma gidiyor ki engel olamıyorum bu tavrıma. Bu halim arkadaşlarımı da güldürüyor tabii. İçlerinde en kibarı Ecrin. Hiç olmazsa gülmüyormuş gibi yapmaya çalışıyor. Ama Mısra ve Emre... Hele Emre!

"Biri şunu kovacak mı, ben mi gideyim?"

"Kulağımda sesin çınlıyor Sinan Abi, engel olamıyorum. Aşk da neymiş, her şey kontrol meselesiymiş, senin aşk gibi mantıksız bir duyguyu kabul etmenin hiçbir anlamı yokmuş falan... Of ya! O kadar eziksin ki şu an. Günlerce güleceğim buna."

"Kardeşini sustur, aksi halde ölecek." Mısra yanıma geçip kolunu omzuma atıyor. "Üzgünüm canım ama çocuk

haklı... O kadar kibirliydin ki bu konuda seni bu halde görmek resmen ilahi adalet! Kerem'le aramızda geçenlere karşı nasıl alaycıydın hatırlıyor musun? Nasılmış? Âşıkken yapman gerekenle yaptıkların aynı oluyor muymuş?"

"Tamam, bu kadar yeter. Gidiyorum ben!" Ayağa kalktığım anda Mısra tarafından tekrar oturtuluyorum. Gürültümüze Ganimet Sultan da uyanınca kaçışım imkânsızlaşıyor. Neyse ki o kadar da vicdansız değiller de babaannenin yanında konuyu açmıyorlar. Yemeğimizi yiyip ara sıra yaptığımız gibi çatıya çıkıyoruz. Ecrin çekirdekle çayları getirirken biz iyice yerleşiyoruz çatının üstüne. Bu mahalleyi seviyorum. Büyüdüğüm yer gibi burası da komşuluklarıyla, eski tip evleriyle hâlâ mahalle kültürünü yaşatan bir yer. Annemin evinin olduğu mahalle ben büyüdükten sonra büyük ölçüde değişmiş olsa da burası hâlâ içtenliğini koruyor. Yıllardır buraya gide gele ben de herkesi tanır oldum artık.

Mısra beni yukarıya ilk kez çıkardığında hayatıyla ilgili çok önemli bir sırrı verir gibi davranmıştı ki haklıydı da. Burada sadece kardeşleriyle paylaştığı samimi sohbetlere beni de kattıklarından beri arkadaşlığımız farklı bir boyuta geçmişti.

Onlara biraz Bayan Renk'imi anlattım. Onu sevdiğimi ve onu sevdiğim için öylece bunu dile getiremeyeceğimi söyledim. Beni bir dost olarak görüyor olabilirdi ve hislerim bu dostluğu bitirmesi gerektiğini düşündürebilirdi ona. Bu da ona zarar verirdi.

"Onu incitemem Mısra." Arkadaşım başını omzuma yaslamakla yetiniyor. Söyleyecek bir şeyi yok. Beni yüreklendiremez çünkü haklı olduğumu biliyor diye düşünüyorum içten içe, biraz da hayal kırıklığıyla. Mısra bunu sezmiş gibi başını kaldırıp kararlılıkla konuşuyor.

"Belki de ona karşı hislerini hareketlerinle belli etmelisin. Eğer seni anlarsa – ki bunun için Sinan beni seviyor

diye düşünmesine gerek yok – sana karşı kendisinin bile farkında olmadığı hisler besliyorsa, senin yaklaşımındaki değişiklik bunu ortaya çıkarır. Böylece sen de hislerini açıkladığında bu onun ödünü patlatmaz, mutlu eder."

"Abla, ne kadar mantıklı konuştun," diyor Ecrin şaşkınlığını saklama gereği duymadan.

"Herhalde kızım, yıllardır en yakın arkadaşım Sinan Ertekin. Bir şeyler kaptık herhalde."

Konunun dağılmasından rahatsız olarak Mısra'nın az önce söylediklerine cevap veriyorum. "Ya da bana karşı romantik anlamda bir şeyler hissetmiyordur ve bu onu benden uzaklaştırır."

"Eğer öyleyse sen de bunu anlar ve ona göre yolunu çizersin Sinan. Salak da değilsin, niye böyle davranıyorsun?"

Emre kafasını aramıza sokup "Salak değil ama âşık," deyince bu sefer ben de gülüyorum. "Allah belamı verdi galiba benim," diye mırıldandığımda üçü birden, "Kesinlikle," diyor ve yapabileceğim başka bir şey olmadığı için sinirlerim bozuk bir halde kahkaha atıyorum.

~

Mısra'nın evinden ayrıldıktan sonra eve gitmek istemediğimi fark edip hastaneye uğramaya karar veriyorum. Ziyaret için uygun bir saat olmasa da arkadaşlarımın bunu umursayacağını sanmıyorum. Eğer her şey normal seyrinde ilerliyorsa Murat bu gece hastanede olmalı. Bir meslektaşımla konuşmanın iyi geleceğini umarak yol alıyorum ancak hastanede hislerimi paylaşacak kadar güvendiğim ve tanıdığım kimseyi bulamıyorum.

"Sizi özledik hocam," diyor nöbetçi hemşirelerden biri. "Egemen Hoca bize kök söktürüyor."

"Bağırmaya başladığında kravatının yamuk olduğunu söyleyin. Bütün dikkati dağılacak," dediğimde hanımların

arasından gülüşmeler yükseliyor ama muhabbeti sürdürecek enerjiyi kendimde bulamıyorum.

"Hanımlar, ayrılmak zorundayım. Size Egemen'le bol şans." Vedalaşıp arkamı döndükten sonra aklımdan birkaç hastanın yanına uğramak geçiyor ama bu saatte buna izin verilmeyeceğinden kimseyi zor durumda bırakmamak adına sessizce çıkış kapısına yürüyorum. Dışarı adımımı attığımda merdivenlerden sallana sallana çıkan bir kız takılıyor gözüme. Koyu kahve saçları ve yuvarlak gözlüğüyle oldukça tanıdık bir kız. Şaşkınlığım, onu görmenin verdiği mutluluğun önüne geçemiyor. Hiç kıpırdamadan beni fark etmesini bekliyorum. Elleri cebinde, başı yerde yürürken gözü ayaklarında. Adımlarını bir ritme göre atıyormuş gibi bir hali var.

Aramızda üç adım kalana kadar yaklaşıyor. Sonra önündeki adamın çekilmediğini görünce başını kaldırıyor ve nihayet beni görüyor.

Beni görmenin verdiği sevinci gözlerinde görmek öyle güzel bir şey ki öne atılıp ona sarılacağımı sanıyorum ama tek yaptığım onun gibi ellerim cebimde yarım bir gülümsemeyle karşımdaki kıza bakmak.

"Yine karşılaştık."

"Yoksa çatıdan mı iniyorsun?" diye soruyor başını yana eğerek.

"Hayır, umarım sen de oraya çıkmıyorsundur."

"Hayır. Burada ne yapıyorsun?"

"Birini görmeye geldim," diyorum tek bir kıpırtısını bile kaçırmamak için tüm dikkatim üzerindeyken. "Sen?"

"Ben de birini görmeye geldim." Bu beni duraksatıyor. Başım istemsizce yukarıya kalkarken aklıma tanıştığımız gece geliyor.

"Burada bir yakının mı kalıyor?" Başını sallamakla yetiniyor. Sessiz kalıp cevap vermesini beklemeliyim ama ken-

dimi tutamıyorum. "Burada çalışan biri mi yoksa tedavi mi görüyor?"

"Sizin birini konuşturmak için daha kurnaz olmanız gerekmiyor mu?"

"Psikolog olarak konuşmuyorum, arkadaşın olarak konuşuyorum." Söylediğim şey onu gülümsetiyor. Gülüşü benim de dudaklarımın kıvrılmasına sebep olunca halime inanamayarak başımı sallıyorum.

"Arkadaşım olduğun için mutluyum," diyor gözlerime bakarak. Tanıştığımızda yüzüme bakmadan, zorlamadıkça konuşmayan kızın gözlerime bakarak, gülümseyerek konuşuyor oluşu beni duygulandırıyor. Sevginin, güvenin ve iyiliğin iyileştirici gücüne olan inancımı güçlendiriyor.

"Elvin, nerede kaldın kızım?" Arkamızdan gelen telaşlı sese doğru döndüğümde orta yaşlı bir kadının kapıdan çıktığını görüyorum. Bayan Renk sırt çantasını çıkarıp kadına uzatıyor. Bakışları kısacık bir an için bana değse de hemen kaçırıyor gözlerini. "İşte, istediğin her şey burada."

Kadın onlara baktığımı fark edince bir bana, bir kızına bakıyor. "Biriyle mi konuşuyordun?"

"Hayır," deyip hemen ardından bana tedirgin bir bakış atıyor. "Evet." Annesi bir şey söylemek için ağzını açınca çantayı kadının eline tutuşturup onu kapıya doğru ittiriyor. "Hadi yukarı çık. Daha fazla beklemesin."

"Sen gelmiyor musun?"

"Evet anne, bugünkü tavrından sonra geleyim ve gecemiz zehir olsun."

Annesinin yüzünde kederli bir bakış beliriyor. Elini Bayan Renk'in omzuna koyup sıvazlarken yanağını öpüyor. "Teşekkürler kızım." Bana son bir bakış attıktan sonra, "Eve gidince ara. Konuşacağız," deyip içeriye giriyor.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken ona sesleniyorum. "Bayan Renk?" Sesimi duyduğunda kaskatı olmuş omuzla-

rı gevşiyor. Omzunun üstünden bana bakıp, "Hâlâ Bayan Renk miyim?" diye soruyor. Sesindeki bir şey cevabımın onun için nasıl da önemli olduğunu vurguluyor. Tereddüt etmeden cevaplıyorum sorusunu.

"Kim olursan ol, sen her zaman benim Bayan Renk'imsin."

Önceki gece yaptığı gibi elini uzatıp tek bir parmağımı tutuyor sıkıca. "Sinan, benimle yukarıya gelmek ister misin?" diye soruyor başını çatıya doğru kaldırıp.

"Oraya çıkmamıza izin vermezler."

"O zaman biz de gizlice çıkarız," diyor sessizce. Yüzündeki hevesli ifadeyi görmeden de onu reddedemeyeceğimi biliyorum.

"Bana anlatacakların mı var?"

"Belki vardır. Belki de sadece çatılarda gezen bir sapığımdır."

"Çatı sapığı benim sanıyordum." Yüzünde koca bir gülücük belirince parmağımı tutan elini kavrayıp avucumun içine alıyorum. "Korkuluklara yaklaşmayacağına söz ver."

"Söz!" diyor ve elimi tutarak beni hastaneden içeriye sokuyor. Bunca zamandır büyüyen merakımın ve avucumun arasındaki sıcak elinin heyecanıyla takip ediyorum onu.

~

Hastanenin çatısında, ayaklarımızı korkulukların altından aşağı sallayarak şehrin ışıltısına bakıyoruz. Buraya çıkmaya nasıl ikna oldum, inanın bilmiyorum. Asla yapmayacağımı söylediğim şeyler Bayan Renk'in tek bir bakışıyla yıkılıveriyor artık. Bu düşünceyle bir an için kendimi baba olarak hayal ediyorum. Küçük bir kızım olsa bana neler yaptırabileceği sorusu geçiyor içimden. Muhtemelen istediği her şeyi yapar ve annesine karşı kızımın tarafını tutardım.

Düşündüğüm şeyi idrak ettiğimde öyle şaşırıyorum ki dudaklarımdan tuhaf bir ses çıkıyor. "Ne oldu?" diyor Bayan Renk sessizliğimizi bozarak.

"Az önce ne düşündüğüme inanamazsın." Başını bana doğru eğip devam etmemi bekliyor. Elimi enseme atıp saçlarımı kaşıyorum. Böyle hareketlerin insanlar üstünde tuhaf, rahatlatıcı etkileri vardır. Ve ben pek de böyle dışavurumlara ihtiyaç duymam. En azından son zamanlara kadar duymazdım... "Nasıl bir baba olacağımı düşünüyordum... Yirmi yedi yaşındayım ve bunu ciddi anlamda hiç düşünmemiştim."

"Neden? Çocukları sevmez misin?"

"Sen sever misin?" diye soruyorum hemen. Gülümseyerek yan dönüp tek bacağını dizine doğru çekiyor. Yüreğim ağzıma gelse de bağırmamayı başararak onun gibi oturuyorum. Böylece yüzüne bakabiliyorum ve bu beni öyle mutlu ediyor ki bir çatının ucunda oturuyor oluşumuz birden önemsiz bir detaya dönüşüyor.

"Soruya soruyla cevap vermek pek de Sinan Ertekin'in tarzı değil."

"Sen bana Sinan deyince bir tuhaf oluyorum," diyorum birden. Kelimeler ağzımdan öylece dökülüyorlar. Ne söylediğimi birkaç saniye boyunca fark etmiyorum bile.

"Neden?"

"Ne bileyim." Biraz utangaç hissediyorum. Bu hallerimi öyle yadırgıyorum ki kendime sürekli aptala döndüğümü, toparlanmam gerektiğini hatırlatıyorum içten içe. "Birlikte çok vakit geçirdik. Sen her zaman Bayan Renk'tin. Ben de senin için isimsiz biri. Şimdi ağzından ismimi duymak... Farklı. Farklı ama güzel."

"Ben senin için Elvin olmak istemiyorum ama." Başını yukarıya, karanlık geceye kaldırıyor. "Bayan Renk olmayı seviyorum." Sonra tekrar bana dönüp bu konunun üzerin-

de durmak istemediğini belli ederek az önceki sorusunu tekrarlıyor. "Ee? Çocukları sevmiyor musun diye sormuştum. Konuyu değiştirme."

"Konuyu değiştirmiyorum. Sadece seninle sohbet etmenin tadını çıkarıyorum. Tamam, çocuklar... Açıkçası bilmiyorum. Daha önce bir çocukla yakınlaşmadım. Kardeşim ya da yanımda büyüyen küçük kuzenlerim yoktu. Çocuklarla iyi anlaşırım ama genel olarak herkesle iyi anlaştığımdan bu pek de belirleyici bir şey değil sanırım. Baba olmak daha önce düşündüğüm bir şey değildi." Cümlenin sonuna doğru sesim kısılıyor ama neyse ki Bayan Renk üzerinde durmuyor.

"Bence sen harika bir baba olursun," diyor içtenlikle. Ondan bunu duymak gururumu okşuyor.

"Peki sen? Anne olmak düşüncesi sana ne hissettiriyor?"

Bir süre sessiz kalıyor. Bakışlarını aşağıda oynaşan ışıklarda gezdiriyor, bense onu izliyorum. Tek omzundan aşağı uzanan koyu renkli uzun saçlarını, ince boynunu, dizini tutan narin ellerini izliyorum öylece. Onunla ilgili her şey ilgimi çekiyor. Yüzündeki ve ellerinin üzerindeki çillere öyle hayranlık besliyorum ki o çillerin üzerini tek tek öpmek geliyor içimden.

"Liseye başladığımda ablam hastalandı," diye başlıyor söze. Hazırlıksız yakalandığım için merakın getirdiği heyecanla kıpırdanıyorum. "Tedavi süreci zordu. Ablam saçlarının dökülmesini, günden güne sağlığını yitirmesini kaldıramadı. Kişilik bozukluğu ortaya çıktı. Ağır bir depresyon süreci geçirdi ve hâlâ bu sürecin etkilerini yaşıyor. Üç kez intihara kalkıştı... Sonuncusunun ne zaman olduğunu tahmin edebilirsin. Hâlâ burada kalıyor. Onu eve götüremiyoruz çünkü gözetim altında değilken, küçücük bir dikkatsizliğimizde kendine bir şey yaparsa bunun suçluluğuyla yaşayamayız. Ablam biraz... Onunla yaşamak zor."

Hem de nasıl zordur, diye geçiriyorum içimden. Ani duygu değişimleri, kuşkuculukları, güvensizlikleri, her şeyin, herkesin onlara düşman olduğu algısını taşıyan biriyle aynı evde yaşamayı hayal bile edemem. Bayan Renk ablasının kişilik bozukluğundan bahsederken hastalığın aşamasını ve türünü belirlemeye, teşhis koymaya çalışan yönümü bastırıyorum. Burada kim olarak durduğumu hatırlatıyorum kendime. Karşımdaki kızın benim için ne ifade ettiğini hatırlatıyorum. Bayan Renk iç çekerek devam ediyor konuşmasına.

"Daha önce de bunun etkilerini görüyorduk belki ama hastalığından sonra her şey çığ gibi büyüdü. Ablam, o acı çekerken sağlıklı olduğum için beni suçladı. Arkadaş edindiğimde beni aşağıladı. Sevilmeye değer olmadığımı, kendisi eve kısılmışken benim dışarıya çıkabiliyor olmamın haksızlık olduğunu söyledi. Annemle babam onun tekrar intihara kalkışmasından öyle korkuyordu ki benden idare etmemi istediler. Onu kızdırmamamı, biraz fedakârlık etmemi istediler. Daha az dışarı çıkmaya başladım. Daha az arkadaşlarımla görüştüm. Gelecek hayallerimi askıya aldım... Ablamı sevdiğim için, onu kaybetmekten korktuğum için onların istediği gibi yaşamaya çalıştım... Ama sonra... Bazen," dedi sesi titreyerek. "Ben bazen belki de ölse, ölmesine izin versek herkes için daha kolay olurdu diye düşünüyordum Sinan...

Bu düşüncenin ezici ağırlığı altında suçluluktan kıvranırken ablamın nefretini hak ettiğimi düşündüm. Onun daha iyi hissetmesi için görünmez biri olmaya çalıştım. Evden gidemiyordum çünkü dışarıda bir hayatımın olması ablamı kızdırıyordu. Arkadaş edinemiyordum, sevgililerim olmuyordu ve ablam gibi suçlayabileceğim birisi de yoktu. Ben de kendimi suçladım. Bu da beni mahvetti... Anne olmakla ilgili ne hissettiğimi sordun ya... Tüm bunların arasında

anne olmayı hiç hayal edemedim. Annemle babama kızıyorum. Kırılıyorum. Sonra düşünüyorum da onların yerinde olsam farklı davranabilir miydim? Bilmiyorum Sinan. Sadece annesinin kardeşini daha çok sevdiğine kendini inandırırsa, intihara kalkışacak bir kızı olan bir anneye nasıl kızabilirsin ki? Ben annemsiz de iyi olabilirim. Ama ablam olamıyor. Annemle bile olamıyor... Tüm bunları biliyorum ama kalbimin kırılmasını engelleyemiyorum. Ablamın iyi zamanlarında beni sevdiğini söylemesini, sonra yüzüme nefretini haykırmasını anlayışla karşılayamıyorum. Onun suçu olmadığını biliyorum ama bu kadar anlayışlı biri olmak istemiyorum bazen. Bununla baş edemiyorum..."

Bana doğru eğilip başını omzuma yaslıyor. Burnuma dolan saçlarının kokusuyla gözlerim yanmaya başlıyor. Boğazımda bir sızı hissediyorum. Onun üzüldüğü her gün için acı çekiyorum sanki. Kalbime ağrılar giriyor. Titreyen sesi, iç çekişleri, çaresizliği kalbimi yaralıyor. Bir elimi sırtına sarıp yüzümü saçlarına bastırıyorum. İlk kez biriyle konuşurken onun için bu kadar kalbim kırılıyor. Aşk denen şeyin ne olduğunu o anda kavrıyorum. Yıllarca insanları dinledim. Onlar için üzüldüm, onlara kendilerini iyi hissettirmeye çalıştım. Ama hiç onlarla birlikte gerçek alamda acı çekmedim. Birinin acısını, mutluluğunu, umutlarını ve çaresizliğini kalbinde hissedebilmenin mümkün olduğuna inanmazdım ama oluyormuş işte. O güldüğünde gülmek istememi, üzüldüğünde acısını hissetmemi nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum. Belki de aşk anlamsız duyguların sevgiyle sarmalanmış halidir. Belki de aşk insanın açıklayamadığı duygulara taktığı herhangi bir isimdir. Bu her neyse, sonucu ne olursa olsun, yaşayabildiğim için hayatım boyunca minnettar olacağımı biliyorum.

"Mükemmel bir insan olmak zorunda değilsin Bayan Renk. Kalbin kırıldığında, haksızlığa uğramış hissettiğinde

aklından geçen şeyler yüzünden kendini sorumlu tutamazsın. Kardeşini bile yaptıklarından sorumlu tutmazken kendine bu kadar yüklenemezsin. Sen bir cani değilsin ki. *İnsansın sadece.* İnsan bazen yorulur. Tükenir. Bazen mahvolur ve yaşadıklarına son vermek ister. Sonucu ne olursa olsun. Ve seni insan yapan şey, bunun doğru olmadığını fark etmendir."

Başını kavrayıp kaldırıyorum. Gözlüğü kıpkırmızı burnunun üstüne düşmüş. Öyle masum görünüyor ki sıcacık bir duyguyla doluyor yüzüne değen parmak uçlarım. "Sen kusursuzsun. Kusurlarınla, huysuzluğunla, her gün biraz daha ortaya çıkan o tatlı kişiliğinle, yeni yeni göstermeye başladığın gülücüklerinle. Kardeşin için yaptığın onca şeyle kusursuz birisin. Bir noktada yorulup umutsuzluğa düşmüş olabilirsin. Ben elini tutup seni kaldırmak için buradayım. O gece burada karşılaşmamız tesadüf değildi. Öyle sanıyorduk belki ama sana söz verişim, senin bana güvenişin asla tesadüf değildi. O an karşılaştık çünkü bana ihtiyacın vardı. Karşılaştık çünkü benim sana sandığımdan çok daha fazla ihtiyacım vardı. Sen benim kusursuz Bayan Renk'imsin. Sana renkleri gösterdiğimi zannederken bana tüm renklerin anlamlarını bambaşka bir bakış açısıyla gösteren kişisin. Kendini olduğundan daha az iyi görmeni kabul etmiyorum. Tamam mı?"

Bayan Renk gözlerinde parıldayan yaşların arasında sakladığı onlarca hisle bakıyor bana. Minnetle, güvenle, huzurla hatta belki de sevgiyle. Sevgisini bir kalıba sokamayacak kadar içten bakıyor gözleri. O bakışlardan farklı anlamlar çıkarmaya çalışamayacak kadar samimi görünüyor. Kendimi bile şaşırtarak eğilip başının üstünü öpüyorum. Onu öyle çok seviyorum ki iyi olmasını öyle çok istiyorum ki içime sığmıyor artık bu hislerim. Şu an, bir çatının kenarına tünemiş iki kuş gibi birbirimize bakarken kalbimdeki hisler on katı büyüyor.

Onu anlıyorum. Ailesini de. Sevdiğimiz insanlar için neler yapabileceğimizi, gerektiğinde kendi hayatımızdan vazgeçebileceğimizi biliyorum. Sağlıklı bir insanın her şeye göğüs gerebileceği düşüncesinin yanlışlığını biliyorum ancak iki kişi arasında beklentilerin hep sağlıklı olana yüklenmesini de anlayabiliyorum. Bayan Renk'in ailesiyle ofisimde görüşseydim onlara sağlıklı ve iyi olduğunu düşündükleri kızlarını ne hale getirdiklerini anlatırdım. Onun sevgiye ne kadar ihtiyacı olduğunu, içine düştüğü gelgitlerin ruhunu ne kadar yorduğunu söylerdim... Sevdiği bir insanın nefretini hak ettiğine inanmasının ona neler yaptığını anlatırdım ama belki de hiçbir şeyi değiştiremezdim.

İçinde bulunduğumuz bu durumda, ben bir terapist, o da danışmanlığını yaptığım biri değilken, burada sadece birbirine güvenen iki kişiyken her şeyi değiştirebileceğimi biliyorum. Ona ihtiyacı olan tüm sevgiyi sunabileceğimi, yanında kim olarak durmamı isterse öyle duracağımı ve bir daha kaybolmuş hissetmesine izin vermeyeceğimi biliyorum. Bunun için sessiz bir söz veriyorum ona. Sanki beni duymuş gibi, "Sinan..." diyor, sesinde içimi eriten bir tınıyla. "İyi ki hayatıma girdin."

"Hayır, asıl sen iyi ki benim hayatıma girdin." Derin bir nefes alıp yüzünü bırakıyorum. Biraz geri çekilip konuyu dağıtmak için bir şeyler arıyorum, aksi halde ağzımdan çıkacaklara engel olamayacağım.

"Ama keşke bu şekilde girmeseydim hayatına," diyorum kızgın olmaya çalışarak.

"Ne?" Burnunu çekip o da kendini geri çekiyor. Az önceki dağılışımızdan sıyrılıp toparlanıyoruz.

"O gece burada olmandan söz ediyorum. Gelmeseydim ne olacaktı? Hissettiklerini, depresyona sürüklenişini anlayabilirim Bayan Renk. Ama intihar etmek? Ne kadar düşünürsem düşüneyim, en sessiz, ruhsuz zamanlarında bile

seni kendini öldürmek isteyecek biri gibi göremiyorum. O gece ne düşünüyordun ki? Sen olmazsan ailenin daha iyi olacağını mı?" Konuşurken sonunda ona olan kızgınlığımı anlatabilmenin rehavetiyle iyice geriliyorum. Sonra Bayan Renk'in dudakları titriyor. Elini ağzına kapatıp sesini bastırmaya çalışıyor ama çok geç. Onu gördüm.

"Bir de gülüyor musun? Sence bu komik mi?"

"Evet. Komik. Bu hayatımda duyduğum en komik şey hatta!" Kahkaha atmaya başlayınca dengesini kaybetmesinden korkarak koluna yapışıyorum.

"Şuradan iniyoruz ve bu konuşmaya öyle devam ediyoruz!"

"Sinan." Diğer kolumu da tutup alaycı bakışlarını yüzüme dikiyor. "Sana aşağı atlayacağımı hiç söylemedim."

"Ne?"

"Sen geldin ve intihar etmek üzere olduğumu düşündün."

Kaşlarım çatılıyor. "Çünkü gece yarısı bir sinir hastalıkları hastanesinin tepesinde, çatının ucundan sallanıyordun!"

"İşe bak, şu an da tam olarak aynı şeyi yapıyorum. Sence intihar etmeye mi çalışıyorum?"

"Sen... Ne?" Kolunu bırakıp ayağa kalktığımda o da hemen kalkıyor. "Sen... Atlamayacak mıydın?" Başını iki yana sallıyor ve o an ne hissedeceğimi bilemiyorum.

"Kötü bir gece geçirmiştik ve biraz yalnızlığa ihtiyacım vardı. Ablamın intihar girişiminden kendimi sorumlu tutuyordum. Yalnız ve mutsuzdum... Sonra sen geldin. Bir şeyler saçmalayıp durdun ve ben de seni düzeltme gereği görmedim. Bir şey ifade edeceğini düşünmemiştim."

"Yani atlamayacaktın?" diye soruyorum tekrar. Bomboş yüzüne bakarken Bayan Renk savunmaya geçercesine kıpırdanıyor.

"Özür dileyecek değilim. O gün seni düzeltmiş olsaydım belki de hâlâ o yalnız ve suçluluk dolu kız olacaktım. Sen de kim bilir nerede ne yapıyor olurdun. Ben yalnızca her gün uğraştığın sorunlulardan biri olarak kalırdım hafızanda. Belki de unutur giderdin beni. Ama şimdi Bayan Renk'im!" diyor, bunun ne kadar önemli olduğunu görmemi istercesine. "Bu yüzden özür falan dilemeyeceğim!"

Öylece yüzüne baktığım birkaç saniyenin ardından önce kahkahalarla gülüyorum. Bayan Renk beni aşağı itip terasa düşürdüğünde bile gülmeye devam ediyorum. Ardından yanıma indiğinde, güvenli bölgede olmanın ve artık korkacak bir şeyimin olmamasının rahatlığıyla, "Allah'ım!" diye bağırıyorum. "Tekrar intihara kalkışma diye neler yaptım! Sürekli senin için nasıl endişelendiğimi biliyor musun? Seni öldüreceğim!" Hem kahkahalarla gülmek hem de öfkeyle bağırmak istiyorum. "Bunun hesabını vereceksin minik huysuz!" Ona doğru atıldığımda çığlık atarak koşmaya başlıyor ve ben omuzlarımdaki endişe ağırlığından kurtulmuş bir halde, kanatları kırılan huysuz kuşumun iyileşmesinin tadını çıkararak peşinden gidiyorum.

17. Bölüm

DOKTOR MANKAFA"

Hastanenin çatısında kendini öldürmeye çalıştığını düşündüğüm için panikleyip hayatına girdiğim kıza âşık olduğumu fark edeli kısa bir süre oluyor ama sanki o yıllardır kalbimdeymiş gibi hissediyorum. Duygularla ilgili her şeyi bildiğimi sanırken, yıllarca âşık arkadaşlarımı aptallıkları için kınarken Bayan Renk kalbimdeki kendi yerinde saklanıp benimle alay etmiş gibi geliyor son günlerde. Kendimi onu düşünmekten alıkoyamıyorum. Her an şu an ne yapıyor, ne hissediyor soruları içimi kemiriyor. Kahkahalarının, üzüntülerinin yansımasını içimde, en derinlerimde hissediyorum ve bu bana bambaşka bir bakış açısı kazandırıyor. Öğrendiğim bu yeni duyguları özümsemeye çalışıyorum. Ve Bayan Renk her geçen gün kalbimdeki yerini sağlamlaştırırken onun kalbinde yer alacak kişinin bir başkası olmasının korkusunu taşıyorum.

Bu korku uykularımı kaçırıyor. Ona açılmakla ilgili bir sorunum yok. Hemen şu an karşısına dikilebilir ve ona nasıl âşık olduğumu tereddütsüzce söyleyebilirim. Normal şartlarda olsak onun beni geri çevirecek olmasını umursamam bile. Bu yükü taşıyıp durmaktansa sonu ne olursa olsun söyleyip kurtulmayı tercih ederim ama şu an Bayan Renk'in dostu olarak kalmamın onun için önemli olduğunu

biliyorum. Bilmediğim şey ona olan hislerimi öğrendiğinde beni artık dost olarak görüp göremeyeceği. Sinan Ertekin'in bir kız için bu kadar dertleneceğini kim bilebilirdi?

İç çekerek annemin evindeki odamın penceresinden uzaklaşıyorum. Bayan Renk şu an Yavuz'la buluşmak için hazırlanıyor olmalı. Bunun canımı sıkmadığını söyleyerek kendimi kandırmaya çalışmayacağım. Ama o kendisiyle ilgilenen bir adamla görüşürken yerine gelen özgüvenini ve cesaretini ortaya serdikçe, büyük resmi kendime hatırlatıyorum ve karamsarlığım dağılıyor. Onu ellerimle başka bir adamla yaşayacağı ilişkiye hazırlamış olmak bile üzmüyor beni çünkü o mutluysa mutlu olacağımı biliyorum. Benimle ya da bensiz olması önemli değil. Önemli olan tek şey bir daha kaybolmaması. Bir daha kendini hayattan soyutlayacak kadar yalnız hissetmemesi. Sevgi bencilliğin pençesinde kıvranan bir duygu değil, özgürleştiren ve cesaretlendiren bir duygu olmalı.

Üzerime temiz bir tişört giydikten sonra odamdan çıkıp enfes kokuların yayıldığı mutfağa gidiyorum. Annem yine "oğlum evde" kahvaltısı hazırlamış. Tombul yanakları fırının başında durmaktan kıpkırmızı kesilmiş halde kendi kendine bir türkü mırıldanıyor. Onu öyle görünce gülerek sofradaki yerime geçiyorum. Annem bana bakıp keyifle kollarını sallayarak türküsüne devam ederken arada bir de öpücük yollamayı ihmal etmiyor tabii.

"Keyfin yerinde bakıyorum." Gül reçelini önüme çekip ekmek sepetine uzanıyorum hemen. Annem de fırından mis gibi kokan böreğini çıkarıp masanın kenarına koyuyor. Bir an için zihnimde Ganimet Sultan'la annemin börekleri yine ölümüne kapışıyorlar ve yine bir sonuç alamıyoruz. O an önümdeki hangisiyse o günlük galibiyet onun oluyor. Ama tabii bunu mutfağın kralı olduğunu düşünen iki kadına asla söylemiyorum. Geleneksel bir annenin mutfağına

dil uzatacak kadar kafayı yemedim dostlarım. Kimse o kadar delirmemeli...

"Yerinde tabii. Oğlum gelmiş kahvaltıya, niye yerinde olmasın?"

"Anne, gören de yılda bir kere görüşüyoruz sanacak." Annem koluma ufak bir çimdik atıp çaydanlığa uzanıyor. Çaylarımızı koyarken bana attığı yandan bakışların gayet farkındayım. Babamın işe erken gideceği tuttuğu için beni annemden koruyacak kimse yok, o yüzden gardımı düşürmüyorum.

"Ee? Yok mu yeni haberler?" diye soruyor öylesine konuşuyormuş gibi ama berbat bir yalancıdır. Beni sıkıştırmaya çalışacağına adım gibi eminim bu yüzden dikkatini dağıtmayı deniyorum.

"Bu hafta sonu Mısra'nın düğünü var. Seni de davet etti. Dün konuşmuştuk, kendisi de arar muhtemelen."

"Sonunda evleniyor mu o güzel kız? Canım benim, aslan gibi baktı kardeşlerine, büyüttü, yetiştirdi, şimdi kendi yuvasını da kuruyor..." Buğulanan sesiyle gözleri dolu dolu Mısra'yı övmeye başlayınca tehlike geçti sanıyorum ama canım annem bunu da kendi lehine çevirmeyi başarıyor tabii. "Herkes kurdu hayatını, çocuk çoluğa karıştı, bir benim akılsız oğlum evde kaldı böyle."

"Akılsız oğlun psikolog oldu anneciğim, hatırlatırım."

"Serap Teyze'nin oğlu da cerrah oldu ama bak meslekte daha ilk senesinde verdi annesinin kucağına torunu."

"Pes anne!" diyorum gülerek. "Oğlun o kadar bilimle uğraşsın, insanları inceleyip tezler yazsın sen hâlâ komşu çocuğu muhabbeti yap. Gerçekten pes."

"İncele annem, sana inceleme diyen mi var? Kadınları incele mesela biraz. Evlilik hayatını incele. Hatta bak, ilk elden incelemen için evlendireyim ben seni. Millet sanat için soyunuyor madem, sen de bilim için evlen."

"Soyunmakla aynı şey mi evlilik?" Çayımdan bir yudum alırken annem manidar bir gülüşle, "Eh," diyor. "Yakın meseleler." İçtiğim çayı ağzımdan püskürtmeyeyim derken boğulma tehlikesi atlattığım birkaç saniyenin ardından, inanamaz bir halde anneme bakıyorum. "Anne, ben bile seninle bu konularda şakalaşacak kadar bilim insanı değilim. Lütfen sen de olma."

Annem omuz silkerek tabağıma börekleri doldurup karşıma geçiyor. Sıcacık peynirli böreğimi yerken bir an için zihnimin gürültüsü diniyor ve kendimi yalnızca ağzımdaki mükemmel tada bırakıyorum. Yemeklerin iyileştirici gücünü hafife almayın dostlarım. Hayatın zevkleri küçük şeylerde saklıdır. Yeter ki yaşamayı bilin.

"Şükran yengenin bir yeğeni var. Öğretmen. Görsen bir, nasıl güzel. Nasıl zeki. Görünce dedim, tam Sinan'ıma layık bir kız."

"Anneciğim, bugün bunları dinlemek istemiyorum. Ne olur," diyorum iç çekerek. Ela'yla ayrıldığımızı öğrendiğinden beri hiç çekinmeden neşe saçıyor. Annem her zaman beni birileriyle tanıştırmaya çalışır ve ben de bununla eğlenirim. Ama bugünlerde ilişkilerle ilgili şakalar yapacak havada değilim. Bu da annemin gözünden kaçmıyor tabii. Ona daha önce Bayan Renk'i anlatmıştım. Onunla ilgilenip sosyal hayata adapte olmasına yardım ettiğimden bahsetmiştim. Annem diğer herkes gibi bunun altında bir şey aramamıştı çünkü nasıl biri olduğumu biliyor. Oğlunun insanların hayatlarına dokunmayı sevdiğini, bunun için tek sebebin mutsuz bir insana yardım etme isteği olduğunu biliyor. Bayan Renk'le de bu huyum sayesinde yollarımız birleşti. Hâlâ aynı amaçtayım ancak bir noktada ona olan hislerim derinleşti ve bunun ne zaman olduğunu bilmiyorum.

"İçini kemiren bir şey var senin. Söylesene oğlum." Annemin sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. Söyleyebile-

ceğim onlarca şey var ama hiçbiri dökülmüyor ağzımdan.

"Sence aşk ne?"

"Babana olan sevgim aşk işte," diyor annem, bu sanki dünyanın en bariz cevabıymış gibi. Daha çocukken bu soruyu ona defalarca kez sorduğumu hatırlıyorum. Her seferine başarısızca bana anlatmaya çalışırdı ve ben de aslında bilmediğini düşünürdüm. Oysa şimdi anlıyorum. Sanırım aşk bazen kelimelere dökemediğin her şey demek.

"Sen niye böyle bir soru sordun bakalım? Ay Sinan, kusura bakma annem ama âşık oldum dersen üç gün gülerim," diyor kıkır kıkır gülerek. Bu lafı ondan duymak beni öyle gücendiriyor ki annem ağzına bir zeytin atıp çayını yudumlarken dik dik yüzüne bakıyorum.

"Tamam, bazı duyguları biraz hafife almış olabilirim. Her daim mantıklı olabileceğimi de savunmuş olabilirim. Ama bu, bir şeyleri tecrübe etmeden önceydi. Yıllarca kafamı ütülediniz garip duygusal problemlerinizle. Şimdi ben kime ağzımı açsam gülmeye başlıyor. Kendim gibi bir arkadaşım yok diye mi oluyor bunlar?" Annem yüzüme boş boş baktığı birkaç saniyelik sessizliğin ardından birden ellerini dizlerine vurup tuhaf bir ses çıkarıyor.

"Sen âşık mı oldun?" Gülmemek için ısırdığı dudakları ve ağlayacak gibi bakan gözleriyle soruyu üç kez daha sorduğunda iç çekerek sandalyeme çöküyorum. Keşke olmasaydım diyeceğim, onu da diyemiyorum. Bayan Renk'e karşı hissettiğim şeyler olmasa birçok şeyi hâlâ anlayamayan, hafife alan biri olacaktım.

"Anne. Sakın ağlamaya başlama," diyorum ama çok geç. Annemin gözlerinden damlalar dökülmeye başladı bile. "Kim?" Yarın evleneceğimi söylemişim gibi içli içli soruyor bunu. "Allah'ım inşallah benim seveceğim biridir," diye de mırıldanıyor bir güzel.

"Senin seveceğin biri olduğuna eminim ama beni seve-

cek biri mi onu bilmiyorum." Annem merakla bana bakınca ona içimi döküyorum. Bayan Renk'imi nasıl bulduğumu, onu nasıl sevdiğimi. Onu koruma ihtiyacımı ve mutlu etme isteğimi anlatıyorum anneme. Lafımı hiç kesmeden dinliyor beni. Arada soğuyan çayımı değiştiriyor. Birkaç zararsız soru soruyor ama beni ne yargılıyor ne de cesaretlendirecek bir şey söylüyor. Sadece gözlerinde elle tutulacak kadar net bir inançla ellerime uzanıp, "Sen ne yapacağını bilirsin," diyor. "Senin iyiliğe olan inancın tanıdığım kimsede yok. Kendi bencil duygularımla seni yüreklendiremem çünkü sen olsan böyle davranırdın."

"Herkes bazen bana sinir olmakta haklı o zaman," diyorum iç çekerek.

"İnsanlara duymak istediklerini söylemediğin için mi? Sonunda bunu fark etmen ne hoş."

"Her zaman farkındaydım anne. Sadece tahminimden daha can sıkıcı olacağını bilmiyordum." Konuşmayı bitirmek için ağzıma koca bir parça börek atıyorum. Annemin onlarca sorusu olduğu her halinden belli olsa da bugünlük insafa gelip beni rahat bırakıyor. Ben de midemi mis gibi anne böreğiyle doldurduktan sonra dışarı çıkıyorum.

Tramvay durağına doğru yürürken kendime dinlenmek için verdiğim sürenin sonuna yaklaştığımı, artık işlerle ilgilenmem gerektiğini hatırlatıyorum. Neler yapacağımı düşünürken Mısra'nın düğün gününde Bayan Renk'le olan anlaşmamızın sonuna geleceğimizi fark ediyorum. Bununla ilgili ne hissedeceğimden emin değilim. Biraz daha yürümeye karar verip durağı es geçtiğim sırada telefonum çalıyor. Ekranda son zamanlarda konuşmak ve görmek istediğim tek kişinin ismini görünce yüzümde bir gülümsemeyle cevaplıyorum aramayı.

"Ben de seni düşünüyordum."

"Ne kadar harika biri olduğumu mu?" diye cevap verin-

ce dudaklarımda bir kahkaha patlıyor.

"Bana benzemeye mi başladın yoksa beni mi taklit ediyorsun onu düşünüyordum."

"Üzüm üzüme, deli deliye benzermiş Sinan Ertekin. Ne yapalım?" Aramızdaki gizemler ortadan kalktığından beri samimiyetimiz de bir üst boyuta geçti ve ben Bayan Renk'in bu halinden hayli memnunum. Bunu her seferinde dile getirmemek için kendimi frenliyorum çünkü onun keyifli ve hazırcevap olmasına hâlâ şaşırdığımı bilmesini istemiyorum. Ama şaşırmamak da elimde olmuyor. Bir insanın her gün daha da güzelleşmesi çok normal bir şeymiş gibi davranamıyorum.

"Neredesin?"

"Hastanedeyim. Annemin dışarı çıkması gerekiyordu ve ben de her zamanki gibi burada tedirgin bir halde oturmak zorunda olmadığımı hatırladım."

"Ve beni mi aradın?" diyorum inanılmaz bir gurur ve yanında puding kıvamında hislerle dolan bir ses tonuyla. *Aşk tam bir çılgınlık haliymiş dostlarım.*

"Şey, evet."

"Buna memnun oldum. Bugün Yavuz'la görüşeceğini sanıyordum."

Bu çok önemsiz bir şeymiş gibi, "Görüşmek istemedim," dediğinde adımlarım duruyor. Caddenin gürültüsünden uzaklaşmak için herhangi bir sokağa dalıyorum. "Neden? Bir sorun mu var?"

"Hayır. Sadece görüşmek istemedim. O iyi ve tatlı biri ama kendimi onu kullanıyormuş gibi hissetmeden edemiyorum. Hem onun gibi birinin hayatımın aşkı olacağını falan da sanmıyorum. Yani çuvalladın Sinan Ertekin. Bir ayımız dolmak üzere ve hâlâ kimse bana âşık değil. Mükemmel bir ilişkim falan da yok."

"O kadar emin olma," diyorum ağzımdan çıkanların far-

kında bile olmadan. Yavuz'u bırakmasıyla ilgili objektif bir yorum yapmam öyle zor ki. Söyledikleri gerçek mi yoksa başka bir sebep mi yatıyor bu kararın arkasında, anlamak için sorgulamak istiyorum ama yapabildiğim tek şey Bayan Renk'in başka birine âşık olmadığını bilmenin verdiği coşkuyla sersemlemek oluyor.

"Bayan Renk? Yanına gelebilir miyim?"

"Bensiz yapamadığını kabul et," diyor alayla. "En azından artık sürekli bulunduğum yerlerin fotoğrafını istemiyorsun."

"Sensiz yapamadığımı memnuniyetle kabul edebilirim. Ayrıca biraz paranoyakça davrandıysam kusura bakma. Kendini öldürmeni engellemeye çalışıyordum."

"Asla öyle bir şey yapmam."

"Ve bunu bana söylemedin çünkü eğleniyordun değil mi?"

"Yanıma gelmeyecek miydin?" diye sorduğu an tekrar caddeye çıkıp gördüğüm ilk taksiyi durduruyorum. Yarım saat sonra Bayan Renk beni ablasının odasının kapısında karşılıyor. Beni gördüğünde yüzünde oluşan o çekingen gülümsemeye bayılıyorum. İnsanların iyileşme sürecini görmek, tavırlarındaki ve sosyal hayatlarındaki olumlu gelişmeleri öğrenmekten her zaman zevk almışımdır. Bayan Renk'le geçirdiğimiz günlerde onun yavaşça bana ve hayata adapte olmasını izlemek, belki ilk kez birisi için bu kadar önemli bir rol oynadığımdan belki de diğer onlarca ihtimalin getirdiği o sıcak hislerden bilmiyorum, hayatımın en güzel tecrübesiydi.

"Dışarıda harika bir hava var. Neden ablanı biraz bahçeye çıkarmıyoruz? Sahi, adı ne?"

"Sana da merhaba," diyor sıkıntılı bir nefes vererek. "Adı Esra. Onunla ilgili hiçbir şey yapmayacağız, hatta mümkünse gözüne bile görünmeyeceğiz. Tamam mı?"

"Neden? Onunla tanışmak istiyorum."

"Ziyaretçi saatinde değiliz Sinan."

"Benim için bir ayrıcalık yapacaklarına eminim," deyip odanın kapısını açıyorum. Bayan Renk arkamdan sertçe fısıldıyor ama durmaya niyetim yok. Kızgınken bambaşka bir cazibesi oluyormuş, bunu da öğrenmiş olduk işte. Odanın içine girdiğimde saçları kısacık kesilmiş çelimsiz bir kızla karşılaşıyorum. Yatağın ortasına oturmuş elindeki dergiyi karıştırırken çıkardığım seslere rağmen başını kaldırıp bakmıyor. Bileklerinde Bayan Renk'e aldığım bilekliklerle alakası olmayan bir sürü takı var. Kaba ve karamsar takılar. "Merhaba, ben Sinan." Alışkanlıktan olsa gerek, sandalyeyi yatağın yanına çekip kızın karşısına geçiyorum.

"Sinan ne?" diye soruyor bana bakmadan. Bu halleri tanıdık gelebilirdi ama kızın üzerindeki kasıtlı kayıtsızlığa kanacak değilim.

"Sinan Ertekin."

"Branşın ne? Doktor mankafa mısın yoksa doktor gerzek mi?"

"Aslında psikoloğum ama şu an burada sadece bir arkadaşım." Kız başını kaldırıp Bayan Renk'e bakarak bariz bir şekilde fısıldıyor. "Ah, mankafaymış."

"Espri anlayışını ablandan mı aldın?" diye sorduğumda Bayan Renk bana bakıp gülüyor. Bu Esra'nın ilgisini çekmiş olacak ki sonunda başını çevirip bana bakıyor. Gözleri beni baştan aşağı süzdükten sonra rahatsız bir halde kardeşine dönüyor. Esra'nın ilgisiyle minik huysuzun tedirgin olduğunu fark ediyorum.

"Bayan Renk'in bir arkadaşıyım," diyorum Esra'ya. "Buradayken seninle de tanışmak istedim. Senin için sorun olur mu?"

"Bayan Renk?" Önündeki dergiyi kapatıp dikkatini bana veriyor.

"Elvin. Kardeşinin adının gökkuşağının renkleri demek olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır." diye yalan söylüyor. Beni sevmediğini anlamak için dâhi olmama gerek yok. Ama sanıyorum ki bunu alışkanlıktan yapıyor. Kardeşine ve onunla ilgili iyi olan şeylere verdiği bir tepki olabilir bu. Bunun Bayan Renk için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemem. "Sen kimsin?"

"Sinan benim arkadaşım abla," diyor Bayan Renk. Üstünde bir yılmışlıkla yatağın ucuna oturuyor. Tüm bunların arkasından gelecekleri biliyormuş ve bunu kabullenmiş gibi bir hali var. Esra'nın ilgisini kardeşinden çekmeye çalışıyorum ama kendini bana kapatıyor. Pencereye doğru dönüp konuşmayacağını belli ettiğinde iç çekiyorum. Burada sadece bir ziyaretçi olarak bulunduğumu kendime hatırlatarak kasvetli odada sıkıcı bir sessizliği birbirinden çok farklı bu iki kızla paylaşıyorum.

Esra uyuyunca kapının önüne çıkıyoruz. "Sana içeri girme demiştim."

"Biliyorsun, ilgim olmayan şeylere burnumu sokmayı severim."

"Bilmez miyim?" Ellerini göğsünde birleştirip duvara yaslanınca ben de omzumu kapıya yaslayıp bedenim ona bakacak şekilde duruyorum.

"Sana çok sorun çıkaracak mı?"

"Önce bunu içinde büyütecek, bu arkadaşlığa onlarca anlam yükleyecek. Nefretini büyütüp sonunda da üstüme kusacak."

"Bunu engelleyebileceğimizi düşünüyorum. Ama onunla görüşmeme izin vermelisin."

"Burada ona yardım etmeye çalışan bir sürü insan var Sinan. Senin onunla uğraşmanı istemiyorum. Benimle yeterince uğraştın zaten."

"Ve geldiğin noktaya bak. Bir ay önce nasıl biriydin, hatırlıyor musun?"

"Kaknem mi?" dediğinde ikimiz de gülüyoruz. Karşı pencereden vuran güneş ışığının altında çilleri parlıyor. Gözlüğünün çerçevesinin gölgesi yanaklarına düşmüş ve bu haliyle bana hem çok güzel, hem de çok sevimli görünüyor.

"Âşık olabileceğin kişi nasıl biri?" diye soruyorum onu izlerken. *Aklıma gelen şeyleri pat diye söyleme eğilimine yol açıyorsun Bayan Renk. Son zamanlarda başıma gelen her şey senin suçun.*

"Ne?"

"Yavuz'un âşık olacağın biri olmadığını söyledin. O kişi nasıl biri olurdu?"

"Ben... Bilmiyorum." diyor ayaklarına bakarak. "Anlamam için o kişiyle tanışmam gerekir. Ve Yavuz'la yeterince tanıştım. Aşkın rezervasyon üzerine geliştiğini düşünmek dünyanın en saçma şeyi."

"Kesinlikle," diyorum tüm ciddiyetimle. Bayan Renk kaşlarını kaldırarak yan dönüp omzunu duvara yaslıyor, böylece yüz yüze geliyoruz.

"Aşkın rezervasyon üzerine geliştiğini söyleyen sendin yalnız."

"Son zamanlarda yeni şeyler tecrübe ediyorum. Fikirlerim değişti."

"İlginç. Peki." Parmağını bana doğru uzatıp, "Alay etmeden cevapla." diyor. "Senin âşık olacağın kişi nasıl biri olur?"

Kelimeler ağzımdan öyle rahat çıkıyor ki üzerinde düşünsem bile farklı bir cevabım olmayacağına eminim. "Senin gibi biri."

Tüm dürüstlüğümle cevapladığım soruma karşılık Bayan Renk sarsılıyor. Yüzündeki bariz şaşkınlıkla bana bakarken ağzından çıkacakları merakla bekliyorum ama o kendini toparlayıp omzuma vuruyor. "Bu komik mi sen-

ce?" İnan bana biraz bile değil. Cevabı karşısında hayal kırıklığına uğradığımı belli etmiyorum elbette. Neyse ki o sırada annesinin sesi aramıza giriyor.

"Artık tanışmamız gerekmiyor mu?" diyen kadına gülümseyerek elimi uzatıyorum. "Bu ailede en azından birinin arkadaş canlısı olduğunu görmek güzel. Ben Sinan."

"Ah, kızlarımın ikisiyle de tanıştın mı yoksa?"

"Benim için ilginç tecrübelerdi."

İçten bir tavırla, "Ben Selvi," diyor. "Kızımın son zamanlarda tekrar gülümsemeye başlamasının sebebi sen misin?"

Bayan Renk'in annesini dürtüklemesine karşı eğlenen bir tavırla, "Evet," diyorum. "Sürekli harika bir adam olduğumu söyler."

"Hayır. Söylemem. Ablama bakman gerekmiyor mu anne?" Annesi bir an gerçekten üzgün görünüyor. "Evet. Gerekiyor ama seninle daha sonra tekrar görüşmeyi çok isterim Sinan. Konuşkan ve neşeli insanlarla vakit geçirmeyi özlüyorum."

"Ne zaman isterseniz." Selvi Hanım'la vedalaştıktan sonra koridorda Bayan Renk'le yalnız kalıyoruz. Gözlerini bana dikip, "Kendini senin kadar çok seven birini daha görmedim," diyor.

"Ben de görmedim. Ama beni seven çok insan var."

"Sen cidden mankafasın."

Kolumu omzuna atıp, "Bu mankafayla yemek yemek ister misin?" diye soruyorum.

"Tavuk yiyeceksek olur."

"Sen ne istersen onu yiyeceğiz." Ona sataşarak yürürken kolumu itmediğinin gayet farkındayım. Mesafeyi korumakla ilgili yorumlarda bulunmadan ya da beni azarlamadan yanımda yürüyor ve işin güzeli, aramızdaki yakınlığı öyle doğal karşılıyor ki beni uzaklaştırmak aklına bile gelmiyor.

"Hafta sonu benimle Mısra'nın düğününe gelir misin?"

"Benim orada ne işim var ki?"

"Davetlisin. Hem bir ayın sonuna geliyoruz," diyorum saçlarını karıştırarak. Elime vurup bana dil çıkarıyor. Ben de burnunu sıkarak onu iyice sinirlendiriyorum. "Belki de aşk seni bulmak için anlaşmamızın son gününü bekliyordur."

"Belki de aşk beni hiç bulmaz ve hayatın boyunca beni yanında taşımak zorunda kalırsın." Daha önce söylediğim bir şeye gönderme yapmış olsa da bu fikrin ne kadar hoşuma gittiğini es geçemeyeceğim. Daha çok hoşuma gidense bana verdiği samimi cevap oluyor.

"Biliyor musun, bence bu harika bir fikir."

"Aslında... Biliyor musun, bu gerçekten de harika bir fikir."

18. bölüm

"MUTLU BİR DİLEK"

"Ciddi bir sorunumuz var."

Gideceğimiz yeri haber vermek için Bayan Renk'i aradığımda telefonunu bu cümleyle açıyor. Bir yandan anahtarlarımı ararken onu daha iyi duyabilmek için telefonu diğer kulağıma koyup "Çatıya mı çıktın?" diye soruyorum.

"Evet ve buraya gelmezsen atlayacağım. Gelirsen de atlayabilirim. Ya da beraber annemi aşağı atabiliriz. Sen seç."

"Bir saniye, Bayan Renk'le mi konuşuyorum? Çünkü o sıradan gençler gibi peş peşe saçma cümleler kurmaz."

"Sinan. Paniğimle eğleniyor musun?"

"Öyle bir şeyi asla yapmam," diyorum gülerek. "Anlat hadi."

"Annem seninle yemek yemek istiyor."

"Hmm... Ve bu bir sorun çünkü?" Sıkıntılı oflamasını duyduğumda dudaklarım kıvrılıyor. Onunla uğraşmayı seviyorum. Kısa süre öncesine kadar hayatındaki ciddi sorun yalnızlık, gereksiz bir suçluluk ve belki de intihar düşüncesiyken, bugün ciddi sorununun annesiyle yemek yeme ihtimalimiz olmasını seviyorum. Ağzımın payını vermesini, benimle kavga etmesini ve canı sıkıldığında arayacağı ilk kişi olduğumu bilmeyi çok seviyorum.

"Çünkü... Senin için sorun değil mi? Annem seninle niye

yemek yesin ki Sinan? Ben bile annemle en son ne zaman yemek yediğimi bilmiyorum."

"Bana Sinan demek için niye bu kadar bekledin ki sen?"

Kısa bir duraklayışın ardından şaşkın kıkırtısı kulaklarıma doluyor. Öyle samimi bir tepki ki bu onunla flört etmemek için dişlerimi sıkıyorum. Oysaki ben herkesle flört ederim. Flörtün romantik bir şey olduğuna da inanmam. Birine iltifat etmek, alakasını ve tepkilerini görmek için ona biraz sataşmakta ne sakınca olabilir ki? Ama konu Bayan Renk olunca attığım her adımda ayak seslerim adeta, sana âşığım, diye dört bir yana bağırıyormuş gibi geliyor bana. Sanırım paranoyak oldum dostlarım. Hangi evresinde olduğumu meslektaşlarımla en kısa zamanda tartışacağım.

"Anneme şehir dışına çıktığını söylesem bu beni kötü bir evlat mı yapar?" Minik huysuz tekrar konuşunca bir saniyeliğine neden bahsettiğimizi hatırlamaya çalışıyorum. Bayan Renk'in gülüşüne takılıp kalınca konuyu kaybettim sanırım. Ah, anneyle yemek. Tamam...

"Onun yerine yarın sizi öğlen yemeğine götürmeme ne dersin? Saat iki gibi sizi alabilirim."

"Araban yok senin."

"Babamın arabası bende."

"Başka bir programın yok mu? Ofis falan bakman gerekmiyor mu?"

"Aslında bir yer buldum sayılır. Aciliyeti olan başka bir işim de yok."

"Bu durum sadece bana mı tuhaf geliyor?"

"Sen de benim annemle tanışabilirsin Bayan Renk. Şaşırtıcı bir bilgi olabilir ama insanlar birbiriyle tanışırlar. Büyük sebepler olması gerekmez."

"Sen insanlarla nasıl tanışıyorsun? Yol kenarında taksi bekleyenleri, kendilerini arabanın altına atmasınlar diye kahve içmeye davet ederek mi?"

"Tamam. Bu konuda daha fazla şaka istemiyorum. Bana haftalarca acı çektirip sonra da bununla eğlenemezsin. Kötü bir arkadaşsın Bayan Renk." Telefonun ucunda beni meraklandıran bir sessizlik oluyor. Ardından onun içli sesini duyduğumda afallıyorum.

"Şimdi neden öyle diyorsun ki?"

"Hey, şaka yapıyorum."

"Komik değil."

Sitem edişi beni gülümsetiyor. Alınacağı bir şey olduğunda bunu kabullenmek yerine belli ettiği için onunla gurur duyuyorum. "Haklısın, komik değildi. Bana nerede olduğunu söyle ve gelip sana sarılayım."

"Neden?"

"Barışmak için."

"Sinan," deyişinde içimi eriten bir şeyler var. Teknik olarak içinizin erimesi imkânsız elbette. Aksi halde ayakta duramaz, pörsümüş salatalık gibi büzüşüp yere yığılırsınız. Ama aptalca benzetmelere başvurmadan bu hisleri açıklamak mümkün değil ki.

"Evet," diyorum, pencerenin yanındaki koltuğa çökerken. Ayakta duramayacak kadar romantik hissediyorum kendimi. *Ne yaptılar sana Sinan Ertekin?*

"Teşekkür ederim, kalbim kırıldığında bunu fark ettiğin ve küstüğümü düşündüğünde benimle barışmaya çalıştığın için. Bana kendimi değerli hissettirdiğin için de. Seni gerçekten seviyorum ve beni bulduğun için çok mutluyum."

Söylediklerinden farklı anlamlar çıkarmaya çalışmayacağım çünkü bu öyle bir konuşma değil. *Seni seviyorum* cümlesi de toplumun genel algısının aksine her zaman bir aşk itirafı değil zaten.

"Seni bulamayacağım ihtimallerin kapılarını açmazdım Bayan Renk." Cevap vermese de ne demek istediğimi bildiğini biliyorum. Çünkü beni en az onu tanıdığım kadar

iyi tanıdığını biliyorum. Konuşmanın garipleşmemesi için gülüyorum. "Az önce duygusal bir an mı yaşadık? İlişkimiz her geçen gün normalleşiyor, farkında mısın?"

"İkimizin dâhil olduğu bir şeyin normalleşebileceğine asla inanmam."

"Ne tatlısın," diyorum dümdüz bir sesle. Bu Bayan Renk'ten kaptığım bir hareket. Kendimi gıcık hissettiğimde kullanıyorum. "Yarın yemeğe çıkıyoruz ve yarım saat sonra seni bir yere götürüyorum. Neredesin? Seni almaya geleyim."

"Hastaneden çıktım, durağa yürüyorum."

"On dakikaya oradayım," deyip evden çıkıyorum. Bayan Renk nereye gideceğimizi sormuyor bile. Muhtemelen onu sürekli bir yerlere götürdüğüm için ama ben bunu aramızdaki güvene bağlamayı tercih ediyorum. Minik huysuzu aldıktan sonra bir arkadaşım sayesinde tanıştığım ve kurslarından birine gittiğim pastacı arkadaşımın dükkânına geliyoruz.

Arabadan inip *Destan'ın Düşleri* tabelasının sallandığı küçük ama sevimli dükkânın kapısını itiyorum. İçerisi rengârenk ama karmaşadan uzak, huzur veren bir renklilik bu. Pembe ve mavi duvarlar, beyaz masaların üstünü süsleyen renkli çiçekler ve mutfak kısmına açılan şirin pencerenin üstüne dizilmiş el yapımı harika figürler insanı baktıkça mutlu eden cinsten. Bayan Renk yüzünde bir gülümsemeyle vitrindeki maket pastaları incelerken pencerenin yanındaki kapı açılıyor ve içeriden karnı iyice büyümüş, güzel bir kadın çıkıyor. Arkasından da tıpkı ona benzeyen sarışın, aşırı sevimli bir kız çocuğu geliyor.

"Buraya gelen yeni insanların yüzlerindeki gülümsemeyi görmeye bayılıyorum," diyor Destan bana sarılırken. "Hoş geldin Sinan."

"Hoş buldum, annecik. Görmeyeli büyümüşsün."

"Bunu söyledin mi gerçekten?" Yüzündeki tehditkâr ifadeyi görünce hemen başımı iki yana sallayıp Peri'yi öpmek için eğiliyorum.

"Nasılsın Peri?"

"İyiyim, annemle kek yaptık az önce. Yemek ister misin?"

"Çok isterim. Kimsenin keki seninki kadar güzel olmuyor."

Tatlı sesinden ve küçücük boyundan beklenmeyecek bir ciddiyetle konuşuyor. "İyi bir kekin sırları vardır Sinan. Mesela yumurtaları mutlaka geceden buzdolabından çıkarmalısın."

"Neden ?"

"Çünkü oda sıcaklığında olmalı. Öyle olduğunda kekimiz çok daha güzel kabarır."

"Vay, bunu bilmiyordum." Peri sapsarı saçlarını geriye atıp bilmiş bir tavırla başını sallıyor.

"Herkese söyleme tamam mı? Bunlar kolayca öğrenilebilecek şeyler değil."

Peri'nin tombul yanaklarına birer öpücük bırakıp doğruluyorum. "Kızının bu kadar akıllı olması beni ürkütüyor."

"Yumurtaya şufurta demeyi yeni bıraktı. Ürkütücü bir çocuk olduğunu sanmıyorum. Bizi arkadaşınla tanıştıracak mısın?"

"Ah, affedersin." Abartılı hareketlerle arkadaşımın omzunu tutuyorum. "İnsanlarla tanışmak konusunda bazı problemleri var. Sorunla ilgileniyoruz." Bayan Renk bana gözlerini devirip elini Destan'a uzatıyor. "Ben Mor."

"Ne güzel bir isim," diyor Destan tüm samimiyetiyle. "Ben de Destan ve bu da kızım Peri."

"İsmin gerçekten Mor mu?" Peri onun elini tutup merakla soru sorduğunda Bayan Renk ne yapacağını bilemiyormuş gibi bana bakıyor. Başının çaresine baksın diye hiç

oralı olmuyorum.

"Şey, bu ismi özellikle seçtim," diye kaçamak bir cevap veriyor.

Peri heyecanlanarak, "Yani annen ve babana isminin ne olacağını sen mi söyledin?" deyip annesinin eline sarılıyor. "Kardeşim de sana isminin ne olmasını istediğini söylüyor mu?"

"Al işte, çocuğun beynini yaktık. Ben ona Bayan Renk diyorum. Sizce de benim seçtiğim isim daha güzel değil mi?" Mırıldanmama karşılık Renk'in güldüğünü duyuyorum. Hemen ardından utanarak bakışlarını dükkânda gezdirmeye başlayınca bu haline kıyamayıp Peri'nin dikkatini başka yere çekmek için konuyu değiştiriyorum. "Sen kardeşinin adının ne olmasını istersin?"

"Babam da bunu düşünmemi istedi ama ben karar veremiyorum. O kadar çok isim var ki!" Destan kızının saçlarını düzeltip, "Sinan Abi'n arkadaşıyla birlikte mutfakta biraz çalışacak. Biz de o sırada Eylül Teyze'ni görmeye gidelim ister misin?" diye soruyor.

"Olur. Sinan pasta yapmayı biliyor mu?"

"Evet. Hem de benden öğrendi."

"Ee, pardon? Pasta yapacağız mı dediniz? Ben spatulanın neye benzediğini bile bilmem. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Bayan Renk'in tedirgin sesi ikimizi de eğlendiriyor.

"Bu tribe bayılıyorum," diyor Destan neşeli bir sesle. "Peri'ciğim, Mor'u içeri götürüp spatulanın ne olduğunu göstermeye ne dersin?"

"Olur!" diyor küçük kız kıkır kıkır gülerek. Bayan Renk'in elini tutup sürükleyerek onu mutfağa götürünce Destan'la yalnız kalıyoruz.

"Demek pasta yapmak istiyorsun."

"Evet."

"Bir kızla."

"Evet."

"Sinan!" Koluma girip bilmiş bir gülücükle bana bakıyor. "Onu etkilemeye mi çalışıyorsun?"

"Ne? Hayır." Birini etkilemek isteseydim çabalamam gerekmezdi diyeceğim ama konu Bayan Renk'ken diyemiyorum dostlarım...

"Bu hikâyeleri öyle çok duydum ki," diyor göz kırparak. Bir kadının ortada bir romantizm olduğunu düşündüğünde kendinden geçmesi için gerçekliğinden emin olmaya hiç ihtiyacı olmuyor dostlarım.

"Tabii tabii. Her neyse. Duvardaki panoda yapılabilecek en kolay ve lezzetli pasta tarifi var. Senin için adım adım yazdım. Biz iki üç saat sonra geliriz. Senin için yeterli bir süre mi?"

"Artık gider misin?"

"Tabii, kalıp izlemek isterdim ama yaşayacağınız şeylerin büyüsünü kaçırmak istemem. Peri! Gidiyoruz kızım." Çantasını toparlayıp kızlar mutfaktan çıkmadan hemen önce bana doğru eğilip fısıldıyor. "Sinan, kekler ve diğer tüm tariflerle ilgili bir püf nokta daha ister misin?"

Onun gibi başımı eğip fısıldayarak soruyorum. "Nedir?"

"Sevgi. Aşk. Hatta bütün güzel duygulardan tarife bir tutam eklemek."

"Bunu nasıl yapacağım?" diye soruyorum gülerek ama söylediği şey, daha ziyade buna olan inancı beni etkiliyor. Sevginin her şeyi güzelleştireceğine inanan birinin yaptığı işlerle bunu kanıtladığına daha önce de şahit oldum.

"Sadece içindeki duyguların parmaklarından taşmasına izin ver. Sevgiyi hissettiğinde ve tadının çıkacağına inandığında gerisi kendiliğinden gelir."

"Teşekkürler Destan. Bu iyiliğini unutmayacağım."

"Rica ederim! Pastanemin bir aşka daha hizmet etmesi

beni mutlu eder. Pastalarım kaç çifti bir araya getirdi tahmin bile edemezsin."

"Öyle değil," diyecek oluyorum ama Destan'ın söyleyeceğim hiçbir şeye inanmayacağını fark ettiğimde zorlamaktan vazgeçiyorum. Peri yanında mor renkli, çiçek desenli bir önlük ve aşçı kepi giymiş Bayan Renk'le birlikte geri dönüp yeni arkadaşını takdim ediyor. "Nasıl olmuş? Ben seçtim."

"Harika bir seçim olmuş Peri'ciğim," diyor Destan ve ben de sıkılmış gibi gözükmeye çalışan Bayan Renk'ime bakarak onu onaylıyorum. "Sinan, içerideki beyaz dolaptan sen de kendine bir önlük alabilirsin. Biz artık gidiyoruz. Tanıştığıma çok memnun oldum Bayan Renk. Başka bir gün benim pastalarımdan yemeye de bekliyorum." Destan Renk'e sarılıp yanaklarından öpünce minik huysuz tavşan gibi kalakalıyor. Arkadaşım bunu fark etmemiş gibi kızının elini tutup, "Biz çıktıktan sonra kepenkleri indirin ki kimse sizi rahatsız etmesin. Anahtarlar şurada. İyi eğlenceler!" deyip bize el sallayarak dışarı çıkıyor. O gittikten sonra söylediği gibi anahtarı alıp kepenkleri indiriyorum.

"Ee, neden bunu yaptığımızı bana açıklamayı düşünüyor musun?"

"Eğleniriz diye düşündüm. Hâlâ bir ayımız dolmadı ve hâlâ sana hayatın yaşanmaya değer olduğunu hatırlatacağıma dair verdiğim bir söz var."

"Hayat, yanında birileri varsa yaşanmaya değerdir."

"Ve görünen o ki işimi pek de iyi yapamıyorum. Hayat yanında kimse olmasa bile yaşamak isteyecek nedenler bulabileceğin bir yer."

"Sana bir şey sorabilir miyim Sinan?"

"Tabii," diyorum, onu omuzlarından tutup mutfağa iterek. İçeri girdiğimizde tertemiz bir mutfakla karşılaşıyoruz. Büyük mermer masanın etrafında birkaç yüksek tabure var. Arkadaki raflara düzenli dizilmiş mutfak alet edevatları

konmuş. Masanın üstünde de iki kahve kupası ve bir tabak nefis görünümlü çikolatalı kurabiye var. Ve içerisi nefis şeyler kokuyor.

"Hayatında hiç yalnız kaldın mı? Yapayalnız?"

Etrafı incelemeyi bırakıp ona dönüyorum. Masanın kenarına yaslanmış cevabımı bekliyor. "Kimse yapayalnız kalmaz Bayan Renk. Yalnız hissedebilir evet, konuşacak kimsesi olmadığını düşünebilir ama insanı asıl yalnızlaştıran buna gerçekten inanmasıdır. Başımıza gelen soyut şeylerin temelinde inanç ve kabulleniş yattığını düşün. Yalnızlığını kabullenirsen, kötü günlerin geçeceğine olan inancını yitirirsen savaşı kaybettin demektir. Asıl yalnızlık ve çaresizlik o zaman başlar. Neden biliyor musun? Çünkü boğulacağını kabullendiğinde suyun üstüne çıkmak için çırpınmaktan vazgeçersin. Ve bu seni öldürür."

"Konuşabileceğin kimse olmadığında elinden ne gelir ki?" diye soruyor sessizce. Cevabın çok basit olduğunu vurgularcasına omuz silkiyorum.

"Dışarı çıkarsın ve insanların arasına karışırsın. Gördüğün ilk kişiye ne kadar güzel bir gün olduğunu söylersin. Hayvanlarla oynarsın, parkta basketbol oynayan çocuklara kafa tutup bir maç teklif edersin. Kazanmana imkân olmadığını bilirsin ama maçın sonunda eğlenmiş ve yeni insanlar tanımış olursun. Kitapçıya girip okuduğun kitapları inceleyen insanlarla o kitap hakkında konuşabilirsin. Kimse bir kitapçıda kitaplarla ilgili konuşan insanları yadırgamaz. Ve günün sonunda belki de ortak konular hakkında konuşabildiğin bir arkadaş edinmiş olursun. Evet, belki onlarla hayatındaki sorunları paylaşamazsın, onlara dertlerini açamazsın ama bu dünyanın yapayalnız kalmak için fazla kalabalık olduğunu bilirsin. Oralarda bir yerde seni duyabilecek birileri olduğunu bilirsin. Tek yapman gereken konuşmak, konuşmaya devam etmek. Birini yapayalnız bırak-

mak insanın kendisinin elindedir."

"Bunlar kolay şeylermiş gibi konuşuyorsun."

"Olmadığını biliyorum. Ama yalnızlığı istemiyorsan bunları yapman gerekiyor. Şimdi, kekimizi yapmaya başlayalım mı?"

"Tamam," diyor yüzünde buruk bir gülümsemeyle. Yanından geçip gitmeden önce eğilip saçlarının arasına bir öpücük bırakıyorum. Bu nefes almak kadar doğal ve tanıdık hissettiriyor bana. Her gün yaptığım bir şeymiş gibi. Her gün yapmaya devam edeceğim bir şeymiş gibi...

Masanın arkasındaki dolaptan ihtiyacımız olacağını söylediğim şeyleri bir bir masaya çıkarıyorum. Destan'ın bıraktığı tarifi inceleyip başlamak için kollarımı sıyırırken Bayan Renk'in hâlâ bıraktığım yerde kıpırdamadan durduğunu fark edince elimde yumurtalarla ona dönüyorum.

"Orada öyle durmaya devam mı edeceksin?" Sesimi duyunca irkilerek yaslandığı yerden uzaklaşıyor. "Şey... Evet. Sana da bir önlük alalım mı?" Köşedeki dolaba gidip benim için turuncu, üstünde kocaman bir kalp olan çirkin bir önlük seçince yüzümü buruşturmak yerine coşkuyla önlüğümü giyiyorum.

"Turuncuyu severim. Ama Mor kadar değil." Bayan Renk bana şüpheci bir bakış atınca masum bir tavırla mikserin başına gidiyorum.

"Bu ne?"

"Buna mikser deniyor. Bak spatula da şu. Tanıdık geliyor mu?"

"Kendi mi çırpıyor?" diyor ayaklı mikseri incelerken. Ellerine yumurtaları tutuşturup kırmasını söylüyorum. Keşfine yumurtaları kırarken de devam edebilir.

"Keki beraberce, tarife uyarak hazırlıyoruz. Bayan Renk her detayı o kadar ciddiye alıyor ki bu halleriyle eğlenmeden edemiyorum. "Burada bir şey daha var." Tarife kaşla-

rını çatınca omzunun üstünden eğilip ne yazdığına bakıyorum.

"Mutlu bir dilek."

"Bu ne demek?" diye sorunca Destan'ın sözlerini hatırlıyorum. Başımı Bayan Renk'e çevirince saçlarının kokusu burnuma doluyor. Ona aldığım çiçek kokulu şampuan bu.

"Sanırım bir dilek dilemen gerekiyor."

"Neden ki?"

"Sadece dile işte," diyorum burnumla başını dürterek. "Biraz ânı yaşamayı öğren."

"Sen bu kadar yakındayken dilek falan dileyemem," deyip beni itiyor. Geri çekilip tezgâha yaslanarak kollarımı göğsümde birleştiriyorum.

"Neden?"

"Ya duyarsan?"

"Duyarsam dileğini gerçekleştiririm." Birden bakışları bana dönüyor. Gözlüğünün üzerinden kocaman açtığı gözlerinde bir sır saklı sanki. *Sahi, sır demişken...* "Bana hâlâ hangi bölümü okuduğunu söylemedin."

"Geçen sene okula gitmedim. Pek okuyor sayılmam yani."

"Ama geri döneceksin. Hangi bölüm?" Bana döndüğünde dudaklarında yaramaz bir gülüş beliriyor. "Psikoloji okuyorum."

"Ne?"

"Bir sene hazırlık okudum zaten. Sonra ikinci sınıfın yarısında okulu bıraktım. Ablamın durumu beni bu alana itmişti ama düşününce kendime bile yardım edemezken başkalarına bir faydam olamayacağına karar verdim. Yirmi iki yaşındayım bu arada," deyip unlu elini uzatıyor. "Adım Elvin Günalan ama bana buralarda Bayan Renk derler. Memnun oldum Sinan Ertekin." Elimi uzatıp şaşkın bir halde onunla tokalaşıyorum. Şaşkınlığım gülümsemeye, son-

ra da kahkahaya dönüşürken avucumun içindeki eli çekip göğsüme çarpan kıza sarılıyorum.

Mutlu bir dilek, diye düşünüyorum yaptığımız keki hatırlayarak. *Umarım hayatımızın kalanında göğsümdeki sıcaklığın ve saçlarının kokusu hep burada kalır Bayan Renk.*

~

Bayan Renk'le birlikte içine tüm güzel duyguları katarak yaptığımız pasta o kadar lezzetli oldu ki ikimiz de sesimizi çıkarmadan şaşkınlıkla yiyoruz pastamızı. Şaşkınız çünkü bu kadar harika pasta yapabileceğimizi tahmin edemedik. Maharet tarifte mi, benim engin mutfak tecrübelerimde mi yoksa acemi şansında mı bilmiyorum ama Bayan Renk bile ikinci dilimi tabağına aldığına göre bunun pek bir önemi yok. "Bana sarıldığın için bu kadar lezzetli oldu," diyorum dolu ağzımla. Bayan Renk çikolata bulaşan parmaklarını yalayıp ilgisizce konuşuyor. "Ben sana sarılmadım. Sen bana sarıldın."

"Öyle mi? Demek ki ben yaptığım için bu kadar güzel olmuş. Bilirsin, sevgi dolu bir insanımdır. Sevgim etrafımda olan şeylerde olumlu izler bırakıyor."

"Bu bilimsel mi?"

"Hayır, bunlar tecrübeye dayalı çıkarımlar." Birden bana dönüp şüpheci bir tavırla gözlerime bakıyor. Uzun uzun çiğnediği lokması bittiğinde dilini damağına vurup tuhaf bir ses çıkarıyor. O kadar muzır görünüyor ki ne yapacağımı bilemiyorum. Bu hallerine alıştığımı düşünebilirsiniz ama hayır, onu böyle rahat ve samimi gördükçe sevincimden ne yapacağımı şaşırıyorum.

"Sende bazı değişiklikler gözlemliyorum."

Dudaklarımın kıvrılmaması için çabalıyorum ama bu boş bir uğraş oluyor. "Ne tür değişiklikler?"

"Aptalca teorilerini savunmuyorsun artık. Aksine inkâr ediyorsun. Neden?"

"İnsanlar değişir," deyip omuz silkiyorum. Bayan Renk dirseğini masaya yaslayıp bana doğru eğiliyor ve diğer elindeki çatalla yüzünü işaret ediyor. "Bana bir bak. Sence insanların değiştiğini bilmiyor muyum?"

"Sen değişmedin, sadece ortaya çıktın." Söylediklerimi düşünür gibi yapıp kahvesini yudumluyor.

"Hayatımın hiçbir döneminde şu son birkaç haftada edindiğim tecrübeyi edinemedim Sinan. Bence değiştim. Ve bu güzel, ruhuma iyi gelen bir değişim oldu." Bana doğru yüzünü buruşturup, "Hadi kendine pay çıkarıp egonu tatmin et," diyor. "Seni engellemeyeceğim."

"Tabii ki bunda payım var!" diyorum bana hakaret etmiş gibi. Ama bu sahte tavrı sürdüremiyorum çünkü aslında hislerim bambaşka. "Ama ne var biliyor musun? Söylediklerinin aynısı benim için de geçerli. Hayatıma sen girdikten sonra birçok şeyi tecrübe ettim, birçok düşüncemin ne kadar sığ olduğunu fark ettim ve bunlar da beni değiştirdi. Birbirimize iyi geldik Bayan Renk, öyle değil mi?"

"Ben senin için hiçbir şey yapmadım ki," diyor sessizce, şaşırarak. Kollarımın arasındaki varlığının hissettirdiği o sonsuz güzellikleri anımsıyorum. Sadece o küçük anda bile bana neler verdiğini ona anlatmanın bir yolu olabileceğini sanmıyorum. Bunlar kelimelerden çok daha büyük hisler, cümlelere sığdırılamayacak kadar değerli, bir o kadar anlamlılar.

"Seninle, senin sayende neler öğrendiğimi bilemezsin."

"Anlat bana o zaman."

"Belki bir gün anlatırım." Bana bakarken yüzünde bir ifade yok ama bu haliyle bile haftalar önceki o yüzü okunmayan kızdan çok daha fazla şey anlatıyor. Tanıştığımızdan bu yana renk gelen yanaklarıyla, aldığı birkaç kilo sayesinde daha sağlıklı görünen bedeniyle, yeni kıyafetleriyle, saçlarıyla ama hepsinden öte gülmeye ve konuşmaya

hazır dudaklarıyla öyle çok şey anlatıyor ki ona bakmadan durmak benim için imkânsız hale geliyor. Dudaklarında samimi bir gülücüğün kırıntılarını görmek için didindiğim zamanları düşünüyorum. Bu kısacık zamana sığdırdığımız şeylerin ardından dudaklarının her an samimi gülüşler için kıvrılmaya hazır olmasına hayran oluyorum.

"Gülücüklerini çok seviyorum." Tabağına eğildiği için önüne dökülen saçlarının arasından bana bakıyor. Hiç çekinmeden devam ediyorum çünkü bilmesini istiyorum. Ona âşık olmasaydım bile onu sevmememin hiçbir yolu olmayacağını bilmesini. Sevilmeye ne kadar değeceğini. "Güldüğünde dudaklarının kenarlarında beliren çukurları görmek beni mutlu ediyor. O çukurların karamsar duygular yüzünden kaybolduğu günleri atlattığımızı bilmek, senin gülmek için önünde sonsuz sebepler olacağını ve seni güldürecek her ihtimalin arasında yer edinebileceğimi bilmek kalbimi ferahlatıyor Bayan Renk. Sen güldüğünde, kendimi büyüleyici bir gökkuşağına bakar gibi hissediyorum. İçindeki tüm o güzel renkler gülücüklerinin arasından dışarıya yansıyor."

"Bunları senden başka kimse görmüyor," diye mırıldanıyor sessizce. "Belki de beni iyi hissettirmek için yalan söylüyorsundur."

"Ya da belki de benden başkalarına da ne kadar harika olduğunu göstermenin zamanı gelmiştir. Belki insanların ne düşüneceğini umursamamanın vakti gelmiştir. Belki sevilmemekten korktuğu için yok olmayı kabul eden o kızın ne çok sevildiğini fark etmesinin zamanı gelmiştir."

"Belki de..." diyor bakışları aramızdaki masanın üzerindeyken. "Sadece birinin sevgisinin yeterli olduğuna inanmasının zamanı gelmiştir. Belki de çırpınmak yerine o sevgiye tutunup kaybolmasına izin vermeyeceğine güvenmesi gerekiyordur." Belki de çırpınmaya devam etmesi gereki-

yordur çünkü daha önce çırpınmayı bıraktığı için boğulmak üzeredir diye düşünüyorum ama bunu ona söylemiyorum.

"Belki de buna güvendiğinde, geri kalan her şey çorap söküğü gibi hallolacaktır. Sence o tek kişinin sevgisine güvenir mi?"

"Bence onun sevgisini kaybetmemek için her şeyi yapar," diyor Bayan Renk. Onu sevmemenin mümkün olmadığını ona anlatmak istiyorum. Yüzünü ellerimin arasına almak, onu nasıl sevdiğimi anlayana kadar yüzünün her yanına öpücükler kondurmak istiyorum. Dokunsam kırılacakmış gibi görünmekten vazgeçmesini, güçlü durmasını, insanların arasına karışmasını istiyorum. Okula dönmesini, arkadaş edinmesini, bunların hepsini benimle birlikte yapmasını istiyorum. Bunun yerine sadece, "Bence," diyorum önemsiz bir şey söylüyormuş gibi omuz silkerek. "Kızın onun sevgisini kaybetmesinin imkânı yok."

"Belki de pasta bu yüzden bu kadar lezzetlidir," diyor. Bir saniyeliğine bakışlarımız birleştikten sonra ikimiz de tabaklarımızı didiklemeye devam ediyoruz. Ama dudaklarımızdaki gülücük ikimizin de aynı fikirde olduğunu açık ediyor.

~

Dün pastaneyi bulduğumuz gibi bırakmak için Bayan Renk'le kahkaha dolu bir bulaşık saati geçirip pastanesini Destan'a teslim etmiştik. Destan ikimizin yüzüne bakıp bilmiş bir ifadeyle gülmüş ve istediğimiz zaman gelebileceğimizi söylemişti. *Ne de olsa pastanesi birçok aşka hizmet etmişti.*

Bayan Renk yemeğe çıkmanın gerekli olmadığını, annesinin en fazla bir kahve içecek kadar kalmasına izin verecesinin etrafındaki kahve dükkânlaeğini söylediği için hastanenin rından birinde buluşmak için sözleştik. Onları almama da izin yoktu, Bayan Renk annesini kendisi getirecekti. Bu ka-

dar despot olabileceğini bilmezdim. Kendi kendime gülerken kapı açılıyor ve Selvi Hanım'la Bayan Renk içeri giriyor. Saçlarını iki yandan gevşekçe ördüğünü görünce kaşlarımı kaldırıyorum. Çenesine kadar uzanan uzun perçemler kesip örgülerinin önünden bırakmış. Demir çerçeveli gözlüğü hâlâ yerinde ama altındaki gözler daha iri, daha koyu görünüyor. Şaşkınlıkla makyaj yaptığını fark ediyorum. Bileklerinin üstünde biten kot pantolonunu ve artık eski sağlıksız beyazlıktaki halinden uzaklaşan teninin üstünde çok hoş görünen turuncu, bol bir tişört giymiş. Rengârenk bileklikleri ellerinin üstünden bana göz kırpıyor.

Şaşkın bir gülümsemeyle onlara hoş geldiniz deyip Selvi Hanım'la tokalaşıyorum ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. Daha önce, ona aldığım kıyafetleri giymişti. Saçlarını toplamama izin vermişti. Ona takılar takmama, bakım yapmama, oradan oraya sürüklememe izin vermişti ama hiç kendisi için bir şey yapmamıştı. Kendine kıyafetler almamıştı. Ona çok yakışan perçemler kesmeyi düşünmemişti. Canı öyle istediği için saçlarını örmeye hiç yeltenmemişti.

Ona nasıl baktığımı görünce aksi bir sesle, "Ne!" diye söyleniyor. Annesi onun bu haline şaşkınca gülerken bana dönüp yorgunluğun izlerini taşıyan kırışıklarını ortaya çıkaracak bir gülümsemeyle bakıyor. "Bu sabah kalktı ve saçlarını tarayıp kesti, ördü, makyaj yaptı... Bunu en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum bile. Kızlarımdan birinin en son ne zaman gülümseyerek güne hazırlandığını unuttuğumun bu sabaha kadar farkında değildim." Sesindeki kederi anlıyorum. Girdiği ruh halini, evladının kendine zarar vermesini engelleyememenin bir insana neler yapabileceğini gerçekten anlıyorum. Çocukları arasındaki adaleti sağlamasının ne zor olduğunu, daha fazla incinmiş görünene neden bu kadar titizlenildiğini tüm kalbimle anlıyorum. Ama bir yanım onun yok olmasına izin verdikleri

için kızmaktan vazgeçemiyor.

"Anne!" Bayan Renk'in uyarısına rağmen Selvi Hanım gözlerini benden çekmiyor. "Kızım arkadaş olduğunuzu söylüyor. Bir psikologmuşsunuz." Bu kadar rahat konuşmasının nedeninin bunu bilmesi olduğuna eminim. "Ki bunu söyleyen Elvin değildi," deyip kızına bakıyor. "Esra'ydı." Elvin isminin ne kadar uzak geldiğini düşünüyorum. Esra'nın isminin onu gerdiğini fark etmemiş gibi davranıyorum.

"Evet, arkadaşız. Hastanenin çatısında arkadaş olduk. Gece yarısı. Korkulukların üstünde otururken."

"Aşağı atlayacağımı düşündü," diyor Bayan Renk kendini tutamamış gibi. Sesindeki kahkahanın tınısını hepimiz duyduk. Selvi Hanım'ın gözlerine yerleşen dehşeti yok etmek için, "Ve beni bunu yapmadığına inandırmak için kılını bile kıpırdatmadı," diyorum.

"İntihara meyilli bir kaçık olduğumu düşündüğü için bana bakıcılık yaptı," diye devam ediyor minik huysuz. Annesine ne kadarını anlatmak istediğine karar vermeye çalıştığını, onu yönlendirmeme izin verdiğini anlıyorum. "Evet, çünkü onu bulduğumda kızınız hiç gülümsemiyordu Selvi Hanım. Konuşmuyordu. Doğru düzgün öfkelenmiyordu bile. Mutsuz olduğunu düşündüm ama o sadece... Bomboştu. Tıpkı bir kabuk gibi." Kadıncağız irkiliyor ve içimdeki küçük, zalim bir fısıltı bundan çok daha fazlasını hak ettiğini söylüyor. "Bunları size söylemeyi uzun süredir istiyordum. Kızınız o kadar yalnız kalmış ve öyle sevgisiz bırakılmıştı ki sevilmeyi hak etmediğini düşünüyordu. Kimseyi rahatsız etmemek için konuşmayı bıraktı. Belki de evinde parmak uçlarında yürüdü," Selvi Hanım'ın gözlerini kaçırması kalbimi kırsa da bunu görmesine izin vermiyorum. Onu yargılamıyorum da. Sadece gerçeği söylüyorum. Sadece ona ne yaptıklarını bilsinler istiyorum. "Gülümse-

miyordu, öfkelenmiyordu, ağlamıyordu. Tüm duyguları içinde bir sandıkta sıkışmış, karanlık gecenin tepesinde oturuyordu. Onu orada bırakamadım." Bayan Renk'in bakışları yüzüme sabitlenmişti. "Ona baktığımda, kimse bu kadar mutsuz olmamalı diye düşündüm. Kimse bu kadar yalnız hissetmemeli çünkü herkes sevilmeye layıktır. *Her ruh kurtarılmaya layıktır.*" Gözleri doluyor. İkisinin de.

"Ona Bayan Renk dedim çünkü bana adını söylememişti. Ama tek sebebi bu değil. Ona Bayan Renk dedim çünkü kaybettiği ışıltısının hâlâ içinde olduğuna inandım. Renklerin çevrelediği ruhunun ortaya çıkmak için çırpındığına inandım. Kahkahalarının dudaklarının ucunda, onları çekip kurtaracak birini beklediklerine inandım. O kabuğun boş olmadığına, aksine içinde çok değerli bir mücevher taşıdığına inandım. Ortaya çıkmak, iyileşmek için sadece sevgiye ihtiyacı olduğunu gördüm. Ve kızınızın sevilmeyi ne kadar hak ettiğine her gün daha fazla şahit oldum Selvi Hanım. Esra'nın durumunu biliyorum. Yaşadıklarınızı anlayabilmem mümkün değil, yine de anlamaya çalışıyorum. Onu geride tutarken iki kızınızı da korumaya çalıştığınızı anlıyorum ama onu kaybettiğinizi fark etmeniz için daha ne kadar yok olması gerekecekti? Daha ne kadar eksilmesi, boşluğa düşmesi, gülüşlerinden vazgeçmesi gerekecekti?" Birdenbire ona böyle yüklenmemin doğru olmadığını biliyorum ama kendimi çok dolmuş hissediyorum. Bayan Renk'in gözleri yaşlarla parıldıyor. Bana kızacağını sanıyorum. Onun bakıcısı olmadığımı, annesine bunlardan bahsedemeyeceğini söylemesini bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Göz göze geldiğimizde bitkince omuz silkiyor. Sanki ne olacağını umursamıyormuş gibi. Sanki ne olursa olsun yanında kalıp onu koruyacağımı biliyormuş gibi.

Uzun bir sessizliğin ardından annesi titrek bir nefes alıyor. "Hiç söylemedi..." Selvi Hanım kıpkırmızı gözlerini

kızına çeviriyor. "Bana o kadar yalnız hissettiğini hiç söylemedin."

"Söyledim. Ama sesimi duymadın anne." Bir gözyaşı damlası çenesine süzülünce onu kucaklamak istiyorum. Sonunda içinde kanayan o yarayı annesine gösterebildiği için onunla nasıl gurur duyduğumu, ona yalnız olmadığını, bir daha hiç yalnız kalmayacağını söylemek istiyorum.

Selvi Hanım ileri atılıp kızına sarılıyor. Sımsıkı. Geçen onca zor zamanın özrünü dilercesine. Sesini duyamayıp onu sessizliğe terk ettiği günlerin affını dilenircesine sarılıyor kızına. Sonra bana dönüyor. Gözlerinde minnet görüyorum. Teşekkür. Belki biraz da merak.

"Peki Sinan, kızımla aranızda nasıl bir ilişki var ki ona bu kadar değer veriyorsun?"

"O herkese değer verir," diye keskin bir sesle cevap veriyor Bayan Renk. Ağladığı için kendine kızmış gibi hırsla burnunu çekiyor. "Aptal bir kahraman gibi ortalıkta dolaşıp iyilik dağıtır. Çünkü dünyanın daha iyi bir yer olabileceğine inanan bir avuç insandan biri. Ve tüm bunların yanında, benim arkadaşım." Bunu sahip olduğu en değerli şeymişçesine dile getirdiğinde kendimi... Utanmış hissediyorum.

"Gidip bana su getirir misin?" diye soruyor Selvi Hanım kızına. Garsona seslenmek için hareketlendiğimde kızının gitmesinin daha iyi olacağını söylüyor.

"Neden?" Bayan Renk şüpheyle gözlerini kısıyor. "Ona ne söyleyeceksin de beni göndermeye çalışıyorsun?"

Selvi Hanım onun bu korumacılığına inanamıyormuş gibi gülüyor. "Sadece susadım." Gözleri ikimiz arasında gidip gelirken şüpheci bakışlarını annesinden ayırmadan ayağa kalkıp, "Sana bir şey yaparsa çığlık at, hemen gelirim," diyor. Annesi şaşkın bir halde arkasından bakarken kahkaha atıyorum.

"Onu nasıl da özlemişim," diyor Selvi Hanım. "Esra'nın

kendine yapmaya çalıştıkları babasıyla beni o kadar yıprattı ki başka şeylere körleştik sanırım. Bilmiyorum... Onun sessizliğini ablasının iyiliği için çabalamasına yoracak kadar kızlarımdan nasıl vazgeçebildim bilmiyorum Sinan. Bize çok mu kızgın?"

"Bunu ona sormalısınız. Ama bence sizi özlüyor. Onun sadece birileri tarafından değerli biri olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı."

"Ve sen ona bunu mu verdin?"

İsterse ona bundan çok daha fazlasını verirdim. "Herkes için aynısını yapardım."

"Peki herkese kırılmasından korktuğun değerli bir şeymiş gibi bakar mıydın?" Sorusu havada asılı kalıyor çünkü Bayan Renk elinde bir bardak suyla yanımıza geliyor. Aramızdaki ısrarlı, şaşkın bakışmayı fark ettiği an, "Anne!" diyor kızgın sesiyle. "Ona ne söyledin?"

İkimiz de cevap vermek yerine bir sırrı paylaşarak gülümsüyoruz.

~

"Başka bir şey söylemediğine emin misin?"

"Bu soruya zaten on kez cevap vermedim mi?"

"Seninle konuşmak için beni yanından gönderdi Sinan. Havadan sudan konuşmanız imkânsız."

"Bugün ne kadar harika göründüğünden bahsedelim mi biraz?" Bayan Renk elleri elinde benimle kavgaya hazırlanırken söylediğim şeyle afallıyor. Bakışları sağa sola gidip elleri yana düşerken somurtup, "Konuyu değiştiriyorsun," diyor ama asıl konu değiştiren o. Heyecanlandığını fark etmediğinizi söylemeyin.

"Evet, çünkü bu daha güzel bir konu. Saçlarına bayıldım. Kıyafetlerine de. Alışverişe mi çıktın?" Başını belli belirsiz sallayınca yüzünü avuçlarımın arasına alıp kafasını

kaldırıyorum. "Seninle gurur duyuyorum, biliyor musun?"

"Böyle şeyler söyleyip durma!" Ellerimin arasından kaçıp gözlüğünü düzelttikten sonra yürümeye başlıyor. Annesiyle ayrıldıktan sonra nereye gittiğimize bakmadan yürümeye başladık. Neredeyse bir saat boyunca Selvi Hanım'ın bana şantaj ya da herhangi tuhaf bir şey yapmadığına Bayan Renk'i ikna etmeye çalıştım.

"Neden?"

"Tuhaf hissettiriyor."

"Tuhaf hissetmeyi biraz açabilir miyiz?"

"Hayır," diyor kızgın bir halde. "Açamayız. Soru sormayı kes."

"Nezaket kuralları derslerimize geri dönmeliyiz sanırım. Şimdi bana tuhaftan kastının ne olduğunu söylemeni istiyorum." Birden durup arkasına dönüyor. Ondan iki adım geride olduğum için karşı karşıya geliyoruz.

"Sen nazik biri olduğunu mu sanıyorsun?"

"En azından kaba değilim," diyorum omuz silkerek. Gözlerini kısıyor. O cidden... Sinirli görünüyor! O kadar kızmış ki ayaklarını sürüse ateşler çıkaracak. "Ne oldu?" diye soruyorum inanamayarak.

"Anneme söylediğin şeyler, pastanede söylediklerin, benim için yaptıkların. Sadece mutlu olmam için çabalaman, bana değer vermen, benimle gurur duyman... Bunların hepsi çok fazla. Bunların hepsi birleştiğinde ben... Tuhaf işte!"

"Tuhaf olan ben miyim yoksa sana hissettirdiklerim mi?" diye sorarken yüreğim ağzıma geliyor. Öksürsem kalbimi kusacakmışım gibi hissediyorum ki böyle bir şey imkânsız. Bu da diğer ihtimalleri akla getiriyor. Beynimin artık işlevini gerçekleştiremiyor olması gibi.

"Sen Sinan'sın," diyor iç çekerek. "Sen sadece... *Sensin* işte. Yaptığın şeyler başka anlamlar ifade etmez. Neysen osundur. Karşılık beklemezsin, çıkar gözetmezsin. Ama

ben senin gibi değilim. Uzun zamandır bir arkadaşım bile yoktu ve şimdi seninle ilgili tüm bu güzel şeyler..." Başını iki yana sallayıp tekrar önüne dönüyor. "Boş ver. Zırvalıyorum."

Hayır zırvalamıyor. Ama bunu ona söylemem çünkü duygularımın beni yanlış yönlendirdiğine dair ufacık bir ihtimal olabilir ve bu yüzden onu yüreklendiremem. Çünkü bu kendimi yüreklendirmek anlamına da gelebilir. Ama her şey bir yana... Bugüne dek sevgililerimle aramda hep eksikliğini çektiğim o anlayış, güven, kendimi açıklamak zorunda kalmamaya duyduğum özlem kabarıp damarlarımda gezinmeye başlıyor çünkü Bayan Renk az önce beni hayatımda gerçekten tanıyan bir avuç insandan biri olduğunu ispatladı...

Konuşup onu sıkıştırmıyorum çünkü kendi içimde yeterince sıkışmış durumdayım. En son ne zaman kapana kısılmış hissettiğimi hatırlamıyorum bile. Duygular söz konusu olduğunda acımasız davranabilirim çünkü ben mantıklı olanı söylemek zorunda olan kişiyimdir. Karşıdakinin neyi tercih edeceği ona kalmıştır ama ben duygusal davranmam. Şimdi de duygusal davranmak istemiyorum. İnanın bana her ağzımı açışımda Bayan Renk'e âşık olmanın bana ne yaptığını anlatmak, nasıl yeni bir bakış açısı kazandığımı, bunun ne muhteşem bir şey olduğunu söylemek istiyorum. Ama her şey bir yana, bu kadar yalnız kaldıktan sonra karşısına onun için çabalayan biri çıktığında bir insanın, özellikle de kadın gibi duygusal bir canlının âşık olduğunu düşünmesinin kaçınılmaz olabileceği gerçeği de var. Psikoloji boktan bir şey dostlarım. Keşke botanikçi olsaydım.

Hafta sonu Mısra'nın düğününe gideceğimiz için Bayan Renk'e elbise almayı teklif ediyorum. "Önce sana alalım," diye karşılık veriyor. "Takım elbise mi alacaksın?"

"Aslında takım giymek istemiyorum ama Ganimet Sul-

tan'dan korkuyorum. Beni kendi şıklık algısının dışında görürse herkesin içinde ayakkabısını kafama fırlatır." Bayan Renk sonunda bana bakmaya karar verip başını çeviriyor.

"Onlarla nasıl tanıştın?"

"Bir otobüste," diyorum göz kırparak. "Yıllar oluyor. Mısra otobüsteydi. Çok dramatik hareketler sergiliyordu. Onu daha önce de görmüştüm. Kendi kendine konuşuyordu, fiziksel duruşu yorgunluğunu haykırıyordu ve her ne yaşıyorsa çok... Sıkışmış olduğunu düşündüm. Sıkıştığı yerden çıkması için ona uzanacak bir ele ihtiyacı var gibiydi."

"Sen de o el oldun."

"Aynen."

"Bir otobüste mi?"

"Evet, yanına gidip ona sataştım. Beni tersledi."

"Bu kısım tanıdık geliyor," diye araya girdiğinde gülüyorum. Kolumu omzuna atıp yürümeye devam ederken dirseğiyle kaburgamı dürtüyor ama beni itmek için bir hamle yapmıyor.

"Yılmadım, onunla konuşmaya devam ettim ve arkadaş olduk. Aslında her konuştuğum insanla ilişkiler kurmuyorum. Öyle olsa hayatım pazar yeri gibi olurdu sanırım. Ama Mısra'yla çok iyi anlaştık. Onunla konuşmaktan keyif aldım, ailesiyle yaşadığı hayata hayranlık duydum. Çok genç yaşta ailesini kaybedince kardeşlerine bakma görevini üstlenmişti ve yaptığı fedakârlıklar, hassasiyeti, düşüp durmasına rağmen pes etmeden ayağa kalkması öyle ilham vericiydi ki kendimi hayatının ortasına attım. Ve bir aile olduk."

"Bunları kimse yapmaz, biliyorsun değil mi?"

"Ben yapıyorsam mutlaka yapan başkaları da vardır. Birileri her zaman vardır Bayan Renk."

"Sen olmasaydın birileri beni bulur muydu?"

"Kimse olmasa bile sen kendini bulurdun. Sonsuza dek kaybolmak için fazla inatçısın. Bir süreliğine geri çekildin, hepsi bu. Eninde sonunda kabuğundan çıkardın. Çıkacağını biliyorum."

"Neden sana insanlarla niye ilgilendiğinin sorulmasından hoşlanmıyorsun?" Bunu fark etmiş olması karşısında beynimin içinde memnun bir mırıltı yankılanıyor.

"Hoşlanmadığım şey sorulma şekli. Herkes arkasında bir çıkar arıyor. Ben sadece insanların gülümsemesinde payımın olmasını seviyorum. Beni hatırlamalarını, hayatlarının sonuna kadar, akıllarına geldiğimde beni gülümseyerek anacak olmalarını seviyorum. Hayata hiçbir şey yapmadan yitip gitmek için gönderilmedik. Her insan kendine yaşamı güzel kılacak bir amaç edinmeli. Değerli kılacak. Kimse için değil, kendisi için. Amaçsızlık, işe yaramama hissi, kendini yetersiz görmek insanı mutsuzluğa ve depresyona sürükler.

"Hayatımın büyük çoğunluğunu yeni insanlarla tanışarak, birileriyle tanışmak için seyahatlere çıkarak geçiriyorum. Ellerinde delinmiş ayakkabılarından başka hiçbir şeyi olmayan çocuklarla tanıştım Bayan Renk. Onlarla konuşurken hiç isyan ettiklerini duymadım. Karınlarını doyurabildikleri gün onların en mutlu günleriydi ve daha fazlasında gözleri yoktu. Hepsi gülmeyi seven çocuklardı. Yaralarına rağmen neşelerini kaybetmeyen, umutlu çocuklar. Hasta insanlarla tanıştım. Yürüyemeyen, göremeyen. Ama öyle hayat dolulardı ki onların yanında diğer sıkıntılar utanç verici derecede önemsizdi. Savaştan kaçan mültecilerle tanıştım. Yaşadıkları korkunç acılara rağmen yaşamak için günlerce çıplak ayakla silah seslerinin altında yürümüşlerdi. O yolda ölseler de, açlıktan tükenseler de ucundaki umut ışığı için yürümeye devam eden insanlardı bunlar. Tüm bunları düşününce dünyada yaşamaya değer tek şeyin umut ve ih-

tiyacı olan birinin gülümsemesine sebep olmak olduğunu anlıyorsun. Evet, para önemli, aile, sıcak bir yatak, arkadaşlar, iyi bir okul, kendine ait bir yaşam alanı... Bunlar mutlu bir hayat yaşamak için çok önemli. Ama hayat sevinci var ya, bunların hiçbiriyle ilgili değil. Bu kalbinde umudu ve iyiliği taşıyabilmekle alakalı. " Bayan Renk yüzünde daha önce görmediğim kadar içten bir ifadeyle bana bakıyor. Gözlerini hiç kaçırmadan, huysuz bir tavırla iğneleyici yorumlarda bulunmadan...

"Yüzünde gördüğüm bu şey hayranlık mı yoksa?" diye soruyorum ona doğru eğilerek. Başını öne çevirip iç çekiyor hemen.

"Bir insan nasıl hem bu kadar duyarlı ve samimi hem de böyle ukala ve ego sahibi olur, inanılır gibi değil."

"Ben egoist değilim. Mizacım böyle sadece."

"Sen aptalsın," diyor kolumun altından sıyrılıp. Önden yürümeye başladığında adımları hızlandırıp ona yetişiyorum.

~

"Benden intikam alıyorsun değil mi?" Üstümdeki üçüncü takım elbise de Bayan Renk tarafından veto yediğinde ona içerlemiş bir halde bakıyorum. Takımların hepsi de gayet iyiydi dostlarım. Böbürlenmek için söylemiyorum ama gayet iyi bir fiziğe sahibim. Uzun boyluyum. *Yakışıklı olduğumu da söylerler.* Giydiğim takımların bana yakışmaması pek de mümkün değil.

"Fikrimi soruyorsun, ben de söylüyorum. Bu renk seni yaşlı gösteriyor."

"Bu lacivert! Lacivert kimseyi yaşlı göstermez."

"Seni gösteriyor."

Gözlerimi kısıp meydan okur gibi, "Bunu alacağım," diye fısıldıyorum. Oyuncu bir tavırla omuz silkip uzun

perçemlerini düzeltmeye devam ediyor. "Seni boğacağım!" Tekrar kabine girip üstümü değiştirdikten sonra Bayan Renk'in seçtiği siyah takımı alıp dışarı çıkıyorum. Görevliden takımı kasaya götürmesini rica edip giyinip çıkarmaktan dağılan saçlarımı düzeltmek için aynaya dönünce gürültülü bir nefes alıyorum.

"Şu halime bak. Senin yüzünden tarla korkuluğuna döndüm."

"Sadece gömlek ve ceket giydin. Saçlarını bu hale getirmeyi nasıl başardın, gerçekten inanılmaz." Ona gıcık olduğumu gizleme ihtiyacı duymadan yanına oturuyorum. "Beni düzeltmen gerekiyor."

"Bir ruh hastasının nasıl düzeltileceğini bilseydim bu hallere düşer miydim sanıyorsun?"

"Bir ruh hastasını ancak başka bir ruh hastası düzeltebilir. Sen de ruh hastalığında kariyerini başarıyla tamamladığına göre, yap şunu."

"Hey, kalbimi kırıyorsun," diye söylenip ayağa kalkınca kollarımı göğsümde birleştirip gözlerimi kapatıyorum. Tam karşıma dikilip ellerini saçıma daldırıyor. Parmaklarını tararmış gibi birkaç kez saçımın içinden geçirip nazik dokunuşlarla üstünde gezinmeye başlıyor. Yaptığı şey öyle hoşuma gidiyor ki üstünde fazla düşünmeden başımı karnına yaslıyorum.

"Ne bu şimdi?" diye söyleniyor Bayan Renk ama sesinde iğneleyici bir tavır yok. Sesi samimi geliyor. Onun sesinin boş olduğunu söylediğim zamanlar ne demek istediğimi artık anlıyorsunuz değil mi?

"Bir dakikalığına dinlenmeme izin ver." Elleri tereddüt etse de saçımla oynamaya devam ediyor, ben de bu hissin tadını çıkarıyorum. Gözlerim kapalı halde yeni öğrendiğim bir bilgiyi hatırlayıp, "Pırasa seviyorsun," diyorum.

"Evet. Çocukken anneme her gün pırasa yapması için

yalvarırdım." Saçımı tutam tutam yukarıya doğru çekiştirerek kendince oyalanırken bunu daha sık yapması için yalvarmak üzereyim.

"Hiçbir çocuk pırasa yemek için yalvarmaz, biliyorsun değil mi?"

"Eh, her zaman standartların dışındaydım."

"Annemin pırasalı böreği çok meşhurdur. Denemek ister misin?" Onu ikinci kez annemin yemekleriyle kandırmaya çalışıyorum. İçimden bir ses bu sefer kanacağını söylüyor.

"Annen de senin gibi biri mi?"

"Hayır," diyorum hiç duraksamadan. Bu onu güldürüyor.

"Çünkü bunu soran sen olmasaydın annelerimizin tanışmasını tuhaf bulurdum. Benim annem senin özel biri olduğunu düşünüyor. Senin annen de benim öyle olduğumu düşünmez mi?"

"Düşünebilir. Düşünmeli de. Sen özelsin."

"Sen de özelsin," diyor eliyle kafamı pışpışlayarak. "Ama annelerin özel anlayışını bilirsin." Elini kaldırıp sertçe kafama indirdiğinde inleyerek mızıldanıyorum. "Yine de pırasalı böreğin hatırına onunla tanışırım. Seni yetiştiren kadını merak ettiğimden değil yani."

Arkasını dönüp yürümeye başladığında vurduğu yeri tutarak ayağa kalkıyorum. Onu biraz fazla cesaretlendirdik sanırım dostlarım. Bu kadar ortaya çıkmasa da hayatını gayet iyi sürdürebilirdi diye düşünürken başımı iki yana sallayıp arkasından gidiyorum.

Son günlerde yaptığım tek şeyin onun peşinden gitmek olduğunun gayet farkında olsam da onu bunca zaman peşimden sürükledikten sonra bundan şikâyetçi olacak değilim.

19. Bölüm

"SEVGİ ÇİÇEKLERİ"

"Gergin olmadığına emin misin?"

"Hiçbir duygu belirtisi göstermediğime eminim. Neden gergin olduğumu söyleyip duruyorsun?" Bayan Renk yüzünde çalışılmış bir ifadesizlik maskesiyle annemin kapısının önünde dikilirken öfkeli fısıltılarla konuşuyor. Bir kere o maskeyi yıktıktan sonra bir daha uğraşsa bile o kadar ruhsuz olamayacağını görmekten mutlu oluyorum.

"Tam da bu yüzden gergin olduğunu söylüyorum. Yüzünü sabit tutmak için o kadar çaba sarf ediyorsun ki yüz felci geçirmek üzeresin."

"Sana vursam bu beni şiddet yanlısı yapar mı?"

"Sanmıyorum, çevremdeki insanlar genelde bundan daha fazlasını yapmak istiyor."

"Çevrende insan olduğundan şüpheliyim. Niye sürekli benimle takılıyorsun? Kahvaltıda gördüğümüz insanlar gerçekten arkadaşın mıydı? Ya da Yavuz? Niye benden başka kimsenin başına ekşimiyorsun?"

Tabii ki geniş bir çevrem var ancak tatildeyim! Bayan Renk tatili. Onunla karşılaşmamız hem işe ara verdiğim günlere denk geldiğinden hem de tüm zamanımı ona ayırmam gerektiğinden son zamanlarda başkalarıyla görüşmedim. Açıkçası çok samimi birkaç arkadaşım dışında diğer-

leri de aklıma bile gelmedi zaten. İlişkilerin sosyal hayatı öldürdüğünü söylerlerdi de inanmazdım. Şu hale bakın. "Onlara sataşmak aynı hazzı vermiyor. Ayrıca tanıştığımızdan beri en iyi arkadaşım sensin. Bilmiyor muydun?" Sabit tutmaya özen gösterdiği bakışlarında şaşkınlığın izlerini görünce gülümsüyorum. Bir ay önce bunu yapmak imkânsız gibiyken şimdi duygularını çabaladığı halde saklayamıyor ve bu kariyerimin en gurur verici olayı. Kolumu omzuna atıp ona doğru eğiliyorum. "En yakın arkadaşım ve daha bir sürü şeyimsin Bayan Renk. Hayatıma girmeseydin ne yapardım gerçekten bilmiyorum." Ona göz kırpıp zile basıyorum. Daha elimi zilden çekemeden kapı açılıyor ve annemin coşkulu sesi apartmanda yankılanıyor.

"Hoş geldiniz!" Annem bana hiç bakmadan Bayan Renk'i kucaklıyor. Hem de ne kucaklama! Kızı boğacak gibi bağrına bastıktan sonra ellerini tutup bir adım çekilerek onu baştan ayağa süzüyor. Bayan Renk'in şok olmuş haline karşı gülmemek çok zor. Ama beni bilirsiniz, zoru başarmada iyiyimdir.

"Ah benim güzel kızım! Sinan senden bahsedip duruyor. Sana güzel bir sofra kurmak için ne çok bekledim biliyor musun?"

"Anne, hani abartmayacaktık?" diye homurdanıyorum. Ondan bahsedip durmuyorum ayrıca! Sadece bir kez konuştuk yahu.

"Abartmamış halim bu benim," diye *pıslıyor* bana karşı. Hani o fısıldayarak korkutan anne sesi var ya, ondan bahsediyorum. Bayan Renk'i ondan kurtarıp omuzlarını tutarak içeriye geçerken "Onu korkuttun," diyorum. "İyi misin? Su ister misin?" Başını çevirip bana baktıktan sonra şaşkınca gülüyor. "Sana anneni döpiyes giyen, saçları fönlü, muhteşem diksiyonlu bir kadın olarak hayal ettiğimi söylesem ne yapardın?"

Arkada kalan annemin tombul yanaklarına, hafif şivesine ve şen şakrak hallerine bakıp kahkaha atıyorum. "Sabaha kadar gülerdim herhalde. Ben küçük bir mahallede gün yapan teyzelerin arasında büyüdüm. Annem tam bir Anadolu kadınıdır."

"Nereden bilebilirdim? Sana bakınca öyle düşünmek imkânsız."

"Bana bakınca ne düşünüyorsun?" Çapkın bir gülücükle başımı eğince yüzünü buruşturup yanımdan uzaklaşıyor. Evi saran mis gibi kokuların arasından annem telaşla salona girip, "Geldim, geldim!" diyor heyecanla. Bu halleri sevimli olsa da durması için ona kaş göz yapmak zorunda kalıyorum.

"Böreği çıkardım fırından. Sinan sana pırasalı börek sözü vermiş ama ben üç çeşit yaptım diğerlerini de seversin diye," deyip ellerini çırpıyor. "Adın neydi güzelim?" Ayaklara bakar mısınız? Annem zaman zaman üçkâğıtçı biri olabiliyor.

"Ben... Elvin." Tedirgince etrafa bakınırken ben de onu izliyorum. Dirseğimi koltuğun kenarına dayayıp çenemi elime yaslarken annem mutlu mutlu ismi tekrarlıyor.

"Elvin. Ne de güzel. Anlamı ne?"

"Gökkuşağının renkleri. Bu yüzden de o benim Bayan Renk'im"

"Bundan onun haberi var mı?" diye soruyor annem kahkaha dolu sesiyle. "Şuna bak nasıl da utanıyor." İşgüzarlık yapmama konusunda anlaştığımızı sanıyordum Anne Ertekin.

"Gerçekten mi? Kızardın mı? Bakayım?" Öne atılıp Bayan Renk'in yüzüne eğildiğimde dehşete düşerek itiyor beni. "Herhalde kızarırım! Hava bugün kaç derece haberin var mı? Çekil şuradan!"

Hayal kırıklığına uğramış gibi tekrar yerime oturuyo-

rum. "Tabii kızarır! Terlemiş kız. Niye beni heyecanlandırıyorsun?"

"Niye heyecanlandın ki?" diye soruyor annem masum masum. Uzanıp ona sarılarak güldürmeyi istiyorum ama aile saadeti yaşamak için uygun bir an değil. "Benim adım da Hatice," diyor annem kendinden beklenmeyecek bir asaletle. Beklenmeyecek diyorum çünkü adı bu değil.

"Hatice değil, Hatçe. İnsanlarla tanışırken yalan söylemekten vazgeçmelisin anneciğim." Annem doğumunda nüfus memurunun azizliğine uğramış talihsizlerden biri. Aslında bunu çok dert etmiyor ama ben bu konuda ona takıldığım zaman huysuzlanmasını seviyorum.

"Sana böyle güzel bir isim vermemeliydik. Her adını söylediğinde utanacağın bir isim olmalıydı."

"Durmuş koymalıydınız," diyor Bayan Renk ciddiyetle. Bu annemi güldürüyor. "Seyfi koymayı planlamıştık aslında. Dedesinin adı. Ama son anda Sinan oluverdi işte."

"İkiniz eğleniyor musunuz?" diye homurdanıyorum kırkırtılarının arasında.

"Seyfi güzel bir isim aslında. Ama sen hiç Seyfi değilsin Sinan. Üstünde komik duruyor."

"İsim gücü diye bir şey olduğunu biliyor muydun? İsminin anlamının karakterine yansıdığına dair bir yazı okumuştum. Bilimsel bir şey değil tabii ama bana çok da mantıksız görünmüyor. Sana hayatın boyunca bambaşka anlamı olan bir sözcükle hitap edildiğinde o sözcüğün anlamını kavrayıp özümsemek ve yaşamak mümkün bence. Anlamını bilmediğini düşünsen bile, beyin anlaşılması güç ve sonsuz yeniliklere açık bir şeydir. Bilinçaltında anlamını bilmediğimizi düşündüğümüz kaç kelime, kaç anlam saklıyoruz kim bilir? Bu yüzden kimse çocuğuna alelade bir isim vermemeli. Vehbi gibi, " deyip anneme baktığımda omuz silkip, "Seyfi," diyor. "Vehbi değil." O kadar şey söyledim

ve verebileceğin tek cevap bu mu diye bağırmak istediğiniz zamanlar oluyor mu sizin de?

"Senin isminin anlamı ne?" diye soruyor Bayan Renk ilgiyle. Anne evinin rahatlığına kapılıp koltukta bağdaş kuruyorum. Bu karşımdaki kızı eğlendirmişe benziyor. Sürekli dışarıda görüştüğümüz için ev rahatlığında neler yapabileceğimizi bilmiyoruz tabii.

"Aslında Sinan'ın anlamı mızrak demek. Ya da bazı savaş silahları. Ama biraz irdelediğinde Sinan'ın mücadele demek olduğunu söyleyebiliriz. Savaşçı, yılmadan düşünen ve sorgulayan, erdemli karakteri temsil eder," deyip elimi havaya doğru sallıyorum. "Araştırmalar bu yönde."

"Bilgisayarın başına oturup hava atacağın bilgiler edinmek için ismin hakkında saçma blog yazıları okudun değil mi?"

"Bayan Renk! Kalbimi kırıp durmaya devam edecek misin? Çünkü orada fazla bir şey kalmadı."

"Sinan, seninle nasıl da kavga ediyor görüyor musun? Ay gel vallahi sarılacağım sana!" diye ayaklanan annemi, "Fırında bir şey kalmadığına emin misin?" diyerek durduruyorum. Çünkü minik huysuzun bir günde bu kadar kucaklaşmayı kaldırabileceğinden emin değilim. "Yanık koktu sanırım." Annem telaşla mutfağa koşunca Bayan Renk'e dönüyorum hemen.

"Demek Mor'dan vazgeçtin?"

"Yine de Bayan Renk olabilirim diye düşündüm." Beklentiyle yüzüme bakınca gülümsüyorum.

"Sana her zaman Bayan Renk'im olacağını söylediğime eminim."

"Aynı zamanda bana olduğum kişiyi sevmem gerektiğini de söyledin. Bir yerden başlamam gerekiyor. Elvin olmak istemediğimi düşünüyordum ama fark ettim ki Elvin o mutsuz, kaybolmuş kız değil. Senin de söylediğin gibi,

Elvin sonunda ortaya çıkan bu kız," deyip kendini işaret ediyor. "Hem Elvin senin Bayan Renk'in, Sinan. Ondan kaçmak istemiyorum." Elimi ona uzatıyorum. Bir amaç güderek değil, ne yaptığımın farkında olarak da değil. Sadece o an elini tutmak için öyle büyük bir ihtiyaç duyuyorum ki elim ona uzanıveriyor. Ve küçük bir mucize gerçekleşip Bayan Renk uzattığım elimi sıkı sıkı tutuyor.

"Buna çok sevindim," diyorum tuhaf bir sesle. Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirip gülümsüyorum. Öyle samimi bir dokunuş ki bu. Âşık değil, arkadaşça da değil. Sadece iki insanın birbirine duyduğu sevginin yansıması. Bir kalıba girmek zorunda değil çünkü ne açıdan bakarsanız bakın anlamı değişmeyecek bir dokunuş. *Minnettar bir dokunuş.*

Annem geri geldiğinde Bayan Renk tedirgin olarak elini çekiyor. Gördükleri annemin nasıl hoşuna gittiyse artık bizi masaya davet ederken keyiften mest olmuşa benziyor. Aslında annem hislerimi bilmiyor olsaydı bunu yadırgamaz ya da özel olduğunu düşünmezdi. Bu eve daha önce de ilgilendiğim insanları getirdim. Ama biliyorsunuz dostlarım. Onunla konuştum. Bana güveneceğini ve geride duracağını söyledi ama o da anne işte. Kendisini ancak bu kadar engelleyebiliyor.

Masada üç çeşit börek, yaprak sarması, kısır, salatalar, kurabiyeler ve daha bir sürü şey var. "Annene bir orduyla geleceğini mi söyledin?" Fısıltısına karşı iç çekerek sandalyelerden birine Bayan Renk'i oturtuyorum. "Bunların hepsinden yemezsen kalbi ne kadar kırılır biliyor musun? Sadece sessizce ye." Annem tabaklarımızı doldururken minik huysuz acı çeken gözlerle onu izliyor. Çaylarımız da konup annem karşımıza geçtiğinde beklentiyle bize bakınca Bayan Renk'i kendine getirmek için bir dilim pırasalı böreği ağzına tıkıyorum. Tıkıyorum. Aynen.

Kabaca ağzına sokuşturduğum börek parçasını refleksle yakalayıp bana inanamaz bir bakış atıyor. Bu kadar harika yemekler varken onunla ilgilenemeyeceğim için önce karnımı doyurmaya niyetlenip tabağıma gömülüyorum.

"Çiçekleri sever misin?" Sorunun bana sorulmadığı aşikâr o yüzden istifimi bozmuyorum.

"Ben... Bilmem. Özel bir ilgim yok ama çiçekler güzeldir."

"Tabii güzeldir. Yemekten sonra sana arka balkondaki güllerimi göstereyim."

"Annemin gülleri efsanedir," diyorum yemeğe kısacık bir ara vererek. "Kendi evime çıkınca bana küçük saksılarda harika çiçekler getirdi ama bendeyken çiçekleri dökülüp yaprakları zamanla kurudu."

"Çünkü onlara bakmadın. Söyledim sana onlar da can diye. Su verip arkanı dönüp gidersen çiçek sana darılır. Ben her gün konuşuyorum çiçeklerimle. Çocuk sever gibi merhametle yaklaşıyorum onlara. O güzelim çiçekler sevgiyi hissediyor. Güzelliğini onunla ilgilenmeyen birine niye göstersin ki? Onlar nerede açacaklarını iyi bilirler. Kurumuş bir ağacın biraz güneş ışığı görünce hemen çiçeklerini dökmesi gibi, sen de o kuruttuğun yapraklara ilgi ve şefkat göstersen tekrar ortaya çıkarlardı. Unutulup bir köşeye itilen hiçbir can çiçek açmaz oğlum. Ama bu kuruyan yaprakların bir daha güller açmayacağı anlamına da gelmez." Bayan Renk yüzünde mahcup bir bakışla başını eğiyor. Bu konuşmanın sadece çiçeklerle ilgili olmadığını o da fark etmiş olmalı. Annem yüzünde dünyanın en güzel gülüşü, sesinde ancak bir anneden duyabileceğiniz gibi huzurlu bir şefkat tınısıyla bizimle konuşurken onun oğlu olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum. Birbirimizden çok farklı görünsek de onun beni yetiştirirken bana öğrettiği sevgi ve merhamet sayesinde bugün olduğum ki-

şiyim ve annemden öğrendiklerimi hiçbir zaman unutmamaya gayret ediyorum.

"Sinan'ı nasıl birinin yetiştirdiğini merak etmiştim," diyor Bayan Renk sessizce. "Yani o çok farklı biri. Hiç tanımadığı insanlar için çok büyük şeyler yapıyor ve bunun hiçbir önemi yokmuş gibi davranıyor. Yürümek ya da alışveriş yapmak gibi sıradan bir eylem olarak görülmesini istiyor. Hem de diğer her konuda kendini övmeyi sevdiği halde, yaptığı iyiliklerden konuşulmasını istemiyor. Belki de iyilik yapmanın takdir edilmesi gereken bir şey olmadığını düşünüyordur, bilmiyorum. Bu yüzden onu nasıl birinin büyüttüğünü merak etmiştim. Farklı şekillerde de olsa ikiniz de bir insana nasıl iyi geleceğinizi biliyorsunuz sanırım. Sizinle tanıştığıma gerçekten çok memnun oldum Hatice Hanım... O yüzden," deyip ayağa kalkıyor. "Çayınızı tazelememe izin verin." Ona kaşlarımı kaldırdığımda utangaç bir bakış atıp benim bardağıma da uzanıyor ve mutfağın yerini sorup yanımızdan ayrılıyor. Biraz nefeslenmeye ihtiyacı olabilir diye sesimi çıkarmıyorum ama kendini yakmadan çay koyabilecek mi emin değilim. Arkasından bakarken annemin sesiyle ona dönüyorum. Yanağını eline yaslamış, içten bir sevgiyle bana bakıyor.

"Sinan... Onunla evleneceksin değil mi?" Yüzüne bakakaldığım bir saniyenin ardından gülmeye başlıyorum. Annem de bana katılıyor. İkimiz de bir gün onunla böyle bir an yaşayacağımıza inanmıyorduk sanırım. O yüzden Bayan Renk çayları dökmeden getirebilmek için kaplumbağa adımlarıyla bize yaklaşırken kahkahalara boğuluyoruz.

20. Bölüm

"HALAY SONRASI STRES BOZUKLUĞU"

Bugün özel bir gün. İlişkileri başlamadan önce bile bana aşklarının derdini çektiren arkadaşlarım evleniyor. Mısra'yla arkadaşlığımızın başlangıcını düşününce bunu biraz da Kerem'e borçlu olduğumuzu düşünmeden edemiyorum ve bu bana komik geliyor. Başlangıçta Kerem'le pek de iyi anlaşamamıştık ama zamanla Mısra için birbirimize katlanmayı öğrendik, hatta arkadaş olmayı bile başardık. Şimdi bunca zaman sonra onların evlendiğini görmek beni neredeyse duygulandırıyor dostlarım. Sabah erkenden Mısralara geçip yakın arkadaş vazifelerimi üstleniyorum. Ayak işlerini yapıyorum anlayacağınız. Şehir dışından düğün için gelen birkaç akraba dışında evin kalabalık olduğu söylenemez. Mısra'nın pek akrabası olmadığını söylemeliyim. Olsaydı her şeyle kendisi mücadele etmek zorunda kalmazdı.

"Bu düğünü atlatmanın bir yolu var mı sence?" Mısra'nın hazırlanırken öylesine sorduğu soruya ciddi bir yüzle cevap veriyorum.

"Kerem'i terk et."

"Sinan!" Dehşetle çarpılan yüzüne karşı sakince omuz silkiyorum. Ne? Bunu daha önce de yaptı.

"Sadece birkaç saat Mısra. Atlatırsın. Sonuçta çok daha kötüsünü yaşadın değil mi?"

"Üç yıldır hepsiyle bir şekilde karşılaştım ama hâlâ karşılarına çıkmaya utanıyorum. Hele de bugün! Düşünsene, yeğenlerinin nikâhına daha önce de gelmişlerdi ve gelin yine bendim!"

"Düşük bütçeli romantik komedi filmi gibi," diyorum ağzıma bir fıstık atarak. Bunları mutfak masasından aşırdım. Cebimde bir zula var.

"Bayan Renk'in geliyor mu?"

"Evet." Mısra sırt çantasına bir şeyler tıkıştırmayı bırakıp samimi bir ilgiyle bana dönüyor.

"Onunla ne yapacağına karar verdin mi?" Başımı iki yana salladığımda gülümseyerek dirseğimi dürtüyor. "Söyle gitsin. Kötü bir şey olmayacak."

"Nasıl bilebilirsin ki?"

"Çünkü senden bahsediyoruz Sinan. *Sensin*. Hiç tanımadığın insanlar için neler yaptığını gördüm. Âşık olduğun kıza zarar vereceğine beni hiçbir kuvvet inandıramaz. Elvin hislerini kabul etmeyecek mi? Öyleyse sen de bunu bir daha açığa vurmazsın ve o hayatında nasıl durmanı istiyorsa öyle durursun. Bu konuda sana güvenebileceğini biliyordur, inan bana."

"Bir gün senden insan ilişkileri hakkında öneri alacağım aklına gelir miydi?" diye sorduğumda gülerek bana sarılıyor. "Başına geldiğinde her şey farklı oluyor değil mi?"

"Hem de nasıl," diyorum iç çekerek. "Bazen bu kadar çok düşünmemeyi diliyorum. Her ihtimal farklı sonuçlar doğururken iyi ihtimalleri göz ardı etmek çok kolay. Onu incitecek olmanın düşüncesi bile beni mahvediyor."

"Güven bana, incitmeyeceksin," deyip geriye çekiliyor. "Şimdi izninle, kuaföre gitmem gerek. Biliyorsun, evleniyorum falan işte."

"Sahiden evleniyorsun," diyorum sanki bunu tam şu an idrak etmişim gibi şaşkınca. İlginç olansa Mısra'nın da bu

şaşkınlığı paylaşması oluyor.

"Değil mi? Bu gerçekten de oluyor. Birkaç yıl önce bu evi bırakabileceğimi düşünemezdim bile."

"Sokağın sonundaki eve gidiyorsun, çok da bırakmış sayılmazsın yani."

"Bu kadarı bile beni nasıl üzüyor haberin var mı? Daha fazlasına razı olur muydum sanıyorsun?" Samimi bir üzüntüyle, "Belki de Kerem'i iç güveyi olarak almalıydık," deyince omuzlarını tutup kapıya döndürüyorum. O arada Ecrin de kapıyı açıp Kerem'in geldiğini haber veriyor.

"Hadi git artık."

"Gideyim tabii, kocam geldi!" diyor Mısra ellerini yumruk yapıp tiz bir sesle bağırarak. Emre'nin karşı odadan homurdandığını duyunca duraksıyor ama onu Ecrin'in ellerine verip buradan götürmesi için arkalarından itekliyorum.

"Ne oldu yavru ayı? Ablanı mı kıskandın?" Emre'nin açık kapısından başımı uzatıp yatağında çoktan uyanmış gibi görünen çocuğa bakıyorum. Elbette Emre resmi olarak bir yetişkin ama onu tanıyan insanları buna inandırmayı bir deneyin bakalım. Hepsi suratınıza karşı kahkahalar atar.

"Herhalde kıskanıyorum! Ablan olsaydı beni anlardın."

"Vay canına Emre. Az önce olgun bir birey gibi davranarak itiraf ettin. Etkilendim doğrusu." Emre gülerek yatağından kalkıp yerdeki tişörtüne uzanıyor. Başından geçirip ayağa kalkarken uyanmak için kollarını havaya kaldırıp geriniyor.

"Yirmi bir yaşındayım ben. İstediğimde gayet olgun ve düşünceli olabilirim. Sen neden bu kadar erken geldin?"

"Babaannen öyle emretti. Senin uyumana izin vermesi inanılmaz."

"Bana ihtiyaç yok ki. Kerem Abi ablamı kuaföre götürdükten sonra öğlene kadar yapılacak bir iş yok."

"Aslında seninle konuşmak istiyordum. Ecrin'in zor-

landığının farkında mısın? Ablanın evden gidecek olması konusunda?" Emre kalçasını küçük çalışma masasına yaslayıp ensesini kaşıyarak bir süre sessiz kalıyor.

"Garip olan zorlanmaması olmaz mıydı? Ecrin belli etmese de ablama çok düşkün. Ablam onun için anne gibi."

"Peki, sen bu konuda ne hissediyorsun?" Emre sıkılgan bakışlarını derli toplu odasında gezdiriyor. Tüm bu düzenden rahatsız olmuş gibi yan taraftaki raflarda duran eşyalarını sağa sola itmeye başlayınca onu rahat bırakıyorum. Ganimet Sultan'ın günlerdir süren temizlik teröründen bu oda da nasibini almış olmalı ama asıl derdimiz bu değil. Emre'nin konuşmak konusunda zorlanan bir çocuk olduğunu biliyorum. Her zaman espri yapan, alaycı yorumlarda bulunan, başkalarının dertlerini hep dinleyen ama kendi içsel düşüncelerini paylaşmaktan çekinen biri o. Herkesi güldürüp eğlendiren ama akşam eve döndüğünde odasında yalnız oturan biri. Bunu asla itiraf etmez ama kabuğuna çekildiği o anlarda hissettiği şeyler olduğuna, kendi yaraları ve korkularının onu daralttığına eminim.

"Ablam için tabii ki çok mutluyum. Ama insanın içi burkuluyor be abi. Ablam gidiyor. Birkaç ev öteye sadece ama yine de gidiyor işte. Bir gün Ecrin de gidecek. Onları başka adamların sorumluluğuna vermek zor. Ben onların hayatlarındaki tek erkektim. Onlar da benim koruyup kollama ihtiyacı hissettiğim, üzüldüklerinde dünyayı yakmak istediğim kız kardeşlerim. Yüzleri biraz düşse onları güldürmek için yapamayacağım şey olmaz. Şimdi ablam evindeyken morali bozulunca, kötü hissedince bunu ben nereden bileceğim ki? Bir gün Ecrin de kendi hayatını kurduğunda ben ne yapacağım? Bunları düşününce bir garip oluyorum. Onları teselli edecek başka erkekler olunca sanki ben dışarıda kalacakmışım gibi geliyor." Utanmış gibi başını eğip alnını kaşıdıktan sonra bana kaçamak bir bakış atıp, "Bunları

kimseye söyleme, tamam mı?" diyor sessizce. "Söylemeyeceğini biliyorum gerçi. Aslında böyle şeyler düşünüp durmuyordum ama uyandım ve ablamın müstakbel kocasının yanına gitmek için can attığını duydum. Sanırım bu beni biraz duygusallaştırdı."

"Bu anlaşılır bir durum. Ama anlamadığım şey Ecrin'in de kendi hayatını kuracağına bu kadar eminken kendini hesaba katmayışın. Onların hayatlarına başka erkekler giriyorsa senin de hayatına kendi aileni kuracağın bir kadın girebileceğini düşünmelisin."

Emre gülerek yaslandığı yerden doğruluyor. "Yok abiciğim, ben almayayım. Hayatımda değer verdiğim üç kadın var ve inan bana onların dertleriyle uğraşmak hiç de kolay değil. Bir tanesine daha ihtiyacım yok." *Ya da bir kişi için daha kaybetme korkusu beslemeye ihtiyacın yok,* diye düşünüyorum Emre'nin yüzündeki gülüşe bakarken. Çoktan az önceki halinden sıyrıldığını görünce konuyu kapatmasına izin veriyorum. "Haydi, kahvaltımızı edelim. İçerideki teyzeler çok çılgın şeyler hazırlamışlar."

Ancak kahvaltı keyfi yapmamıza izin verilmiyor. Ayaküstü bir şeyler yedikten sonra bir yerlerden alınması gereken birkaç akraba ya da arkadaşı Emre'yle birlikte alıp eve getiriyoruz. Buradan hep birlikte düğün yerine geçecekler. Bir şeyler almak için Ecrin'in eve uğraması gerekince onu tekrar bırakmak bana düşüyor çünkü Emre babaannesinin isteklerini yerine getirmekle meşgul. Ganimet Sultan şimdiye dek hiç görmediğim kadar enerjik ve heyecanlı görünüyor. Ecrin'i ablasının yanına götürdüğümde düğün fotoğrafçısının pençelerine yakalanıyoruz. Ne kadar kaçmaya çalışsak da asistanı yanında olmadığı için hayıflanıp duran adam bizi gözüne kestiriyor. Eğer bir gün evlenmeyi düşünürsem fotoğraf kısmını kendim halletmeyi aklıma yazıyorum çünkü karşımdaki manzara beni kör etmek

üzere dostlarım. Fotoğrafçı Mısra ve Kerem'den öyle tuhaf pozlar istiyor ki Ecrin'le birlikte onları izlerken bir dehşete düşüp bir kahkahalarla gülüyoruz. Zavallı Kerem ne kadar sıkılmış görünse de gülümsemeye devam etmeyi başarıyor. Mısra'ysa... Sanırım o delirdi. Fotoğrafçıyla ikisi öyle iyi anlaştılar ki bunun mantıklı bir açıklamasını bulamıyorum. Çekimler yapılırken ikisi aşırı eğleniyorlar. Kerem'se müstakbel karısı için tüm bu saçmalığa katlanıyor. Yine de o kadar da acı çekmiyor olmalı çünkü Mısra'nın her kahkahasında durup onun yüzüne bakıyor ve yemin ederim ki sevgi dolu bir ifadeyle dalıp gidiyor. Sonra Mısra utangaç halleriyle ona sokulup saçını düzeltiyor ya da yanağını öpüyor ve ben tüm bunlara maruz kalıyorum. Umarım Bayan Renk'e bakarken böyle görünmüyorumdur. Bunu ilk fırsatta Ecrin'e sorup olumlu bir cevap alırsam kendimi vurdurtacağım... Ben oradan kurtulana kadar saat epeyce ilerliyor. Ecrin'i Mısra ve Kerem'in arkadaşlarına bırakırken biraz üzülüyorum çünkü tüm bunlar hiç ona göre değil ve ablası için katlanmaya çalışsa da sıkıntıdan patlıyor. Ama yapacak bir şey yok dostlarım. Sevdiklerimiz için bazen istemediğimiz şeylere katlanırız. Düğünler gibi.

Bayan Renk'i almaya gitmeden önce eve uğrayıp bir şeyler atıştırdıktan sonra üstümü değiştiriyorum. Bana aldırdığı siyah takımı giyerken başımı iki yana sallıyorum şaşkınca. Daha önce kimse benimle bu şekilde didişip durmamıştı çünkü her zaman karşımdakini mağlup etmeyi başarırdım. Bayan Renk'e kadar. Başkaları söylediğinde asla etkilenmeyeceğim şeyler o söylediğinde dünyanın en karşı konulamaz fikirleri gibi geliyor. Çok saçma değil mi? Eh, aşk da bir saçmalıktır dostlarım. Ve saçmalamak bazen çok eğlenceli olabilir.

"Güzel günler Bayan Renk," diyorum telefondan gelen huysuz sese karşı. "Hazır mısın? Seni almaya geleceğim."

"Bir şey keşfettim," diyor korku dolu bir sesle. Kaşlarım anında çatılırken ne olduğunu soruyorum. "Topuklu ayakkabılarla yürüyemiyorum!" Kötü bir şey söyleyeceğini sandığım için kelimelerin asıl anlamını kavramam biraz zaman alıyor. Dehşet içindeki sesine karşı gülerek, "Topuklu ayakkabı giyecek bir kıyafetin var demek," diyorum sırf bir şey söylemiş olmak için. "Birlikte şık bir elbise almalıydık."

"Kendi başıma şık olamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Seni tanıdığımda pijamayla geziyordun."

"Kapatıyorum. Oraya kendim gelirim." Başka bir şey söylemeyince birkaç kez adını söylüyorum ama gerçekten de kapatmış! Tekrar ararken açmayacağını biliyorum aslında o yüzden düğün yerine yalnız gitmek zorunda kalıyorum.

Düğünü dağ yolunun başlangıcındaki bir bahçede yapmayı seçmişler. Burası yaşlı bir çiftin hem evleri hem de birlikte işlettikleri ev yemekleri lokantalarının arka bahçesi aslında. Mısra'nın en sevdiği yerlerden biri. Bahçenin lokantaya ayrılmış küçük alanının dışında yemyeşil bir manzaraya açılan büyük bir alan var. Düğün için o alanı seçmişler. Yeşil alanın etrafına dağıtılmış masaların üstünde küçük sepetlere konmuş renkli çiçekler ve masaların etrafında da renkli, tahta sandalyeler var. Her yana asılmış küçük şenlik ışıkları şu an çok fark edilmese de hava kararduğında ortama neşeli bir hava katacak muhtemelen. Gösterişten uzak ve bir şekilde herkesin içini mutlulukla dolduracak bir ortam hazırlanmış.

Çoktan gelmeye başlayan davetlilerin arasında annemle babamı buluyorum. Ganimet Sultan'la birlikte bir grup orta yaşlı insanın yanında oturuyorlar. Mısra'nın özel davetlileri olarak aile masasına oturmuşlar. Annem beni görünce kollarını açıp neşeyle gülümsüyor. Eğilip onu öptükten sonra diğerlerine de selam veriyorum.

"Burası ne kadar güzel değil mi Sinan?" diyor annem, ne kadar özendiğini sesine yansıtarak. "Çocukluğumu hatırlattı bana. Biz küçükken şenlikler yapılırdı. Oraları da böyle süslerdik. Tabii burası daha şık ama yine de o şenlikleri hatırlatıyor bana."

"O kadar heveslendiysen Sinan'ın düğününü de burada yaparız," diyor babam anneme. İkisi birbiriyle paslaşarak beni bitirmeye çalışırlarken tehlikeden uzaklaşmak için geri çekiliyorum. "Nasıl her seferinde konu bana geliyor, nasıl beceriyorsunuz bunu hayret ediyorum!" diye söylenirken annem babamın koluna yaslanıp bilmiş bilmiş gülüyor bana. Otuz senelik birliktelikten sonra birbirini hâlâ sevmeyi başarabilen insanlar başkaları için böyle bir tehlike oluyor işte.

Titreyen telefonumu cebimden çıkarıp ailemden izin isteyerek kapıya doğru gidiyorum. "Geldin mi? Bekle, kapıya çıkayım." Bahçe sınırını belirleyen alçak çitlerin arasından geçip önce lokantaya sonra da eve açılan kapıdan dışarıya çıkıyorum. Üst kat burayı işleten çifte özel ama alt kat müşterilerin kullanımına açık olacak şekilde düzenlenmiş. Kapıya çıkıp taksiden inmeden önce ona yetişmeye çalışıyorum ama beni beklemeden iniyor. Üstünde kayık yakalı, zeytin yeşili bir elbise var. Dizlerinin biraz üstünde biten uçuş uçuş eteğinin altına zarif bir topuklu ayakkabı giymiş. Bu elbiseye uygun olmasa da bileklikklerini çıkarmamış ve bu benim gözümde onu daha da güzelleştiriyor. Tatlı bir kahverengi olan saçlarını hafifçe dalgalandırmış ve yüzünde çillerini kapatan abartısız bir makyaj var. Taksinin kapısını kapatıp bana döndüğünde göz göze geliyoruz. Bu haliyle bana baharı anımsatıyor. Hafif, huzur veren, hayranlık uyandıran bir esintiye benzetiyorum onu. Öyle güzel bir esinti ki bu ona bakarken tökezliyorum.

Ben, Sinan Ertekin. Hayatımda ilk kez hayranlığın verdi-

ği sersemlik beni tökezletiyor.

"Tamam. Söyle hadi."

"Ne?" karşıma dikilip huysuz ifadesiyle çenesini kaldırıyor.

"Tuhaf bakışlarından beni kendin giydirmen konusunda yapacağın ukala konuşmaya hazırlandığını çıkardım. Söyle ve kurtul ki gecenin devamında karnın ağrımasın." *Ne kadar yanıldığını bir bilsen...* Kavgaya hazır gibi durmasına rağmen umursamaz görünebilmesi beni güldürüyor. Aslında renk veriyor sayılmaz ama artık onu çok iyi tanıdığım için gösterdiklerinin altında yatanları görebiliyorum.

"Çillerin nerede?"

Bu sefer şaşkınca, "Ne?" diye soran o oluyor. "Gözlüğün de yok. Bayan Renk'ime ne yaptın?"

Kaşlarını çatarak yüzüme baktıktan sonra bileklerini yüz hizama kaldırıyor. "Bayan Renk'in burada," deyip bilekliklerini gösterince dudaklarım seğiriyor. Ciddi kalmayı isterdim ama nasıl gülümsemem ki!

"Neyse ki." Centilmen bir tavırla kolumu ona uzatıyorum. "Hadi içeri girelim. Düğün başlamak üzeredir."

"Bak, şimdi çok yavaş adımlarla içeriye yürüyeceğiz ve bana uygun bir yer bulacağız. Tüm gece orada dikileceğim. Tamam mı?"

"Neden böyle bir şey yapıyoruz?"

"Çünkü bu ayakkabılar ölümcül! Her hareketimde kendimi Görevimiz Tehlike'de gibi hissediyorum. Düşmemek için her adımımı denge hesabı yaparak atmam gerekiyor."

"Düşsen ne olacak ki? Tedirgin bir halde sıkıcı bir duruştansa mutlu bir düşüşü tercih etmelisin."

"Düşmemem için yanımda durup beni tutacağını falan söylesen daha iyi hissederdim."

"Seni tutamayabilirim. Ama kaldırmak için orada olacağıma söz veriyorum."

"Teşekkürler," diyor monoton bir sesle. "Şimdi kendimi harika hissediyorum."

Birbirimize sataşmaya devam ederek bahçeye giriyoruz. Ayakkabıları konusunda cidden gergin olmalı çünkü kolumu öyle sıkı tutuyor ki neredeyse rahatsız olacağım. İçeri girdiğimiz an anne ve babamın şahin bakışlarına yakalanıyoruz tabii. Annem, babamın kulağına eğilip bir şeyler söyleyince babamın kaşları kalkıyor. Oğlunun duygularını eşine açmayacağını biliyorum. Tüm işgüzarlığına rağmen annem aramızda kalmasını istediklerimi bilir ve buna saygı gösterir. Yine de bu babama ipuçları vermesini engellemez tabii.

"Anneme merhaba demek ister misin?" diye soruyorum Bayan Renk'e eğilip. Kapıdan giren kalabalığın geçmesi için hızlanıyoruz. Mısra'nın ve Kerem'in evinde toplanan davetliler gelmiş olmalı.

"Bana böyle bakarken isteyip istememin bir önemi var mı ki?" Annemin kocaman gülümsemesiyle bize el salladığını görünce gülüyorum. "Haklısın. Hadi şunu yapıp kurtulalım."

"Elvin'ciğim," diyor annem ayağa kalkıp onu kucaklarken "Bu ne güzellik." Aslında onda abartılı olan hiçbir şey yok. Üstündeki bir düğün kıyafeti falan değil ama öyle şık ve zarif duruyor ki. Öyle güzel ki...

Şey, affedersiniz dostlarım. Aklım karıştı, cümleyi bitiremiyorum.

"Teşekkürler, siz de çok hoş görünüyorsunuz." Kibarlığına karşı imalı bakışlarımla karşılaşınca sadece benim anlayabileceğim bir sinir belirtisi gösteriyor. Uzanıp burnunu sıkmamak için kendimi zorluyorum.

"Babamla tanış, İhsan Ertekin." Babam takdim edilircesine tanıştırılmaktan hoşlanmamış gibi görünmeye çalışsa da bunu sevdiğini biliyorum. Onun da kendi küçük egoları

var. Bu konuda babama benzemiş olmalıyım.

"Memnun oldum efendim," deyip bana dönüyor. "Babana ne kadar benziyormuşsun." Aslında evet. Ben de babam gibi uzun boyluyum. Onun gibi ince yapılıyım. Yaşına rağmen hâlâ gür ve koyu renkli saçlarına ben de sahibim ve onun yaşına geldiğimde de hâlâ sahip olacağımı umuyorum. İkimiz de üçgen yüz hatlarına sahibiz. Gözlerimi de babamdan almışım çünkü annemin gözleri göze çarpacak güzellikte bir yeşildir. "İlk bakışta bu adamın taklidi gibi görünebilirim," deyip babama bakıyorum. "Ama ben kesinlikle daha üst model bir yapımım. O benim kadar yakışıklı değil." Babam gök gürültüsünü andıran kahkahasıyla omzuma vurup "Hadi oradan serseri!" diyor. "Uzun zamandır alaşağı etmedim diye unuttun hemen seni cebimden çıkaracağımı değil mi? Ama dur sen, haddini bildireceğim."

Bayan Renk'e eğilip, "Güreşmek istiyor!" diyorum çaresiz görünmeye çalışarak. "Benimle güreşmek hayatındaki tek eğlenceli şey."

"Hayır, hayatımın eğlencesi seni yenmek."

"Ne örnek bir baba ama," diye söylenerek Bayan Renk'i çekiştiriyorum. "Müsaadenizle biz arkadaşlarımızın yanına gideceğiz. Size iyi eğlenceler."

Ailemin yanından uzaklaştığımızda gülüyor. "Annenle babana bakınca beklenen evlat tipi hiç sen değilsin."

"Ben kendine özgü bir karakterim çünkü."

"Acaba senin oğlun nasıl biri olurdu," diyor daha çok kendi kendine düşünür gibi. Cevap vermiyorum çünkü bu bilebileceğim bir şey değil. Onlarca ihtimal sıralayabilirim ama yine de çocuğumun sahip olacağı karakterin yanına bile yaklaşamayabilirim. Bir çocuğun sahip olacağı karakterde yaşadığı yer, çevresindeki insanlar ve davranışları, yetiştirilirken ona öğretilen şeyler elbette etkili olur ancak her insanın bir doğası vardır ve bunu değiştiremezsiniz.

Yaradılışında var olan ona özel şeylerin karakterini nasıl etkileyeceğini nereden bilebilirim ki? Henüz var olmayan birinin karakteri üstünde tahminler döndürmenin bir anlamı yok.

Emre ve Ecrin bahçeye girdiğinde arkalarından gelecek olan gelin ve damadın hazırlığı yapılıyor. Hoş bir keman sesinin ardından gelen Mısra zarif gelinliğiyle öyle hoş, koluna girdiği adamın yanında öyle mutlu görünüyor ki bir anlığına duygulanıyorum.

"Ne kadar güzel." Bayan Renk'in hayran sesini duyunca dirseğimle koluna dokunuyorum yavaşça.

"Her şey şu an çok romantik görünüyor değil mi? On beş dakika sonra burada çılgın bir halay kurulduğunda tekrar konuşalım."

"Halaylarla bir sorunum yok."

"Öyleyse belki biz de oyuna katılırız." Bana açıkça küçümseyen bir bakış atarak bunun imkânsızlığını belirtince inatçılığım tutuyor. Ona halay çektirmeden buradan çıkmasına izin vermeyeceğime dair, yaramaz bir inattan söz ediyorum. Gelinle damadın ilk dansına bakarken olacakların habercisi bir ses tonuyla mırıldanıyorum. "Göreceğiz..."

~

Gelin ve damadın dansını izledikten sonra ikinci şarkıda Bayan Renk'e dönüp dans daveti için ağzımı açıyorum ve anında geri kapatıyorum. Çünkü bana öyle bir bakıyor ki birazcık korkuyorum dostlarım.

"Yakışıklı bir erkek sana iyi bir teklifte bulunacakken onu korkutamazsın Bayan Renk!"

"Aslında yapabilirim."

"Yaparsan o özlemini çektiğin sevgiliye kavuşamazsın ama."

Dümdüz ifadesiyle, "Özlemini çektiğim sevgili senmiş-

sin gibi konuşuyorsun," deyip başını dans eden çiftlere çeviriyor.

Erkek çocuklarının neden hoşlandıkları kızların saçlarını çekmeye meraklı olduklarını anladım sanırım. Bir erkek ne kadar eğitimli ve olgun olursa olsun hoşlandığı kızın ilgisini çekemediği zaman mızmız bir bebeğe dönüşebilir. Şu an söz konusu mızmız bebek benim. Bağırarak Bayan Renk'in saçlarına asılmak ve bunu yaptığım için hiçbir azarlamaya maruz kalmadan ilgiyle pışpışlanmak istiyorum.

Çocuk gibi somurttuğum dakikalarım hiçbir işe yaramıyor çünkü Bayan Renk'in umurunda değilim. İlgisini ancak nikâh memuru gelip şahitleri masaya çağırdığında çekebiliyorum.

"Sen şahit misin?" diye soruyor heyecanla.

"Fark etmediysen söyleyeyim, seninle konuşmuyorum." Bu onu şaşırtıyor.

"Neden?"

"Beni incittin!"

"Ne yaptım ki?" diye şaşkınca soruyor ama ona dönmeden masaya gidiyorum. Mısra'nın yüzünde mutluluktan uçan bir gülümseme var. Yanakları kızarmış, gözlerinin içi sevgi ve neşeyle parlıyor. Yerime oturduğumda elini bana uzatıyor ve tüm samimiyetimle elini tutup mutluluğunu paylaşıyorum.

"Umarım bu sefer doğru cevabı verirsin," dediğimde Emre omzumun üstünden ablasına doğru fısıldıyor. "Kerem Abi, geçen seferin rövanşını almak için hayır diyebilirsin. Seni destekliyoruz." Ablası o prenses halinden iki saniyeliğine sıyrılıp bize çenemizi kapamazsak iyi şeyler olmayacağını anlatan kötü bir bakış atınca Emre'yle ikimiz hemen siniyoruz. Mısra halimizden tatmin olup müstakbel kocasına dönerek ona dünyanın en masum gülüşüyle bakınca hayret ediyorum. Kadınlar inanılmaz varlıklar dostlarım.

Nikâh merasiminden sonra davetliler hediyelerini vermek için sıraya giriyorlar. Ben de Bayan Renk'imin yanına dönüyorum. Ona böyle karşıdan bakınca az önceki tavrım aklımdan çıkıyor. Yanına gidip ceketimi iki yana doğru açıp ona nasıldım dercesine bakıyorum. Beni şaşırtıp başparmaklarını havaya kaldırarak beni destekleyince dudaklarımdan bir kahkaha kopuyor.

"Aptalcaydı değil mi?" Kendi kendine gülen minik huysuza bakıyorum. Hâlâ yanımda oldukça ufak kalıyor. Hâlâ huysuzun teki. Ama ilk günler ona gıcık olduğum için kullandığım bu lakap şimdilerde bana hayli sevimli görünüyor.

Beni sıçratacak kadar yakından gelen davul sesinin ardından daha da gürültülü zurna sesi devreye girince sırıtarak Bayan Renk'e dönüyorum. Ona doğru bir adım atınca arkaya doğru geriliyor ama pes edecek değilim. "Aklından bile geçirme!" İki hızlı adımla onu kollarından yakalıyorum.

"Söz veriyorum, çok eğleneceksin."

"Ben dans falan edemem!"

"Halay bu yahu!" diye patlıyorum kahkaha atarcasına. "Kimse doğru yapamıyor ki."

"Sinan, ne olur bırak."

"Bayan Renk. Üzgünüm ama her insan hayatında en az bir kez zorla piste atılmalı." Bunu söyledikten sonra kollarından tutarak onu çevirip dans eden kalabalığın içine itiyorum. Gözlerindeki saf dehşete karşı gülmekten başka yapabileceğim bir şey yok. Halay yeni yeni oluşmaya başladığından insanlar oyuna adapte olamamış, bu yüzden Emre'nin aradan sıyrılıp Bayan Renk'i yakalaması zor olmuyor. Emre onu halaya çekince ben de yanlarında bitiyorum ve minik huysuzu aramıza alıp parmaklarını sımsıkı tutarak halaya başlıyoruz. İlk dakikalar hiç kolay olmuyor.

Bayan Renk bize ölüm tehditleri yağdırıp kurtulmaya çalışırken biz halayın sonundaki 3-9 yaş arası çocuklar gibiyiz. Asla senkronize olamıyor, asla adımları yakalayamıyoruz. Emre takdiri hak edecek şekilde Bayan Renk'i zapt ederken kahkahalarını gizleme gereği duymuyor ve ben öyle çok gülüyorum ki iki büklüm halde bir o tarafa bir bu tarafa zıplarken nefessizlikten ölüp gideceğim!

"Bırak artık!" diye bağırıyorum elimizden kurtulmak için debelenen kıza. "Korktuğun şey rezil olmaksa o evreyi çoktan geçtik."

"Sal gitsin be yenge!" diye beni desteklemeye çalışıyor Emre ama bu beni de Bayan Renk'i de durduruyor.

"Yenge ne be?" diyoruz aynı anda. Emre yüzümüze ikimiz deliymişiz de kendisi dünyanın en zeki insanıymış gibi bakıp halayına kaldığı yerden devam edince minik huysuz bana dönüyor. Kolu Emre tarafından aşağı yukarı sallandırılıp çekiştirilirken onu ciddiye almak zor, bu yüzden omuz silkip ben de tekrar oynamaya başlıyorum. Ve Bayan Renk pes edercesine gülüyor.

"Deli olmalıyım," diye söylendiğini duyuyorum. Hemen sonra işi ciddiye alıp amcaların adımlarını takip etmeye başlıyor. Ben de onun adımlarını takip ederek kollarımı kaldırıp indiriyorum. Birkaç kez Bayan Renk'le çarpışıp kahkahalara boğuluyoruz. Başta somurtmaya devam etmeye çalışsa da eğlenmeye başladıktan sonra kahkahalarını tutması imkânsız hale geliyor bizim kızın. Hiç becerememediğimiz halde sağa sola savrularak ve deliler gibi gülerek tüm halaylara giriyoruz. Halayı yöneten amcalar bize nefret dolu bakışlar atıyor ama umurumuzda değil.

Yüksek tempolu halaydan çıktığımızda kulaklarımızda çınlayan davul seslerinden biraz olsun uzaklaşmak için düğün alanının dışına doğru yürüyoruz. Işıklar arkamızda küçük ışıltılara dönene kadar toprak yolda sallana sallana

ilerliyoruz. Bayan Renk'ten şaşkın bir ses çıkınca durup ona bakıyorum. Bu gece ay o kadar parlak ki bizi zifiri karanlıktan kurtarıyor. Loş ışıkta Bayan Renk yalın ayak, saçları oynamaktan ve hafif esintiden iyice dağılmış halde karşıma dikilip, "Ayakkabılarım nerede?" diye sorunca gülecek gibi oluyorum ama bunun yerine sadece nefes nefese yüzüne bakıyorum.

Mutluluk insanı daha sağlıklı yapar. Daha dirençli, daha pozitif, daha huzurlu. Hatta biliyor musunuz, mutluluk insanın cildini bile güzelleştirir. Bayan Renk'e bir bakın! Islak bir yavru köpek gibi gezinirken şimdi genç ve güzel bir kadına dönüştü. Üstelik bunun yüzündeki makyajla ya da kıyafetleriyle ilgisi yok. Gözlerindeki bakışla, mutlulukla kıvrılan dudaklarıyla, eğlenirken hafifçe bozulan makyajı ve saçlarıyla, kızaran yanaklarıyla ilgisi var.

"Bilmem," diyorum hafifçe gülerek.

"Niye öyle bakıyorsun?"

"Son günlerde bu soruyu senden çok duyuyorum Bayan Renk."

"Çünkü son günlerde bana bir garip bakıyorsun." Bu kez daha içten gülüyorum. Duyguları kontrol etmek hakkında söylediğim şeyleri unutun. Zavallının tekiyim ben.

"Bugün seninle tanışalı tam bir ay oldu." Yüzünden bir şaşkınlık dalgası geçiyor. En azından ben öyle yorumluyorum. Sonuçta hâlâ karanlığın içindeyiz.

"Çok daha uzunmuş gibi geliyor bana."

"Değil mi... Hâlâ aşk istiyor musun?" Sessiz kalınca bir şey yapma ihtiyacıyla ellerimi cebime koyup ayağımla toprağı eşelemeye başlıyorum.

"Sana aşk istediğimi hiç söylemedim ki," diyor sonunda. "Sen diğer her şey gibi öyle olduğunu varsaydın. Romantizmden falan bahsettiğimizi biliyorum ama aslında istediğim şey biraz ilgi görmekti ve sen bana bundan çok

daha fazlasını verdin." Gergin bir nefes alıp etrafa bakınıyor. "Şimdi neden bunu konuşuyoruz? Yollarımız ayrılıyor falan mı diyeceksin?"

"Ne? Saçmalama." Söylediği şey ihtimaller dâhilinde bile değil. "Beni senden hiçbir yol ayıramaz."

Şaşkın bir gülüşle, "O ne demek?" diye soruyor. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, hislerimi içimde tutabilecek bir adam değilim dostlarım. Dilimin ucundaki kelimeleri biraz daha saklarsam kurdeşen dökebilirim. Tüm bunların yanında, söylemek istiyorum çünkü anlaşmayı kazandığımı bilsin istiyorum. Bir ay geçti ve yanında ona âşık biri var.

"Aşkın insanın kusursuzu bulduğunu düşünmesi olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Sanırım yanıldım. Belki de aşk bu değildir. Belki aşk insanın, kusursuzlukla alakası olmayan birinde hiçbir eksiklik bulamamasıdır. Belki de bir insanı birazcık gülümsesin diye her şeyini feda edebilecek kadar çok sevmektir. Ne bileyim, belki aşk açıklayamadığımız her şeydir Bayan Renk. Belki benim sözlüğümde aşk sensindir."

"Ne?"

"Ne nesi? Seni sevdiğimi anlatmaya çalışıyorum," diye çıkışıyorum bir anda. Gerginim yahu! Üstüme gelmeyin.

"Beni sevdiğini zaten biliyorum."

"Öyle değil."

"Nasıl?" Sinan Ertekin tarihinde bir ilk gerçekleşiyor dostlarım... Özgüvenim ilk kez zedeleniyor!

"Sana âşığım ben." Cümlem biter bitmez suratımda patlayan tokat ikimizi de şoke ediyor. Boştaki eliyle bana vurduğu elini yakalayıp kendine çekiyor hemen. İkimiz de açık kalan ağızlarımızla birbirimize bakıyoruz.

"Şimdi bunu neden yaptın?" diye soruyorum hiç kıpırdamadan.

Aynı tavırla cevap veriyor. "Bana âşık olduğunu söyle-

din. Başka ne yapacaktım ki?" Birbirimize bakakalıyoruz. Verecek şık bir cevap arıyorum ama tek yapabildiğim hiç bitmeyecekmiş gibi geçen bir dakikanın ardından gürültülü bir kahkaha patlatmak oluyor.

"Açıkçası bana sarılmanı tercih ederdim. Bilirsin, teselli kucaklaşması falan."

"Ah," diyor donmuş gibi. "Şey... Şu an ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Başımı iki yana sallayarak gülüyorum. Bir şey diyeyim mi, sahiden iyi hissediyorum. İçinizde tuttuğunuz tüm o şeyler sizi tüketiyor dostlarım. Bırakın gitsin. En kötü bir tokat yersiniz ama günün sonunda omuzlarınızdaki yük kalkmış olur. Kollarımı iki yana açıp, "Sarılabiliriz," dediğimde kurulmuş bir robot gibi öne doğru bir adım atıyor. Kollarımı etrafına sarıp çenemi başına yaslıyorum.

"Başka bir şeye ihtiyacım yok Bayan Renk. Sen neyin olmamı istersen o olacağım. Bunun için endişelenmene gerek yok. Kim olduğumu unutma, olur mu? Seni üzecek bir şeyi asla yapmam." Kaskatı olan bedeni biraz gevşiyor. Ellerini sırtıma koyup, "Biliyorum," diyor. "Söylediklerinde ciddi miydin?"

"Tabii ki." Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırıp bu hissin tadını çıkarıyorum.

"Ama bu çok saçma."

"O zaman boş ver gitsin."

"İyi de nasıl boş verebilirim? Bana âşık olduğunu söylüyorsun. Bu nasıl olabilir ki? Halay çok mu zordu? Travma sonrası stres bozukluğu mu yaşıyorsun?"

"Biliyor musun, küçükken halam hormonal bozukluğum olduğundan endişelenip memelerim çıkmış mı diye göğüslerimi yoklamıştı."

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Bunun travma sonrası stres bozukluğuyla ilgisi var.

Hâlâ onun etkilerini yaşıyor olabilir miyim sence?" Geriye çekilip karşısında üç başlı dinozor varmış gibi bakıyor.

"Baksana, konuşmak istiyorsan bunu daha sonra yapabiliriz ya da yok saymak istersen hiçbir şey olmamış gibi devam edebiliriz. Sana âşık değilmiş gibi falan davranmayacağım. Ama bu sadece beni ilgilendirir. Kimsenin duygularının sorumluluğunu üstlenmek zorunda değilsin. Birinin hayatında nerede duracağına sen karar vermelisin. Başka kimse değil. Bu konuyu hallettiğimize göre gidip ayakkabılarını bulalım."

Elimi omzuna koyup onu hafifçe öne ittiğimde sendeleyerek yürümeye başlıyor. Hayal kırıklığı ya da kötü duyguların beni mutsuz etmesine izin vermiyorum. Onu tanıyorum ve neyi istediğini bulması için zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Beni bir sevgili olarak istemese bile bunun aramızdaki ilişkiyi değiştirmesine izin vermeyeceğimi de biliyorum, o yüzden içim rahat.

Tek istediğim onun mutlu olması... Bir de kendini yaralamadan önce ayakkabılarını bulmamız.

21. Bölüm

"ÇEYİZ SANDIĞI"

Bu sabah her zamanki Sinan gibi uyandım. Böyle söylüyorum çünkü biliyorsunuz ki bir süredir pek de kendimde değildim. Bir şeyleri bastırmaya çalışmanın, gizlemenin nasıl bir şey olduğunu fark etmiş olmayı bir tecrübe olarak görebiliriz elbette ama bunu bir daha deneyimlemeyi asla istemiyorum.

Mutfağıma girip kendime güzel bir tereyağlı yumurta ve çay hazırlayıp kahvaltıya oturduktan sonra telefonumdan haberlere göz atıyorum. Yeni ofisim için kiralayacağım yeri geçenlerde buldum. Tatilimi artık bitirip işe koyulmam gerektiğinin de farkındayım ama birkaç saat daha miskinlik etmekte sakınca görmüyorum. Kahvaltıdan sonra evimi toparlıyorum. Üç odalı küçük dairemi oldukça ferah ve temizlemesi kolay olacak şekilde dekore ettim. Pasaklı bir insan değilimdir ama çalışırken ve yalnız yaşarken hayatımı ev işlerini minimuma indirecek şekilde planlamış olmam anlaşılır bir durum bence. Annem başlarda ara ara evime gelip çamaşırlarımı yıkamaya yeltenmişti ama her geldiğinde düzenli ve temiz evimi görmek onu yıldırdı sanırım. Bu konuda benimle her zaman övünüyor ama tek evladı için bir şeyler yapma ihtiyacını da bastıramıyor. Karakterim biraz olsun tembel olsaydı annemin hayatımı çekip çevir-

mesine memnuniyetle izin verebilirdim. Neyse ki olgun ve bilinçli bir insanım da bir birey olarak sorumluluklarımın farkındayım. Bunu size de tavsiye ederim dostlarım. Yaşam alanınızı temizlemekten ve masadan tabağınızı kaldırıp makineye koymaktan gocunmayın ki hayatta ufak çaplı başarılarınız olsun.

Evdeki birkaç bibloyu kenara alıp daha sonra ofise götürebilir miyim diye bakmak için ayırıyorum. Kendi danışmanlık ofisimi açacak olma konusunda biraz heyecanlıyım. Daha önce çalıştığım yerde de hayatımdan memnundum ancak biraz daha özgür yaşayabilmek adına işimi özelleştirmek istedim. İnsanları dinlemeyi seviyorum. Bazen onlara tavsiyeden daha fazlasını vermeyi de seviyorum ama bu danışman-danışan ilişkisinde her zaman mümkün olmuyor. Bu yüzden seyahat etmek benim için farklı deneyimler demek. Farklı kültürlerin insanlarıyla arada resmiyet olmadan konuşmak, yol kenarındaki evsiz adamın yanına oturup sizin için çok kolay ulaşılabilecek şeylerin onun büyük hayalleri olduğunu görmek hem elinizdekilerin değerini anlamanızı hem de daha düşünceli biri olmanızı sağlar ve onlara yardımcı olup yüzlerindeki minnettar gülümsemenin muhatabı olmak sizi daha iyi bir insan yapar dostlarım.

Evde biraz miskinlik edip uzun zamandır konuşmadığım birkaç arkadaşıma telefon ederek arayı kapatıyorum. Hem dikkatimin tümünün minik huysuzda toplanmasından, hem de herkesin Ela'yla ayrılışımızı irdelemesinden sıkıldığım için bir süredir sadece en yakınlarım ve Bayan Renk'le takılıyordum.

Dışarı çıktığımda caddeye doğru yürürken minik huysuzu arıyorum. Telefon tam beş kez çaldıktan sonra hattın ucundan tedirgin bir "Alo!" duyuluyor.

"Sakın hâlâ uyuduğunu söyleme bana."

"Uyumuyordum."

"Peki, ne yapıyordun?"

Bir sessizlik. Ardından aynı tedirgin ses tonu. "Duruyorum."

"Nerede?"

"Odamda."

"Neden duruyorsun?"

"Ne yapayım Sinan?" diye bağırıyor birden ama kızgından ziyade gergin bir yükseliş bu. "Zıplamamı ister misin?"

"Sen iyi misin?"

Soluk seslerine bakılırsa nefes egzersizi yapar gibi bir hali var. "Tamam. İyiyim. Affedersin. Sen ne yapıyorsun?"

"Eşya bakmaya gideceğim. Gelmek ister misin?"

"Ben mi?" *Yok baban,* diyeceğim şimdi ama bu ne centilmen kimliğime yakışır ne de sivri zekâma. "Ee, olabilir."

"Bütün enerjimi sömürdün Bayan Renk. Vazgeçtim, gelme. Kapatıyorum."

"Nereye gittiğini söyle işte," diyor birden gülerek. Gülüşünü duyunca yürümeyi bırakıyorum. Birdenbire babamın anneme karşı her savaşı kaybedişinin nedenini anladım. Dalga geçtiğim ne varsa bu kız yüzünden bir bir başıma geliyor, farkında mısınız? Telefonu kapatırken nereye gittiğimi söyledim bile. Umarım o koca mağazada beni bulamaz ve ayakları su toplayana kadar dönüp durur.

Ancak tabii ki buluyor. Yaklaşık bir saat sonra bir tablonun karşısında dikilirken yanıma gelip benimle aynı pozisyonu alıyor. Tabloya bakmaya devam ediyorum. İç içe geçmiş renklerin hoş bir desen oluşturduğu bir tablo bu. Bir dakika geçiyor. İki, üç, beş. Ben onun konuşmasını beklerken o bana bakmadan sessizce durmakta kararlı. Kazanamayacağınızı bildiğiniz savaşlara girmenizi tavsiye etmem çünkü hazin sona ulaştığınızda bunun tribini bile yaşayamıyorsunuz.

"Sana bakmadan durabilseydim, belki kazanırdım,"

diye homurdanıyorum kendi kendime.

"Ne dedin?"

"Ah! Bayan Renk! Burada mıydın?" diye abartılı bir tepki verdiğimde hafifçe gülüyor. Bana doğru dönse de bakışları yüzümden başka bir yere odaklanmış. "Bunu alacak mısın?"

"Az önce sırf bir şey söylemiş olmak için mi konuştun yoksa bana mı öyle geldi?" Cevap vermek yerine omuz silkince kolumu omzuna atıp onu beğendiğim masanın yanına doğru çekiştiriyorum.

"Bak, bunu almayı düşünüyorum. Masanın önüne de bir koltuk takımı alacağım ama ikili mi üçlü mü olmalı henüz karar vermedim. Sanırım bu masanın odayı ne kadar dolduracağına bağlı. Ne dersin?"

"Şey... Aynen."

"Vay canına, ne kadar da yardımcı oldun."

"Ne bileyim Sinan. Ben dekor işlerinden anlamam ki. Daha önce kendi odamı bile dekore etmedim." Bu cümleye burun kıvırıp ağzımı açıyorum ama birden aklıma başka bir şey geliyor.

"Kendi odan var mı?"

"Evet. Biraz küçük ve evin tüm dökümtülerinin durduğu bir oda."

"Birlikte odanı baştan dekore edelim mi?" Bana her şeye burnumu sokmamam gerektiği hakkında bir nutuk atmasını bekliyorum ama önerimi sakinlikle karşılıyor.

"Dökümtüleri ne yapacağız?"

Omuz silkip elimi masanın yüzeyinde dolaştırıyorum. "Atarız."

"Annem beni öldürür."

"O zaman biz de onları annenin odasına atarız. Dökümtüleri bu kadar seviyorsa onlarla kendisi yaşasın."

"Bu..." diyor itiraz edecek gibi parmağını kaldırıp. Son-

ra gözlüğünün üstünden yukarıya doğru bakıp başını yana eğiyor. "Aslında bu bayağı iyi bir fikir."

"Değil mi?" Ellerimi birbirine vuruyorum. "Önce beni eve götürmen lazım. Odanı görürüz. Boşaltırız ve yeni eşyalar alırız."

"Belki yenilerini almak yerine eşyalarımı boyayıp yenileriz?" Sesi öyle hevesli çıkıyor ki uzanıp yanaklarını sıkmaktan kendimi alamıyorum.

"O zaman gidip birkaç kutu boya alalım." Göz göze geldiğimizde birden panikleyip benden kaçıyor. Saçlarını omuzlarından geriye itip kötü bir oyunculukla etrafı incelerken kaşlarımı kaldırıyorum. Benimle ne yapacağını bilemiyor gibi bir hali var ama bu mesele hakkında, konuyu o açmadıkça konuşmayacağım. Yapabileceğim tek şey aramızda bir şeylerin değişmek zorunda olmadığını göstererek arkadaşı olmaya devam etmek. Bu yüzden, bir şey söylemek yerine arkamı dönüp boya bölümüne doğru yürüyorum. Arkamdan gelirken, "Bahçıvan tulumu da alalım mı?" diye sorunca gülüyorum.

"Sen nasıl istersen. Ben hepsine varım."

~

Bayan Renk birkaç adım ötemde neredeyse sekerek yürüyor. Elimde boyalarla dolu bir kutuyla birlikte arkasından giderken dudaklarımdaki memnun gülümsemenin pek farkında değilim. Üzerinde turuncu bir işçi tulumu var. Bunu yol üstünde işçi kıyafetleri satan bir mağazada bulduk ve tulumu o kadar sevdi ki o saçma şeyle sokakta yürümeye hiç aldırmıyor. Hazır olun, aynı tulumun mavisi de benim üzerimde. Mavi derken parlak, fosforlu bir maviden söz ediyorum. Aynı renkte bir şapkası bile var. İkimizde de. Yolunu kaybetmiş boyacılar gibi görünüyoruz. Bahçıvan tulumları almış olsaydık daha sevimli görünebilirdik

ama böyle yürümekten de utanacak değilim. Aslında şu an oldukça eğleniyorum. Minik huysuzumu böyle keyifli ve fosforlu görmek benim için oldukça ilgi çekici.

Otobüsten inip – evet, bu parlak kafalarımızla otobüse binip tanımadığımız insanların hayatlarını tahmin etme oyunu oynadık – yaklaşık on dakika yürüdükten sonra Bayan Renk'in evine geliyoruz. Cadde üzerinde bir apartmanın beşinci katında oturduklarını ancak evin kapısına geldiğimde öğrenebiliyorum. Evde birileri olsaydı bu kadar rahat davranacağını sanmıyorum çünkü bana kalırsa ailesinden hâlâ çekiniyor. Babası hakkında pek konuşmuyor ve annesiyle ilgili bildiğim her şeyi siz de biliyorsunuz zaten.

Dış kapı kahve tonlarında döşenmiş bir oturma odasına açılıyor. İçeride sütlü kahve bir oturma grubu, kenarlarında motifler olan krem-kahve bir halı var ve duvarda da büyük ekran bir televizyon asılı. Oda o kadar ruhsuz ve sıkıcı ki içim daralıyor. Duvarda saat yok. Bir çivi izi bile yok. Sağa sola atılmış bir sehpa, bir vazo, bir örtü... Hiçbir şey yok. Sadece oturacak bir yer olsun diye yapılmış bir oda gibi.

"Kötü değil mi?" Bayan Renk dikkatle beni izlerken söylüyor bunu. "Arkada geniş bir salon var. Daha renkli ve daha çok ev gibi görünüyor ama eve yeni yerleştiğimiz günlerde ablam annemin vazolarını ve çiçeklerini parçalayıp odayı birbirine kattığından beri orada oturmayı bıraktık. Burası sadece geniş bir holdü ve birden oturma odasına dönüştü. Hayatımızdaki her şeyin silikleştiğini ilk o zaman fark etmiştim." Sessizce fısıldıyor. "Kendimin bile."

"Kişilik bozukluğu başkaları tarafından hafife alınır ama aslında tehlikelidir Bayan Renk. Buna sahip olan kişinin yaptıkları genellikle elinde değildir fakat bu etraftaki insanlar için anlaması zor bir durum. En anlayışlı olanı bile tüketebilir. Annen muhtemelen ablanın kırıp döktüklerini toplamaktan yorulmuştur. Muhtemelen salonunu tekrar

düzenlemek ona anlamsız gelmiştir. Ve muhtemelen kızından mantıklı davranmasını bekleyemeyeceğini biliyor ama buna dayanmakta çok zorlanıyordur."

Bayan Renk'in bakışları odalara uzanan koridora kayıyor. Yüzündeki sıkıntılı ifadeden söylemediklerinin neler olduğunu anlayabiliyorum. İkimizin de aklında çatıya ikinci kez çıktığımızda yaptığımız o konuşma var. O gün söylediğim şeyleri tekrar etmiyorum çünkü zaten söylediklerimi düşündüğünü biliyorum. Ablasına karşı sabrını yitirdiğinde aklına gelen düşüncelerini hatırladıkça yaptığımız o konuşmaya dönüp söylediklerime sığındığına inanıyorum çünkü buna ihtiyacı var. Çünkü ona suçlu olmadığını söyledim ve bana kendisinden daha çok güveniyor.

Böyle hastalar sağlıklı insanlarca kötü kalpli kabul edilirler oysa onların problemi kötü kalpli olmaları değil hastalıklı bir zihne sahip olmalarıdır. Ve bu iki şeyi birbirinden ayırmak kolay değil. Çoğu zaman benim için bile. Kötülüğü istese bile doğru olduğu için diğer seçeneği seçme yetisine sahip olan, sağduyu gösterebilen, mantıklı davranabilen insanların fiziksel olmayan bir hastalığı tam anlamıyla kavrayabilmesinin mümkün olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden benzer durumlarda yakınlara sahip insanlar bir noktada mantığını ve sağduyusunu kaybedebilir. Psikolojileri çökebilir ve bir depresyona sürüklenebilirler. Durumun aile için ne kadar kötüleştiğini bazen bir annenin kırık dökük salonunu tekrar düzenlemek yerine ondan vazgeçişinden anlarsınız, bazen de hayalet olmaya çalışan bir kız kardeşten.

Bayan Renk'i takip edip odasına giriyorum. Oda çok küçük ya da içinde çok fazla eşya olduğu için öyle görünüyor. İlk göze çarpan bir metre genişliğinde görünen altı raflı, kitaplarla dolup taşan bir kitaplık. Yanında kitaplıkla aynı renkte ve boyda ahşap renkli bir dolap, pencerenin önündeki baza, bir komodin ve çalışma masasının dışında,

ona ait gibi görünen pek bir şey yok. Elektrik süpürgesi kapının arkasına saklanmış. Kocaman, siyah bir bavul dolabın yanında duruyor ve oraya ait olmadığı çok belli olan bir çeşit salon sehpası da yatağın yanında. Ayrıca bir de sandık duruyor. Çeyiz sandığı. Altın rengi kabartmaları olan bir çeyiz sandığı. "Bu senin çeyizin mi?"

Yüzünde eğlenen bir ifadeyle cevap veriyor. "18. yüzyılda genç leydiler çeyizleri ne kadarsa o kadar değerliymiş, biliyor musun? Zengin aileler kızlarının çeyizi için araziler ve mücevherler ayırırlarmış ve evlenemedikleri her sene kızların çeyizleri biraz daha büyürmüş. Birileri onlarla evlensin diye."

"Öyleyse 18. yüzyılda olmadığımız için şanslısın çünkü çeyizin pek de gösterişli görünmüyor."

"Birkaç yıl öncesine kadar içindeki rutubet kokulu oyalı havlulardan ve patiklerden etkilenecek bir lordla tanışacağıma inanıyordum."

"Sonra ne oldu?"

Buruk bir gülüşle omuz silkiyor. "Sanırım hayal gücümü yitirdim."

"Buna inanmıyorum Bayan Renk. Bana kalırsa oldukça ilginç bir hayal gücüne sahipsin. Neredeyse bir ay boyunca kendini öldüreceğine inanmama izin vermenden biliyorum bunu."

"İyi de bu tamamen senin ukalalığının getirisiydi."

"Evet, inkâr etmeye devam et. Bir gün bunun intikamını aldığımda, ben de inkâr edeceğim." Kitaplarına göz atarken "Demek tarihi aşk romanları okuyorsun," diyorum biraz şaşırarak. Bu az önceki konuşmayı açıklıyor.

"Eskiden okurdum. Son zamanlarda kitap bile okumuyordum. Ondan önce de depresyonumu besleyecek karamsar kitaplar okuyarak kendime eziyet ettim."

"En azından kendini biliyorsun. Şimdi şu fazlalıkları çı-

karıp geriye neler kaldığına bakalım mı?"

"Düşündüm de şu valizi salondaki vitrinin arkasına koyabilirim. Ama önce vitrini biraz öne çekmeliyiz. Annemin fark etmesi en az iki yıl sürer, bu yüzden endişelenmeye gerek yok."

"Bu fikri sevdim," deyip onunla vitrini çekmeye gidiyorum. Sonra elektrik süpürgesini annesinin odasındaki dolapla duvarın arasında kalan boşluğa saklıyor ve sehpayı da girişteki oturma grubunun yanına koyuyoruz. Babasının geç saatlere kadar çalıştığını ve annesinin de hastanede olacağını ara ara bana hatırlatma gereği duyuyor. Bu konuda bir endişem yok aslında. Yani, babasının beni görünce tüfeğini kapıp kovalayacak bir tip olduğunu sanmıyorum. Öyle olsa bir şekilde öfkesinden bahsederdi. Oysa babasından hiç bahsetmiyor. Bunu aralarında giderek büyüyen iletişimsizliğe bağlıyorum.

"Neden gülüyorsun?" Boya tüplerine bakarak sırıtırken bana dönüp kıkırdıyor. *İşe bak.*

"Leydiler ve lordlardan bahsedince... Sen bir lord olsan nasıl biri olurdun diye düşünüyordum."

"Sosyetenin gözdesi olurdum."

"Bence sosyete senden nefret ederdi çünkü herkesin sırlarını biliyor olurdun. Hem de sadece gözlerine bakarak. Hey, belki de kâhinlikle suçlanıp yakılırdın. Gerçi bu 18. yüzyılın olayı olmazdı."

"Neden hikâyem her şekilde yok edilmeyle bitiyor? O yıllarda yaşasam devrim niteliğinde işler başarabilirdim."

"Ya da balodan baloya katılan narsist bir lord olurdun."

"Peki sen? Beni reddeden sosyetenin gözdesi misin?"

"Saçmalama. Ben pencere kenarından baloyu gözetleyen taşra kızıyım."

"Ben de seyis olmak istiyorum. Sen ahırı temizlerken ben atları fırçalarım."

"Ahırı seyis temizler."

"Bana yardım edeceğine eminim." Peçeteden bir gülü ona uzatıyorum. Bunu az önce bulduğum kâğıt havlu parçasından yaptım çünkü centilmen lord seyisler böyle davranır.

"Of, git başımdan." Gülerek peçeteden gülümü alıp masasının üstündeki kalem kutusuna koyuyor.

Odadaki diğer ıvır zıvırlardan da kurtulduktan sonra çeyiz sandığına geliyoruz. Karşısına dikilip kollarımı göğsümde bağlıyorum. Bayan Renk de ellerini beline atıyor. "Bence onu çöpe atalım. İçinde kullandığımız hiçbir şey yok."

"Annenin anılarına saygısızlık olmaz mı bu?"

"Annemin anılarıyla ilgilendiğini hiç görmedim."

"Yine de çöpe atmak biraz acımasızca değil mi?"

"Şimdi Bay Vicdan'ı mı oynayacaksın bana? Hani onlarla kendisi ilgilenmeliydi?"

"Odasına atıp kaçalım işte," dediğimde itiraz edecek gibi ağzını açıp o halde duruyor. Sonra kaşlarını kaldırıp, "İyi," diyor. "Duvarın dibine koyarız. Ucunu tut." Birden sandığın ucunu kaldırmaya çalışınca yüzü acıyla buruşuyor. "Niye tutmuyorsun?"

"Fırsat vermedin ki! Gel şöyle, iyi misin?" Onu kolundan tutup yatağına oturtuyorum. Elinin tersiyle gözlüğünü yüzüne doğru itip başını sallıyor. "Tamam. Anlık bir acıydı. Şunun kapağını kaldırsana. İçine bir şeyler atmış olabilirim. Taşındığımızdan beri burada."

Onu sürekli konuşmaya iten heyecanından oldukça memnunum. Bu kadar coşkuyla karşılayacağını bilseydim odasını yenilemeyi daha önce teklif ederdim. "Ne zaman taşındınız?" diye sorarken yere, sandığın yanına oturuyorum.

"Bir yıl kadar oluyor sanırım. Eski evimizi çok severdim.

Burayı bir türlü evim diye benimseyemedim."

"Belki de kişiselleştirmek için hiçbir şey yapmadığındandır." Sandığın kapağını kaldırıp içine göz atıyorum. Sağ tarafta birkaç hurç, birkaç kutu ve sol tarafta küçük bir yüksekliğin üstünde duran ağzı açık bir çanta var. Çantanın içinden görünen şeyler ilgimi çekince uzanıp sandıktan çıkarıyorum.

"Bakabilir miyim?" Bayan Renk sadece omuz silkiyor. Çantanın içi fotoğraflarla dolu. Çoğunlukla polaroid fotoğraflar. Bazılarıysa standart boy fotoğraf baskıları. Sokak görüntüleri, çiçekler, gökyüzü, top oynayan çocuklar, sokakta yürüyen insanlar, renkli ve yıpranmış evler, pencere kenarlarındaki çiçek saksıları... O kadar çok ve çeşitli ki bir açıklama bekleyerek tepeden beni seyreden minik huysuza bakıyorum.

"Fotoğraf çekmeyi severdim," demekle yetiniyor sadece. Devam etmesini beklediğimi anlayınca bakışları önüme serdiğim fotoğraflara kayıyor. "Sonra bıraktım. Ne çok şeyi bırakmışım değil mi? Sen gelene kadar hiçbirinin farkında değildim."

"Bırakmadığın bir şey var mı? Ne olursa olsun bırakmam dediğin."

Aşağı inip sırtını yatağa yaslayarak karşıma oturuyor. Dizlerini kendine çekip kollarıyla sardıktan sonra yanağını dizine koyup, "Sen varsın," diyor sessizce.

Ben... Sarsılıyorum. İki kısacık kelime göğsümü delip geçiyor ve bir süreliğine bu duyguyu sindirmek için sessiz kalıyorum. Dudaklarımdan titrek bir nefes süzülüyor. Yutkunarak hissettiğim bu şeyi bastırmaya çalışıyorum. "Buna sevindim."

Fotoğrafları karıştırmaya devam ederken, "Evet," dediğini duyuyorum. "Ben de."

~

Odada kalan eşyaları boyamak için dolapları ve çekmeceleri boşaltıyoruz. Ben, beyaz renkli ahşap boyasıyla iki kapaklı küçük gardırobu boyarken Bayan Renk de komodininin her çekmecesini farklı renge boyuyor. Aldığımız birkaç sprey boya odanın her yanına saçılmış vaziyette ve yerlerde desenli baskı kâğıtları var. Küçükken sakızlardan çıkan dövme baskılarına benziyorlar. Ahşaba koyup üstünden nemli bir bezle geçince deseni alttaki zemine aktarıyor. İkimiz de onları yapıştırmak için çocukça bir heyecan duyuyoruz.

"Ne tür şarkılar dinlersin?" diye soruyor Bayan Renk işinin arasında. Tulumlarımız boya lekeleriyle dolalı epey oluyor. Bu kadarcık boyayla bu hale geldiysek duvarları boyamaya kalksak ne olurdu kestiremiyorum.

"Ben her şeyi dinlerim."

"Seni hep tuhaf şarkılar mırıldanırken duyuyorum."

"Kime göre tuhaf?"

"Yirmi yedi yaşında entelektüel olduğunu iddia eden bir adamın Mahsun Kırmızıgül'ün şarkısını ezbere bilmesi geniş kitlelerce tuhaf karşılanabilir, Sayın Ertekin."

"Bu senin iddian. Ayrıca o çok eğlenceli bir şarkıdır." Arkama dönüp elimde boya fırçasıyla kafamı komik bir açıda sallayarak şarkıyı söylemeye başlıyorum. Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırıyor. Kolumu gerip işaret parmağımı uzatarak şarkıcının aksanıyla söylüyorum şarkımı. "Müptela oldum aşka seninle, kayboldum gözlerinde, uçurumsun sen bu bedende." Daha fazla dayanamıyor. Kahkahası odaya dolarken parmağımı kendime çevirip çenemi abartılı hareketlerle kaldırıyorum. "Her şeyi bırakıp bir köşeye, yanmaya hazırım ben, seninle ateşlerde."

Kahkahalarının arasından omuzlarını sallayıp "laaa la

la," diyerek ritme uyunca zaferle yumruğumu kaldırıyorum. "İşte! Biliyordum. Bu şarkıları herkes bilir ama kimse bildiğini kabul etmez."

"Çünkü bu..."

"Keko?" diye bir öneride bulununca parmağını şıklatıyor. *Bu kelimeyi Emre'den öğrendim.*

"Evet! Keko bir şarkı."

"Eh, sonuçta seni güldürdü. Ben sonuca bakarım."

Tekrar komodininin başına dönerken, "Ne tuhaf adamsın," diyor neşeli bir ses tonuyla. "Söyleyeceğini tahmin etmeyeceğim kelimeler söylüyorsun. Çizdiğin profile ters düşen şeyler izleyip dinliyorsun. Senden bu şarkıyı çok ciddi bir ortamda söylemeni istesem küçük düşmekten hiç korkmadan aynı bu coşkuyla söyler ve insanların arasından o havalı bakışlarınla yürüyüp gidersin."

"Neden küçük düşeyim? Yapmaktan keyif aldığım her şeyi utanmadan yapmalıyım ki yaşlı bir amca olduğumda anlatacak hikâyelerim olsun. Mahsun Kırmızıgül performansımı beğenmediysen bir gün seninle piyano resitaline de gidebiliriz. Benim için de gerçek müziği hissetmek ve değerini bilmek çok ayrı tabii ki ama çoğu insanın yaptığının aksine bu diğer şeyleri aşağılamamı gerektirmez. Bazen ruhunu dinlendirmek için bir şeyler dinlersin, bazen derdini paylaşmak için, bazen de eğlenmek için. Sadece canın öyle istediği için de bir şeyler dinlemelisin Bayan Renk. Okumalısın, izlemelisin. Ne yaparsan yap diğer insanları tatmin edemeyeceksin zaten. O yüzden kimseyi umursama ve yapmayı sevdiğin şeyleri yaparak yaşa."

Başını çevirip bana bakıyor. Dudaklarını birbirine bastırmış, gözlüklerinin üzerinden utangaç bir bakış atıp yatağın üzerine uzanıyor ve az önce temizleyip filmlerini bulduğu fotoğraf makinesiyle bir fotoğraf çekiyor. Benim fotoğrafımı. Öylece! "Bu ne şimdi?"

Çıkan polaroidi eline alıp birkaç kez sallıyor. "Yapmayı sevdiğim bir şey yapıyorum. Fotoğraf çekiyorum." Elini küçük makinenin üzerinde gezdirip iç çekiyor. "Fotoğrafını çekince eski bir dostla buluşmuş gibi hissettim."

"Öyleyse seni biraz daha keyiflendirelim," deyip arkasına geçiyorum. Omuzlarını tutup kafamı başının yanına doğru eğdikten sonra gülümsüyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Poz veriyorum." Başını bana çevirecek oluyor ama kafamı başına bastırıp ısrarla poz vermeye devam ediyorum. Sonunda o da gülüp makineyi bize doğru kaldırıyor. Çıkan fotoğrafa neredeyse dolu gözlerle bakıp zarar görmesinden korkar gibi masasının üstüne koyuyor.

"Onu dolabımın kapağına yapıştıracağım."

"Bir tane de benim için çek," deyip tekrar poz veriyorum. Sonra gözlüğünü çalıp kendime takıyorum. Hiçbir şey göremediğim için el yordamıyla minik huysuzun saçından bir tutam alıp kendime bıyık yapıyorum ve bizi tekrar çekmesini istiyorum.

"İyi de hiçbir şey görmüyorum ki!"

"Gerçekten mi? Ben de!" Görmeyen gözlerle bir şeyler çektikten sonra Bayan Renk yüzüme uzanıyor. Gözlüğünü çekip aldığında sersemlemiş bir halde dünyaya bakıyorum. "Allah'ım! Görüyorum!"

"Emre'ye kızıp duruyorsun ama sen ondan daha betersin biliyorsun değil mi?"

"Bana hakaret etme," deyip tekrar dolaplarıma döndüğümde birkaç fotoğraf daha çekip komodini boyamaya devam ediyor. Tüm günü boya yaparak, eşyaları düzenleyerek ve odayı süsleyerek geçiriyoruz. Sandığa tıkılmış fotoğrafları yatağın karşısındaki duvara yapıştırıp sabah mağazadan aldığımız duvar raflarını duvarlara monte ediyoruz. Üstlerini kitaplar ve kutulardan çıkan oda süsleriyle

doldurduğumuzda işimiz bitiyor. Yatağın altındaki kutulardan Bayan Renk'in eski evlerinden getirip kolilerinden hiç çıkarmadığı birçok ilginç şey çıkıyor ve ben hepsini ilgiyle inceleyip onun depresyona sürüklenmeden önceki günlerinin izlerini yakalıyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

Odanın kapısında durmuş eserimize bakarken, "Harika," diyor. "Ben de odayı karanlık ve dar sanıyordum. Şimdi ne kadar ferah görünüyor."

"Her zaman daha iyi bir seçenek vardır, biliyorsun. Sadece kolları sıvayıp işe başlaman gerekiyor. Tabii sen avantajlısın. Herkesin böyle kaslı bir arkadaşı olmaz."

"Sen kaslı değilsin." Bunu söyleyip arkasını dönerek odadan çıkınca arkasından bakakalıyorum.

"Hadi vücudum tişörtümün altında ve sen hayal gücünden yoksunsun. Kollarıma da mı hiç bakmıyorsun? Bu gördüğüne kol kası derler güzelim."

"Evet, kendini kandırmaya devam et. Acıkmadın mı?"

"Ah. Birileri özgüvenime zarar vermeye çalışıyor. Burada daha fazla kalamam." Bayan Renk elinde bir elmayla geri dönüp, "Sen bilirsin," deyince kaşlarımı çatıyorum.

"Şimdi de kullanılmış hissediyorum. Benimle işini bitirdin ve kapının önüne mi koyuyorsun?" Holde karşılıklı dikilirken yan taraftan kapanan bir kapının sesi geliyor. Baba Günalan olduğunu tahmin ettiğim ellili yaşlarda, uzun boylu, yorgun bakan bir adamla karşı karşıya geliyoruz. Adam kaşlarını kaldırıp önce kızına, sonra bana bakınca zırvalamalarımı duyduğunu anlıyorum.

"Güzel tulum," diyor bana bakarak. Bir an gülecek gibi olsam da çenemi kapalı tutmayı başarıyorum. Babalara karşı biraz temkinli olmak her zaman iyidir.

"Hoş geldin baba. Bu Sinan." Önüme geçen kızın pek bir faydası olmuyor çünkü ben de Baba Günalan da minik

huysuzdan daha uzunuz. "Arkadaşım. Bu da babam, Akif."

"Memnun oldum efendim." Öne çıkıp tokalaşmak için elimi uzattığımda Akif Bey beni endişelendirecek kadar bekleyip elimi sıkma lütfunu bahşediyor.

"İkiniz evde ne yapıyordunuz?"

"Sinan odamı düzenlemede bana yardım etti. Sen neden erken geldin?"

"Annenin bir şeylere ihtiyacı varmış, alıp gideceğim... Arkadaş edinmeye başlamana sevindim," diyor babası. "Ama evde başka kimse yokken arkadaşını getirmen beni biraz endişelendirdi." Eh, ne de olsa ben bir erkeğim. Yakışıklıyımdır da. Üstelik her ne kadar inkâr edilse de kaslıyımdır.

Bayan Renk beni şaşırtarak yüksek sesle gülüyor. "Sinan güvenilir biri baba. Hem annem de onu tanıyor. Odam beni çok boğuyordu, o yüzden biraz değiştirmek istedim. Sinan da eşyaları boyamamda bana yardımcı oldu."

"Bana söyleseydin birlikte yapabilirdik." Babası böyle söyleyince Bayan Renk'in yüzüne buruk bir ifade yerleşiyor. Tüm bunlar yaşanmadan önce ikisinin de eğlenceli sohbetler yapan neşeli insanlar olduğunu seziyorum. Bayan Renk babasının kolunu tutup, "Biliyorum. Seni yormak istemedim," diyor. Kolunu sıvazlarken aslında ona sarılmak istediğini babasının anlamayışına hayret ediyorum. Bu o kadar belli ki onları mahcup etmek pahasına dile getirmek istiyorum. Ama ne yazık ki bu şu anda üstüme vazife değil.

"Peki, kızımla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim Sinan Bey." Selvi Hanım'ın eşine benden bahsettiğini şimdiye kadar anlamadıysanız bile şu an anlamış olmalısınız. Psikolog kartı bu ailede kendi kimliğimle öne çıkmamı engelliyor anlaşılan.

"İlgilenmekten ziyade ona eşlik ettim aslında. Kızınızın ahşap boyamada ne kadar yetenekli olduğunu biliyor muy-

dunuz? Bence odasına girip neler yaptığına bir bakın çünkü ben sadece ayakaltında dolaştım. Çoğu şeyi kendisi yaptı."

"Öyle mi?" Bayan Renk'in beklentisi öyle belirgin ki Akif Bey odaya girmezse ne kadar kırılacağını tahmin bile edemiyorum. Şimdiye kadar ne kadar kırıldığını da. "Peki, bir bakalım. Annen gençken resim yapmaya çalışırdı ama tabloları o kadar kötüydü ki gittiği kurslarda hocaların hiçbiri onunla ilgilenmek istemezdi."

"Gerçekten mi?" Bayan Renk bir çocuğun neşesiyle yerinde kıpırdanıp dururken, "Ben artık gideyim. Memnun oldum Akif Bey," deyip aradan sıvışıyorum.

"Bir gün çaya da bekleriz. Tabii biz de evdeyken." Kızına manidar bir bakış attıktan sonra, "Elvin seni geçirirken ben de ellerimi yıkayayım," diyerek yanımızdan ayrılıyor. Telefonumu ve çektiğimiz fotoğrafları alıp ayakkabılarımı giyiyorum. Bayan Renk kapıyı aralık kalacak şekilde kapatıp çıplak ayaklarıyla apartmana çıkıyor.

"Babam sakin biridir," diyor omuz silkerek. Parmak uçlarında yaylanıp dururken başka şeyler de söylemek istediğini ama sustuğunu fark ediyorum. Sanırım bunu hep yapıyor. Anne ve babası gördüğüm kadarıyla küçük kızlarının yalnızlığının farkında ama bunu nasıl düzelteceklerini bilmiyorlar. Oysa Bayan Renk onlarla konuşsa, ailesiyle sıkıntılarını paylaşsa aralarındaki o uzun mesafeler bir adıma inebilir.

"Sarılmak ister misin?"

"Efendim?" Yaylanmayı kesip şaşkınca yüzüme baktığında kollarımı açıyorum. Babasına sarılmaktan çekinmesi bir şekilde kalbimi kırdı ve bunu belki birazcık telafi edebilmek için ona sarılmak istiyorum. "İstemiyorsan sarılmayız tabii. Hatta bence sen pek sarılmayı seven bir tip değilsin ama sormazsam bunu bilemem değil mi?"

Başını iki yana sallayarak hafifçe gülüyor. "Her şeyi an-

lamak zorundasın değil mi?" Öne atılıp kollarını boynuma dolayarak bana sıkıca sarıldığında açık kollarımı ona sarıp yanağımı saçlarına yaslıyorum. Bu kucaklama sadece onun için değil. Hatta ondan daha fazla benim için çünkü kısa zaman öncesine kadar komik bulduğum her duyguyu iliklerime kadar hissediyor ve bir parça mahcubiyetle birlikte tadını çıkarıyorum.

22. Bölüm

"TABU"

Mahallenin girişindeki otobüs durağında Bayan Renk'i bekliyorum. Bu akşam Mısra ve Kerem'in evine davetliyiz. Minik huysuzu aradığımda Mısra'nın onu zaten aramış olduğunu, mahallenin girişinde buluşabileceğimizi söyledi ve bu, en yakın arkadaşıma karşı minnetle karışık samimi duygularla dolmamı sağladı. Arkadaşlarınızın sizin için değerli olanı fark edip onu hayatına kabul etmesi kıymetli bir şeydir.

Önümden otobüsler gelip geçerken durağın cam duvarına sırtımı yaslamış sokaktaki insanları izleyerek kendimi oyalıyorum. Gözüme küçük bir kız çocuğu takılıyor. Kızın üzerinde kirli bir tişört ve pembe bir tayt var. 6-7 yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum. Yıpranmış ayakkabıları ve pasaklı yüzüyle diğer insanların sempatisini kazanabilecek bir çocuk değil. Ona baktığınızda muhtemelen acıma duygusundan başka bir şey hissetmezsiniz. Küçük kız araba gelmediğinden emin olup karşıya, benim olduğum tarafa geçiyor. Gözleri bir yere kilitlenmiş, yüzünde heyecanlı bir ifade var. Gözlerimle onu takip ediyorum. Koşarak durağın arkasında kalan bankın yanına gidip yere çömeliyor. Yerde çiçekli bir taç var. Papatyalarla yapabileceğiniz taçlardan daha gösterişli bir şey. Tacı eline alıp pembe çiçeklere ve uç-

larından sallanan kirlenmiş renkli kurdelelere hayranlıkla bakıyor. Ganimetini özenle saçına yerleştirip durağın camındaki yansımasına dönüyor. Sağa sola sallanıp karmakarışık saçlarının uçlarıyla oynayarak kendi kendine kıkırdıyor. O kadar kirli bir çocuk ki neredeyse kirden teni ve saçlarının rengi değişmiş. Muhtemelen sahip olduğu çok az şey var ve banyo yapma özgürlüğü bunlardan biri değil. Ama o an yerde bulduğu bir çiçek tacını kafasına takmış kendini izlerken dünyanın en mutlu çocuğu gibi görünüyor.

Kızı gözleyerek önce sol taraftaki büfeye gidiyorum, sonra da ona yaklaşıyorum ve tüm samimiyetimle konuşuyorum. "Çok güzel görünüyorsun." Çocuk önce şaşırıyor. Sonra tedirgince etrafına bakınıp, "Ben mi?" diye soruyor.

"Evet, tacın çok güzelmiş." Tüm yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim!" diye cıvıldıyor. Sonra pijamasının cebinden bir paket mendil çıkarıp, "Mendil ister misin?" diye soruyor rahat bir tavırla.

"Evet, teşekkürler." Mendili alıp avucuna biraz bozukluk bırakıyorum. Ona bir lira ya da otuz lira vermenin bir farkı yok, her şekilde o para elinden alınıyordur zaten ama en azından elinde birkaç bozukluk olursa azarlanmaktan kurtulur diye umuyorum.

"Peki, sen dondurma ister misin?" Elimdeki korneti ona uzatınca gözleri büyüyor.

"Hem de çikolatalı mı?" Başımı sallıyorum. Ellerini ağzına bastırıp hafifçe zıplıyor. Dondurmayı elimden alırken fantastik bir kahraman olduğumu düşünür gibi bir hali var. "Teşekkürler abi. Şimdi gidiyorum. Kimse görmeden yemeliyim." El sallayıp koşarak uzaklaşıyor. Bana bakmadığı halde arkasından el sallıyorum. Dünya garip bir yer. Bazılarının önüne servetler döker, onları yine de mutlu edemezsiniz, bazıları da bir dondurma ve çiçekli bir taçla dünyanın en mutlu insanı oluverir.

"Yine kızlara kur mu yapıyorsun?" Arkamdan gelen sese doğru dönüp en sevdiğim kıza bakıyorum.

"Sadece güzel olanlara."

"Eh, güzellik anlayışın epey farklı."

"Güzellik iyilikten gelir Bayan Renk. Hoş geldin."

"Hoş buldum," deyip bana tek bir papatya uzatıyor. "Güzellik bazen çiçeklerdir."

Papatyayı alırken, "Ve bazen de çilli bir kızdır," deyip ona göz kırpıyorum. Utanmak yerine bana dil çıkarıyor. Buna bayılıyorum. Söylediklerimin ona âşık olmamla bir ilgisi yok. Her zaman nasıl davranıyorsam öyle davranıyorum. Ağzımdan çıkanları bir yere çekmeye gerek yok ve o bunu biliyor. Bunu bilmesi de ona daha çok âşık olmamı sağlıyor... Kurtuluşum yok değil mi? Boş versenize. Bu öyle güzel bir dert ki bu, bin dermana değişmem.

İşe bakın. Aşk insanı arabeskleştiriyormuş. Cadde boyunca yürümeye başlıyoruz. Hava kararmak üzere, bu yüzden bunaltıcı sıcak kendini biraz olsun çekiyor. "Baban odanı beğendi mi?"

"Evet." Aramızda bir sessizlik oluyor. "Bir şey sormayacak mısın?"

"Ne sorayım?"

"Babamla aramdaki tuhaflığı mesela. Fark etmediğini söyleme."

"Tabii ki ettim ancak ben ona iletişimsizlik demeyi tercih ederim. Sana başından beri söylüyorum. Aklından geçenleri yüksek sesle dile getir. Bu her şeyi çözmese bile çoğu şeyi çözer."

"Annemle babam iyi insanlar Sinan."

"Bundan şüphem yok."

"Ama bazen iyi olmak her şeyi doğru yapacağımız anlamına gelmez, değil mi?"

"Ya da kötü olmak her şeyi yanlış yapacağın anlamına gelmez."

Dertli bir iç çekişle, "Babamı seviyorum," diyor. "Beni sevdiğini de biliyorum ama aramızdaki mesafeyi bir türlü aşamıyorum. Aslında aşmaya da çalışmıyorum çünkü böylesi daha güvenli oluyor."

"Kim için?"

"Ablam için," diyor omuz silkerek. "Annemle babam tek çocukta kalmalılarmış. Ortalık her zaman benim yüzümden karışıyor. Yeni bir kıyafet aldığımda ablam karşıma geçip aldıklarımdan nefret ettirene kadar eleştiriyor, sonra da kendisi için alışverişe çıkıyor. Tabii bu annem için oldukça bunaltıcı bir süreç. Arkadaşlarımla gezdiğimde onun evde otururken benim dışarıda eğlenmemin haksızlık olduğunu iddia edip babamın önünde sinir krizi geçiriyor ve adamcağızın elinden, benden evde olmamı istemekten başka bir şey gelmiyor. Bu ablamı mutlu ediyor ama ben üzülüyorum. Babam kendini kötü hissediyor, annem de hepimizin arasında sıkışıp kalıyor. Berbat bir şey."

"Sahiden berbat," diyorum iç çekerek. "Hepiniz profesyonel destek alıyor musunuz?"

"Hayır. Belki de psikolojik tedaviye başlarsak bizim de hasta olduğumuz ortaya çıkar diye endişeleniyoruzdur."

"Dalga geçme. Bu konuda sizi birilerine yönlendireyim, olur mu? Hatta belki hep birlikte gider, aranızdaki problemleri bir danışmanın yardımıyla çözersiniz."

"Yakında ablam eve gelecek. Sonra odamı görecek ve bil bakalım ne olacak?" diyor sıkıntılı bir halde. "Öyle bir şeye zaman ayırabileceğimizi sanmıyorum ama anneme sorarım." Üstüne gitmiyorum ama bu konunun peşini bırakmayacağım.

Etrafı fark edince, "Neredeyiz ya?" diye söyleniyorum. Sağa sola bakıp nerede olduğumuzu anlamaya çalışırken Bayan Renk'e sataşıyorum. "Önceki aradan dönecektik, niye söylemiyorsun?"

"Ben ne bileyim yahu?" diye sevimli bir çıkışta bulunun-ca gülesim geliyor. "O zaman şuradan girelim yahu," deyip omuzlarından tutarak onu önüme alıp yürüyorum. Böyle yumuş yumuş, pis, tatlı bir şeye mi dönüşüyorum acaba ben? Yok canım!

Eve girmeden önce tatlı alıyoruz. Onlara zaten bir ev hediyesi aldım – hediyeyi kendisi seçip almam için üzerimde baskı kurdu ki "hediye" kelimesinin tanımında böyle bir şey olmadığına eminim – yine de ilk kez misafiri olacağımız için elimiz boş gitmeyelim diye Mısra'nın en sevdiği tatlılardan alıyorum.

Arkadaşım kapıyı tüm dişlerini gösteren bir gülücükle açıyor. "Hoş geldiniz!" Apartmanı inleten coşkusuyla onu kucaklayınca minik huysuz gözleriyle yardım çağrıları çakmaya başlıyor, bu yüzden kendimi öne atıyorum.

"Hoş bulduk canım, hoş bulduk." Sırtına pat pat vurarak ona sarıldıktan sonra Kerem'le tokalaşıp içeri geçiyoruz. Kerem tavır olarak bize göre oldukça ağır bir insan ama yine de araya karışmayı başarıyor. Arkamızdan Emre ve Ecrin de gelince hep beraber salona geçiyoruz.

"Size *Tabu* getirdim!" diye cıvıldıyor Ecrin. Bunu ona üniversiteyi kazandığında ben almıştım. İstediği okulu kazanmak için çok çalışmıştı ve sonunda eğlenme zamanının geldiğini bu oyunla resmileştirmiştik.

"Bu sefer kavga etmek yok ama!" diye uyarıyor Mısra bizi. Oysa her zaman gayet medenice oynarız...

"Babaanne nerede?" diye soruyorum içeri geçerken. Çocuklar Ganimet Sultan'ın ahretlikleriyle takılmayı bize tercih ettiğini söylüyor. Mısra'nın gülkurusu koltuklarına oturup salonun son halini inceliyorum. Koltuk takımının arkasında duvarı kaplayan cam kapaklı bir kitaplık var. Kitaplığı, ailenin kitap sapığı olan Ecrin yerleştirdi. Gözyaşları eşliğinde. Birkaç kitap kolisini kendi evine taşıdığından

şüpheleniyorum. Kitaplığın karşısındaki duvarın önünde beyaz bir konsol var. Konsolun üstü Mısra ve Kerem'in düğün fotoğrafları, birlikte geçirdikleri yıllarda biriken bazı fotoğraflar, ailelerinin ve arkadaşlarının da bulunduğu bazı eğlenceli anılarla dolu. Eğlenceli diyorum çünkü renkli çerçevelerin içi kahkahalarla dolup taşmış. Mısra ve benim metro direğine tutunarak poz verdiğimiz aptal bir fotoğrafı görünce gülüyorum. Bayan Renk fotoğrafa yakından bakıp, "Hep böyleydin, değil mi?" diyor sessizce ama şikâyet eder gibi bir hali yok. Konsolun üstündeki duvarda Mısra'nın yaptığı bir tablo var. Salonun renklerine uyan bir bahar tablosu.

"Evimi beğendiniz mi?" diye soruyor Mısra heyecanla. "Hâlâ birkaç eksiğimiz var ama zamanla tamamlanacaktır." Kocasına yaslanınca Kerem'in kolu bu dünyanın en doğal şeyiymişçesine Mısra'nın beline dolanıyor ve bir an için onlara imreniyorum.

"Her şey çok güzel. Mutlulukla oturun," diyor minik huysuz. Bu haliyle oldukça uysal görünüyor doğrusu. Yan yana oturup çaylarımızı içerken onun muhabbete karışmaya çalışmasını memnuniyetle izliyorum.

~

"Savaşta yaralıları kurtarır!"

"Doktor!" diye bağırıyor Emre. Ecrin, "Hayır," deyince Mısra, "Sıhhiye!" diyor.

"O ne ya? Yukarıda olan bir şey bu!"

Emre, "Allah!" diye öne atılınca Ecrin abisine hayretle bakıyor.

"Of! Kuşlar ne yapar?"

"Uçar?"

"Bu da uçuyor işte."

"Uçak? Helikopter?" Mısra'nın önerileriyle Ecrin, "İkin-

cisi! İkincisi!" diye bağırıyor. Yazık, birazdan kızın boğazı patlayacak.

"Ecrin, ne kötü anlatıyorsun be!" diye söylenen Emre'yi duymazdan gelerek devam ediyor.

"Abla! Sen benden hep öneri istersin hani bir şeyim geniş diye. Neyim geniş benim?"

"Kalçan?" Ecrin, Emre'nin üstüne yürümeye kalkınca Kerem onu tutup oyunu hatırlatıyor. Ecrin pas deyip yeni karta geçiyor.

"Kafana sıkarsın!"

"Kurşun! Silah! Tüfek! Kalaşnikof!" Kerem kahkahalarını tutmaya çalışarak oyunu durduruyor. "Süre bitti."

Ecrin asık suratıyla yerine geçerken kelimenin ne olduğunu soruyoruz. Bu Kerem'i daha çok güldürüyor. Ecrin mır mır, "Saç spreyi," deyince kardeşleri yüzüne bakakalıyor. Ardından hepimiz kahkahalarla gülüyoruz.

Sıra bizim takıma gelince Bayan Renk'i öne atıyorum. Oynayamayacağını iddia ediyor ama bana güvenmesini söyleyerek onu yüreklendiriyorum.

Derin bir nefes alıyor ve başlıyoruz. Mısra yanında kartlarını kontrol ederken Kerem'le ben karşısında cevaplamaya hazır halde oturuyoruz.

İlk kartı görünce yüzünde bir gülücük beliriyor. "Sahilin ortasında memelerini açtığında ne oldu?"

Herkesin başı birden bana dönünce tatsız bir sesle, "Linç yedim," diyorum.

"Mastarlı," diyor hiç istifini bozmadan.

"Linç yemek."

"Yavru kedilere koyduğumuz isimler neydi?"

"Excalibur, Sting..."

"Tamam, bunlar ne?"

"Kılıç."

"Ev-vet," Kerem geriye yaslanıp bizi izlerken Mısra da oldukça keyifli görünüyor.

"Dün söylediğin şarkı kimindi?"

"Mahsun Kırmızıgül?"

"Sadece soyadını söyle." Bir kartı daha yere düşürüp yenisine geçiyoruz. Bayan Renk'in keyfi gittikçe artıyor.

"Herkes ne olduğunu sanıyor?"

"Doktor!" diyorum gülerek.

"Ganimet Teyze ilk karşılaştığımızda beni ne sanmıştı?"

"Heykel mi?" Ağzımdan kahkahayla dökülen kelimeyi onaylarken o da gülüyor.

"18. yüzyılda yaşasaydın kim olurdun?"

"Seyis!" Bayan Renk bana elini uzatınca ona bir beşlik çakıyorum. Soğukkanlıymış gibi davranıyor ama ben ne kadar heyecanlandığını görebiliyorum.

"Tamam, süre bitti. Bu neydi böyle?" diyor Mısra. "Neden sahilde memelerini açarak gezdin ve babaannem seni neden heykel sandı?" İkimiz de sadece omuz silkmekle yetiniyoruz. Bayan Renk yanıma gelince yumruklarımızı tokuşturup birbirimizi tebrik ediyoruz. Oyunun devamı da aynı şekilde gidince Mısra bize çok kolay kelimeler geldiğini iddia ederek bebeklik yapıyor ama Kerem kelimeleri kartlara bağlı kalarak değil kendi anılarımıza göre anlattığımızı söylüyor. Bu sefer de Mısra kocasıyla aynı takımda olmak istediğini söyleyerek ortalığı karıştırmaya çalışıyor. Emre'yle ikisi her oyunda kazananlara bir kulp takar zaten.

Evden çıktığımızda saat geç olduğu için taksiye biniyoruz. Artık evini bildiğim için Bayan Renk'i eve bırakabiliyorum. Bunun ne kadar iç rahatlatıcı olduğunu fark etmek benim için ilginç oluyor.

Takside sessizce giderken Bayan Renk bana dönüp, "Bisiklet sürmeyi sever misin?" diye soruyor.

"Evet. Kim sevmez ki?"

"Değil mi? Biliyorsun, yıllardır bisiklet sürmedim. Nasıl yapıldığını bile hatırlamıyorum."

"Bisiklet sürmeyi..."

"Unutmazsın." diye tamamlıyor cümlemi. "Biliyorum. Yarın bisiklet sürmeye gitmek ister misin?"

"Tabii ki," diyorum bir süre önce bana yaptığı gibi başparmağına uzanarak. Parmağını avucumun içine alıp başparmağımı üzerinde gezdiriyorum. "Belki pişmaniye de yeriz. Pişmaniye sever misin?"

"Hayır," diyor. "Ama senin için yerim," deyip elini elimden çekiyor. Birlikte her geçen gün kendimize dair yeni şeyler keşfediyor oluşumuz büyüleyici bir şey. Kendimle ilgili bilmediğim bu kadar çok şey olduğunu söyleseler inanmazdım ama onun her söylediğiyle, samimiyetle yaptığı her hareketle kalbimde yeşeren duyguların hepsi benim için yeni şeyler. Ve onları Bayan Renk'le birlikte yaşamak benim için hayatımın en iyi tecrübesi.

23. Bölüm

"GERÇEK SİHİR"

Masamın üstüne küçük biblolarımı, birkaç kırtasiye malzemesi ve bilgisayarımı koyduktan sonra geri çekilip çıkardığımız işe bakıyorum. Ofis olarak kullanacağım üç odalı dairenin girişindeki salon bekleme odası olacak. Orası için satın aldığımız rahat koltuk takımı henüz gelmedi ama duvarlarına üç parçalı tablolarımızı asıp asistan masasını yerleştirdik. Benim odamın standart pencerelere nazaran geniş ve uzun camı, arka taraftaki elma bahçelerine bakıyor. Neredeyse her yanı bina duvarlarıyla çevrelenmiş bahçenin hâlâ orada olması şaşırtıcı ama harika bir şey. Camın önündeki yüksek sırtlı ikili koltuk karşılıklı duruyorlar. Geniş koltukların sırt kısımları küçük renkli yastıklarla döşeli ve ortada da mini bir sehpa var. Karşı duvardaysa üç katlı, yana doğru kare şeklinde beş bölmeden oluşan bir kitaplık. Kitaplığın üstünde annemin gönderdiği, içinde renkli çiçeklerin olduğu hoş bir vazo, fazla büyük olmayan bir akvaryum ve birkaç çerçeve var. Alt raflar; kitaplar ve yıllar içinde biriktirdiğim, bazılarının içinde kendi yazılarımın da olduğu psikoloji dergileriyle dolu.

Balıklarla oyalanan Bayan Renk'e dönüp, "Onlara yem verip durma," diyorum. "Her şeyden önce o yemlerin kokusu berbat ve sen elleyip duruyorsun." Yüzüme bakıp

elindeki balık yemi poşetine parmaklarını sokup ellerini çevirmeye başlıyor. Minik huysuzun sahaları terk ettiğini mi söylüyordunuz? "Sanırım onu bekleme odasına alacağım. Ofisime bir akvaryum koyacağımı asla tahmin etmiyordum," diyorum homurdanarak. Birkaç yakın arkadaşım dün beni ziyarete geldiklerinde bu akvaryumu da ofis hediyesi olarak getirdiler. Akvaryumlar genelde dişçilerde olur sanıyordum...

"Bunu kim getirdi?"

"Birkaç arkadaş."

"Çok arkadaşın var mı?" Açılmamış son kutuyu dikkatle kaldırıp masanın üzerine koyuyorum. "Arkadaş derken neyi kast ettiğine bağlı. Eğer tanıdığım, iyi anlaştığım, birlikte eğlenip dışarıda takılabileceğim arkadaşlarım olup olmadığını soruyorsan evet, çok arkadaşım var. Ama sorduğun sıkıntılarımı açabileceğim, kendimi açıklamak zorunda kalmadan dertleşebileceğim arkadaşlarsa... Sadece birkaç tane."

"Senin hiç sıkıntın olmazmış gibi geliyor," derken daha çok kendi kendine konuşur gibi bir hali var. Her insanın kendi dertleri vardır ve herkesin derdi başkalarının gözünde dikkate alınmayacak kadar küçük olsa bile kendi dünyasında koca bir sorundur. Benim de kendi içimde sıkıntılarım, dertlerim oluyor elbette. Hatta son zamanlarda epey güzel bir derdim var.

"Seninle tanışana kadar fazla yoktu Bayan Renk. Şimdi ne halde olduğuma bir bak."

"Başına bela olduğumu mu söylüyorsun?" Küçük çenesini kaldırarak bana diklenince tatlı tatlı gülümsüyorum. "Hiç öyle bir şey söyler miyim?" Gözleri yüzüme takılıp kalıyor. Şaşkın bakışlarla elini kaldırıp kendini göstererek, "Şimdi neden bana şirinlik yapıyorsun?" diye sorunca pofurdayarak önüme dönüyorum.

"Arada sen de denesene. Şirin görünebiliyor musun görmüş oluruz." Elbette sadece rol kesiyorum. Bazen farkında olmadan öyle sevimli oluyor ki o hali karşısında zavallı bir yeni yetmeye dönüşüveriyorum. Şimdi de o anlardan birindeyiz ama bunu Bayan Renk'e söylemeyin.

Minik huysuz kafama bir parça balık yemi atmaya çalışıyor ama neyse ki yem üstüme gelmeden yere düşüyor. O şey bana dokunsaydı burada çirkin şeyler yaşanabilirdi dostlarım. Kötü kokuları sevmem... Kutumdan bir seyahatimde aldığım ve şimdiye kadar anneme emanet ettiğim minyatür erguvan ağacımı çıkarıp pencerenin geniş kenarlığına koyuyorum. Bayan Renk'in ifadesini görmek için döndüğümde burnunun ucuna düşmüş gözlüğünü parmağıyla itip hayran bakışlarla ağaca yaklaşıyor.

"Bu gerçek mi?" diye soruyor ilgiyle.

"Evet. Japonların geliştirdiği bir teknik sanıyorum. Bu ağaçlara *Bonsai* diyorlar. *Tepsi ağacı* gibi bir anlamı var. Yapımı çok zahmetli ama çok güzeller." Elimden biraz daha uzun olan mor erguvanlarla bezeli ağacımı hayranlıkla süzüyoruz ikimiz de.

"Bu şekilde ağaç yetiştirmek kimin aklına gelir ki?" Parmağını çiçeklere hassasiyetle değdirirken kalçamı masama yaslayıp omuz silkiyorum.

"Bu konuda pek çok söylenti var. Bir efsaneye göre, Doğu Çin Hanedanlığı döneminde yaşamış büyük bir sihirbaz yeryüzündeki her şeyi küçültme gücüne sahipmiş. Dağları, denizleri, hayvanları, bitkileri ve hatta insanları dahi minicik bir kaba sığdırabilirmiş. Bu güce erişmeye çalışanlar minik kaplarda minyatür ağaçlar yetiştirmeye başlamışlar. Dağları, denizleri küçültmeye gücü yeten biri daha çıkmamış, ancak bu küçük ağaçları yetiştirmeyi başaranlar olmuş."

Omzunun üstünden alaycı bir bakış atıp, "Sihre inanır mısın?" diye soruyor.

"Ben insanın kalbinde yeşeren güzel duyguların sihirden farksız olduğuna inanırım."

"Aşk gibi mi?" diyor doğrularak. Başımı yavaşça sallıyorum.

"Ve umut gibi." Ellerini bir çocuk gibi arkasında birleştirip dudağını ısırıyor. Birkaç saniye ileri geri sallandıktan sonra, "Hiç tanımadığın biri için endişelenip onun yanında kalmak gibi de olabilir," diyor ayaklarına bakarak.

Gülümsüyorum. "Bir kızı güldürebilmek için halka açık bir alanda popo üstü düşen bir adamın çığlıklar atması gibi de olabilir elbette." Bu onu da güldürüyor. Biraz buruk, çokça minnettar bir gülücük yüzündeki.

"Sokaktaki yavru kedilere isim vermek gibi," deyince, "Asla dans etmeyeceğini söyleyip kendini halay çekerken bulmak gibi," diye karşılık veriyorum.

"Belki bazen pasta yapmak gibidir."

"Bazen de pastanın içine mutlu bir dilek fısıldamak gibi olabilir."

"Ve en sevdiğin insanla bisiklet sürmek gibi mi?"

"En sevdiğin insanla yaptığın her şey gibi," diyorum küçük bir gülümsemeyle. "Gidip biraz sihir yapalım mı?"

Uzattığım elime şüpheci bir bakış atıyor. Başını bir yana doğru yatırıp düşünür gibi yapıyor ama gözlerindeki oyuncu pırıltıları görmemem imkânsız. Bir lütufmuş gibi küçük bir omuz silkişiyle elini elime uzatıyor ve gerçek sihri avucumun içinde bırakıyor.

~

"Bu şeye binmeyeceğim!" Sesinde öyle bir dehşet var ki yüzümü sabit tutabilmek için işkence çekiyorum.

"Her kız böyle bir şeye binmek için delirir!"

"Evet. Beş yaşındaki her kız."

"Bu çok şekilci bir yaklaşım Bayan Renk. Barbie sadece

küçük kızlar için değildir."

"Sinan, Barbie'yi sevmeni yargılamıyorum. Gerçekten. Benim de onunla bir problemim yok ama kocaman, şeker pembesi, frenlerinden sarı püsküller sallanan *Disney* baskılı bir şeye binmem."

"Bineceksin." Bisikletin sabit durduğundan emin olup Bayan Renk'e yaklaşıyorum. İtiraz ederek geri geri yürüyor ama ben daha hızlıyım. Biliyorsunuz, birçok şeyde diğerlerinden daha iyiyimdir. Bayan Renk'i belinden yakalayıp bisikletin yanına götürüyorum. Tanıştığımızdan bu yana normal bir insan ebatlarına geldi ama benim için hâlâ kuş kadar hafif.

"Buna devam edebiliriz Bayan Renk ama baş aşağı çırpınıp durmanın senin için eğlenceli olacağını sanmam. Duracak mısın?" Çünkü ben durmayacağım. O da bunu biliyor olmalı ki pes ediyor. Kızı yavaşça yere bırakıp dağılan saçlarını düzeltiyorum. Bisikletle dönmemi beklerken yüzü güneşten kızarmış ve çilleri iyice ortaya çıkmış. Yüzündeki her bir çilin ona nasıl da farklı bir güzellik kattığını hayretle fark ediyorum. Sevdiğimiz insanlar hiçbir zaman kusursuz değildir. Ama birini sevmek öyle güçlü bir sihirdir ki kalbiniz onun tüm kusurlarını örter, her hareketinde, dokunuşunda, aldığı nefeste bile bir güzellik bulmanızı sağlar. Sihir bazen âşık olduğunuz kızın ta kendisidir.

Burnundan soluyarak bisiklete binerken ben de bir elimle oturak yerini, diğeriyle de gidonu tutuyorum. "Hazır mısın?"

"Ya düşersem?"

"Seni kaldırırım."

"Önce karşıma geçip kahkahalarla güleceğine dair şüphelerim var."

"Sana hiç kıyabilir miyim Bayan Renk?" Kaşlarını kaldırarak bin bir imayla dudağını bükünce göz deviriyorum.

"Gülmeyeceğim. Söz. Hadi pedalları çevir." Onu tuttuğumdan emin olduktan sonra temkinli bir halde pedalları çeviriyor. Birkaç kere çevirdikten sonra yerinde daha da dikleşiyor ve bana kaçamak bir bakış atıyor. Gidonu bırakıp selenin arkasını tutup hızına ayak uydurmaya çalışıyorum. Bir dakika sonra buna da ihtiyacı kalmıyor. Seleyi bırakıp uzaklaşmasını izlerken yüzümde coşkulu bir ifade var. Biraz uzaklaştığında arkasından bağırarak harika gittiğini söylüyorum. Bisiklet bir anlığına sendeliyor ama hemen toparlıyor. Sonra Bayan Renk'in sesini duyuyorum ama söylediklerini anlayamıyorum. Koşarak ona yetişmeye çalışırken, "Ne dedin?" diye bağırınca panikle karşılık veriyor.

"Dönemiyorum!"

"Gidonu çevir gitsin!"

"Çeviremiyorum işte!" diye çığlık atınca hızlanıyorum ama o da hızlanıyor.

"O zaman deli gibi pedal çevirmek yerine freni sık!"

"Panikledim görmüyor musun?" diye haykırıyor. Parktaki amcaların eğlenen bakışları arasında bağırarak ve koşarak giderken sonunda ona yetişiyorum. "İşte geldim! Çevir şu direksiyonu!" Göz ucuyla beni görünce sıkı sıkı tuttuğu gidonu birden çeviriyor. Bayan Renk bisikletiyle beraber üstüme gelince dengemi kaybediyorum. Tekerlekler, kollar ve bacaklardan oluşan bir yığın halinde yola devriliyoruz. Düştüğümüz anda üstümdeki deli kalkmak için öyle kontrolsüzce çırpınıyor ki üstümde debelenip durmaktan başka hiçbir işe yaramıyor yaptığı. Omuzlarından yakalayıp onu sabit tutmaya çalışıyorum. Kafasını kaldırıp bana bakıyor. Gözlüğü yamulmuş, yüzü ve boynu neredeyse domatesten daha kırmızı.

"Sakinleşir misin?"

"Tamam," diyor nefesini bırakarak.

"İyi misin?"

"Evet. Sen?"

"Bisikletinle beraber üstüme düştün ve sana gülmeyeceğime dair söz verdim. İyi olduğumu sanmıyorum."

Nefes nefese yüzüme bakarken solukları yavaşlıyor ve muhtemelen olayı yeni idrak ettiği için gülmeye başlıyor. Alnını göğsüme vurup omuzları sarsılarak gülerken ben de ellerimi yüzüme kapatıp sesimi bastırmaya çalışıyorum.

"İyi misiniz?" Tepemize toplanan insanlara doğru şöyle bir baktıktan sonra kahkahalarımız daha da büyüyor. Yardıma gelenler de bize katılırken kollarımı Bayan Renk'in sırtına dolayıp ona sarılıyorum.

Biliyor musunuz dostlarım, sanırım gerçek sihir bazen de güneşli bir günün ortasında kimseye aldırmadan sarmaş dolaş olmuş iki bedenin attığı kahkahaların içinde saklı.

24. Bölüm

"İMKÂNSIZLAR LİSTESİ"

Birkaç güne danışmanlık ofisim resmi olarak açılıyor. Uğraşmam gereken bir sürü ıvır zıvırı olduğu için tüm gün evraklarla, faturalarla uğraşıp durdum. Bu yüzden bugün Bayan Renk'imi göremedim. Tanıştığımızdan beri sürekli yan yana olduğumuz için bu beni o kadar rahatsız etti ki eve dönmek için arabaya bindiğimde minik huysuza gitmeyi düşünüyorum. Ancak ona biraz alan tanımam gerektiğinin de farkındayım. Evime girer girmez telefonumu çıkarıp her zaman arama listemin üst sıralarında olan isme dokunuyorum.

Telefon iki kez çaldıktan sonra açılıyor. Sabah konuşmuş olsak da günlerdir sesini duymamışım gibi içim sızlıyor.

"Leydi Francesca'yla birlikte sosyetenin yüz karası, çapkınlıklarıyla ünlü günah adamı Bristol Markisi'ni tavlamak üzereyiz. Lütfen kısa konuş."

"Ne?" Sözlerinden hiçbir şey anlamasam da yüzümde bir gülücük beliriyor. Benimle havadan sudan konuşmasına bayılıyorum.

"Yıllar sonra tarihi aşk romanı okuyorum. Leydi kendi zamanında kadınlar için yasak olan her şeyi içeren bir liste yapıyor. Buna bahsettiğim adamı öpmek de dâhil ki biliyorsun öpüştüklerini biri öğrenecek olursa onları evlendirirler

ya da sosyetenin yüz karası grubuna leydiyi de eklerler."

"Peki, listesindekileri yapıyor mu?"

"Evet."

"Cesur kadınmış. Baksana, bu fikri çok sevdim. Neden kendine bir imkânsızlar listesi yapmıyorsun? Birlikte listendeki maddeleri mümkün kılabiliriz."

"Ben gidip bir adamı öpmem."

"Kendi listeni oluşturmandan bahsediyorum Bayan Renk. Leydinin listesini takip etmeni söylemiyorum."

"Peki," diyor itiraz etmeden. "Yapacağım. Ama sen de bir liste yapacaksın."

"Benim imkânsız gördüğüm fazla bir şey yok."

"Bir adamı öpmek bile mi?" diye sorunca kahkaha atıyorum.

"Bunu görmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Haklısın. Seni herhangi biriyle öpüşürken görmek istemiyorum."

"Kadınlarla da mı?"

"Özellikle kadınlarla," diyor ters ters. "Her gün beraberiz. Seni bir kez öpüşürken görürsem bundan kurtulamam. Fiziksel yakınlıklara bünyem ters tepki veriyor."

Kaşlarım havalanıyor ama onu bozacak bir yorum yapmıyorum. "Pekâlâ, bunu aklımda tutarım. Bu arada bugün beraber değildik, umarım fark etmişsindir. Beni özledin mi?"

"Deli misin? Biraz kafa dinlemiş oldum. Etrafta sürekli ağzıma bir şeyler tıkıp bütün gün konuşan biri yoktu."

"Öyle mi? Ama ben seni çok özlemiştim." Hattın ucundaki ses kesiliyor. Nefes sesi bile alamayınca telefonu indirip ekrana bakıyorum. Hâlâ orada olduğunu görünce güleрek ona sataşıyorum. "Ne oldu? Sarsıldın mı?"

"Ben mi? Hayır. Neden sarsılacağım? Kalem arıyordum. Listemi yazmak için."

"Vicdansız birisin," diyorum gülerek. "Pekâlâ, yarın listeni görmek istiyorum. Seninle birlikte. Bana kahvaltıya gelmek ister misin?"

"Sana mı?"

"Evet. Evimi hiç görmedin. Adresi yollarım. Fazla uzak değil."

"Şey... Tamam."

"Tamam, görüşürüz. İyi geceler Bayan Renk." Sadece o an içimden geldiği için, "İyi ki varsın," diyorum. Bazen durduk yere birine onu sevdiğinizi ve varlığından ne kadar mutlu olduğunuzu söylemek hem size, hem de karşınızdakine iyi gelir. Bayan Renk yumuşacık bir gülüşün ardından cevap veriyor.

"İyi geceler Sinan. Sen de iyi ki varsın... İyi ki buradasın."

~

Bu sabah erkenden uyanıp markete gittim. Misafirimin sevdiği her şeyden arabama doldurup ona taze papatyalar aldım. Şimdi mutfağımda çayımız demlenmiş, masamız güzel kahvaltılıklarla doldurulmuşken menemen için domates doğruyorum. Domatesleri tavaya alıp içine özel karışım baharatımdan biraz ekleyip pişirmeye bırakırken zil çalıyor. Onun evime geliyor olmasının heyecanını uyandığımdan beri yaşasam da kendimi buna hazırlayamadım sanırım. Çünkü bir anlığına elim ayağıma karışıyor. Elimi suya tutup kurulamak için mutfak havlusunu alıyorum ve kapıya koşuyorum. Ellerimi silerek kapıyı açtığımda Bayan Renk'in yüzüne eğlenen bir ifade yerleşiyor. Beni şöyle bir süzüp, "Buna alışabilirim," dediğinde ona katılıyorum. Ben de böyle kapımda belirmesine alışabilirim.

Üzerinde lacivert, kısa bir salopet elbise var. Kalın askılı elbisesinin içine kendine birkaç beden büyük gelen kırmızı

bir tişört giymiş ve saçlarını açık bırakmış. Elleri elbisesinin iri ceplerinde, kapımda dikilirken geriye çekilip ona yol açıyorum.

"Hoş geldin."

"Merhaba," diyor temkinli adımlarla içeri girerken. Onu salona yönlendiriyorum.

"Aç mısın?"

"Biraz."

"Bir gün çok acıktığını duyacak mıyım acaba?" diye söyleniyorum. Salonumu keşfederken gözleri kitaplığımın raflarına astığım fotoğraflarımıza kayıyor. Polaroid fotoğraf makinesini bulduğumuzdan beri sık sık fotoğraf çektik ve ben çoğunu kendime sakladım.

"Fotoğraflarımızı asmışsın," diyor gözlerini oradan ayırmadan. Sonra birden bana dönünce gözlerinin yaşlarla parladığını görüyorum.

"Ne?" diyorum panikle. Bayan Renk bana kızarken pat diye çektiğim bir fotoğrafı gösterip, "Burada çok nemrut çıktığın için ağlayacak mısın?" diyorum.

Birden güler gibi bir nefes bırakıp elinin tersiyle karnıma vuruyor. Ellerini yüzüne bastırıp birkaç kez ovaladıktan sonra tekrar bana bakıyor. "Ne biçim bir adamsın sen?" diyor gülmekle kızmak arası bir sesle. "Ne yapacağın, nasıl tepki vereceğin hiç belli olmuyor. Hiçbir zaman söylenmesi beklenen şeyleri söylemiyorsun."

"Sen kendine baktın mı hiç?" deyip omuzlarını tutuyorum. Onu önüme alarak koridordaki boy aynasının önüne geçiyorum. Boyu omuzlarıma anca yetişiyor. Saçları yüzünün etrafına dökülmüş, gözlüğü de her zamanki gibi burnunun ucuna düşmüş. Niyetim ona sataşmakken ikimizi böyle görünce düşüncelerim dağılıyor.

"Şuna bak," diye mırıldanıyorum aynadaki yansımamıza. Saçlarını tutup sırtından aşağı salıyorum. Böylece yüzü ortaya çıkıyor. "Nasıl da güzelsin."

"Kusurlarla doluyum," diyor ifadesiz bir sesle. "Nasıl güzel olduğumu düşünüyorsun anlamıyorum."

"Güzellik nedir?" Başını kaldırıp geriye, bana bakıyor. Kafasını tutup öne çeviriyorum. "Güzellik ne anlama geliyor diyorum. Kusursuz olmak mı? Toplumun güzellik algılarını tatmin etmek mi? Birilerinin senin güzel ya da çirkin olduğuna karar vermesi mi? Hayır Bayan Renk. Güzellik insanın düşüncelerindedir, yaptıklarında, söylediklerinde. Güzellik birini sevmekte saklıdır. Sevilmekte saklıdır. Kusurlarla dolu olabilirsin ama onlar senin kusurların. Seni sevdiğim sürece benim için dünyadaki en güzel şey sensin."

Allak bullak bir ifadeyle aynaya bakarken dudakları aralanıyor ve titrek bir nefes alıyor. "Anladım sanırım... Ukalanın tekisin Sinan. Her şeyi bildiğini sanıyorsun, her zaman doğru olanı yaptığını sanıyorsun. Bazen insanları delirtiyorsun ama çoğu zaman bir kahramansın. Benim kahramanımsın. Bu yüzden de çok güzelsin," diyor sessizce. Sonra burnunu çekip alaycı olmaya çalışarak konuşuyor, "Sana güzel dediğim için bozulacak mısın? Bazı erkekler bunu yapar, biliyorsun."

"Güzelliğin kadınlara ait olduğunu kim uydurdu böyle?" diye söylenip bizi mutfağa yürütüyorum.

Onu yerine oturtup altını kıstığım menemene yumurtaları ekliyorum. Çay bardaklarını doldurup birkaç küçük eksiği de tamamladıktan sonra menemeni ocaktan alıp masanın ortasına koyuyorum. "Listeni hazırladın mı?" Omzuna çapraz taktığı çantasını çıkarıp yerine yerleştikten sonra bardağına iki şeker atıp çayını uzun uzun karıştırıyor.

"Evet."

"Görebilir miyim?"

"Hayır."

"Neden?" Sesim mızmız bir çocuk gibi çıkınca alaycı bir gülüşle yüzüme bakıyor.

"Çünkü bu benim listem."

"Çok kötüsün. Peki, listende hiç tanımadığın birine çıkma teklif etmek var mı?"

"Hayır."

"Beş metre yükseklikteki bir ipin üstünde yürümek var mı?"

Yüzü buruşuyor. "Hayır."

"Çok uzak bir ülkenin kıyıda kalmış bir şehrinin sokaklarında gezinmek var mı?"

"Hayır..."

"Allah'ım! Ne sıkıcı bir liste bu böyle."

"Listem gayet makul!" diye kendini savunmaya yelteniyor.

"Bayan Renk. Bu bir imkânsız görünenler listesi. Böyle bir liste makul olmamalı."

"Söylediklerin imkânsız görünen değil, imkânsız olan şeyler bir kere! Yapamayacağım şeylerin listesini neden yapıyorum?"

"İmkânsız diye bir şey yok. İsteksizlik ve yeterli çabayı göstermemek var. İmkânsız kelimesini bulan adamın hayal gücünden yoksun, tembel herifin teki olduğuna eminim."

"İyi! Senin listeni görelim o zaman." Kollarını göğsünde birleştirip geriye yaslanınca ben de aynısını yapıyorum.

"Benim imkânsızlar listem yok. Ölmeden önce yapılacaklar listem var. Ama söylemeyeceğim çünkü bu benim listem." İtiraz etmek için ağzını açıyor ama bu kendi lafı olduğu için söyleyecek bir şey bulamıyor. Bir süre çocuk gibi küskün bir tavırla kahvaltımızı ettikten sonra, "Listene kendi evine çıkmayı da ekle," diyorum.

"Ne?"

"Okula dön. Çalışmaya başla ve kendi evine çık." Kaşlarını kaldırıp yüzüme şöyle bir baktıktan sonra sağa sola dönüp, "Bana mı söylüyor," diye mırıldanınca uzanıp saçı-

nı hafifçe çekiyorum. Bunu neden yaptığımı açıklayamam. Bence her erkek sevdiği kıza sataşmak için saç çekmiştir.

"Benimle çalış." Sakince içmeye çalıştığı çay boğazında kalınca öksürmeye başlıyor. "Sana iş teklif ediyorum. Baştan beri asistanlarımı öğrencilerden seçmeyi planlıyordum. Okula dön ve benimle çalış. Çalışma saatlerini ders programına göre hazırlarız. Sen olmadığın zamanlarda başka bir öğrenci olur muhtemelen. Sana küçük bir ev tutarız. Ablandan uzaklaşman ona da iyi gelecektir ama asıl senin psikolojin için gerekli bu. Ablanı daha fazla idare etmek zorunda kalmamalısın. Onun için hayatını yeterince askıya aldın. Annen ve baban zaten onunla birlikte. Senin yanında da ben olacağım. Bunu ablanın psikiyatristlerine danışarak yapacağız. Bu işin sonunda herkesin daha mutlu olacağına inanıyorum."

"Sen... Ben bunları yapamam ki."

"Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın? Sana imkânsız olan hiçbir şey söylemiyorum. Ailenle tanıştım. Sana destek olacaklarını düşünüyorum. Tek yapman gereken onlarla konuşmak. Hatta ablanla bile konuşmak. İkinizin beraber bir terapistin yanında içinizde tuttuğunuz her şeyi ortaya dökmeniz gerekiyor. İçinde biriktirdiklerini anne ve babana söylemen gerekiyor. Artık yaşamak için, sadece nefes alarak değil, bir amaç uğruna yaşamak için bir şeyler yapman gerekiyor Bayan Renk.

"Seni tanıyorum. Nasıl bir potansiyele sahip olduğunun farkındayım. Kendini nasıl bastırdığının, ne kadar yalnız kaldığının farkındayım ama ben ne kadar çabalarsam çabalayayım kendini içindeki karanlıktan sadece sen kurtarabilirsin."

Gözleri çay bardağına sabitlenmişken dakikalarca sessiz kalıyor. Sonra gözleri papatyalara ilişince, vazonun üstündeki kartta kendi adını görür görmez gözlerinin içindeki ka-

tılığın tuzla buz oluşuna şahit oluyorum. Onlarca duyguyu barındıran göz bebekleri bana dönüyor. "Frodo'nun Sam olmadan yüzüğü yok edemeyeceğini söylemiştim, hatırlıyor musun?" Başımı salladığımda dudakları buruk bir gülüşle kıvrılıyor. "Frodo'nun adı tarihe geçti ama Sam olmasaydı Frodo değil dünyayı, kendini bile kurtaramayacaktı... O karanlıktan çıkacağım Sinan. Ama sen olmasan bunu yapamazdım. Boşluğun içinde o kadar körleşmiştim ki senin sesin olmasaydı ışığa nasıl döneceğimi bilemezdim. Beni bulduğun ve elimi tuttuğun için teşekkür ederim."

Kalbime bir ağırlık çöküyor. Elim, onun hediyesi olan, hiç çıkarmadığım deri bilekliğin üstüne kapanıyor. Birbirimizin kahramanı olmasaydık, ikimiz de farklı yollara savrulup gidecek ve kim bilir nasıl bir hayat yaşayacaktık. "Asıl ben, beni bulduğun için teşekkür ederim," diyorum sessizce.

25. Bölüm

"YENİ BAŞLANGIÇLAR"

Arabayı apartmanın önüne çekip saçlarımı düzeltiyorum. Bayan Renk arayıp da evlerine gelmemi, ailesiyle görüşmemi rica ettiğinde pek şaşırmadım. Konuştuklarımızdan sonra bunu bekliyordum ama minik huysuz bu konuda biraz sıkıntılı görünüyor. Muhtemelen ailesinin tepkisinden çekiniyordur. Herkesin anne babasından korktuğu zamanlar olur. Korkunuz ailenizin size olan sevgisinden daha büyük olmadığı sürece ortada bir sıkıntı yoktur ama genç yaşlarda insanlar duyguları o kadar coşkulu yaşar ki genelde neyi ne kadar hissettiğini anlayamaz, bu da yanlış seçimler yapıp yanlış düşüncelere inanmasına yol açar.

Aşağı inip arka taraftan poşetleri alıyorum. Apartmana girip Bayan Renk'in katına geldiğimde daha zile uzanamadan kapı hızla açılıyor. Minik huysuzun gözlüğü yüzünde değil. Sadece kafası göründüğü için ilk dikkatimi çeken bu oluyor ve onu böyle görünce şaşırıyorum.

"Gözlüğün nerede?"

"Yedim Sinan. Neden gözlüğümü her çıkarışımda bunu soruyorsun?"

"Gözlüğünü seviyorum," diyorum küskün bir tavırla. Seni de seviyorum. Beni de yiyecek misin?

"Baksana, evden kaçmaya ne dersin? Bu imkânsızlar lis-

temin bir maddesi." Sessizce konuştuğunu fark edince başını uzattığı kapı aralığının arkasını görmeye çalışıyorum.

"Kimden saklanıyorsun?"

"Ailemin beni utandırma ihtimalinden!"

"Saçmalama Bayan Renk," deyip engel olmasına fırsat tanımadan zile basıyorum. Zilin sesi apartman boşluğunda yankılanırken başını kapıya vurup inliyor. O kadar sevimli görünüyor ki şimdi ben onu yiyeceğim! "Söylediklerine dikkat etmelisin," diyorum kendi kendime gülerek. "Ağzından çıkanlar kafamın içinde dönüp duruyor ve son zamanlarda aklım pek yerinde değil."

"Ne dedim ki?" Ona cevap veremiyorum çünkü annesi kapıyı açıp beni selamlıyor. "Elvin! Neden arkadaşını kapıda bekletiyorsun kızım? Hoş geldin Sinan'cığım. Girsene."

Gelirken Selvi Hanım'a çiçek almayı düşünmüştüm ama Bayan Renk bunu yaparsam beni öldüreceğini söyledi. Genelde boşa tehditler savurmadığını bildiğimden bunu göze alamadım. Ama Destan'ın pastanesinden nefis bir muzlu pasta almamam için hiçbir sebep yoktu. Paketi Selvi Hanım'a verip onun yönlendirmesiyle salona geçtiğimde Akif Bey beni karşılıyor.

"Sinan Bey, geldiğiniz için teşekkür ederiz. Psikolog olduğunuzu duydum."

"Lütfen bana Sinan deyin," diyorum gülümseyerek. "Mesleğimin kızınızla olan arkadaşlığımızda bir rolü yok." Babasının gözleri girişte duran Bayan Renk'e kayıyor. Üzerindeki narçiçeği elbiseye bayıldığımı ona söylemek için sabırsızlanıyorum. Elbisesi burnunun ve yanaklarının üzerindeki çilleri daha da ortaya çıkarmış ve güneşten rengi iyice açılıp kızılımsı kahveye bürünen saçları da çok güzel görünüyor.

"Elvin, biraz annene yardım etsen iyi olacak," diyor Akif Bey. Bayan Renk'in huzursuz bakışları ikimiz arasında gi-

dip gelirken uslu uslu başını sallıyor ama canının sıkıldığını görebiliyorum. Annesini beni bunaltmaması için tehdit edebilirken neden babasına karşı bu kadar çekingen olduğunu bilmiyorum. İki taraftan da aynı derecede kendini soyutlamış görünüyor ama belki babasıyla yaşadığı bir şey onu diğer her şeyden daha fazla incitmiştir ve bunu üzerinden atamıyordur. Kız çocuklarının babalarına olan düşkünlüğünü bilirsiniz. Elvin'in ailesinin yanında benim Bayan Renk'im kadar konuşkan ve neşeli olup olmadığını merak ediyordum. Cevap çok da beklenmedik değil aslında.

"Elvin'le neden ilgileniyorsun?" Konuya giriş şeklinde imalı bir tavır yok. Gerçekten merak ederek soruyor.

"Çünkü kızınız ilgilenilmeye layık biri."

"O çok hassastır. Hepimizden daha zor zamanlar geçirdi. İncinmesinden endişeleniyorum, bu yüzden seninle konuşmak istedim." Akif Bey'i süzüyorum. Saçları ve bıyıkları çoktan kırlaşmış, hafif göbekli bir adam karşımdaki. Gözlerinde Bayan Renk'inkine benzer bir çekingenlik var. Bu konuşmayı yapıyor olmaktan rahatsız çünkü ona söyleyebileceklerimin farkında diye düşünüyorum. Göz göze geliyoruz ve adam için üzülüyorum. "Esra'nın hastalığıyla başa çıkmak zor muydu?"

Akif Bey konunun değişmesine şaşırmış gibi görünmüyor. Sanki benden hayatlarını didiklememi bekliyormuş gibi bir hali var. Oysa böyle bir niyetim yok. Sadece onlara yardımcı olmak istiyorum. Akif Bey'in bana karşı bu kadar konuşkan olmasına şaşırsam da onu bölmeden dinliyorum.

"Zordu tabii. Hâlâ zor. Esra'yı anlayamıyoruz. Neye nasıl tepki vereceğini kestiremiyoruz. Ona bir şeyleri anlatmaya çalışmak bir taşa saatlerce dil dökmekten farksız. Bazen öyle kızgın oluyoruz ki bırakmak istiyoruz. Ne istiyorsa yapsın, nereye istiyorsa gitsin. Ama onu bırakırsak normal bir insan gibi hayatını devam ettiremeyeceğini biliyoruz.

Herkes bize akıl veriyor. Bazıları şımarıklık ettiği için böyle olduğunu söyleyip onu ciddiye almamamızı söylüyor ama ne zaman buna yeltensek Esra intihar girişiminde bulunuyor." Adam yorgunca iç çekip omuzlarını silkiyor. "Belki bunu da bizi kullanmak için yapıyor ama kızımız o bizim. Öylece bırakamayız ki. Hasta olmak onun suçu değil."

"Sağlıklı olmak da Elvin'in suçu değil." Konuşurken yargılayıcı olmamaya özen gösteriyorum. Bayan Renk'e olan hislerim duruma tek taraflı bakmam için diretse de objektif olabiliyorum. Akif Bey'i suçlayamıyorum ancak içten içe kızmamak da elimde olmuyor.

"Değil..." Adam yaşından çok daha büyük görünüyor. Sadece dış görünüşle ilgili değil bu durum. Bakışlarında tavırlarında bir yaşlanmışlık seziyorum.

"Neden hiç kendiniz için destek almadınız?"

"Hiç aklımıza gelmedi ki," diyor Akif bey hafifçe gülerek. "Bize ne olduğunun hiç farkında değildik. Elvin'in ne kadar sessizleştiğini fark etmem için tekrar konuşmaya başlaması gerekti. Sonra Selvi'yle konuştuk ve kızımızın gülüşünü ne zamandır göremediğimizi ilk kez fark ettik. Hiç arkadaşı olmadığından, bir arkadaş edinene kadar haberdar değildik. Bir süre önce olsa Elvin'e bunları yapmasını istemediğimizi söylerdim. Ama Selvi seninle görüştükten sonra ikimiz uzun uzun konuştuk. Farkında olmadan Elvin'i ne kadar kısıtladığımızı, ne kadar yalnız bıraktığımızı anladık. Ve tam da bunu düzeltmeyi umarken kızımız evden ayrılmak istediğini söylüyor." Adamın gözlerine kederli bir bakış yerleşince içim sıkıntıyla doluyor. "Onu o kadar çok mu üzdük?"

"Bu benim önerimdi Akif Bey. Bence Elvin ve Esra'nın birbirlerinden uzaklaşmaları gerekiyor. Bu öneriyi bir psikolog olarak değil, kızınıza gerçekten değer verdiğim için yaptım. Selvi Hanım'la konuşmamızdan haberdarsınız bu

yüzden aynı şeyleri tekrar tekrar söylemeyeceğim. Kızınıza Bayan Renk diyorum çünkü hiç konuşmadığı, gülmediği zamanlarda bile içinde bastırılmış onlarca renk olduğuna inandım. Haklı da çıktım. Elvin, adının anlamını yaşayan bir kız. Rengârenk bir kişiliği var. Zeki, esprili, hazırcevap. Kendini ortaya çıkarması için çok çabaladım ve tekrar o silik kıza dönmesini hiç istemiyorum. Kızınızın gitmek istemesinin size olan sevgisiyle ilgisi yok. Aksine Elvin sizi çok seviyor. Belki annesinden de çok. Ama o kadar uzaklaşmışsınız ki birbirinizden, ikiniz de sevginizi açığa vurmaktan çekiniyorsunuz. Ayrı bir eve çıkmak, kendi hayatının sorumluluğunu almak onu bir şeyler için çabalamak zorunda bırakacak. Ve umuyorum ki sizin için de küçük kızınıza karşı endişe duymanızı sağlayacak. Aynı evin içindeyken aranıza kocaman duvarlar örmüşsünüz ama her zaman birbirinizin etrafında olduğunuz için bunu fark etmemişsiniz bile. Belki aranızdaki mesafeyi gerçek anlamda açarsanız birbirinize olan sevgi ve özlemin getirisiyle daha sağlıklı bir iletişim kurabilirsiniz."

Akif Bey düşünceli bir halde zemindeki bir noktaya bakarken onu rahat bırakıyorum. Endişeli görünüyor. Muhtemelen iki kızı için de. "Esra bunu hoş karşılamayacak."

"Öyleyse bu durumu Esra'nın psikiyatristiyle konuşup kabul etmesini sağlamanın yollarını tartışmalısınız. Esra'ya sürekli istediği şeyleri vererek sadece Elvin'e değil, kendinize de zarar veriyorsunuz çünkü diğer kızınıza karşı suçluluk duyuyorsunuz. O elinden gelenin fazlasını yapmış zaten. Doktorunuza evdeki durumlardan bahsettiniz mi bilmiyorum ama tedaviler bu şekilde yürümez Akif Bey. Danışmanlarla görüşürken onlara karşı dürüst ve açık olun ki size yardımcı olabilsinler."

Konuşmamız Selvi Hanım'ın elinde tabaklarla içeri girmesiyle kesiliyor. Getirdiğim pasta ve atıştırmalıklarla dolu

tabağım sehpaya konulurken elinde çay tepsisiyle birlikte Bayan Renk de geliyor. Tepsiyi bana uzatınca dudaklarım kıvrılıyor. Sesim çıkmasın diye alt dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum. "Sakın gülme." Dişlerinin arasından bana söylenince kendimi tutamıyorum.

"Eline o kadar yakışmamış ki nasıl gülmeyeyim!"

"Tepsinin elimden kayması geleceğin için ne korkunç olurdu değil mi ama?" Tehdidi karşısında başımı eğiyorum ama sarf ettiğim çabadan dolayı tuttuğum çay bardağı titriyor.

Bayan Renk babasına dönünce göz göze geliyorlar. Annesi bana gülümsüyor. İkisinin de yüzlerinde biraz buruk bir ifade var. Selvi Hanım'a karşılık verip hazırladıklarının ne kadar güzel olduğunu söylüyorum.

"Bu sene okula dönmekte kararlı mısın?" Bayan Renk babasına bakıp onayladığında Akif Bey de ağır ağır kafasını sallıyor. "Öyleyse sana okulun yakınlarından bir ev tutarız."

Doğru kararı vermiş olmasından memnun bir halde çayımı yudumluyorum. Selvi Hanım durumu sakin karşılıyor. Bayan Renk'in de görünüşte dikkat çekecek bir tepkisi yok ama ne kadar şaşırıp heyecanlandığını görebiliyorum. Gözleri hafifçe büyüyor ve yaslandığı sandalyeden sırtını çekip daha dik oturuyor. "Gerçekten mi?" Babası gözlerini kırparak sevecen bir şekilde onayladığında Bayan Renk bana dönüyor. Yüzünde bir gülücük var. O kadar samimi, öyle içten bir gülücük ki yüksek bir tepeden aşağı düşmüş gibi hissediyorum. Göğsüm daralıyor ve oda bir anda aşırı derecede havasız geliyor bana.

Sonraki bir saat Bayan Renk'in hayatındaki yenilikleri konuşmakla geçiyor. Evden ayrılırken Selvi Hanım'a tekrar görüşeceğimizin sözünü verip Akif Bey'le tokalaşıyorum.

Arabama bindiğimde minik huysuzumun yüzündeki o

şaşkın gülüş gözümün önüne geliyor. Başımı geriye yaslayıp gülümsüyorum. Ailesinin uzlaşmacı oluşu beni mutlu ediyor. Akşam boyunca konuşmalarımızdan anladığım kadarıyla aile yapıları çocuklarının kendilerinden ayrı, yalnız başlarına yaşamasını destekleyecek türde değil ama kızlarının iyiliği için bunu kabul etmeye hazırlar ve bu çok önemli bir destek.

Arabayı çalıştıracağım sırada kapım hızla açılıyor. Kırmızı bir karmaşa yolcu koltuğuna oturup, "Gazla!" deyince yüzüne bakakalıyorum.

"Hadisene!"

"Ne yapıyorsun?"

"Evden kaçıyorum. İmkânsızlar listem! Unuttun mu?"

"İyi de..."

"Sinan! Evden ayrılmadan önce bunu yapmam lazım. Şimdi, sürecek misin yoksa koşarak mı gideyim?"

"Tamam, tamam." Biraz uzaklaştığımızda nereye gideceğimizi soruyorum. Yüzünde yaramaz bir ifadeyle, "Biraz serserilik mi etsek?" diye soruyor.

"Aşağı inerken merdivenlerden mi yuvarlandın? Şok mu geçiriyorsun?"

"Olabilir. Az önce yeni bir hayata atılacağım resmileşti."

"Yeni hayatında ben de olacağım değil mi?" diye soruyorum heyecanına karşı gülümseyerek. Tatlı bir kıkırtıyla cevap veriyor.

"Sensiz olmaz ki!"

***

Saat gece yarısına gelirken tanımadığımız bir grubun basketbol maçını izliyoruz. Orada burada deli gibi gezerken karşılaştığımız coşkulu gruba girdik. Rastgele bir takıma karşı bağırıp çağırırken Bayan Renk'i sürekli düzeltmek zorunda kalıyorum çünkü asla doğru tepkileri vermiyor. Bu yüzden arkasında durmuş omuzlarını tutarak bekliyorum.

Acayip şeyler söylediğinde ağzını kapamak için tetikteyim. Bir süredir gergin olan bedeni birden rahatlayıp göğsüme yaslanıyor. Başını yukarı kaldırınca göz ucuyla aşağı bakıyorum. Çünkü başımı ona doğru eğmeyi göze alamam. O kadar da medeni biri değilim.

"Ne oldu?"

"Ponpon kızların göz hapsindeyim. Zararsız olduğumu kanıtlamaya çalışıyorum."

"Beni kullanıyorsun yani?"

"Kullanılmaya çok müsait görünüyordun, ne yapayım?"

"Beni istediğin kadar kullanabilirsin Bayan Renk."

Bu gece gerçekten kıpır kıpır. Sürekli bir şeylerden bahsedip duruyor. Bu hallerini şaşkın bir memnuniyetle izliyorum. "Çalışırken kendimi Bayan Renk olarak tanıtabilir miyim?" Bunu ciddi ciddi düşünüp artılarını ve eksilerini ele alıyorum.

"Sigortanı da bu isimle mi isteyeceksin?"

"Bana sigorta mı yapacaksın?" Başını yine kaldırınca elimle nazikçe indirip çenemi başına yaslıyorum. "Yasadışı işler yapmam."

"Hiç yasal olmayan bir şey yapmadın mı?" Dirseğiyle karın boşluğumu dürtüp, "Yaptın değil mi?" diyor. "Kesin yapmışsındır!"

"Ne kadar neşelisin böyle." Etrafımızda ergenlerden oluşan gürültücü bir kalabalık var. Kimseyi tanımıyoruz, artık maçı da izlemiyoruz ama o kalabalığın içinde birbirimize yaslanmışken o kadar huzurluyuz ki ikimiz de bu andan vazgeçemiyoruz. Bir süre sonra Bayan Renk, "Kendimi hafiflemiş hissediyorum," diyor.

"Senin gülümsediğini görünce ben de öyle hissediyorum." Kollarımın arasında yan dönüp başını omzuma dayıyor.

"Sinan?"

"Evet?"

"Dondurma yiyelim mi?"

O kadar uslu soruyor ki şüpheci bir tavır takınarak, "Olur," diyorum. Kendini geri çekip yerinde yaylanıyor. "Tamam... Halk plajına son ulaşan dondurmaları alır!" Koşmaya başladığında panikle bağırıyorum. "Plaj ne kadar uzak biliyor musun sen? Hey! Ama bu hile!" Bağırmaya devam ederken peşinden koşuyorum. Kahkahalarının boş sokaklarda yankılanışı içimi ısıtıyor ve elimde olmadan gülüşlerine eşlik ediyorum.

O gece yarışı Bayan Renk kazanıyor. İçimden bir ses bundan sonra girdiğimiz tüm yarışları onun kazanacağını fısıldarken yanında olduğum sürece yenilgilerin hiç umurumda olmadığına karar veriyorum.

26. Bölüm

"MUTLU GÜNLER"

"Öğle yemeği vakti!"

Bayan Renk bilgisayarından başını kaldırmadan, "Aç değilim," diyor. İşimizdeki birinci haftamızı doldurmak üzereyiz. Yeni başladığımız için düzenimizi oturtmaya çalışırken epeyce ayak işiyle uğraşsak da ikimizin de bundan şikâyeti yok. Onunla çalışmaya bayılıyorum. Ofisimden çıktığımda yüzünü görmeyi, bir şeye ihtiyacım olduğunda ona seslenmeyi o kadar seviyorum ki bazen sadece ona takılmak için yanıma çağırıyorum. Tabii bu Bayan Renk'in pek hoşuna gitmiyor. Beni profesyonel olmamakla suçluyor ama onun da burada olmaktan ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum. Her sabah benden önce ofiste oluyor. Sosyal medya hesaplarımdan kendi danışmanlık ofisimi açtığımı duyurduğum için eski danışanlarımın bazılarıyla devam ediyoruz ancak yine de yolun başında olduğumuz için ofisimiz reklama ihtiyaç duyuyor. Bayan Renk bunların hepsiyle ilgilenmeye çok hevesli. Sürekli yeni önerilerle geliyor. Etrafı temiz ve canlı tutuyor. Programımı mükemmel bir şekilde düzenliyor ve tüm bunları yaparken benim için harika bir yol arkadaşı oluyor. Son günlerde sık sık okula dönmekten bahsettiği için dersleri hakkında da konuşuyoruz. Uzak kaldığı zamanları telafi etmek ister gibi sürekli yeni sorularla geliyor. Buna bayılıyorum!

Neyi başardığının farkında mı bilmiyorum ama insanın kaybolduğu kuytulardan çıkıp eski karakterine kavuşması, mutluluğu ve heyecanı tekrar yakalaması o kadar da kolay değildir. Bayan Renk'in bunu benimle birlikte başarmış olması göğsümü kabartıyor.

"*Aç değilim* bir cevap değil Bayan Renk. Bugün balık yemeye ne dersin? Uzun zamandır balık yemiyorum."

"Elbette yiyebilirsin ama tek başına. Benim randevum var." Son bir tuşa basıp ayağa kalkarak çantasına uzanıyor. Masasının arkasından çıkınca hemen önüne geçiyorum.

"Kiminle randevun var?"

"Emlakçıyla."

"Ah." Duraksayışım ilgisini çekiyor. Tek kaşını kaldırıp, "Sen ne sandın?" diye sorunca gücenmiş gibi bakıyorum.

"Vicdansızsın Bayan Renk. Seninle gelebilir miyim?" Ona en sevimli ifademle baktığımda omuz silkiyor. Bu hafta onun için göreceğimiz üçüncü ev bu. Kendi evine çıkma konusunda hâlâ biraz tedirgin ama geri adım atmıyor. Ablasının durumu iyi karşılamadığı açıkça ortada ama bu konu hakkında konuşmak istemediği için ve zaten ablasının doktorlarıyla konuşacağına söz verdiği için onu zorlamıyorum. Üstesinden gelmekte gayet başarılı çünkü. Ofise yürüme mesafesinde bir binanın önünde durduğumuzda ellerini birbirine vurup, "Sanırım burası," diyor. "Umarım bu kez evimi bulmuşumdur."

Birlikte binaya girip üçüncü kata çıkıyoruz. Dairenin kapısını tıkladığımızda emlakçı kapıyı açıp bize evi gezdiriyor. Sadece iki odası olan ufak, sevimli bir daire burası. Bayan Renk'i mest eden küçük bir balkonu ve salonunda mavi bir kanepesi var. Emlakçı kanepeyi önceki kiracının bıraktığını, istersek kullanabileceğimizi söylerken ikimiz de bu evin tek bir kişi için olduğunu söylemeye gerek duymuyoruz.

"Bir kanepem var!" Sevinçle koluma girince rahat etmesi için kolumu kıvırıyorum.

"Sana avans verebilirim. Taşınmak masraflı olacaktır."

"Teşekkürler ama gerek yok. Babamla birlikte diğer evdeki eşyalarımı getireceğiz. Sayende güzel bir yatak odam vardı zaten ve artık bir kanepem de var. Annemin bana birkaç tabak vereceğine de eminim. Geri kalanları zamanla halledebilirim." Birden durup kolumu çekince ona doğru dönüyorum.

"Az önce bu evi tuttum, değil mi?" Başımı salladığımda birden gözleri doluyor. "Sana sarılabilir miyim?" Bu soruya cevap verecek değilim. Hemen kollarımı iki yana açıyorum ve sıkı bir kucaklamayla ödüllendiriliyorum.

"Kendimi tanıyamıyorum," diyor hâlâ bana sarılırken. "Hiç bu kadar iyi hissettim mi hatırlamıyorum bile. Güçlü hissediyorum Sinan. Bunu başarabileceğime gerçekten inanıyorum. Senin sayende."

"Ben bir şey yapmadım ki. Sadece uyanman için seni biraz dürtükledim."

"Hayır. Sadece uyanmadım. Yenilendim de. Ben hayatımın hiçbir döneminde bu kadar canlı biri olmamıştım."

"Öyleyse teşekkür etmek yerine hep böyle canlı ve mutlu kal. Benim için bu kadarı yeterli."

"Sen iyi bir adamsın," diyor elini sırtımda gezdirerek. "Aynı zamanda obur da birisin. Hadi gidip seni doyuralım."

"Bu benim repliğim." Tekrar koluma girip beni çekiştirerek yürürken kıkırdıyor. "Hesabı ben ödeyeceğim, o yüzden repliğini kullanabileceğimi düşündüm."

"Kulaklarım neler duyuyor böyle..."

"Nankörlük etme. Daha maaşımı bile almadım. Bu arada yaran nasıl?" Dün yemek ısıtırken yaktığım parmağımı gösteriyor. Su toplayan yer patladıktan sonra iğrenç bir ya-

raya dönüştü. Küçücük bir yara olduğu için sızlanmayı gururuma yediremiyorum ama fena halde acıyor.

Yine de ona iyi olduğunu söylüyorum. Elimi tutup yarayı inceledikten sonra başını sallıyor. "Şuradan bir krem alalım ki iltihap toplamasın. Sonra gittikçe kötüleşir."

"Benimle ilgilenmen hoşuma gitti." Sırıtan yüzüme ciddiyetle bakıp eczaneye girince arkasından komik surat hareketleri yapıyorum. Eczaneye girmişken ofiste bulunması için temel ilk yardım malzemeleri alıyoruz. Onlar hazırlanırken köşedeki tartı gözüme çarpıyor.

"Tartılmak ister misin?" Cevap vermek yerine gelip tartıya çıkıyor. Tartıda yazan rakamları gördüğünde sakin duruşu yerini kocaman açılmış gözler ve ağızdan oluşan bir ifadeye bırakıyor. O yüzle bana dönüp fısıldayarak, "47 kiloyum," deyince gülmeden edemiyorum.

"Tebrikler." Kolumu sıkıca tutup şaşkın bir fısıltıyla tekrar konuşuyor. "47 kiloyum!"

"Evet!" Birden başını yana yatırıp düşünceli bir tavırla, "Bu yüzden mi son zamanlarda sutyenlerim olmuyor acaba?" diye mırıldanıyor.

"Bunun hakkında düşünmeyi reddediyorum."

Aceleyle verdiğim cevabımla dikkatini çekiyorum. Düşünceli bakışlarıyla bana dönüyor. Sonra az önce neye cevap verdiğimi fark edince gözleri tekrar büyüyor. Ellerini ağzına kapatıp bir adım geri attığında ayağı boşluğa düşüp dengesini kaybediyor. İki kolundan yakalayıp düşmesini engelliyorum, sonra ikimiz de bir adım geriye gidip etrafa bakıyoruz.

"Ben... İçimden düşünüyorum sandım."

Aynı şekilde mırıldanıyorum. "Ketum Bayan Renk'i özleyeceğim kimin aklına gelirdi?"

"Bu şey yaşanmamış gibi davranabilir miyiz?"

"Elbette. Sutyen ölçülerin hakkında hiçbir şey söyleme-

din." Ellerini iki yana açıp sitem dolu bir halde, "Yardımcı olmuyorsun!" diyor.

"Bu konuda birkaç şaka yapabilir miyim?"

"Hayır Sinan!"

"Ama içimde tutamıyorum!" Ne kadar uğraşsam da işe yaramıyor. Gülmeye başlıyorum.

"Sana yemek falan ısmarlamıyorum. Umarım açlıktan ölürsün! " Eczaneden çıktığında aceleyle ödemeyi yapıp arkasından gidiyorum.

"Küsüyor musun? Küsen halini ilk kez göreceğim sanırım. Kızgın ve utanmışken ayrı bir güzel oluyorsun. Hoşuma gitti."

"Manyak!" Birbirimize söylene söylene bir şekilde restorana gelmeyi başarıyoruz. Yolda Emre arayınca onu da yanımıza çağırıyorum. Restoranda buluşup siparişlerimizi verdikten sonra Emre bana gevşekçe sırıtıyor.

"Kavga mı ettiniz?"

"Hayır. Bayan Renk bana küstü."

"Kesin bir hıyarlık yapmışsındır." Minik huysuz başını sallayarak, "Yaptı," deyince sandalyemde yan dönüyorum.

"Ben ne yaptım ki? Konuşan sendin. Seni zorla mı konuşturdum?"

"Duymamış gibi yapabilirdin."

"Ama duydum. Kulaklarım olduğu için özür dilerim!"

"Siz çıkıyor musunuz?" Emre'nin sorusuyla ikimizin başı da aniden ona dönüyor. Bir ağızdan, "Hayır!" diyoruz.

"Çift gibi görünüyorsunuz. Aptal kavgalar, çocukça hareketler falan."

"En azından sadece kavgalarımız aptal. Ya senin gibi bütünüyle aptal olsaydık."

"Harika. Adam kendini klonlamış resmen." Emre'nin homurtusu epey hoşuma gidiyor çünkü haklı. Bayan Renk konuşmasaydı benzer bir cümle söyleyebilirdim. "Okula

döneceğini duydum. Heyecanlı mısın?" Emre'nin sorusuyla Bayan Renk endişelerinden bahsediyor. Ailesi onu özgür bıraktığından beri çok daha girişken biri oldu. Yine de ben etrafta değilken de bu kadar rahat mı yoksa omzunu bana yaslamanın verdiği güvenle mi hareket ediyor emin olamıyorum.

"Ecrin'le birlikte evini yerleştirmene yardımcı olabiliriz." Emre'nin teklifi karşısında minik huysuzun gözleri parlıyor. Bunun yardım teklifinden değil de bu teklifi yapan arkadaşlar edinmiş olmasından kaynaklandığına eminim.

"Çok sevinirim." Bana dönüp kızarmış yanaklarıyla gülümsediğinde oracığa yığılıp kalacağımı sanıyorum. Emre bana ağzını gözünü kontrol edemeyen garip bir tipmiş gibi baksa da ona aldırmamayı başarabiliyorum. Ani duygu yoğunluklarına alıştım sayılır. Son zamanlarda sık sık heyecan ve sevgiden kendimi kaybetme noktasına geldiğim için bir şekilde idare etmeyi öğrendim.

İş, okul ve yeni ev gibi güvenli konuları konuşarak yemeğimize devam ediyoruz. Konu Emre'nin ablasına geldiğinde, arkadaşımın yeni hayatı hakkında düşünmeye başlıyorum. Sonra birden Bayan Renk'le benzer bir hayat yaşasak nasıl olurduk sorusu aklıma düşüyor. Aynı evde yaşadığımızı hayal etmek öyle kolay ki bir an bu hayale kapılıp gidiyorum.

Bu iştahımı kaçırıyor. Daha önce hiç böyle şeyler düşünmemiştim. Hiç kimseye bu kadar bağlanmamıştım. İnsanların bağlandıkları kişilerden ayrıldıklarında neden dağıldıklarını anladığımı düşünürdüm ama Bayan Renk'in hayatımdan çıktığını düşününce daha önce böyle bir kaybı anlamanın yakınından bile geçemediğimi fark ediyorum.

Şimdiye kadar hep her konuda doğru fikirlerim olduğunu düşünürdüm. Empati yapmakta hiç zorlanmadım ve bunu bir yetenek olarak görüp doğru şekilde kullanmayı

amaçladım. Ama bir şeyleri bilmekle tecrübe etmenin çok farklı şeyler olduğunu yeni anlıyorum. Onunla birlikte öğrendiğim şeyleri düşündükçe bendeki değeri daha da artıyor. Sevgisi kalbimde giderek büyüyüp diğer tüm hislerimi bastırırken içten içe kendimi çaresiz hissetmeye başlıyorum...

27. Bölüm

"İYİ HİSSETMENİN YOLLARI"

Pazar günü ofisimde olmayı planlamamıştım ancak bir meslektaşım hem ziyarete gelmek, hem de bir konuda danışmak istediğini söyleyince en uygun yerin ofis olduğuna karar verdik. Bu yüzden tatil günümü de mütevazı ofisimde geçiriyorum. Üniversiteden arkadaşım Sanem küçük bir armağan ve kahvenin yanında yememiz için eklerle geldiğinde ikimiz eski günleri, okul zamanlarını ve o zamanlarda olduğumuz insanları yâd ediyoruz. "Bir gün ben de kendi yerimi açabilir miyim sence?"

"İnsanlara iki ay sonraya randevu verecek kadar popüler bir psikolog olduğumda benimle çalışabilirsin."

"Öyleyse şanslıyım çünkü o noktaya gelmenin hiç de uzun sürmeyeceğine eminim. Kendi yerini açtığını duyan tüm danışanların çoktan gelmişlerdir bile, değil mi?"

"İşimde iyiyimdir," deyip göz kırptığımda sahte bir bezginlikle başını sallıyor.

"Umarım ben de iyiyimdir. Şunlara göz atmanı istiyorum." Önüme bir dosya bırakıp bir çocuğun projektif testlerini incelememi istiyor. "12 yaşında bir kız. Onu neredeyse hiç konuşturamıyorum ve testlere de dürüstçe yanıt verdiğini düşünmüyorum. İletişim kurma konusunda bana tavsiye verirsin diye umuyordum."

Testleri inceleyip çocuğun genel durumunu tartışarak sorununun ne olduğu hakkında fikirler yürütüyoruz. Çocuğu görmeden rol mü yapıyor yoksa gerçekten iç dünyası test sonuçları gibi mi bilmeme imkân yok ama Sanem'in gözlemlerine güvenerek elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyorum. Daha sonra Sanem özel hayatıyla ilgili dertlerini bana açtığında karşısına oturup ellerini tutuyorum. Bu kez meslektaşı olarak değil, arkadaşı olarak tavsiyelerde bulunurken biri çat kapı içeri giriyor.

"Hey! Kapıyı açık bırakmış... Ah, özür dilerim. Misafirin olduğunu bilmiyordum." Bayan Renk odamdan rüzgâr gibi gelip geçtiğinde Sanem'le bakışıyoruz. O kendini toparlarken izin isteyip minik huysuzun peşinden gidiyorum.

"O da neydi? O kadar hızlı girip çıktın ki gerçekten orada olup olmadığını anlamak için arkadaşıma sormam gerekti."

"Kitabımı burada unutmuşum. Dışarı çıkmışken almaya gelmiştim. Burada olduğunu bilmiyordum. Misafirin olduğunu da elbette."

"Madem buradasın neden bize katılmıyorsun?" Ellerini yukarı kaldırıp geri geri kapıya doğru gidiyor.

"Hayır. Hiç gerek yok. Siz konuşmaya devam edin. Ya da öyle el ele her ne yapıyorsanız onu yapmaya..."

"El ele derken... Bir saniye," Dudaklarımdan keyifli bir kahkaha dökülüyor. "Şu an ne belirtileri gösterdiğinin farkında mısın?"

"Belirti falan göstermedim. Kapının önünden çekilir misin?"

"Ah, kesinlikle gösterdin. Biraz daha göstersene," diyorum burnunu hafifçe sıkarken. Elime vurup bana dik dik bakıyor. Bu bakışların çok daha kötülerine dayandığım için artık bana hiç mi hiç etki etmiyor dostlarım.

"Merhaba." Sanem elinde çantası gitmeye hazır bir hal-

de odadan çıkınca Bayan Renk'in yüzündeki ifade beni aşırı keyiflendiriyor. Ona attığı kötü bakışlardan haz alıyorum!

"Gidiyor musun?"

"Evet, başka yerlere de uğramam gerekiyor. Yardımın için çok teşekkür ederim." Ona sarılıp beni her zaman arayabileceğini söylüyorum. "Biliyorum. Seninle konuşmayı çok özlemişim. Bir daha arayı bu kadar açmayalım olur mu?"

"Elbette. Son zamanlarda ikimiz de meşguldük ama artık mekânım belli, her zaman beklerim." Yanımda ayağını yere vura vura dikilen kıza gülmemeye çalışarak, "Gitmeden Bayan Renk'le de tanış," diyorum. "Arkadaşım ve asistanım."

"Ben de Sanem. İsmin Renk mi?" Sanem'in içten tavrı Bayan Renk'e pek işlemiyor.

"Sayılır." Sanem bana kaşlarını kaldırarak bakınca omuz silkiyorum. Neyse ki minik huysuzun yanında bir yorumda bulunmayacak kadar iyi bir arkadaş.

"Çok hoşmuş. Sinan'la çalıştığın için çok şanslısın. Hastaneden ayrılalı bir süre oldu ama hâlâ her gün hemşireler ve asistanlardan onun ismini defalarca kez duyuyoruz. İyi bir hocadır."

"Hemşirelerin hocalığıyla ilgilendiğinden emin değilim."

"Öyle mi dersin?" Sanem gülerek Bayan Renk'in koluna dokunuyor ve vedalaşıyoruz. Arkasından kapıyı kapattıktan sonra başımı ağır ağır minik huysuza çeviriyorum. Bana ters ters bakıp, "Ne?" diye söylenince omuz silkip bekleme koltuğuna yayılıyorum.

"Sana bir soru. Kıskançlığın sebepleri nelerdir?" Cevap vermeyince koltuğa biraz daha serilip parmaklarımı açarak sorumu kendim yanıtlıyorum. "Sahiplenmek olabilir. Rekabet etmek olabilir. Özgüven eksikliği olabilir ama bu

bizim konumuzla ilişkili değil. Başka... Birini çok sevmek olabilir..." Yüzüme minik huysuzun masasında duran minyatür pelüş aslan çarpınca gülmeye başlıyorum.

"Eğleniyor musun?" derken başka bir şey fırlatıyor.

"Neden kızıyorsun ki? Beni kıskanman korkunç bir şey mi?"

"Ben kimseyi kıskanmıyorum!"

"İnsanlar arkadaşlarını da kıskanır biliyorsun değil mi? Tabii eğer arkadaşsan el ele olmaya değil de sensiz buluşulmuş olmasına takılmalısın," deyip göz kırptığımda elinde son kalan şeyi üstüme atıyor. Bir kalem!

Sinirle gelip yanıma oturduğunda sessiz kalıyorum çünkü akıllı bir adamım dostlarım. Kızgın kadınların üstüne gitmek akıllı adamların yapacağı bir şey değildir, aklınızda olsun. "Kıskançlık berbattır. Ben kıskanç biri değilim."

"Her insan biraz kıskançtır. Bu birine sevgi ya da öfke duymak kadar doğal bir şey."

"Ama kıskançlık her şeyi yok eder."

Bazı açılardan haklı olabilir ama çoğunlukla yanlış bir yorum. "Öfke de öyle. Hatta amacını aştığında aşırı sevgi de her şeyi mahvedebilir. Olayın özü bu. Herhangi bir şeyi aşırılaştırdığında bundan en az biri mutlaka zararlı çıkar."

"Sen hiç kıskandın mı?"

Uzanıp elini tutuyorum. "Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum..." diye fısıldıyorum abartılı bir halde. "Ama ben de bir insanım Bayan Renk." Elini elimden çekip karnıma vuruyor.

"Buradan bakınca bir ağaca benziyorsun."

Bunu ciddiyetle düşünerek ağır ağır başımı sallıyorum. "Ağaçları severim."

"Sence ablamın bana olan öfkesinin sebebine kıskançlık diyebilir miyiz? Yoksa sadece benden nefret mi ediyor?"

Bunu düşünmeden ona kıskançlık konusunda takıldı-

ğım için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Kısa bir duraklamanın ardından soruyu onun durumunu ele alarak cevaplamaya çalışıyorum. "İnsan zihni doğru ve yanlışı ayırma kapasitesine sahiptir ama aynı zamanda zihin yanıltıcıdır. Bir yanlışın doğru olduğuna ikna olup buna göre davranabilirsin ama bence içten içe hep bir şeylerin ters gittiğini farkındasındır.

"Şöyle düşün, kafanda bir şeyler kurup buna inanabilirsin. Zihnimiz bazen bize oyunlar oynar ama gerçek her zaman oralarda bir yerdedir. Kafanın içinde kapıyı tamamen açamadığın bir odada tüm sırların açıkça geziniyordur ve sen kapı aralığından sızan ışıktan daha fazlasına ulaşamıyorsundur. Kulağına gelen fısıltılar sana inandığın şeylerin aksini söyler ama sesler bir türlü anlaşılır konuşmalara dönmediği için ne olduğunu anlayamazsın ve bu da seni daha kızgın, daha kıskanç, daha nefret dolu olmaya iter... Peki, sence bu durumda kişi diğerlerinden mi nefret eder yoksa onlara yansıttığı öfke kendisine olan kızgınlık ve nefretin dışa vurumu mudur?"

Bayan Renk düşünceli bir halde bana dönünce omuz silkiyorum. "Elbette bunlar sadece bir yorum." Konuşmaya devam etmeyeceğini anladığımda kendi iç meselesini çözmesi için ona biraz zaman tanıyorum. Sonra da işi biraz muzırlığa vurmak için omzunu dürtüklüyorum. "Birazcık kıskançlığın kimseye zararı olmaz. Sevginin de öyle. İnsanlar birbirine kolayca seni seviyorum diyebilmeli. Ben her gün bakkal Ulvi Amca'ya onu sevdiğimi söylüyorum. Bu da bir terapi çeşidi. Bir ara denemelisin."

"Bence bu iyi bir öneri," diyor birden canlanarak. "Deneyeceğim. Hazır mısın?" Tek bacağımı kıvırıp koltukta ona doğru dönüyorum. O da aynısını yaptığında yüz yüze geliyoruz. Ellerimi iki yana açıp başımı arkaya atarak "Hem de nasıl!" diye fısıldıyorum.

"Sinan, sevgili kurtarıcım, seni..." Gözlerini kısıp başını yana eğiyor. Sonra dehşetle yüzüme bakıp, "Ağzımdan çıkmıyor," diye fısıldadığında ellerimi birbirine yaklaştırıp bir şeyi ovuşturur gibi yapıyorum. Sonra avuçlarımı ona doğru itip, "Tüm iyi enerjileri üzerine saldım, söyle şunu!" diyorum çok zorlanıyormuş gibi. O da aynı tavırla sızlanıp duruyor.

"Bir şey bana engel oluyor!" *E o bir şeye sokayım ama artık ben.*

Görüyorsunuz dostlarım, dünya kötü bir yer. Benim gibi bir beyefendiyi bile kabalaştırabiliyor. "Tamam, git buradan. Tüm gücümü bir hiç uğruna harcadım. Burada tek başıma acı çekerek öleceğim."

"Ah, özür dilerim." Ellerini kalbine koyup abartılı bir kederle ayağa kalkıyor. "Sanırım gerçekten gitmeliyim. Hoşça kal." Çantasını eline alıp geri geri giderek dış kapıyı açıyor. "Ama gitmeden önce... Sevgili kurtarıcım Sinan Ertekin..." İşaret parmağını bana doğru çevirip küçük bir kız tavrıyla göz kırpıyor. "Seni seviyorum!" Bağırarak söylediği cümleden sonra aceleyle dışarı çıkıp kapıyı kapatıyor. Arkasından uzun bir süre kapalı kapıya bakıyorum. Sonra ellerimi yüzüme kapayıp gülmeye başladığımda kapının dışından birkaç küçük tıkırtı geliyor ve apartman boşluğunda bağırdığını duyuyorum. "Terapi için teşekkürler, kendimi daha iyi hissediyorum." Giderek uzaklaşan sesine karşı gülümseyerek *Evet,* diye düşünüyorum. *Ben de kendimi daha iyi hissediyorum.*

28. Bölüm

"AŞK MI ARKADAŞ MI?"

Yılbaşına doğru işlerimizi epeyce yoluna koyuyoruz. Randevu defterim gitgide daha da dolarken maddi açıdan da epeyce rahatlayıp ofisimin ufak eksiklerini tamamlıyorum. Eylül ayında okullar açıldığında işe aldığımız ikinci yardımcım Beren'le birlikte Bayan Renk iş yerinde elim ayağım haline geliyorlar. Beren psikoloji üçüncü sınıf öğrencisi olduğu için minik huysuza derslerinde de yardımcı oluyor. Onun okula dönmesini, kendi evinde yaşamasını, hayata karşı sorumluluklar alıp arkadaş edinmesini izlemek benim için harika bir deneyimdi. Geçirdiğimiz aylardan sonra ailesiyle hâlâ çok yakın olamasa da epeyce yol kat ettiklerini söylemeliyim. Ve Bayan Renk'in her geçen gün daha özgüvenli, daha girişken biri olduğunu da. Başladığımız noktadan bir yere kadar benim sayemde gelmiş olabilir ama kendi düzenini kurmaya başladıktan sonra başardığı her şey sadece kendisine ait. Tüm gülümsemeleri, okuldaki, işteki ve sosyal hayatındaki olumlu değişimlerin hepsini kendi başına yaptı. Bu bazen bana kendimi gururlu bir ihtiyar gibi hissettiriyor.

Aşk duygusunu sindirmem ve bununla yaşamayı öğrenmem de ilginç bir tecrübeydi. Onunla geçirdiğim aylar boyunca birine âşık olmanın insanı nasıl da güçlü kıldığını öğrendim. Başka bir insan için yapılabilecek şeylerin sınırsız

olduğunu ve bu hissin ne tehlikelere yol açabileceğini fark ettim. Meslek hayatımda bu bilgiler epeyce işime yarasa da özel hayatım için işler aynı değil.

Bayan Renk'le çok güzel bir arkadaşlığımız var. Sınırını çizemediğim bir arkadaşlık. *Sınırını çizmeye ihtiyaç duyduğum bir arkadaşlık.* Bazen benimle açıkça flört ediyor ve bununla ne yapacağımı bilemiyorum. Bana sadece arkadaşı gibi davransa her şey çok daha kolay olacak muhtemelen. Ama bu şekildeyken içten içe geriliyorum. Kendimi sürekli şişirilen bir balon gibi hissediyorum. Bir noktada patlayıp her şeye zarar vermekten korkuyorum. Bunun olmasını hiç istemiyorum. Geri döndürülemez hasarlar verebilecek biri olduğumu sanmıyorum ama bu gerginliğin bir patlama noktası olmasının da kaçınılmaz olduğunun farkındayım. Tüm duygularımı çoktan açıkça ifade edip bundan sonra bir adım atılacaksa bunu Bayan Renk'e bırakmışken elimden bir şey gelmiyor.

Benimle bir ilişki yaşamak istiyorsa bunun için bir şeyler yapması gereken o çünkü eğer istemiyorsa ve ben bir kez daha ona açılırsam bu kez baskı oluşturabilirim. Oysa ben bana kendiliğinden gelmesini istiyorum. Sıkıntıyla yatağımda dönüp durduğum gecelerin sabahında kapımda belirip bana elini uzatmasını istiyorum. Bu yüzden ikimizin de biraz kendimizi dinlemek için zamana ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum.

Ofisimde oturmuş kalemimi masaya vurarak yavaş bir ritim tutturmuşken Bayan Renk'in gelmesini bekliyorum. Bir psikoloji semineri için üç haftalık bir programa konuşmacı olarak katılacağım az önce kesinleşti. Minik huysuzdan gideceğimiz şehirlerde birkaç gün kalabileceğim şekilde programımı düzenlemesini isteyeceğim. Seminere katılmam için üniversitedeki bir hocamdan teklif geldiğinde bunu, bir süredir ihtiyaç duyduğum uzaklaşma ihtiyacı için bir fırsat olarak görüp hemen kabul ettim. Son ana

kadar Bayan Renk'e bundan neden bahsetmedim bilmiyorum. Bana karşı açık olmasına o kadar ihtiyacım var ki bu beni kendimi geri çekmeye itiyor olabilir.

Kapım tıklatıldığında Beren sapsarı kafasını içeri uzatıyor. Her zamanki gibi gülümseyen yüzüyle konuşuyor. "Yirmi dakika sonra Aysel Hanım gelecek. Elvin de şimdi geldi. İzninizle ben çıkıyorum."

"Teşekkürler Beren. Giderken Bayan Renk'i odama yollar mısın?"

"Tabii," deyip çıktıktan birkaç dakika sonra minik huysuz geliyor. Yüzünün hizasında kaldırdığı elinden sallanan bir zincirle birlikte dehşet dolu bir ifadeyle içeri girdiğinde arkama yaslanıp bu sefer nasıl bir saçmalık zırvalayacağını merakla bekliyorum. Komik bulduğu her şeyi toplayıp bana getiriyor ve bunu çok korkunç ya da çok esrarengiz bir şeymiş gibi anlatıyor.

Zincirin ucundan sallanan tüy yumağına bakıp sorarcasına kaşlarımı kaldırıyorum. "Bugün kampüste yürürken birisi beni durdurup bunu verdi. Bir tavşan ayağı! Dokunmak ister misin?"

"Gerçek mi?" diye sorduğumda elini kaldırıp tüy yumağını göz hizasına getiriyor.

"Bilmiyorum. Ölü gibi kokmuyor." Ciddiyeti karşısında gülerek onunla ne yapacağını soruyorum. "Şans getiriyormuş. Eski büyücü inançlarına göre gece vakti mezarlıkta yakalanan bir tavşanın ayağı seni şeytani güçlerden bile koruyabilirmiş. Böyle bir şeyi bana niye verdi ki?"

"Belki senden hoşlanmıştır."

"Benden hoşlandığı için bir tavşan mı öldürmüş? Belki de onu sana getirmeliydim. Bir sorunu olduğu belli."

"Onun gerçek bir tavşana ait olduğunu sanmıyorum." Gözlerini tavşan ayağından ayırıp dikkatini bana veriyor. Hâlâ onun dikkatini çektiğim her seferinde heyecanlandığıma inanamıyorum.

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?"

"Haklısın biraz korkutucu. Belki sen de karşılığında ona tavuk gagası verirsin. Böylece seni hafife almaması gerektiğini bilir."

"Tavuk gagasının bir numarası var mı?"

"Bir şeyler uydurabileceğimize eminim." Fikri tartar gibi ağır ağır başını sallayıp omuz silkiyor. "Aklıma yattı."

"Güzel. Senden bir ricam var. Yarından sonraki üç haftamı boşaltır mısın? Sonrasında randevuları biraz sıkıştırmak zorunda kalacağız ve muhtemelen burada değilken telefonum hiç susmayacak ama halledemeyeceğimiz bir şey yok."

"Neden? Bir yere mi gidiyoruz?" Sorusu beni durduruyor. Cevabımsa onu.

"Ben gidiyorum."

"Nereye?"

"Bir seminer programına katılacağım. Günübirlik uçuşlar yerine gittiğim yerlerde biraz kalmak istiyorum. Bu yüzden en az üç hafta ortalarda yokum." Bana gözünü dikip bakmasından rahatsız olarak bilgisayarımı açıp kendimi bir şeylerle oyalıyorum. Bayan Renk'in kıpırdamaya niyeti yok gibi. "Bir şey mi söyleyeceksin?"

"Seninle gelemez miyim?"

Bunu sormamasını umuyordum. Ayağa kalkıp yanına gidiyorum. Bayan Renk'in yüz ifadesi bir şey söylemiyor. Uzun zaman sonra onu böyle görünce kendimi kötü hissediyorum. "Okula gitmen gerekmiyor mu?"

"Sadece birkaç hafta."

"Üç hafta kısa bir zaman değil."

"İdare ederim."

"Bence yalnız gitsem daha iyi olacak." Birden incinmiş görünüyor. "Birbirimize çok fazla bağımlı hale geldiğimizi düşünüyorum. Sürekli yan yanayız. Biraz uzaklaşmak iyi olabilir."

Kaşlarını çatarak öfkeyle bana bakıp dışarı çıkmadan önce, "İyi!" diye bağırıyor. Bu tavrın üstünde fazla durmamaya çalışıyorum. İkimiz de yetişkin insanlarız. Bir şeyler hissediyorsak bunu imaların altına saklanarak değil, açıkça söylememiz gerekir. Bayan Renk'in artık bunu anlaması gerekiyor. Şimdiye dek sürekli onun ihtiyaçlarının farkında olup buna göre davrandım ve bunun yanlış bir yol olduğunu çok geç fark ettim. İnsanlar önüne hazır sunulana çok çabuk alışır ve siz onlara her istediklerini öylece verdiğinizde bir şey yapmasalar da sizin hep yanlarında, onlar için her şeyi yapmaya hazır olduğunuzu düşünür. Ve siz karşılık görememekten sıkılıp buna devam etmek istemediğinizde suçlanırsınız çünkü her zamanki davranışınızın aksini yapmışsınızdır ve bu yüzden değiştiğinizi söylerler. Kimse sizin ne kadar bunaldığınızı fark etmez. Kimse artık bir şey yapması gereken kişinin kendisi olduğunu düşünmez. Sadece sizi suçlayıp köşelerine çekilirler.

Bayan Renk'imin bencil biri olduğunu söylemiyorum elbette. Sadece onu çok alıştırdığımı düşünüyorum. Onu her zaman burada olacağıma ikna ettim. Olacağım da ama ben uzaktayken kendisini dinleyip kalbinde ne şekilde yer aldığıma karar vermesini ve aramızdaki bu anlamsız gerginliği sonlandırmasını istiyorum. İhtiyacım olan onunla sevgili olmaktan ziyade onunla *bir şey* olabilmek. Son zamanlarda ne arkadaşız ne de sevgili ve bu belirsizlikten hiç hoşlanmıyorum.

Hayatında netliğe ihtiyaç duyan bir insanım. Bu yüzden kararıma güvenerek akşam eve gidip valizimi topluyor ve diğer her şeyi bir kenara bırakmaya çalışarak uzun zaman sonra seyahate çıkacak olmanın heyecanını yaşıyorum.

~

Tatilimden önceki son iş gününde Bayan Renk kendini hasta hissettiğini, gelemeyeceğini söyleyerek Beren'den

onun yerine tam gün çalışmasını istedi. Benden kaçtığı düşüncesiyle bir anlık endişelensem de bunun kızgınlıkla aldığı bir tavır olduğuna karar verip onu arayarak vedalaştım. Birkaç hafta sonra görüşeceğimizi söylediğimde telefonu yüzüme kapattı ve yola bunu ne kadar sürdüreceğini merak ederek çıktım.

Her hafta iki üniversiteyi ziyaret edeceğiz ve gideceğim yerler arasındaki zamanları şehirleri turlayarak geçirmek istiyorum. İlk durağım Bursa oluyor. Önce üniversitede seminere katılıp meraklı öğrencilerle uzun uzun konuşuyorum. Anlattıklarımı ilgiyle dinlemelerinden memnun bir halde semineri bitirip meslektaşlarımla yemek yedikten sonra otelime dönüp yakın çevrede görülecek neler olduğunu araştırıyorum. Sonraki birkaç gün Bursa'nın tarihini öğreniyorum. Görülecek yerleri geziyor, kahvehanelerde benim gibi konuşmayı seven amcaların yanına oturup onların hikâyelerini anlatacak yeni birisini bulmanın sevincini yaşamalarını sağlıyorum. Köylerin girişlerinde reçel satan teyzelerden tarif alıp yapmayı deneyeceğime söz verdikten sonra anneme en sevdiği reçellerden alıyorum. Bayan Renk için de bir hediye seçiyorum elbette. Bursa'yı karış karış geziyorum. Ankara'ya gittiğimde Bayan Renk'ten hâlâ ses çıkmıyor. İzmir'e geçtiğimde de öyle. Artık pes etmek üzereyken dokuzuncu gün telefonum çalıyor.

"Korkunç birisin." İlk söylediği şeyin bu olması beni güldürüyor.

"Selam Bayan Renk." Normalde onu ne kadar özlediğimi söylerim ama kendimi inatçı ve biraz da dargın hissediyorum. Aylardır ona doğru yürüdüğüm tüm yollara rağmen bana hiçbir adım atmadan bizi boşlukta sallandırıyor oluşuna dargınım. Tek başıma yolu bitiremiyorum. Bana elini uzatmadığı sürece o mesafeyi bir türlü aşamayacağım.

"Sen yokken kimse bana öyle seslenmiyor," diyor sessizce.

"Ben yokken hayat nasıl?"

"Muhteşem. Buralarda popüler biriyim. Sana ihtiyacım yok." İmalı sesi beni güldürüyor. Bir şey söylemediğimde iç çekip mızmız bir halde, "Yalan söyledim," diyor. "Kimse bana sataşmıyor. Kimse tavşan ayağımla yapmak istediğim büyüleri ciddiye almıyor ve kimse etrafta ukalalık taslamıyor. Neden burada değilsin?"

"Beni biraz özlersen belki daha insaflı biri olursun diye düşündüm. İşe yarıyor mu?"

"O ne demek?"

Ağzıma gelen cümleleri yutuyorum. "Kapatmam gerekiyor."

"Neden kapatman gerekiyor? Yanında biri mi var?"

Dalga geçmek için tünele girdiğimi söyleyince bana hakaret edip telefonu kapatıyor. Şaşkınca telefona bakıp onun ağzından daha neler duyacağımı düşünerek gülüyorum.

Sonraki günlerde de fazla konuşmuyoruz. Buna biraz da ben sebep oluyorum. Konuşmak istemediğimden değil ama her gün onunla uzun konuşmalar yapıp amacımdan sapmak istemiyorum. Yine de dönmeme birkaç gün kala küçük bir köyde Bayan Renk'e benzeyen bir kız çocuğu gördüğümde inadım kırılıyor. Beren'i arayıp benim için en erken uçağa bilet almasını rica ediyorum.

Belki de bu kadar inatçı olmamalıyım diye düşünüyorum küçük kıza bakarken. Belki bir kez daha onunla açıkça konuşmak sandığım şeylerin hiçbirine yol açmaz. Belki eve döndüğümde onunla bir kez daha konuşurum ve sandığımın aksine bu konuşma çok güzel şeylere sebep olur. İhtimaller önümde sıralanıyor.

Belki biz iki iyi arkadaştan fazlası olmayız.

Belki de iki iyi arkadaştan çok daha fazlası oluruz.

29. Bölüm

"BAYAN RENK'TEN"

Sıcak çikolatamdan bir yudum alıp gözlerimi kapatıyorum. Çikolatanın tadı dilimin üstünde dağılıp bana koca bir mutluluk yaşatıyor. Küçük balkonumda bir sandalyenin üstüne tünemiş siyah gökyüzüne bakarken karanlığın arasında parlayan yıldızları hayal ediyorum. Öyle çoklar ki kapalı gözlerimin ardından bile ışığını hissedebiliyorum.

Çok değerli biri bana, karanlığı gözümüzde çok büyüttüğümüzü söylemişti. Işığın her zaman orada olduğuna inanmamak için bir sebep yoktu. İnsanların seni deli sanmasında da bir sakınca yoktu. Yıldızlı bir gece istiyordum ve o bana gelmiyorsa, ben ona giderdim.

İç çekerek başımı dizlerimin üstüne koyuyorum. İstediğim şey yıldızlar değil. Sinan'a gitmek istiyorum. Bir lamba cini bulup ona beni Sinan'a götürmesi karşılığında kölelik teklif etmeye bile razıyım. Onu aramak, onu ne kadar özlediğimi anlatmak, yanımda olmamasının çok saçma olduğunu söylemek istiyorum. Ama bunu bir türlü yapamıyorum.

"Aptallık ediyorsun," diyor Beren. Canım sıkkın olduğu için gece yarısı arayabildiğim arkadaşlarımın olması inanılmaz bir şey. Onunla dar balkonda sandalyelerin tepesine tüneyip üstümüzde kalın hırkalarla sıcak çikolata içmekten çok mutluyum. Yine de mümkün olsaydı şu an başka biriyle olmayı tercih ederdim.

"Neden bahsediyorsun?"

"Beni arayıp burada kalıp kalmayacağımı soruşunun üstünden iki saat geçti. Eve geldiğimden beri melankolik takılıyoruz. Şikâyet ettiğimden değil ama artık sadede gelebilir miyiz?"

"Tek başıma sıkıldığım için seni aradım," diyorum şaşırarak. Alaycı bir homurtuyla gülüyor.

"Sinan Hoca gittiğinden beri mahvolduğundan değil miydi?" Şaşırdığımı görünce başını sinirle sallıyor. "Siz ikiniz tek akıllıların kendiniz olduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Sinan Hoca bana sürekli insanlara dikkat etmemi söylüyor ama sizi fark etmek için incelemeye gerek yok. Tepenizde ışıklı tabelalarla birbirinize âşık olduğunuz yazıyor."

"Ben..."

Bocaladığımı görüyor ama bana acımaya niyeti yok. "Hisleriniz hakkında hiç konuştunuz mu?"

Utanarak cevap veriyorum. "Sinan konuştu. Aylar önce." Benim ne yaptığımı soruyor. Daha fazla utançla ona tokat attığımı ve o günden sonra bir daha konuyu açmadığımızı söylüyorum.

Şaşkınca yüzüme bakıyor. "Geri zekâlı gibi davranmanın bir sebebi var mı?"

Böyle yargılayıcı olması karşısında sinirleniyorum. "Evet. İyi bir sebebim vardı!" diyorum ters ters. "Bir ilişki yaşayabilecek durumda değildim. Arkadaş edinmeye bile yeni yeni başlıyorum." Ağzını açıyor, sonra fikrini değiştirmiş gibi omuz silkiyor.

"Bu sabah beni arayıp biletini birkaç gün erkene almamı istedi." Saatine bakıyor. "Muhtemelen inmek üzeredir."

Ne? "Ben..."

"Sen," diyor sözümü keserek. "Koşmaya başlamalısın. Burada oturup kara kara düşündüğün şeyler neyse onları

Sinan Hoca'ya söylemelisin. Onunla konuşmadığına inanamıyorum. Onunla konuşmak dünyanın en kolay şeyi." Tereddüdümü görüyor ve daha da acımasızlaşıyor. "Biriniz hemen bir şey yapmazsa aranızdaki bu harika şey ziyan olup gidecek."

"Ziyan olmasını istemiyorum," diyorum panikle.

"O zaman koş. Eve girmeden onu yakala. Kapısında yattığını düşünsün. Nasılsa bunun rövanşını almak için epeyce vaktin olacak." Sandalyede oturmakla kalkmak arası bir halde tedirgince dururken Beren beni itiyor. "Gitsene salak!"

Birden ayağa fırlıyorum. Sıcak çikolatamı arkadaşımın eline tutuşturup içeriye koşturuyorum. Ayağımda kalın bir tayt ve ördekli örgü çoraplarım var. Sinan'ın bana aldığı pembe yün bereye uzanıp cebime biraz para sıkıştırıyorum. Kocaman çoraplarım yüzünden ayağımı ayakkabıma zar zor sokup nihayet kendimi dışarı atıyorum. Bir taksi bulana kadar koşmam gerekiyor. Caddeden bir taksi çevirip aceleyle arabaya biniyorum. Sinan'ın adresini verirken hırkama iyice sarınıyorum. Ne yaptığımın pek farkında değilim. Ona ne diyeceğimin de. Ama onu öyle çok özledim ki koşmaya başlamaktan başka çarem kalmadı.

Sakinleşmeye çalışıyorum. Sık sık yaptığım gibi hayatıma girdiği günü düşünüyorum. O zamanlar benimle neden ilgilendiğini bilmiyordum. Bir süre altında bir şeyler aradım. Ablamın bana bir oyun oynadığını bile düşündüm çünkü Sinan gerçek olamayacak kadar güzeldi. Beni hiç tanımıyordu ama mutsuz olmamı önemsiyordu. Beni tanıyan hiç kimse bunu önemsemezken üstelik. Bunu kendine dert ediniyor, benimle arkadaş olmaya çalışıyordu. Beni kızdırıyordu. Sırf onunla kavga edeyim diye. Ona bağırdığımda gülüp birden sakinleşiyordu ve onun bir deli olduğuna ikna olmuştum.

Belki de işsiz güçsüz bir adamdı. Belki de o kadar yalnızdı ki onunla arkadaş olmaktan başka çaresi olmayan diğer yalnızların peşine düşüyordu. Bunu her neden yapıyorduysa, ona minnettar olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Başlarda sadece çaresizlikten onunla görüşürken sonradan onunla buluşmak için dakikaları saydığımı hatırlıyorum.

Evde sürekli kimsenin beni sevmeyeceğini söyleyen biri varken ve tüm arkadaşlarımı tek tek kaybetmişken ablamın hakkımda söylediklerine inanmaktan başka çarem olmadığını düşündüğüm günleri anımsıyorum. Sonra Sinan'ın bana umut verişini düşünüyorum. Gözlerim kapanıyor. Sinan'ın yanında ilk kez gerçekten güldüğümde bana bakışını gözümün önüne getiriyorum. O aptal korku evinde komik ve rezil olmuş bir halde yerde otururken bana nasıl da hayranlıkla baktığını hatırlıyorum. Bunu hiç unutmuyorum çünkü o güne dek kimse bana hayranlıkla bakmamıştı.

Ona her gülümsediğimde bana aynı bakışla bakıyor olmasını çok seviyorum. Gülüşlerime karşılık vermesine, sabahları birbirimize günaydın dediğimizde beni görmekten ne kadar mutlu olduğunu hiç çekinmeden göstermesine bayılıyorum.

Bazen onu kıskanıyorum da. Dilediği her şeyi tereddüt etmeden yapmasını, her zaman iyiliği tercih edebilmesini, affedici olmasını, kimseyi yargılamamasını, en çok da hissettiği her şeyi hiç korkmadan, hiç çekinmeden söyleyebilmesini kıskanıyorum.

Haftalardır burada olmayışını düşünüyorum. Bu o kadar saçma ki. Gün ortasında odasına girip aklıma gelen ilk şeyi söyleyemeyişim, ne kadar saçma olursa olsun bir konferans veriyormuşum gibi beni ciddiye alıp dinlemeyişi o kadar aptalca ki ona sinirleniyorum.

Beni sevdiğini söylediği zamanı düşünüyorum. Ona tokat atmama neden olan paniği ve şaşkınlığı hâlâ yaşıyo-

rum. Onun beni *o anlamda* sevebilmesi o kadar saçmaydı ki beni iyi hissettirmek için yalan söylediğini düşünmüştüm. Ya da belki kendisi de yanılıyordu. Ama sonra Sinan benim yapamadığım her şeyi yaptı. Beni sevmekten hiç korkmadı. Onu sevmememden hiç korkmadı. Hisleri yüzünden paniğe kapılmayayım diye elinden geleni yaptı. Âşık olduğunu söyleyen Sinan'la arkadaşım olan Sinan'ın arasında pek bir fark yoktu, bu yüzden bir süre ne yapacağımı bilemedim ama sonra fark etmeye başladım. Ona bakmadığımı düşündüğü zamanlarda bana uzun uzun baktığını fark ettim. Bana bakarken gözlerine dünyanın en güzel bakışlarının yerleştiğini fark ettim. Benim mutluluklarımı ve üzüntülerimi tüm içtenliğiyle paylaştığını fark ettim.

Ve ona aynı şeyleri hissettiğimi hiç söylemediğimi fark ettim.

Gözlerim açılıyor ve *Ona âşığım*, diye düşünüyorum. Ona âşığım. Ona o kadar âşığım ki bunu şimdiye dek idrak edemediğim için aptalın tekiyim.

Ona âşığım. Ve bu ödümü koparıyor. Biriyle sevgili olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bir sevgili olabilecek biri miyim onu da bilmiyorum. Ama denemek istiyorum. Sinan'ın elini tutmak, onu öpmek, ona istediğim her an sarılabilmek istiyorum. Bir bahane üretmek zorunda kalmadan, sadece bunu yapabileceğimi bildiğim için ona bütün gün sarılmak istiyorum.

Bu beni heyecanlandırıyor. Taksiciye daha hızlı gitmesini söylüyorum. Sinan'a neler söyleyeceğim hakkında bir fikrim yok. Birkaç haftadır o kadar az konuştuk ki ona söyleyeceğim milyonlarca şey birikti. Nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Sinan'ın apartmanının önünde taksiden indiğimde önce ziline basıyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor. Kimse benim için kapıyı açmayınca apartman kapısının şifresini girip içeriye giriyorum. Sinan'ın dairesine çıkıp merdivenlere oturuyorum ve işte buradayım.

Yalnız.

Titrek bir nefes alıp ceplerimi yokluyorum. Telefonum yanımda değil. Sinan'ın ne zaman geleceğini bilmiyorum ve buz gibi bir merdivenin üstünde oturuyorum. Üstelik montum bile yok. Beren beni bu şekilde yollarken ne düşünüyordu ki? Dizlerimi kendime çekip kocaman hırkamın içine sokuyorum. Sonra alnımı dizlerimin üstüne dayayıp sevdiğim adamı bekliyorum.

Bugüne kadar benim için yaptığı hiçbir şeyin karşılığını veremeyecek olsam da onu her zaman çok seveceğimi söylemek için sabırsızlanıyorum. Onu o kadar çok seveceğim ki bir daha sonsuza dek mutlu biten hikâyelerle dalga geçemeyecek.

Soğuktan parmaklarımın rengi değişmeye başladığında aşağıdaki kapının açıldığını duyuyorum. Kalbim beklentiyle çarpıyor. Asansörün sesini dinlerken başımı kaldırmıyorum. Asansör ayaklarımın dibindeki merdivenin önünde duruyor. Kapı açılınca sensörlü ışıklar yanıyor ve yavaşça başımı kaldırıyorum.

Sinan küçük valizini kaldırırken parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek saçını silkelemeye girişiyor. Dışarıda yağmur başlamış olmalı.

Beni görmesini bekliyorum. Ona koşup sarılmak isteği beni dürtüp duruyor ama önce beni fark etmesini istiyorum. Beni gördüğünde yüzünde oluşan o en güzel gülüşü görmek için yanıp tutuşuyorum.

Merdivene adım atmadan önce nihayet başını kaldırıyor ve kapısının önünde oturan kızı görüyor. Bana şok içinde baktığı bir saniyenin ardından başını eğip sallıyor ve tekrar yukarı bakıyor.

Ona el sallıyorum. Konuştuğumda sesim çatlıyor. "Selam."

Bana bakıyor, bakıyor ve sonunda yüzü şaşkın ama tanı-

dık bir gülüşle aydınlanıyor. "Burada ne arıyorsun?"

"Seni bekliyordum," diyorum burnumu çekerek. Ayağa kalkmaya çalıştığımda bacaklarım acıyla bükülüyor. "Sanırım biraz fazla beklemişim." Sinan hızla yanıma gelip kalkmama yardımcı oluyor. Kollarımı tutup beni kaldırdığında şaşkınca birbirimizin yüzüne bakıyoruz. Toparlanmakta zorlanıyor ama bunu iyi gizliyor. Beni çok iyi tanıdığını biliyorum ama ben de onu çok iyi tanıyorum. Bazen onu kendimden daha iyi tanıdığımı düşünüyorum.

"Her gece burada beklediğini falan söylemeyeceksin değil mi? Çünkü bu biraz ürkütücü olurdu."

"Hayır. Sadece bu gece geldiğini duydum ve bunu Beren'e söyleyip bana söylemediğin için seni pataklamaya geldim." Konuşurken gergin olacağımı sanıyordum ama onunla hep olduğum gibi çok rahatım. Sanki aramıza doğru düzgün konuşmadığımız üç hafta girmemiş gibi, beni birkaç saat önce bıraktığı yerde bulmuş gibi davranmasına minnettarım.

"Beni dövecek misin?" diye soruyor eğlenerek. Birbirimize çok yakın duruyoruz ve gözleri yüzümde gezinip duruyor. Bu kadar sevecen olması karşısında rol yapamıyorum.

"Hayır." Bir adım daha atıp ona yaslanıyorum. Burnum boynunun girintisine geliyor. Sanki onun kucağı için özel yapılmışım gibi hissediyorum. "Sana sarılacağım." Yumuşacık bir gülüşle kollarını bana doluyor. Onu tüm kuvvetimle sıkıca kucaklıyorum. "Bana üç haftanın bu kadar uzun olduğunu neden söylemedin?" diyorum sessizce. "Bu kadar uzun olacağını bilseydim gitmene izin vermezdim. Seni çok özledim."

Sinan'ın rahat olduğunu sanıyordum ama söylediğim şeyden sonra vücudu o kadar gevşiyor ki ağırlığının bir kısmını bana veriyor. Onu sıkıca tutuyorum. O kadar uzun

zamandır beni tutuyor ki yükünü hafifletmek için her şeyi yaparım.

"Ben de seni özledim," diyor yumuşak bir sesle. Yüzümü boynuna gömüp istediğim zaman bunu yapabilmenin nasıl olacağını hayal ediyorum. "Donmuşsun. Ne zamandır buradasın sen?" Ceplerini yoklayıp anahtarını buluyor. Kapıyı açması için izin vermem gerektiğini biliyorum ama onu bırakamıyorum. Beremin nerede olduğunu bilmiyorum. Tepede topladığım saçlarımın yarısı aşağı dökülmüş ve gözlüğüm de muhtemelen yamuk duruyor ama umurumda değil. Sinan'ın beni her şekilde seveceğini biliyorum.

"Bütün gece burada duramayız," diyor başımın üstünü öperken. Burnumu çekerek geriye çekildiğimde kapısını açıyor. Elimi tutup beni içeri çekerken kızgın görünüyor. "Hasta olacaksın. Neden beni aramadın ki?"

"Telefonum yanımda değil," diye mırıldanıyorum. Elimi bırakmadan mutfağa gidip balkon kapısının yanındaki kombiyi açıyor. Tezgâhın üstündeki su ısıtıcısına uzanırken elimi bırakacağını anlayınca diğer elimi de ellerimizin üstüne koyup bırakırsa canını yakacağımı belli ediyorum. Hareketlerime bir anlam veremiyor gibi dursa da tek elle ısıtıcıyı doldurup çalıştırmayı başarıyor. Sonra durup bana bakıyor ve gülerek üstünü gösteriyor. "Montumu çıkarabilir miyim?" Ellerimizi aramızda kaldırdığında omuz silkiyorum. "İçerisi henüz ısınmadı."

Başını eğip ellerimize bakıyor. Kısa bir sessizliği paylaşıyoruz. "Bayan Renk... Burada ne arıyorsun?"

Sanırım bu konuşmam gereken kısım. "Beren bana bir şey söyledi." Soğuk yüzünden akan burnumu çekip boştaki elimle gözlerimi ovuşturuyorum. "Eğer sana hislerimi açmazsam ikimizin ziyan olacağını söyledi." Gözlerim doluyor. "Sırf duygularımla ne yapacağımı bilmiyorum diye onları ziyan etmek istemiyorum Sinan. Senin kadar cesur

olmak istiyorum ama yapamıyorum. Nasıl sevgili olunduğunu bilmiyorum. Bu öğrenilecek bir şey mi onu da bilmiyorum. Beni terk etmeyeceğine söz vermelisin çünkü muhtemelen berbat bir sevgili olacağım."

Sinan'a bakamıyorum ama bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyorum. Parmakları yüzümü okşuyor. "Seni asla terk etmem," diyor sessizce.

"Güzel. Çünkü seni çok seviyorum. Sen varken aşka ihtiyacım olmadığını düşünmüştüm ama sana zaten âşık olduğum için böyle düşündüğümü hesaba katmamışım çünkü şaşırtıcı derecede aptalmışım. Evet. İşte söyledim. Bana tokat atmak istersen seni anlarım."

Sinan'a bakmamakta ısrarcıydım ama kahkahasını duyunca şaşırıp bakıyorum. Başını geriye atmış kahkahalarla gülüyor. O kadar komik ne söylemiş olabileceğimi düşünürken kaşlarım çatılıyor. Tekrar bana baktığında yüzünden gelip geçen pek çok duygu görüyorum. Beni kendine çekip sımsıkı kucaklamadan hemen önce, "Buraya gel," diyor. Kendimi tekrar o güvenli sıcaklığına sığınmış halde bulunca titrek bir nefes alıyorum.

"Ancak sen birine böyle açılırdın," diyor gülümseyen sesiyle. "Seni sevdiğimi biliyorsun değil mi? Seni dünyanın bütün sevgileriyle sevdiğimi?"

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Yüzümü kaldırıp avucunu yanağıma bastırıyor. Sonra gülüp, "Burnun kızarmış," diyor.

"Sen de ağlayacak gibi duruyorsun."

"Öyle hissediyorum."

Bir an korkuya kapılıyorum. Onu hiç ağlarken görmedim. "Neden?"

"Çünkü burada olduğun için çok mutluyum. Sonunda bana geldiğin için de öyle. Geldiğimde seni burada bulamasaydım ne yapardım bilmiyorum."

Duygusallıktan patlamayayım diye aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Buraya koşarak geldim. Yani bir noktada taksi buldum ama ondan önce koşuyordum." Sinan gülümsüyor. Öyle güzel gülümsüyor ki ağlamaya başlayacağımdan korkuyorum. Sonra beni nazikçe öpüyor. Kitaplarda okuyup heveslendiğim, hayalini kurduğum adamları ve aşkları düşünüyorum. Hiçbiri şu an sığındığım adamın yanına bile yaklaşamıyorlar. Hiçbiri onun kadar mükemmel değil ve muhtemelen hiç kimse bir kadını öperken ona kendini bu kadar değerli hissettiremez.

Tekrar birbirimize bakarken biraz başım dönüyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. "Vay canına. Gerçekten birini öptüm."

"Aslında, ben seni öptüm," diyor ukala bir sesle. Arkamızdan su ısıtıcısının fokurtusu geliyor.

"Sonuçta ben de buradaydım. Eyleme dâhil olduğuma eminim."

Tekrar kahkaha atıyor. "Eyleme öyle mi?"

"Evet. Ve sana bir sır daha vereceğim." Parmağımla omzunu dürtüyorum.

"Bugün ne kadar cömertsin."

"İmkânsızlar listemde hâlâ tamamlanmamış birkaç şey vardı. Birini öpmek gibi şeyler."

"Asla öyle bir maddeyi listeye koymayacağını söylemiştin," diyor şaşırarak. Omuz silkiyorum. "İşe bak. Koymuşum."

Yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp parmaklarını yüzümde gezdiriyor. "O listede bilmediğim başka neler var?"

"Belki soğuk bir günde sevgilime sarılıp sıcak bir şeyler içmek vardır," diyorum omuz silkerek. Rahat görünmeye çalışıyorum ama her an kendimi yere atıp yuvarlanmaya başlayabilirim. "Belki başka şeyler de vardır."

"Eh, bir yerden başladığımıza memnunum," deyip beni bir kez daha öptükten sonra arkasını dönüp mutfak dolaplarını karıştırıyor.

Benim için ıhlamur yapmasını izlerken sürekli gülümsüyorum. Montunu çıkarıp sandalyeye koyarken, bardaklara uzanırken, atıştırmalık bir şeyler çıkarırken tekrar tekrar bana bakıyor. Gülümsüyor, öpüyor ya da sadece elime uzanıp parmaklarımı sıkıca tutuyor. Bundan öyle çok hoşlanıyorum ki bir adım arkasında dolanıp duruyorum. Buralarda değilken neler olduğundan bahsediyorum. O da bana neler yaptığını, kimlerle tanıştığını anlatıyor.

Aramızda hem hiçbir şey değişmemiş hem de milyonlarca şey değişmiş gibi hissediyorum. Bir insana âşık olmanın kısıtlayan değil, özgürleştiren bir duygu olması gerektiğini söylediği günü hatırlıyorum. Neden bahsettiğini şimdiye kadar anlamamıştım.

Onunla birlikteyken kendimi hiç olmadığım kadar özgür hissediyorum. Ve onunla olduğum her anı böyle geçireceğimden hiç kuşkum yok.

30. Bölüm

"SONLAR VE BAŞLANGIÇLAR"

Hepimiz hayatımızda küçük seçimler yaparız. O gün hangi kıyafeti giyeceğimiz, metroya mı yoksa otobüse mi bineceğimiz, caddeden mi yoksa ara sokaklardan mı yürüyeceğimiz gibi seçimleri gün içinde defalarca kez tekrarlarız ve bu önemsiz gibi görünen kararlar bazen bize hayatımızda yer edecek ve unutamayacağımız şeyler verir.

Tıpkı o gece eve gitmeden önce hastanenin çatısında hava almaya karar verip Bayan Renk'i bulmam gibi.

O gün oraya çıkmayabilirdim ve hayat bana ucu yine de Bayan Renk'e çıkacak başka yollar açabilirdi. Kim bilir, belki o yollarda karşılaştığımızda durup konuşmak yerine birbirimizin yanından geçip giderdik ve ikimizin de birbirimize neler katacağımız hakkında bir fikri olmazdı... Bu yüzden hayat seçimlerden ibarettir. Bazen yanlışları seçsek bile bu o yanlışın bize bir iyilik getiremeyeceği anlamına gelmez ama iyilikler de oturduğunuz yerde size gelmez dostlarım. Onları bulmak için yola çıkmalısınız. Büyük bir yanlışlığın içine düşseniz bile seçimlerinizi orada kaybolmak için değil, hayatın içinde kendi benliğinizle var olmak uğruna yapmalısınız. Bu sayede seçimlerinizin sonuçları umduğunuz gibi gitmese bile en azından denediğinizi söyleyebilirsiniz. Ve bunu söyleyebilmek pek çok şeye değer.

Bu sabah kendimi çok hafif hissediyorum. Uzun zaman-

dır tırmandığım bir yokuşun tepesinde çiçeklerle dolu enfes bir bahçe bulmuş gibiyim. Dün gece mutfağımda bana kalbini açan yamuk gözlüklü kızı düşünüyorum. İnsanlar hislerine karşılık bulmak isterler. Buna ihtiyaç duyarlar. Ve istedikleri karşılığı aldıklarında yapabileceklerinin sınırsız olduğuna inanırlar çünkü sevgi böyle bir şeydir. Sevgi güçtür. Sevgi sihirdir. Sevgi her şeydir.

Daha önceki ilişkilerimi düşünüyorum. Bir şeyler hissetmediğim kimseyle bir ilişki yaşamadığımı sanıyordum. Oysa hissettiğimi sandığım şeyler o kadar yüzeysel, o kadar basitmiş ki ilişkilerimi yürütemediğim için hayıflanmaya hiç hakkım yokmuş. Bu kadar büyük hisler yaşamadan bunu anlamamın imkânı yoktu. Ufak tefek bir kızın tüm benliğimi ele geçireceğini bilmemin de öyle.

Ofisimde Emre'yle otururken saati kontrol ediyorum. Dün gece neredeyse sabah olacakken minik huysuzu eve bıraktım çünkü sabah teslim etmek zorunda olduğu bir ödevi ve gireceği dersin korkunç bir hocası vardı. Eve gelip birkaç saat uyuduktan sonra Beren'in düzenlediği aşırı yoğun programım sayesinde gelir gelmez randevusunu erteledığim danışanlarla görüştüm. Saat üçe kadar neredeyse aralıksız görüşmeler yaptıktan sonra bir boşluk bulduğum anda Emre ofise geldi. Sabah mesajlaştığımızda işe döndüğümü söylemiştim ama buraya geleceğini bilseydim ona bir dağın zirvesine tırmandığımı söylerdim. Şu an görmek istediğim tek bir kişi var ve buraya geldiğinde yanımızda başka birini istemiyorum.

Emre karşımda ellerini kullanmadan çubuk kraker yemeye odaklanmış, beni sinirlendirmek için elinden geleni yaparken Beren geliyor. "Sinan Hoca'm, kuzenimin ödevi için bir psikologla görüşmesi gerekiyor. Ben yardımcı olmaya çalıştım ama pek faydası olmadı. Sizden yardım isteyebilir miyiz?"

Kapının arkasından Beren'e çok benzeyen bir kafa daha çıkıyor. "Hayatım tehlikede," diyor kız, çaresiz görünmeye çalışarak. "Lütfen bana yardım edin."

"Kahraman ruhumu uyandırdın, içeri gel." Beren'den daha kısa olması dışında ona çok benzeyen kuzeni elinde kalın bir dosyayla içeri giriyor.

"Teşekkürler. Ben Defne."

"İkiniz ne kadar benziyorsunuz." Defne sevimli bir gülücükle konuşmaya başlayınca kızın coşkusu ilgimi çekiyor. "Evet, herkes öyle söylüyor ama benim saçlarım daha koyu ve gözlerim de yeşil. Simetrik olarak yüzümüzün çok benzediğini de düşünmüyorum ama insanlar bu konularda çok yüzeysel kıyaslamalar yapı..." Beren'in tekmesiyle sözü kesilince kuzenine bakıp kaşlarını çatıyor. "Şey... Evet. Bu arada çok yakışıklısınız." Bir tekme daha. "Ne? İltifat da mı edemeyeceğim?"

Defne'nin haklı sitemine karşı Beren'e dönüyorum. Yardımcım kıpkırmızı kesilmiş. "Özür dilerim. Konuşmaya başladığında onu durdurmak zor oluyor."

"Tekmelerini kedi zarafetinde atmalısın." Emre konuşmaya başladığında Defne ona dönüyor. Yüzünü önce bir şaşkınlık kaplıyor, sonra da hayran bir ifade. Belki biraz da şoke olmuş gibi görünüyordu. Bir yandan da Emre'ye bakıyorum ama kızın aşırı görünen ilgisini fark etmedi bile. "Sessiz ve sinsi. Kimse ne olduğunu anlamamalı." Beren sorar gibi bakınca omuz silkiyor. "İki tane kardeşim var. Böyle şeyleri bilirim."

Beren, Defne'nin yerine onun ödevinden bahsederken kuzenine bir tekme daha atıyor. Bu sefer daha sessiz ve dikkat çekmeden yapmayı başarabiliyor. Defne boğazını temizleyip yanıma gelirken ve yetiştirme yurtlarında büyümüş gençlerin psikolojik durumları hakkında sorular sorup notlar alırken bakışları sürekli Emre'ye kayıyor. Bunu öyle

açıkça yapıyor ki öne uzanıp hâlâ farkında olmadığı için Emre'nin kafasına vurmak istiyorum.

Defne'yle konuşmamızı bitirdiğimiz sırada ofisin kapısı tekrar aralanıyor ve sonunda sevgilim içeri giriyor. Göz göze geldiğimiz an duyduğum neşeye şaşırıyorum. Bana utangaç bir bakış atıp Emre'ye dönüyor. "Selam. Ablan nasıl?"

"Hamile," diyor Emre bu yeterli bir cevapmış gibi. "Sürekli ağlıyor ve ağlıyor. Umarım bütün hamileler böyle değildir çünkü hayatta en çok sevdiğim insandan nefret etmek üzereyim."

"Aslında hayır. Annem kardeşime hamileyken dokuz ay boyunca o kadar sinirliydi ki ağlıyor olmasını tercih ederdim." Emre Defne'ye dönüp, "Hangisi daha kötü karar veremedim," deyince Defne'nin ifadesi garip bir hal alıyor. Sanki... Kusacak gibi.

Bayan Renk'imle göz göze gelip kaşlarımızı kaldırıyoruz. İkimizin de yüzünde, her şeyi biliyorum tarzı sırıtmalar var.

"Elvin de geldiğine göre biz çıkalım," diyor Beren. Defne'yi zorla kaldırıp kapıya doğru çekmeye çalışıyor. Defne ona selam verip, "Beni hatırladın mı?" diye sorduğunda sevgilim gülüyor. Ondan böyle bahsetmek kalbimde coşkulu bir tribün havası estiriyor.

"Tabii ki hatırladım. Kolay unutulacak biri değilsin."

"Şey evet, sen de. Özellikle poker surat ifadeni takındığında. Geçen hafta beni biraz korkuttun."

Bayan Renk bana kaçamak bakışlar atıyor. "Özür dilerim. Geçen hafta biraz huysuzdum da." Sanki normalde hiç huysuz değilmiş gibi.

"Önemli değil. Şimdi mutlu görünüyorsun."

"Allah aşkına, çık artık şu odadan!" Beren'in, kuzenini zorla dışarı çıkarışını izliyoruz. İkimiz birden hâlâ büyük

bir çabayla kraker yiyen Emre'ye dönünce o da ağzındaki krakeri sincap gibi kemirmeyi bırakıyor. "Ne?"

"Sevimli bir kız."

"Şey evet. Gitmeliyim. Ecrin'le buluşacağım. Bazı abilik görevlerini yerine getirmem gerekiyor. Görüşürüz." Sehpadan bir kraker daha alıp uzun adımlarla odadan çıktığında Bayan Renk surat asıyor. "Resmen kaçtı." Yerimden kalkıp masanın diğer tarafına geçiyorum. Ellerimi cebime sokup masama yaslanırken bana dönüyor. Bana baktıkça yanaklarına yayılan kırmızılığa bayılıyorum. Öyle güzel görünüyor ki onun benim sevgilim olmasından gurur duyuyorum.

"Selam," diyor ellerini arkasına alarak. Ne yapacağını bilemez bir hali var ve bundan çok hoşlanıyorum.

"Selam." Karşımda biraz daha kıvranıyor. Benden bir yönlendirme bekliyor ama bu halleri o kadar şirin ki istediğini yapmadan önce biraz bekliyorum. "Ee, şimdi ne yapmalıyım? Masama dönüp işlerimi mi halletmeliyim yoksa biraz seninle mi takılmalıyım?"

"Ne yapmak istersin?" diye soruyorum eğlenerek.

"Seçimi bana bırakamazsın!" diyor. "Paniğim giderek artıyor."

Gülerek kollarımı açıyorum. Önce tereddüt ediyor ama sonra yanıma gelip kollarımın arasına giriyor. O ilişkiler konusunda tecrübesiz olabilir ama ben de bir kızı bu kadar çok sevmek konusunda tecrübesizim. Bununla baş etmeyi birlikte öğreneceğimizi umuyorum. "Günün nasıl geçti?"

"Derste uyudum. Yüzümde kâğıtların izi çıktı. Birisi beni uyarana kadar ortalıkta o halde dolaştım. Ayrıca bütün gün saçmalayıp durdum çünkü aklımı meşgul eden biri vardı."

"Beni çok seviyor olmalısın," dediğimde gülüyor. "Eh, birazcık."

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Seni özledim." Birden çığlık atarak kollarımın arasından çıkıyor. "Artık hep böyle

mi olacağız? Bu samimiyet karnımı ağrıtıyor. Alıştırarak ilerlemek diye bir şey duymadın mı hiç?" Heyecanının üstesinden dalga geçerek gelmek istiyorsa sorun değil, ayak uydururum.

Durup düşünceli bir ifadeyle boşluğa bakıyorum. Söyledikleri aklıma yatmış gibi işaret parmağımı ona çevirip, "Haklısın," dediğimde şaşırıyor.

"Haklı mıyım?"

"Evet. Çıkabilirsin." Bayan Renk kaşlarını çatıp kapıya doğru giderken cebimden bir şey çıkarıyorum. Bu, ucunda küçük, kırmızı bir kalp sallanan gümüş bir bileklik. Bayan Renk bilekliği fark edip heyecanlanarak yanıma dönüyor. Ona uzun zamandır yeni bir bileklik vermemiştim. "Gitmek zorunda olmadığımı fark ettim. Kız arkadaş kartımı kullanacağım."

"Bu karta bayılıyorum," deyip onu öpüyorum. Heyecanlanan kişinin sadece kendisi olduğunu düşünüyorsa çok yanılıyor. Lise yıllarında bile bir kızla çıkarken bu kadar heyecanlanmamıştım.

Koluna uzanıp diğer bileklikleri yukarı çekerek yenisine yer açıyorum. Bilekliğini takarken, "Sana kırmızının birçok anlamı olduğunu söylemiştim," diyorum. Geçen sefer cesareti seçtiğimizi hatırlıyorum. Ona aşkı vermek istememiştim çünkü başka birinin yanından geliyordu. "Ama bugün aşkı seçeceğim."

Tekrar beni öpmeden önce hayranlık dolu ifadesiyle, "Bu en sevdiğim bilekliğim," diyor.

Hayat sonsuz kapıları olan uzun bir koridora benzer. Her kapı başka ihtimallere açılır... Ben, Bayan Renk'i bana getiren kapıların kilidini sıkıca kapatıp ikimize birbirimizden başka bir yol bırakmamaya kararlıyım.

SON

MAVİ ÖZGÜRLÜKTÜR, SARI NEŞE, KIRMIZI CESARET, TURUNCU İSE HAYATTIR

Onunla tanıştığımda renklerini kaybettiğini düşünen mutsuz ve sessiz biriydi. Ona Bayan Renk dedim çünkü sandığının aksine siyah ve griyi değil, gökkuşağının tüm renklerini içinde taşıdığına inandım. Birlikte gökkuşağını bulmaya çalışırken renklerin anlamlarını bambaşka bir bakış açısıyla öğreneceğimi tahmin etmemiştim.

"Aşk denen şeyin ne olduğunu o anda kavrıyorum. Yıllarca insanları dinledim. Onlar için üzüldüm, onları iyi hissettirmeye çalıştım. Ama hiç onlarla birlikte gerçek anlamda acı çekmedim. Birinin acısını, mutluluğunu, umutlarını ve çaresizliğini kalbinde hissedebilmenin mümkün olduğuna inanmazdım ama oluyormuş işte. O güldüğünde gülmek istememi, üzüldüğünde acısını hissetmemi nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum. Belki aşk anlamsız duyguların sevgiyle sarmalanmış halidir. Belki de aşk insanın açıklayamadığı duygulara taktığı herhangi bir isimdir. Bu her neyse, sonucu ne olursa olsun, yaşayabildiğim için hayatım boyunca minnettar olacağımı biliyorum."

müptela

İnternet satış: www.ilknokta.com
facebook.com/muptelayayinlari
instagram.com/muptela_yayinlari

9 786052 006450